

Corin BRAGA

Fiction-Ltd

Luiza Textoris

POLIROM

*Fiction
Ltd*

© 2012 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/Ann_Mei

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BRAGA, CORIN

Luiza Textoris / Corin Braga. — Iași: Polirom, 2012

ISBN print: 978-973-46-2899-5

ISBN ePub: 978-973-46-3100-1

ISBN PDF: 978-973-46-3101-8

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Corin BRAGA

Fiction-Ltd

Luiza Textoris

roman

POLIROM
2012

Pentru Rux

Luiza Textoris era o fată cu nasul cârn și ochi exoftalmici. Îi plăcea să doarmă, fiindcă în fiecare noapte în interiorul capului, pe spatele pleoapelor închise, i se deschidea o sală de cinematograf. Flashuri scurte și puternice, filme lungi și pline de peripeții, visele ei desenau o altă lume, unde nu pătrundea lumina cenușie de afară. Ori de câte ori i se întâmpla să nu viseze, Luiza se simțea fragilă și neajutorată. În ziua aceea nu își găsea locul între oameni și avea impresia că îi lipsește ceva important, că viața nu merită trăită. Mama ei, Regine Textoris, o femeie înaltă, rece, cu obraji de marmură portocalie străbătută de firisoare roșii, o lua în derâdere de fiecare dată când, neatență, neajutorată, navigând încă printre imaginile din vis, Luiza se împiedica de cum ieșea din cameră.

— Iarăși ai visat?!

— Nu, dar astăzi nu mă duc la școală...

Michael Textoris, tatăl Luizei, un bărbat căruia ochii mobili și distrați păreau să-i fi încrețit pielea pe frunte și la tâmpile, se uita cruciș la cele două femei:

— Cineva e îmbufnat în dimineața asta?

— Eu nu, spuse Luiza, eu sunt o extraterestră. Nu știu de ce m-ați mai înfiat...

— A, acum începe povestea cu romanul familial..., se lămuri Michael Textoris, aruncând cât colo cravata, al cărei nod nu îi izbutea nicicum.

— Seamănă cu Emma, comentă Regine.

— Nu seamăn cu nimeni, eu sunt Peter Pan, bombăni Luiza, împleticindu-se în cămașa de noapte către sala de baie.

— Ești fată, nu poți fi Peter Pan, eventual doar Wendy, aruncă în urma ei Michael Textoris.

Luiza îi scotea din minți pe ai ei prin schimbările bruște de dispoziție. Uneori părea greoaie, picioarele i se împleticeau, obiectele îi scăpau din mâini, nasturii i se descoseau între degete, becurile se ardeau când le aprindea, jaluzelele și perdelele se smulgeau când le trăgea. Zile întregi se scufunda în muțenie, nimeni nemaleușind să smulgă o vorbă din gura ei. Apoi, brusc, fără nici un motiv, începea să sporovăiască și să danseze prin casă, să mute ghivecele din ferestre, să trântască ușile de la camere și dulapuri ca un curent de aer.

— Vârstă dificilă..., își dădu mucalit cu părerea Michael Textoris, înnodându-și șireturile, dar privirea de gheață a Reginei îi opri cuvintele în gât.

Luiza ieși ca o fantomă din baie și porni cu mâinile întinse în față printre mobilele din lemn masiv din sufragerie.

— Deschide ochii când mergi, aruncă Regine.

— Cum? Să deschid ochii când dorm? Să mă văd pe mine însămi adormită?

Luiza se opri în fața oglinzii mari, cu ramă în stil venețian, și întredeschise pleoapele. Pe suprafața lucioasă se ivi un chip palid, cu cearcăne vineții sub ochi, cu bucle de păr fluturând în dezordine în jurul capului. Pupilele verzi se înfipseră în pupilele verzi și Luiza se privi fix, ca printr-o pâclă. Își relaxă mușchii obrazilor, bărbia îi coborî moale în jos, iar gura i se deschise ușor, trasă în sus de nasul cârn.

— Încetează cu prostiile, nu te mai holba în oglindă.

— Nu mă prostesc, e autohipnoză, anunță Luiza, îndreptându-se înapoi spre camera ei. Vreau să mai dorm puțin.

— Iar eu am plecat, cântă Michael Textoris din ușă, am o mulțime de vaccinuri de făcut astăzi.

— Ar trebui să-i faci unul și fiicei tale. Împotriva viselor... Nu înțeleg cum de accepți atât de senin ca Luiza să-și bată joc de școală! Am primit din nou o plângere de la profesori că întârzie dimineața la ore.

Michael dădu din umeri și ieși din casă. Luiza intră în camera ei, lipăi pe podeaua rece până la patul cu rame de metal lucios, în stilul art nouveau, și se strecură sub mormanul de cearșafuri și pături. Aerul din cameră era înghețat, ar fi trebuit să aprindă focul în soba de teracotă, dar fata se cuibări sub plapumă și își acoperi capul cu perna uriașă.

În fiecare dimineată, Luiza se trezea înainte de ora șapte, o dată cu părinții ei, apoi se culca la loc. Uneori își relua visele din locul unde le întrerupsese și le ducea molcom până la capăt.

— Oare de ce se trezește fata asta cu noaptea în cap, dacă oricum se culcă din nou? se întrebă Regine, pregătindu-se la rândul ei să iasă din casă. Mamă, îi mai strigă din ușă Emmei Textoris, ai grijă, te rog, ca Luiza să nu întârzie iarăși la școală!

Luiza se trezea devreme pentru a nu-și uita visele. Dacă ar fi dus somnul până la capăt, amintirea întâmplărilor de peste noapte s-ar fi stins ca ștearsă cu un burete de var. Ceea ce dorea ea era să le păstreze întreaga prospețime, fixându-le în lumina bruscă a dimineții ca în cutia de sticlă a unui insectar. Atunci când se trezea din mijlocul unui vis, peisajul nocturn îi rămânea întipărit pe retină atât de puternic, încât uneori nici nu reușea să-l deosebească de camera în care dormea. Îi trebuiau clipe interminabile până să-și aducă aminte unde se află. Nu se grăbea să se trezească, păstrând ochii închiși, pentru ca strălucirea zilei să nu disipeze lumina neagră a încăperilor scufundate din capul ei. Stătea în pat, urmărind, asemeni unui vânător dotat cu ochelari cu infraroșu, traiectoriile de căldură pe care le lăsaseră făpturile din vis. Când însă un ecran alb i se lăsa pe creier imediat la trezire, ca în dimineața aceasta, Luiza se culca la loc.

De astă dată, imediat ce întunericul pleoapelor coborî ca o cortină în jur, Luiza simți că pornește pe o alee înflorită. Bezna din cameră, amenințată de razele dimineții ce se filtrau prin modelele brodate ale draperiei grele de la fereastră, se desfăcea încet, dezvelind împrejur o pajiște verde, presărată cu flori galbene de câmp. În față, la orizont, răsărea soarele,

înconjurat de o aureolă sângerie. Vârfurile copacilor de pe marginea aleii păreau să ia foc sub scânteierea sa radioactivă. Plouase, se pare, de curând, în visul Luizei, fiindcă pământul aleii era reavăn, de-a dreptul noroios.

O baltă prelungă, de un verde de algă, se ivi în mijlocul drumului. Luiza, care începuse să alerge, se întrebă dacă nu ar fi putut să sară peste suprafața întunecată. Păstra în vis, se vede, amintirea exercițiilor de săritură la groapa cu nisip pe care le făcuse la școală, în timpul orei de educație fizică, în urmă cu câteva zile. Își numără pașii în așa fel încât ultimul să cadă exact pe marginea bălții și își luă avânt. În aerul răcoros al dimineții, care îi sufla în față, ca și cum soarele ar fi fost un uriaș ventilator, senzația de viteză era minunată. Luiza își simțea corpul încordat ca un arc. Bătu desprinderea cu piciorul drept, se proiectă în aer și porni în zbor pe deasupra oglinzii murdare a apei.

— Oare unde voi ateriza? se întrebă ea, încercând să prelungască plutirea pe deasupra întregii bălți.

— Haide, Luiza, haide, doboară recordul! se auziră voci din stânga și din dreapta.

Pe marginea aleii, dintre copaci, răsăriseră colegii ei de școală. Erau îmbrăcați ca la ora de educație fizică, cu tricouri, pantaloni scurți și pantofi de sport. Un grăsan, cu o figură șleampătă, sau doar descompusă de efort, flutura un steguleț de hârtie, cum se împart la parade și defilări. În stânga, două colege slabe și lungane dădeau entuziasmate din mâini.

— Să dobor recordul? Eu?! murmură flegmatic Luiza, din colțul buzelor. Eu, care sunt întotdeauna ultima și mă împiedic de fiecare piatră?!

Și trecu zâmbind disprețuitor printre figurile hlizite ale colegilor, fără să le arunce o privire. Ar fi trebuit totuși să se gândească la locul unde va ateriza. În curând va atinge din nou pământul și picioarele i se vor scufunda în nămolul de pe fundul bălții. Apa era cu siguranță rece, părea o gelatină înghețată.

— Ar fi bine să ajung până în partea cealaltă. Să încerc să nu calc în apă, decise ea.

— Ridică-ți picioarele la piept, se auzi o voce severă. Cât poți de sus, ca să atingi cât mai târziu pământul.

Luiza întoarse capul spre stânga, în direcția de unde venise îndemnul. Profesoara ei de educație fizică se afla acolo, reze-mată de un stâlp. În mîna dreaptă ținea un cronometru, iar pe costumul de trening, la piept, îi atârna un fluier. O privea pe față cu capul aplecat, pe deasupra lentilelor de la ochelari.

— Mamă! De ce te-ai costumat așa? Nu ai plecat la slujbă? se miră Luiza, descoperind că, în spatele ramei, nu se afla totuși profesoara de educație fizică, ci Regine Textoris. Ai fost deja la coafor? Nu mai ai părul lins?

— Ai grijă la jalon. Depășește jalonul, spunea femeia, pri-vind-o trecând prin fața ei.

Luiza zbura, zbura, zbura. Regine rămăsese acum de mult în urmă, dar balta nu se mai sfârșea.

— Dacă aş putea prelungi încă puțin saltul... Oare mi-am luat destul avânt? Uite o piatră. Ce-ar fi să aterizez scurt pe ea și să mă împing apoi mai departe, ca la un triplu salt?

Pe suprafața încleiată a apei, în direcția pe care înaintau prin aer picioarele ei, se ivise suprafața netedă, verzuie, a unui bolovan.

— Mai bine nu, se răzgândi Luiza. E plină de alge, e lune-coasă, poate e și instabilă, risc să cad în apă.

Își trase picioarele cât mai sus către piept, evitând traiec-toria care o purta spre spinarea verzuie a bolovanului. Încor-dându-și mușchii, strângând stomacul, hotărî să nu atingă solul până nu va ajunge pe pământ uscat.

— Luiza, e timpul să te trezești, se auzi o voce dintre copacii din partea dreaptă a aleii. Coroanele se dădură la o parte și din frunziș se ivi un chip rotund și rumen.

— Încă nu, bunico, nu mă trezi, e prea devreme, protestă Luiza.

Dar era prea târziu – își pierduse echilibrul, saltul se frânse și se pomeni căzând în baltă. Apele se deschiseră în jurul ei,

dar nu erau verzui și reci, ci albe, de satin cald. Zvârcolindu-se în așternuturi de parcă s-ar fi înecat, Luiza aruncă de pe ea plapuma și perna, ieșind în sfârșit la suprafață.

— E timpul să pleci la școală, spunea zâmbind deasupra ei Emma Textoris. Ai visat ceva frumos?

— Știu și eu? susură Luiza agățându-i-se cu brațele goale de gât.

Mai scundă decât Regine, dar mai bine făcută, fără să fie grasă, bătrâna o ridică pe Luiza din pat ca pe un fulg și o așează cu tălpile pe podeaua goală. Emma nu îi cerea niciodată socoteală, o primea doar la pieptul ei puternic atunci când Luiza nu se recunoștea în lumea dimprejur și căuta un loc de fugă.

— Ah, ți-pă fata, aruncând o privire către orologiul din salon, care arăta opt și un sfert. Iarăși am pierdut ora de biologie...

Și văzu, parcă defilând prin fața ochilor ei, cum un șir lung de animale desenate pe planșe, păsări împăiate și găze prinse cu ace în insectar se îndreaptă liniștite și dispar într-o gaură neagră în pământ, poate chiar balta secată peste care încercase să sară adineaori. În clasele mai mici, Luiza învățase tot felul de lucruri despre mamifere, reptile, plante, dar amintirile ei, tot mai mâncate de uitare, nu îi erau suficiente pentru a nu rămâne corigentă. Ca un făcut, nu reușea niciodată să ajungă la timp la ora de biologie, de parcă un arc interior i s-ar fi defectat și, în loc să o împingă la școală, o ținea imobilizată în pat. De acum, figura profesoarei de biologie, pe care nu o mai văzuse de la începutul trimestrului, începuse să plutească într-un nor de amenințări și reproșuri.

— De ce m-ai lăsat să dorm așa de mult?!

— Nu e nimic, nu te speria! îi șoptea la ureche Emma Textoris, mângâind-o pe păr.

Luiza pierdu și a doua oră de curs, latină sau istorie, dar ajunsese în cele din urmă la ora de educație fizică. În curtea asfaltată a liceului, închisă între ziduri înalte și masive, ce dădeau zgomotelor un ecou de mecanism metalic, colegii ei se antrenau, sub supravegherea profesoarei, făcând salturi la groapa cu nisip.

— Ciudat! murmură Luiza, pășind împiedicat din cauza unui șiret desfăcut care atârna în urma ei. Doamnă profesoară, știți, am visat azi-noapte tocmai lecția aceasta. Numai că aveți un cronometru în mână dreaptă...

Profesoara o privi lung, peste rama ochelarilor, apoi o trimise în coada șirului de fete care se pregăteau să sară la groapa cu nisip. Când îi veni rândul, Luiza țopâi îndelung pe loc, se dădu de mai multe ori înapoi, ca să-și ia un elan cât mai mare, iar când colegele ei începură să se impacienteze, porni în sfârșit în fugă spre groapă. Pe când atingea pragul de lemn, luându-și avânt pentru zbor, îi trecu prin minte, într-o străfulgerare caldă, că ar putea suprapune saltul din vis peste cel din realitate. De ce nu ar strânge genunchii cât mai sus la piept, în așa fel încât să prelungească plutirea? De ce nu ar fi posibil ca, încordându-și mușchii stomacului, să continue zborul până când depășește groapa de nisip, doborând toate recordurile școlare? Cu ochii închiși, prin aer, simțea cum din plexul solar începe să iradieze o căldură plăcută, revărsându-i-se în trup. Brusc, însă, pierdu șirul gândurilor, din cauza unei lovituri puternice. Înainte să înțeleagă ce i se întâmplă, se pomeni rostogolindu-se dezordonat prin nisipul jilav. Brațele și picioarele îi zburară în toate părțile, ca la o păpușă ce se dezarticulează.

— Ha! Ha! Ha! izbucniră din toate direcțiile hohotele de râs ale colegelor ei. Doarme pe picioare!

Întinsă pe nisip, Luiza o descoperi pe profesoară aplecată deasupra ei, privind-o îngrijorată și îndreptându-i piciorul stâng, care rămăsese întors sub ea.

— Ești întreagă? Nu te-ai rănit? Te duc imediat la dispensar.

Ajunși în cabinetul medical, profesoara îi trimise afară pe cei doi băieți care o aduseseră pe Luiza în brațe și îi șopti ceva la ureche medicului. Acesta își spală mâinile, le șterse cu un prosop atârnat lângă chiuvetă și se apropie de patul unde era așezată Luiza. Fata privi fascinată ciocul de păr înfocat ce împodobește bărbia bărbatului, în timp ce acesta îi cerceta piciorul și îi verifica reflexele.

— Nu are nimic, decise el.

Apoi îi făcu semn profesoarei de educație fizică să iasă din cabinet, se așează lângă Luiza, pe un scaun în fața patului de consultație, și o privi adânc în ochi.

— Spune-mi, ai probleme cu somnul? Nu poți dormi noaptea? Te simți obosită?

Luiza scutură îmbufnată din cap.

— Domnul Textoris ce spune? Nu te-a dus la vreo consultație? Nu ți-a prescris niște medicamente?

— Dorm foarte bine! se revoltă Luiza. Doar nu vreți să îmi luați visele?!

Noaptea următoare, în somn, Luiza ajunsese la un moment dat în niște locuri cunoscute. Venea din alt vis. Trei indivizi mascați o urmăriseră pe străzile unui oraș scufundat în făina de întuneric a nopții. Fugea în mare viteză, purtată parcă de arcurile unui aparat special de mers. Sărea cu ușurință peste gurile de canal, găurile din asfalt și obiectele abandonate pe șosea. Luiza se simți salvată când ajunsese la marginea orașului, într-un loc unde strada se deschidea spre un câmp înverzit. La orizont începuse să tremure aureola de aur lichid a soarelui răsărind. Asfaltul se termină, făcând loc unui drum de sol bătătorit, îngrădit de o parte și alta de două rânduri de copaci din pudră de zahăr verde. Pământul era reavăn, umezit de roua dimineții. Sărind peste o baltă ce îi răsărise în cale, Luiza simți un clinchet în piept.

— Și dacă mi-aș continua puțin saltul? îi explodează un gând în plex, revărsându-i-se în trup ca un lichid fierbinte.

Capătul bălții nu era departe, încât, cu un mic efort, reuși să ajungă deasupra pământului uscat din cealaltă parte, fără să fi pus piciorul în apă sau noroi.

— Să continuu? se întreabă cu o neîncredere veselă.

Vedea praful drumului alunecând pe sub piciorul ei stâng, întins în față pentru aterizare, dar menținut încordat, pentru a nu atinge încă pământul. Hotărârea de a prelungi plutirea îi ținea coșul pieptului strâns ca un pumn. Apoi, pe neașteptate, Luiza simți că arcul interior i se întinde în întreg trupul,

transformându-l într-o lamă de oțel. Într-o clipă, scuturată de un fior, de parcă o draperie uriașă îi măturase interiorul pieptului, înțelese că ar fi posibil să nu mai atingă pământul, să rămână în aer oricât ar fi dorit.

— Pot să zbor! strigă ea, trecând pe lângă un motan care se scărpină pe marginea drumului, cu o labă petrecută după ureche. Animalul ridică o clipă capul din blană, privi atent fata care aluneca în zbor prin fața lui, apoi își reluă pieptănatul.

Luiza se puse pe treabă. Întinse picioarele în față și își lăsă trupul pe spate, luând instinctiv o poziție înclinată de zbor, ca și cum s-ar fi aflat într-o carlingă. Tăia aerul cu picioarele, de parcă și-ar fi croit o pârtie pe o suprafață alunecoasă de unt. Înclinându-se ușor într-o parte sau alta putea schimba direcția plutirii, iar dacă încorda mușchii pântecelui care îi controlau picioarele, urca în aer. Se lăsă și mai tare pe spate, trase picioarele în sus ca pe o manșă de avion, și se pomeni înălțându-se amețitor de repede printre copaci. Un snop de crengi mlădioase, pline de frunze, îi mângâiară fața. Ieși deasupra unei coroane stufoase și se lăsă să alunece în jos, printre pletele unei sălcii plângătoare. Aproape de pământ, ridică din nou vârful picioarelor și zborul ei coborâtor intră din nou pe un traseu arcuit în sus.

Parcă s-ar fi aflat pe un leagăn, cu picioarele întinse înainte și lăsându-și toată greutatea pe spate, numai că zborul ei prin aer nu sfârșea printr-o întoarcere, ca pe balansoar, ci continua pe un șir de traiectorii ondulate lipite una de alta. Luiza aluneca pe un fel de tobogan de ceață, cu nenumărate meandre, ca niște fire luminoase și transparente de păianjen întinse prin văzduh. Tot ce trebuia să facă era să aleagă unul din aceste fire și să urmeze conturul lui diafan. Aerul devenise o pârtie de schi cu coborâșuri în toate direcțiile. Din vârful unui plop lunguiet, foarte înalt, Luiza alunecă pe o buclă ce ocolea un măr tânăr, de abia înfrunzit, și apoi urcă înapoi, ca într-un slalom, pe lângă coroana deasă a unui stejar. De bucurie, începu să îngâne un cântec de leagăn, care urma volutele aeriene ale zborului. Nu îi era teamă că ar fi putut să se

lovească de crengi deoarece liniile luminoase, semănând cu efectul unui bec de neon în mișcare ce rămâne impregnat pe retină, desenau traiectorii impecabile și sigure, trasate de o mână de maestru.

De la o vreme, totuși, simți o ușoară amețală. În stomac i se aprinse o pâlpâială de greață, iar în cap i se căscă un gol. Alunecând pe traseele aeriene, pierduse simțul solului sau al unui obiect ferm, de care să se poată sprijini dacă ar fi dorit să-și recapete echilibrul. În același timp, sub ea apăruseră niște cearșafuri sau o pânză albă, ca și cum s-ar fi aflat într-un hamac sau într-un pat plutind legănat în văzduh. Când senzația de balans și vertij începu să-i trezească nevoia de a voma, Luiza își spuse, cu un ușor regret, dar continuând să fredoneze melodia de zbor, că trebuie să se trezească.

Faldurile unei draperii albe îi măturară din nou craniul pe dinăuntru. Luiza înțelese că a ieșit din vis. Deschise ochii. Se afla în patul ei, dar nu era singură. Emma Textoris ședea lângă ea și o legăna ușor, liniștitor, la piept. În cadrul ușii se afla Regine Textoris, înaltă, îmbrăcată în negru, privindu-le cu o figură impenetrabilă.

— Iarăși a visat urât?

— Nu cred, răspunse cald Emma. E mai degrabă veselă, îngână un cântec. Nu e așa? Ai visat frumos? se aplecă ea asupra fetei, privind-o în ochi.

— Bunico, șopti Luiza în urechea bătrânei, am visat că zbor. Nu e așa că voi putea să mă întorc în visul acesta la noapte?...

— Bine că nu mai țipă în somn, spuse Regine, fără să fi auzit vorbele Luizei. Și dumneata, mamă, nu îi mai încuraja toate mofturile.

Ziua întreagă Luiza trăi cu un sentiment de ușurință și magie. Era de ajuns să închidă ochii pentru ca lumi diafane să prindă ființă în aer, în jurul ei, ca o pulbere de basm. Licăriri feerice, de pom de Crăciun din nopțile lungi ale copilăriei, sclipeau pe obiecte și mobile. Părea că nimic nu o poate ajunge, că în jurul ei se închisese o sferă de catifea albă, precum

turnul de vânt al lui Merlin. Fredonând încet în timpul orelor, Luiza abia aștepta ca ziua de școală să se încheie ca să se plimbe pe străzi și să savureze bucuria acidulată care îi umplea pieptul.

Clopoțelul ultimei ore sună în sfârșit și Luiza se lasă, veselă și nepăsătoare, târâtă pe holuri de mulțimea de elevi care părăseau gălăgioși clădirea școlii. Pe scările din fața porții, contemplând o clipă de sus valul de capete, își opri fără să vrea privirea asupra unui chip cu ochi de fosfor. Era un băiat cu părul tuns scurt și fruntea netedă, fără nici un rid sau cută, sub care sclipeau două lumini albastre. Aducându-și aminte de niște versuri, Luiza îi compară ochii cu două grăunțe de neant. Băiatul o privea și el, absent la cele ce se întâmplau împrejurul lui, singuratic. Urmând sclipirea albastră a privirii lui ca pe un fir al Ariadnei, fata își făcu loc prin mulțime până la el. Era îmbrăcat simplu, dar hainele stăteau nepotrivit pe el, de parcă ar fi fost făcute pentru altcineva. Ochii li se fixară o clipă unii într-alții, scurtcircuitați, apoi Luiza se rupse din vortexul creat între ei și plecă mai departe cu o voioșie indiferentă.

În noaptea aceea, profesoara de educație fizică relua exercițiile de zbor cu elevii. Nu se aflau în curte, la groapa de nisip, ci în sala de clasă. Așezată pe marginea ferestrei, profesoara îi îndemna pe colegii Luizei să își ia avânt și să se arunce afară, pe lângă ea, prin geamul larg deschis. Unul după altul, cinci băieți porniră în goană spre fereastră și, bătând saltul pe pervaz, își dădură drumul în gol. Profesoara îi ajuta din mers să-și ajusteze săritura, privea o clipă după ei, apoi se întorcea spre următorul săritor. Când se aruncă primul băiat, Luiza simți o strângere de inimă, temându-se că băieții ar fi putut să se strivească de caldarâm, dar răsuflă ușurată când îi văzu retrecând plutind prin fața clasei, cu mâinile întinse în lateral și hlizindu-se la colegii lor dinăuntru.

— Și eu pot să zbor, spuse Luiza, bucuroasă că, de astă dată, profesoara le cerea să facă un exercițiu la care se pricepea și ea. Voi fi chiar premianta clasei, adăugă, pornind la rândul ei în fugă spre fereastră.

Profesoara o ajută să sară, prinzând-o de șolduri și imprimându-i direcția cea bună. Fata țâșni în văzduh, în timp ce sub ea se deschise adâncimea străzii. Se aflau la etajul al treilea, iar clădirea liceului era de modă veche, înaltă, încât până jos erau mai bine de cincisprezece metri. Adunați pe trotuare, mai mulți oameni priveau salturile elevilor, unii erau poate chiar părinții lor. Printre capetele ridicate în sus, Luiza remarcă un băiat cu ochi de un albastru atât de deschis încât păreau albi. Emoționată de prezența acestui public, pentru prima oară de când învățase să zboare, fata trăi spaima de gol. Din cauza crispării, își pierdu lejeritatea și se simți trasă de gravitație în jos. Nu cădea brutal, dar simțea că devenise mai grea decât aerul și că nu putea opri coborârea spre pământ. Fiindcă nu pierduse complet controlul, alege o traiectorie curbă, care o purtă printre coroanele a doi copaci. Sub ea se apropia masa de tablă roșie a unui automobil parcat pe trotuar. Cu puțin noroc, ar fi putut ateriza chiar pe capota lui.

— Schimbă poziția. Nu pune picioarele în față, lasă-le în spate, se auzi o voce în urma ei.

Cu coada ochiului, Luiza o văzu pe profesoară aplecată pe fereastră, cu palmele făcute pâlnie la gură.

— Așa e bine? întrebă ea aplecându-se în față, în așa fel încât să nu mai despică aerul cu picioarele, ci cu pieptul.

Părul începu să-i fluture în bătaia vântului. Descoperirea noii poziții o făcu să uite teama de gol, încât își recăpătă siguranța zborului. Trecu razant pe deasupra capotei mâncate de rugină a automobilului și se înălță purtată de un nou avânt. Spre deosebire însă de visul anterior, când zburase peste o câmpie de la marginea orașului, în aer liber, de astă dată se afla în plin centru. Strada era înțesată de cabluri de electricitate și telefon, care se încrucișau în toate sensurile. Ocoli în ultimul moment două fire paralele de troleibuz de care se apropia vertiginos, coti în dreapta și urcă printre trunchiul unui plop și un candelabru public. Ieșită deasupra rețelei de cabluri, Luiza luă o curbă strânsă prin aer și se întoarse spre fereastra clasei sale din clădirea liceului. Se concentrează asupra plexului

solar pentru a-și încetini viteza, lăsă trunchiul și picioarele să o ia înainte, astfel încât ateriză cu o mișcare elegantă pe pervazul de lemn și sări sprintenă înăuntru.

— Bravo! izbucniră colegii ei, aplaudând încântați.

— Astăzi ai să primești un zece, deși ai avut o ezitare, o informă profesoara, cu seriozitate.

— Bunico, crezi că m-ar fi putut deochea?! o întrebă Luiza pe Emma Textoris, a doua zi dimineața.

— Cine? se interesă bătrâna, apoi, fără să mai aștepte răspunsul, merse la bucătărie pentru a face un preparat contra deochiului. Umplu un pahar cu apă, aprinse pe rând trei chibrituri, le lăsă să ardă aproape de tot și le aruncă în lichid. Două dintre bețele carbonizate se duseră la fund, al treilea rămase să plutească la suprafață. Emma înmuie degetul arătător în apa descântată și, bolborosind o rugăciune, desenă cu el o cruce mare pe fruntea și apoi pe buricul Luizei.

— Îl cunoști?

— Nu. Dar voi afla cine e, spuse Luiza hotărâtă, pregătindu-se să plece la cursuri.

La școală, ieșind de la ore, Luiza îl descoperi din nou pe băiat, stând în același loc în hol, întinzându-și privirea albastră ca un fir de neon pe deasupra mulțimii de elevi. Se apropie de el și îl întrebă direct:

— Ce vrei de la mine? Îmi faci cumva vrăji?

— Eu te cunosc pe tine, spuse el, înroșindu-se și vorbind parcă de la mare distanță, chinuindu-se să articuleze cuvintele.

„Mă cunoaște? Nu l-am văzut niciodată“, își spuse nedumerită Luiza.

— Condu-mă acasă, trânti ea și îl luă de braț, mirându-se de propria ei îndrăzneală.

Nu era o fată frumoasă, băieții nu îi făcuseră niciodată avansuri, avea un chip de debilă mental, îi spusese o dată Mona, colega ei de bancă, înainte de a se muta la alt liceu. De atunci, Luiza rămăsese singură în penultima bancă din rândul de la geam și privea clasa din înălțimea unui turn inabordabil.

— De unde mă cunoști?

— Te-am visat acum câteva luni. Erai îmbrăcată cu un voal lung de mireasă și zburai. Dar voalul ți s-a prins într-un stâlp de telegraf și ai căzut. Am tot așteptat să te întâlnesc, ca să te previn.

Luiza își aminti că în noaptea aceea, în somn, chiar în momentul când sărise pe fereastră, zărise jos, pe trotuarul din partea opusă a străzii, chipul băiatului. Privirea lui albastră o străpunsese ca un ac înfipt într-un fluture, trezind în ea senzația de vertij și spaima de gol. Din cauza aceasta îi ceruse bunicii să îi facă descântecul de deochi.

— Stai puțin, spuse ea gânditoare. Când spui că m-ai prevenit să nu cad? Azi-noapte, în visul meu?

— Nu, se scuza tânărul. Și nu te-am prevenit, te-am văzut doar căzând. Dar tu ai avut numai acum visul?

Luiza se opri din mers, îl întoarse cu fața către ea și îl privi atent. În afara ochilor, care însă acum nici nu mai erau albaștri, ci se scaldau în ape verzi, figura lui nu avea trăsături bine conturate. Pielea obrazilor și a frunții, fără riduri, întinsă, ca o faianță fină cu vinișoare invizibile și o luminozitate interioară, îi dădea un aer relaxat, căzut în sine.

— Parcă ai fi o meduză, îi trânti ea. Vreau să spun, parcă ai chipul din gelatină. Nu te-aș putea desena. Nu ai niște fotografii? Deși cred că nu te-aș recunoaște în ele, bănuiesc că nu semeni cu tine însuși.

— Tu în schimb ai o aură neagră în jurul capului. Te-am recunoscut imediat pe treptele liceului, am fost convins că nu te confund.

— O aură neagră? Nu ți se pare cam ciudată toată discuția noastră? Așa povestesc doi oameni care se întâlnesc pentru prima oară?

„Tu ai venit la mine.“

— Ce-i asta, ești ventriloc? sări Luiza, fiindcă i se păruse că tânărul nu deschisese gura când rostise aceste cuvinte.

— O aură neagră în care îți place să dispari, în care te ascunzi, în așa fel încât ceilalți să nu te bage în seamă, continuă el, fără să-i răspundă la întrebare.

Multă vreme nici unul dintre ei nu mai spusese nimic. Mergeau pe străzile unui cartier lăturalnic, cu case turtite, pierdute între copaci, în fundul curților. Se lăsase întunericul, soarele dispăruse după orizont și lumina de cerneală violetă a asfințitului colora zidurile albe ale gardurilor dinspre stradă. În depărtare, pe o alee principală, se auzeau trecând mașini, dar zgomotul ajungea până la ei vătuit. Din loc în loc, pe vârful unui stâlp se aprinde câte un felinar electric, a cărui lumină gălbuie se întetea treptat, ca o sferă de puf ruginiu ce se împrăștia pe trotuare. Ajunseseră în fața unui teren viran, pe care se zăreau două tomberoane mari de gunoi, înconjurate de mormane de resturi menajere, dinspre care adia un miros acrișor. Mai în stânga se afla carcasa ruginită, fără geamuri și cauciucuri, a unei dube abandonate și căsuța unei stații de curent, pe a cărei ușă de tablă era desenat un craniu. În dreapta se deschidea un mic parc de copii, cu câteva leagăne, un balansoar, un tobogan cu scara ruptă și o groapă de nisip.

— Să ne așezăm, propuse Luiza, luând loc pe un braț al balansoarului și invitându-l pe însoțitorul ei să urce pe celălalt braț.

Mășinăria începu să se miște în sus și în jos, ridicându-l când pe unul, când pe celălalt, cu un scârțâit metalic în două tonuri.

— Mă simt bine cu tine. Cum te cheamă?

— Fulviu.

— Eu sunt Luiza Textoris. Ar trebui să ne mai întâlnim. Seara nu am prea multe de făcut, putem ieși după ce terminăm de învățat.

— Bine.

— Ești elev la liceul meu?

— Nu, sunt student.

Strada era pustie, din când în când pe trotuarul de vizavi trecea câte un om grăbit. În dreapta și în stânga lor, la capetele parcului, ferestrele caselor se luminaseră. Dinăuntru se auzeau zgomote casnice, de vase spălate, uși trântite, strigăte de copii, paraziții unui aparat de radio. Chiar în fața lor, însă, se afla un bloc părăsit. Zidurile coșcovite, cu bucăți de tencuială

căzute, îi dădeau un aer umil. Semăna cu o clădire din copilarie, revăzută după mult timp, mult mai mică decât în amintire, strivită de pământ. Geamurile goale, fără sticlă și canaturi, arătau precum găvanele oarbe ale unui craniu de balastr mort.

— Ce noapte adâncă, gemu Luiza. Mi se pare că ferestrele din față ar trebui să se aprindă din clipă în clipă și să dezvăluie o sală de bal orbitoare.

— Haide să ne așezăm pe leagăne, propuse el.

— Și de ce spuneai că trebuie să am grijă când zbor?

— Nu știu. Așa te-am visat. Ceva îmi spunea că trebuie să-ți atrag atenția.

— Tu zbori?

— Da. Dar nu ca tine. Eu rămân nemișcat.

În noaptea aceea, Luiza visă că se află pe o stradă întunecată, chiar pe locul viran unde stătuse cu Fulviu în seara precedentă. Se așezase pe un leagăn, își lua avânt tot mai puternic, scaunul urca tot mai sus de o parte și de alta a barei orizontale de fier de care era atârnat. Când atinse cu vârful picioarelor frunzele copacului din spate, Luiza simți că a sosit momentul să-și dea drumul. Leagănul o purtă înainte și, în punctul cel mai de sus al traiectoriei sale, fata se lăsă să alunece de pe scândura de lemn geluit. Aerul era lucios ca untul și o preluă pe o pârtie invizibilă. Luiza înaintă prin văzduh cu picioarele în față, controlând zborul prin încordarea mușchilor plexului. Ridicând foarte mult în sus vârful pantofilor, se pomeni făcând o buclă prin aer. Se învârti de două ori în cerc vertical, ca pe un trenuleț rusesc, apoi se întoarse spre Fulviu, care era așezat pe celălalt scaun al leagănului.

— Ce spui?! Întrebă ea zbenguindu-se prin aer și dând volute în jurul lui.

Fulviu o privea zâmbind tăcut.

— Arată-mi cum zbori tu! îi ceru Luiza, aterizând grațios pe leagănul liber.

Pe nesimțite, fără să fi făcut vreo mișcare, băiatul începu să se înalțe în văzduh. Luiza îl urmări ridicându-se pe lângă ea, apoi izbucni într-un râs necontrolat. Când reuși să se liniștească,

ștergându-și ochii de lacrimi, văzu că el trecuse de nivelul sârmelor de telegraf de pe partea opusă a străzii și continua să se ridice de-a lungul trunchiului vertical al unui plop. Nu se legăna într-o parte și alta, ci ședea în aer, cu picioarele strânse în față și îndoite în lateral. Tălpile i se atingeau iar mâinile i se odihneau, de-o parte și cealaltă, pe genunchi. Dacă ar fi șezut în felul acesta pe pământ, nu și-ar fi putut menține echilibrul, ar fi alunecat într-o parte sau alta, dar, așa cum era suspendat în aer, poziția lui părea perfectă, de neclintit.

Noaptea era pe sfârșite, la orizont, în spatele acoperișurilor înțesate de antene ale blocurilor, cerul se rumenea anunțând înmugurirea soarelui. Fulviu urcase într-atât încât prinse primele raze pe suprafața de porțelan a chipului său destins, în timp ce, jos, leagănul și Luiza rămâneau încă în întuneric.

— Am avut un vis mitologic, îi spuse Luiza lui Fulviu a doua zi, pe înserat, în timp ce se plimbau amândoi pe un bulevard luminat de galantare și vitrine. Te înălțai în soarele dimineții, mi-ai adus aminte de ceea ce ne spunea profesorul de religie despre eroii solari. Dacă ar fi aici prietena mea, Mona, ar spune: Lua-ți-o, dragilor, mai încet cu visele!

— Nu mi-ai prezentat-o pe Mona.

— Am să o chem și pe ea într-o seară. De fapt, nu se poate. Ne-am certat, s-a mutat la altă școală.

După un timp, Luiza reluă:

— Oare de ce te-am visat în felul acesta? Nu cred că ești băiatul de care m-aș putea îndrăgosti. Ce interpretare să dau visului?

— Îmi pare rău, nu citesc psihanaliză, se scuză Fulviu.

— Cum, dar de ce?!

— Mi-e teamă că nu mi-ar face bine. Și așa sunt prea obsedat de mine însumi. În plus, nu ai fi fericită să afli ce spune Freud despre visele de zbor...

Lampadarele cu neon aveau o strălucire tot mai vie. Bâzâitul curentului se auzea până pe trotuar. Privind în sus, Luiza avu impresia că niște fructe uriașe de lumină se coc în jurul stâlpilor telegrafici, ca într-un basm cu o grădină fermecată. Pașii lor

aveau o rezonanță profundă pe pietrele cubice ale caldarâmului, reverberând pe fețele de beton și sticlă ale blocurilor turn.

— Nu mi-ai spus că faci yoga...

— De unde ai aflat? se întoarse Fulviu mirat.

— În vis zburai în poziția Lotus.

— Nu mai fac. Nu mai pot face.

După ce se despărțiră, într-un târziu, fără să-și mai fi spus vreun cuvânt, Luiza se întoarse acasă cu un sentiment de apăsare. Probabil din cauza aceasta avu pentru prima oară un vis în care zborul o sperie. Stătea în patul ei, întinsă pe spate, și pereții camerei începură să se lungească în sus. Vedeă tavanul cum se depărtează, trăgând după el zidurile și tablourile atârinate în cuie. Sub ramele lor se dezveleau pete de tencuială mai întunecată, acolo unde soarele nu decolorase zugrăveala. Oglinda și cele două dulapuri din cameră începură și ele să se dilate, de parcă ar fi fost niște uriașe cutii de chibrituri ce se deschid alunecând afară din ele însele. Cu un clinchet de clopoței de Crăciun, candelabrul cu țințuri de cristal porni la rândul lui vertical, luând cu el globul de lumină. Patul și partea de jos a încăperii rămaseră în semiîntuneric și doar sus, departe, ca la capătul unui tunel, se vedea tavanul strălucitor.

Luiza se hotărî să urmeze și ea partea luminată a camerei, înainte ca aceasta să se îndepărteze prea mult și să o lase în beznă. Dădu plapuma la o parte, pregătită de zbor, dar nu își luă avânt cu pieptul sau cu picioarele înainte, cum învățase în visele de până acum, ci începu să se înalțe nemișcată, întinsă pe spate. Cămașa de noapte, largă, flutura sub ea. La picioarele patului, soba de teracotă începuse și ea să urce, ca un furnal interminabil. Fata se lăsă să alunece încet spre ea, până atinse cu tălpile plăcile calde și se încălzi puțin. În partea opusă, la capul ei, noptiera se înălța împreună cu ea, purtând în sus un volum gros și ferfenițit, *Idiotul* lui Dostoievski. Luiza luă de alături paharul cu apă, îngrijorată că ar putea să se verse, îl bău, deși nu îi era sete, și îl puse în sertar, peste nimicurile dinăuntru. Între timp, ajunsese din urmă tabloul de deasupra patului. Zguduiturile dilatării camerei îl făcuseră să se încline

într-o parte, așa că îl îndreptă până când femeia pictată pe pânză (oare era chiar Regine Textoris, mama ei, privind-o aspru?) își reluă poziția verticală.

După vreo zece minute de plutire, Luiza ajunsese în sfârșit aproape de tavan și se opri la un metru de el. Bine luminată de candelabru, aflat în stânga fetei, partea de sus a camerei semăna cu o cutie mare de carton privită din interior. Lacrimile de cristal nu mai clincheteau, în schimb lumina becurilor devenise foarte intensă și filamentele electrice bâzâiau ca niște arcuri prea încordate. Luiza privi în jos, văzu, departe sub ea, în penumbră, patul și cearșafurile vraiste, și, brusc, o apucă frica. Era prea sus și de astă dată nu era în mișcare, încât să poată controla zborul.

Avusese aceeași senzație cu o vară în urmă, când fusese în vacanță cu părinții ei la Marea Mediterană. Înotând într-un golf cu apă de peruzea transparentă, își pusese ochelari de înot subacvatic și privise în adâncul de sub ea. Se pomenise dintr-o dată suspendată deasupra unui abis de patruzeci de metri, apa devenind transparentă ca văzduhul. Știa că nu putea să se scufunde, totuși în piept i se căscase un vârtej ce amenința să o sugă în jos. Nici acum nu îi era propriu-zis teamă că ar putea să cadă, dar vertijul o făcu să intre în panică. Zbătându-se prin aer, dând din brațe dezordonat, ca un om care se îneacă, se apropie de vârful dulapului de haine. Se apucă cu mâinile de marginea de lemn încrustat și, cu un gâfâit, se trase pe dulap, făcându-și loc între mai multe cutii de pantofi goale, pline de praf. Împinse din neatenție un teanc de cărți depozitate la întâmplare pe șifonier și volumele se prăbușiră cu zgomot în partea cealaltă, rostogolindu-se și dezmembrându-se ca niște fluturi gigantici de hârtie. După ce le urmări îngrijorată căderea, Luiza se rezemă cu spatele de perete și își strânse genunchii la piept, întrebându-se cum va coborî.

— Luiza, ce faci pe dulap?! se auzi vocea amenințătoare a Reginei Textoris.

Din tablou, de pe peretele lateral, mama fetei o privea muștrător, cu brațele încrucișate la piept.

— Luiza, ce faci în pat la ora asta!? se auzi vocea aspră a Reginei Textoris.

Luiza tresări în așternut, aruncă perna de deasupra capului și, în lumina dimineții, o văzu pe mama ei în mijlocul camerei, cu brațele încrucișate la piept.

— Uf, ce bine că m-ai trezit! răsuflă ea ușurată.

Dar, după ce se îmbracă, închise ușa camerei, ca să nu fie văzută ce face, și începu să pipăie pereții, soba de teracotă și dulapurile, pentru a se asigura că sunt din materiale solide și nu elastice. Apoi luă un scaun și se urcă pe el pentru a face curat pe șifonier, unde se aflau depozitate în dezordine o mulțime de cutii goale și cărți prăfuite. Poate că avea să se mai pomenească acolo în vreun vis, așa încât măcar să fie locul curat.

Fulviu ascultă cu atenție relatarea ei despre tot ce i se întâmplase și se gândi o vreme.

— Dacă te încăpățânezi în continuare să zbori, decise el, ar trebui să înveți să îți controlezi corpul.

— Cum? se miră Luiza.

— Trebuie să îți iei în stăpânire trupul de vis.

— Ha, ha, așa ceva nu se poate. Tocmai aici e clenciul viselor: vin ele peste tine, nu le poți programa cum vrei tu.

— Se poate încerca...

— Nu cred așa ceva. Ar însemna să nu mai dormi, de fapt, să rămâi treaz.

— Uite un exercițiu simplu: înainte de a te culca, pune-ți în cap să îți vezi mâna în vis.

— Să îmi văd mâna? E o prostie. Când încep să visez uit ce gândeam la culcare. Cum să-mi aduc aminte că trebuie să-mi văd mâna?

— Încearcă să adormi cu imaginea ei în minte.

— Ca un fel de hipnoză? Și de ce mâna și nu piciorul?

— Nu contează. Trebuie să începi de undeva. Important este să ajungi să-ți vezi întreg corpul. Atunci ai putea să-i spui unde să meargă.

— Și așa putea duce visele unde vreau eu?

— Da.

Începuse să ningă. Toamna făcuse pe nesimțite loc iernii și cerul devenise greu, îndopat cu nori de ceață cenușie. În seara aceea din văzduh se înfiripară primii fulgi de zăpadă. Erau uriași și dantelați, pluteau prin fața lor ca niște palate miniaturale de dantelă ce se rostogoleau spre caldarâm. Luiza prinse unul în palme și îl suflă ca pe un puf de pădădie. Alții le cădeau pe față și se topeau ca niște mici flăcări reci. Zgomotele se vătuiseră, de parcă ar fi fost închiși într-o cameră cu pereți de puf și plută.

— Tu ai încercat exercițiul cu văzutul mâinii?

— Nu.

— Își controlezi corpul prin yoga?

— Ți-am spus că nu mai fac yoga.

— De ce?

Fulviu nu răspunse. Zăpada se așeza rapid și îmbrăca pământul cu o lână albă, groasă, care se scufunda scârțâind sub pașii lor. Ninsoarea se făcuse atât de deasă încât Luiza avu impresia că în curând are să se sufocă. Strănută veselă și începu să dea cu mâinile prin aer, învârtindu-se ca un sfredel în vata de zahăr.

— Ești un băiat ciudat. De ce mă aștepți în fiecare după-amiază după ore?

— Asta o știi deja. Pentru că te-am visat.

— Cum te mai cheamă? Care e numele tău de familie?

— Am un nume care nu-mi place: Friator. Prefer să-mi spui doar Fulviu.

— Familia ta locuiește în oraș?

— Stau în gazdă.

— Cât de mult visezi? La fel ca mine?

— Acum nu. Nu mai pot visa.

— Atunci am să te ajut eu.

— Nu. Mi s-a făcut frică. Și mi-e teamă și pentru tine.

— O profeție de doi bani, ar spune Mona. Am promis că îți voi face odată și odată cunoștință cu Mona. Însă mai întâi trebuie să ne împăcăm.

Zăpada se înălțase acum până la genunchi și cei doi de-abia mai reușeau să pășească pe trotuarul alb. Șoselele erau goale, nici o mașină nu mai cuteza să înfrunte nămeții. Crengile copacilor pe sub care treceau stăteau aplecate, purtând fiecare câte un bulb uriaș de omăt zaharos.

— Vine apocalipsa, comentă zglobiu Luiza, adunând zăpadă în mâini și ochind cu un bulgăre un panou de circulație. Să ne grăbim acasă, până nu ne prinde avalanșa pe drum! Și, apoi, am de visat!

În seara aceea, stând întinsă în pat în camera întunecată, Luiza asculta fâșâitul zăpezii care începuse să cadă încă de la prânz, alunecând tot mai grea, tot mai deasă, prin fața ferestrei. Ținea mâna dreaptă în fața ochilor și încerca să-și fixeze pe retină conturul ei diafan, aproape translucid, desenat din profil de lumina albastruie de afară. Apoi închise pleoapele, propunându-și să reproducă imaginea palmei pe filmul minții. Luminițe colorate îi jucau în spatele pleoapelor, ca niște focuri de artificii încetinite. Liniștea devenise atotstăpânitoare. Luiza simți că mâna îi cade moale pe piept, ca un evantai ce se strânge, iar dincolo de ea, la capătul patului, răsări de sub plapumă piciorul ei drept. În penumbră, semăna cu o ciupercă albă, cu striatii albastrii, tivite de lumina de neon de la felinarul din stradă.

„Parcă trebuia să-mi văd mâna, nu piciorul“, îngână Luiza, cu creierul aromit de somn. Fulgii de zăpadă cădeau leneși pe gândurile ei tot mai împrăștiate, topindu-se o dată cu ele pe suprafața arzătoare a retinei, ce părea că fusese proiectată ca fundal undeva în spatele piciorului albastru, într-un spațiu fără adâncime.

„De fiecare dată când îmi văd picioarele, pot să zbor“, observă Luiza, aducându-și aminte că învățase în vise să își prelungească saltul peste vreo groapă sau baltă privind malul opus și propunându-și să nu își lase picioarele să atingă solul până nu ajunge acolo. Iar atunci balta continua să alunece pe sub picioarele ei, într-o plutire prelungită ce devenea zbor. „Ce bine ar fi dacă aș reuși să păstrez puterea de a zbura și

în realitate“, murmură Luiza legănată voluptuos de brațele somnului. „Spre exemplu, la ora de educație fizică, la saltul în lungime la groapa de nisip. Să îmi privesc piciorul și să mă concentrez să nu mai ating pământul. Oare nu aş putea s-o fac chiar acum?“

În penumbră, pe ecranul retinei, pe sub piciorul ei albastru, defilau forme neclare. „Ce-ar fi? Cum ar fi? Ar fi posibil? Să fie adevărat?“, se luminează Luiza, simțind cum fericirea îi urcă în piept precum lava pe coșul unui vulcan. „Zbor! Pot să zbor!“ Fără să își dea seama când se întâmplase aceasta, se ridicase levitând dintre cearșafuri, lăsase patul în urmă, alunecând peste papucii de casă, covorul uzat și alte câteva obiecte împrăștiate prin cameră, iar acum ieșea plutind pe fereastră afară.

„Nu ar fi trebuit să las geamul deschis, e iarnă, voi răci!“, îi trecu un gând îngrijorat prin cap, dar îl uită repede când se pomeni în aerul pufos de fulgi de pe stradă. Felinarul de pe trotuarul de vizavi arăta ca un uriaș lampion chinezesc: o sferă albă din interiorul căreia lumina făcea presiune asupra pereților de hârtie. Luiza se aplecă pe o parte, pentru a se încadra pe direcția străzii, apoi își încordă plexul solar pentru a urca și ieși dintre zidurile caselor. Ocoli firele întinse între stâlpii de telegraf, apoi fantoma alburie a unui copac îmbrăcat în nea, și ieși sub cerul liber. Urcă printre fulgii de zăpadă ce se învâneau prin văzduh ca niște rozete cu o geometrie uriașă, urcă, urcă în aerul proaspăt care îi frigea obraji. De mult nu mai încercase o asemenea senzație de liniște și eliberare.

După un timp, hotărî că ar trebui să se întoarcă. Privi împrejur, pentru a se orienta, dar nu deslușea nimic la mai mult de câțiva metri distanță. Fulgii apăreau deasupra ei din beznă, treceau prin cercul de lumină care o însoțea, apoi dispăreau din nou în noaptea de dedesubt. „În ce direcție se coboară?“, se întrebă Luiza, dându-și seama că pierduse simțul susului și al josului. Își putea lua avânt în orice parte, despica aerul cu la fel de mare ușurință oriîncotro ar fi luat-o, și de aceea nu mai știa unde e pământul. „Pământul e întotdeauna

sub picioare“, chibzui ea. „Ce bine că m-a învățat Fulviu să-mi privesc picioarele. Sau mâinile? Unde îmi sunt mâinile?“ Făcu mișcările care ar fi trebuit să-i aducă palmele în fața ochilor, aplecă privirea în față, dar nu descoperi nimic, ca și cum fulgii de zăpadă i-ar fi scufundat corpul într-o pată oarbă.

„Bine măcar că-mi văd piciorul“, răsuflă ea ușurată când conturul albăstrui al degetelor și al gleznei se desenă strălucind molcom prin avalanșa de omăt. Se concentrează să alunece în jos, în direcția trasată de piciorul ei gol, și începu să taie o pârtie prin văzduhul de vată. După câțva timp, în întunericul pufos din față se contură un cerc vinețiu, ce se apropia tot mai mult. „Aha, e pământul“, se felicita Luiza. „Sau nu cumva e pata aceea de lumină pe care o vezi cu ochii închiși?“, i se insinuă un al doilea gând, ușor neliniștitor. Într-adevăr, forma tot mai fosforescentă spre care se îndrepta semăna cu urma pe care o lasă pupila atunci când îți freci puternic pleoapele și privești apoi în întunericul din tine. La atingerea cu suprafața iradiantă a sferei mov, fulgii de nea se topeau sfârșind. Pe măsură ce se apropia de forma neclară, Luiza descoperi că aceasta era o movilă uriașă, conică, găurită parcă în mijloc de un meteorit. Semăna cu gura unui vulcan în care mocnește o lavă vișinie.

„Nu vreau să cobor aici“, își spuse fata cu o tresărire de teamă. „Nu pot să intru așa dezbrăcată în lavă, fără costum de scafandru.“ Dar piciorul ei vinețiu, aureolat acum de pâlparea oranj de dedesubt, se îndrepta fără oprire spre ochiul de foc. „Stai, oprește, încetează!“, se zbătu Luiza, încercând să devieze direcția piciorului, dar acesta o trăgea în jos într-un vârtej gravitațional. Fără să se poată împotrivi, Luiza văzu cum degetele, apoi laba piciorului și glezna i se scufundă în pielița de gelatină incandescentă. Dar nu simți nici o arsură – dimpotrivă, i se făcu frig în tot corpul, ca și cum talpa i-ar fi pătruns într-un bloc de gheață.

Lumina oranj se stinse, fulgii dispărură din văzduh, iar Luiza descoperi că se afla în patul ei în cameră. Cu capul ridicat pe pernă, își contempla piciorul drept, ieșit de sub plapumă. „Am înghețat“, constată ea. „Oare de ce e așa frig în casă, s-a răcit

deja soba? Sau am lăsat, Doamne ferește, fereastra deschisă!?” Întoarse privirea către geam și descoperi că, într-adevăr, cele două batante erau larg deschise, cu perdeaua fluturând ușor între ele. De afară venea lumina albăstruie a stâlpului de neon, în jurul căruia dansau fulgi rotofei și greoi.

„Să închid repede!”, își spuse Luiza și aruncă energic plapuma la o parte, dând să se scoale. În loc însă ca trupul să i se ridice în șezut, se pomeni că rămâne culcată pe spate și piciorul drept i se îndreaptă singur spre fereastră. „Ce-i asta? Nu m-am trezit încă? Vreau să mă trezesc!” Simțea că alunecă ușor din pat, urmându-și piciorul vântat. „Nu vreau să zbor, vreau să mă trezesc!”, scrâșni fata, prinzându-se cu mâinile de barele de metal de la căpătâiul patului.

Atunci se întâmplă ceva neașteptat. Pe măsură ce Luiza se simțea trasă în două direcții, camera începu să se alungească, asemenea unei cutii de chibrituri ce se deschide. Peretele de vizavi, pe care se aflau ușa și un dulap, prinse să se îndepărteze, alungind odată cu el zidurile laterale. Fereastra de pe peretele din dreapta se căscă asemeni unei răni monstruoase în tencuială, iar tablourile de pe zidul din stânga porniră înainte urmând mișcarea cuielor de care erau atârinate. Covorul persan de pe parchet rezistă o vreme la întindere, ținut pe loc de un picior al patului, apoi se sfâșie și se smulse de sub cuiul de metal și se îndepărtă fâșâind pe podea. Papucii de casă ai Luizei fură luați de mișcare, apoi se rostogoliră de pe covor și eșuară ca două epave pe luciul parchetului.

Mai îngrozitor era însă faptul că picioarele Luizei începuseră să se lungească și ele, îndreptându-se spre ușa tot mai îndepărtată. Ținându-se încăpățânată cu brațele de căpătâiul patului, Luiza nu simțea nici o durere și nici nu vedea ce se întâmplă cu membrele ei, deoarece erau acoperite, de la fluierul piciorului în sus, de cămașa albă de noapte. Privea doar cum pânza brodată se întinde prin aer, urmărind conturul de cerneală al piciorului ei drept.

Într-un târziu, dilatarea camerei încetă. Peretele opus de-abia se mai zărea în depărtare, ușa și dulapul deveniseră mici și

întreaga încăpere căpătase un ecou de cavernă. Aerul era tot înghețat, dar se încărcase cu o umezeală de pivniță. Luiza, care rămăsese întinsă pe spate, își vedea picioarele acoperite de cămașa de noapte întinzându-se peste podea până în partea opusă a camerei. Stătea rigidă ca o bară de metal sprijinită doar la un capăt, și anume pe pat. Dădu drumul fierului forjat de la căpătâi și încercă să își miște piciorul. Departe, dincolo de poala cămășii de noapte, glezna i se îndoi în dreapta și în stânga, iar degetele îi flutură pipăind aerul din partea cealaltă a încăperii. Da, așa cum își imaginase, atmosfera grea de umezeală nu venea dinspre fereastra deschisă, din iarna de afară, ci dinspre ușa camerei, ce dădea spre pivniță. „Chiar spre pivniță? Nu spre camera de zi?!“, îi flutură Luizei un gând, dar nu zăbovi asupra lui, deoarece în depărtare, fără putință de tăgadă, ușa se zărea larg deschisă ca o gură de întuneric.

Nu! Ușa aceea trebuia ținută închisă, fiindcă cine știe ce ar fi putut intra prin ea. În pivniță mișunau șobolani și gândaci zburători, i-ar fi năpădit camera. Încordându-se, Luiza băjbâi cu degetele piciorului prin aer, încercând să atingă placajul ușii și să o trântască în canatul ei. Nu o despărțeau decât câteva palme de suprafața de lemn, dar dilatarea încetase și, oricât se străduia, nu reușea să-și mai alungească piciorul.

Apoi se opri din efort, fiindcă în întunericul ușii prinsese să pâlpâie o lumină îndepărtată. Părea că cineva ar fi urcat, pe o scară lungă ce venea către cameră, purtând în mâini o lumânare cu flacără nesigură și tremurătoare. De fapt, își dădu seama Luiza, ușa nu se deschidea spre pivniță, ci spre o altă încăpere, fără forme, fără mobile și obiecte, pe care nu și-o putea imagina. Canatul de lemn era o gaură tăiată într-o pată uriașă de întuneric. Dacă cineva din altă cameră a casei ar fi vrut să intre la ea, ar fi pătruns normal pe ușă, fără să pătească sau să observe ceva neobișnuit. Dar cel care ar fi vrut să iasă, ea, Luiza, spre exemplu, ar fi pătruns prin perete spre o cu totul altă încăpere, dintr-o cu totul altă casă.

„Aaaah!“, țipă Luiza cuprinsă de panică. „Ce ușa naibii e asta?! Oprește-te, tu, care ești dincolo, nu veni, nu intra aici!“

Luminița însă se apropiase și Luiza simți un fior lung pe șira spinării. „Cine e acolo? Cine ești?“, o întrebă pe ființa în haine negre care umpluse tocul ușii, ținând o lumânare pâlpând în mâini. Acoperea flacăra cu palma dreaptă, dar vâl-vătaia jucăușă îi dansa pe piept, pe dantela înflorată a rochiei, și îi contura în portocaliu, de jos în sus, trăsăturile feței. Luiza nu își putu dezlipi privirea de pe figura imobilă a femeii proaspăt venite, până când o recunoscă treptat pe Emma Textoris.

— Bunică! izbucni Luiza, cu un spasm de bucurie și ușurare.

Strigătul îi străbătu ca un fier înroșit auzul și destrămă aerul greu al camerei. Peste obiecte trecu o suflare care le schimbă înfățișarea. Întunericul nopții fu sfâșiat de lumina albă a dimineții, iar încăperea intră într-o mișcare rapidă de contracție. Ca trași de un arc, pereții alunecară înapoi către peretele unde se afla patul Luizei, aducând cu ei înapoi tablourile și celelalte mobile. Covorul înaintă vertiginos și se împotmoli în picioarele patului, nemaireușind să intre sub ele. Emma Textoris însăși, îmbrăcată într-un halat de casă negru, se smulse din ușă și se apropie în fugă de Luiza, al cărei țipăt continua să reverbereze, tot mai scăzut, între zidurile în micșorare. O prinse în brațe și îi strânse capul pe piept.

— Nu-ți fie teamă, sunt cu tine. Nu a fost decât un vis.

— Bunico, spuse Luiza, ridicând ochii spre fața luminoasă a bătrânei, ai grijă de dumneata, nu vreau să ți se întâmple ceva rău.

— Nu-ți fie teamă, voi fi tot timpul cu tine, orice s-ar întâmpla.

— Îmi promiți?

În ciuda siguranței de sine pe care i-o revărsa întotdeauna în suflet bunica ei, Luiza nu reuși să-și stingă neliniștea. Nu mai simțise niciodată această strângere de inimă, o făcea să se gândească, nu știa nici ea de ce, la moartea bunicului ei, petrecută pe vremea când ea era încă făt în pântecul mamei sale. Nu îl văzuse niciodată, dar și-l închipuia mereu prezent în casă, alături de Emma Textoris, bântuind dintr-o cameră într-alta și atingând cu mâna sticla geamurilor, care scârțâia

de curățenie. Când îi povestea bunicii aceste gânduri, Emma zâmbea și nu confirma, dar nici nu infirma prezența lui fantomatică. De aceea, mai ales de când vânduseră casa cea veche a familiei Textoris și bunica se mutase cu ei, Luizei i se făcuse teamă că bunicul va veni într-o zi la ei și va pleca de mâna cu femeia sa.

— Fulviu, îl abordă ea direct pe noul ei prieten, când se întâlnește seara, arată-mi unde locuiești. Vreau să vin la tine și să mă ții în brațe. Mi-e frică.

— Ai avut un coșmar?

— Da, totul a pornit de la exercițiul tău. Deși sunt nedreaptă să dau vina pe tine.

Porniră spre cartierul unde locuia Fulviu. Se lăsase gerul și zăpada înghețase binișor. Picioarele traversau suprafața de sticlă argintie și se scufundau scrâșnind în mormanele care troieneau străzile.

— Ești singur? Nu e nimeni altcineva acasă?

— Nu. Gazda mea e plecată din oraș. De altfel, ne vedem rar, e un bărbat necăsătorit și nu intră în camera mea.

Urcară pe scările întunecate, luminate de un singur bec aflat la parter, până Fulviu potrivi o cheie în ușă și intrară în apartamentul unde stătea cu chirie. Un miros de scorțișoară, păstrată într-un bufet de lemn, o învălui pe Luiza în hol, în dreptul bucătăriei.

— Lasă, nu aprinde! îl opri ea pe Fulviu să mai caute întrerupătorul.

Forma holului, a ușilor și a camerelor se deslușea vag în întunericul de catifea, stropit doar de o pulbere de lumină ce venea de afară, prin jaluzelele tărcate de la geamuri. Fulviu o conduse pe față printr-un culoar, ajutând-o să evite colțurile întunecate ale mobilelor, până în camera lui. Nu aprinse lampa din tavan (nici nu avea vreuna, sârmele atârnavă moarte din tencuială, după cum avea să constate Luiza în curând), ci o veioză care se băga direct în priza de lângă ușă. Veioza stătea pe jos, pe parchet, la capul unei saltele așezate direct pe podea, sau a unui pat fără picioare. Camera era aproape goală.

În afara unui dulap îngust și înalt, în ea nu se mai afla decât o masă rabatabilă și un scaun. Sub fereastră duduia un calorifer cu elemente mari și grosolani de fontă vopsită crem. Pereții erau goi și, fără să fie murdari, nu păreau vopsiți sau văruiți de prea curând.

— Ce gol e! Îmi place la tine. Acasă mă sufoc între atâtea mobile vechi.

Fulviu o invită să se așeze pe patul jos, fără picioare.

— Seamănă cu tine. Simplă, curată, ordonată. Așa ești tu pe dinăuntru?

— Așa ți se pare că sunt eu?

— Mă înșel?

Luiza nu mai așteptă răspuns. Chiar sub ea, în tăblia patului, descoperise o gaură dreptunghiulară prin care se putea băga mâna sub saltea.

— Am promis să-ți fac cunoștință cu Mona. Am adus-o cu mine.

— Aici? se miră Fulviu.

Luiza își dădu jos geanta de umăr și scoase din ea o păpușă veche de cârpă. Era îmbrăcată cu o rochie verde cu pete galbene, fără falduri, de care erau cusute brațele și picioarele de burete. Avea un cap mare și rotund, cu păr închipuit din fire groase de lână maro, ca o aureolă grosolană, încât semăna cu o floarea-soarelui. Ochii erau făcuți din doi nasturi lucioși, iar gura și nasul erau desenate cu creion sau vopsea neagră pe pânza feței.

— Credeam că e colega ta de bancă...

— A, nu e ea. Cu Mona m-am împrietenit tocmai fiindcă o chema ca pe păpușa mea. Însă doar păpușa nu m-a trădat. Acum o trădez eu pe ea. O voi lăsa la tine.

— De ce?

— E veche, decolorată și roasă de cât am dormit cu ea. Dar acum nu mai am nevoie de ea. Te am pe tine.

Ținând-o de un braț, o strecură prin deschizătura din tăblia patului sub salteaua lui Fulviu.

— Te supără? Ai ceva împotrivă?

— Nu, răspunse tânărul. Și acum ce facem?

— Ne dezbrăcăm, ne băgăm în pat și mă ții în brațe. Stinge lumina!

Fulviu scoase veioza din priză și o urmări pe fată cum își trage pulovărul și bluza peste cap, își descalfă pantofii, apoi își lasă fusta să cadă de pe ea, adună toate hainele și le așază pe spătarul scaunului, deasupra paltoanelor. Silueta Luizei tremura în penumbră, subțire și fragilă. Fata intră sub plapumă și se întoarse cu fața la perete. Fulviu se dezbracă și el în maieu și chiloți, intră în pat și o prinse ușor în brațe, din spate. Tremurată amândoi câteva minute, până când sub plapumă se făcu în sfârșit cald.

Obosită de frigul pe care îl îndurase cât timp se plimbaseră, Luiza adormi ușor. Simțea brațul lui Fulviu lipit peste al ei, ținând-o de încheietură. „Oare asta să fie mâna pe care trebuie s-o văd când visez?“, se întrebă ea prin ceața molcomă a somnului. I se părea că are două mâini, dar nu mâini obișnuite, așezate de o parte și de cealaltă a trunchiului, ci două mâini în partea dreaptă, pornind din același umăr, una mai mare decât cealaltă, acoperind-o pe cea mai mică. „Îmi văd mâna“, îngână ea, „ce trebuie să fac acum?“. Probabil însă doar visase că întreabă, fiindcă Fulviu nu îi răspunse, ci ațipi și el, răsufilând cald.

„Dacă tot îmi visez mâna“, își spuse Luiza, „ar trebui să fac cu ea ceva interesant. Să deschid o ușă“. Vedeă în față încuietorea complicată a unei uși masive, cu zăvoare de metal. Clanța avea un mâner lucrat din aluminiu strălucitor, în formă de cap de câine, cu urechi lăptoase și bot turtit. Lumina lunii, ieșită din spatele norilor de zăpadă, care căzuseră înghețați la pământ, bătea prin fereastra camerei lui Fulviu. Aluminiul clanței era aureolat din lateral, întinzând o umbră lungă pe ușă. Luiza întinse mâna spre el. Dar se vede că nu știa să-și controleze brațul, fiindcă, în locul unui gest sigur de sine, se pomeni că își mișcă necontrolat încheietura și degetele. Încercă să se concentreze, dar tot ce izbuti fu ca brațul să i se agite ca apucat de o criză de epilepsie. Ca o paralică, încordându-se

din răspuțeri pentru a-și ține sub stăpânire mușchii, apropie tot mai mult mâna tremurătoare de ușa. Era gata să apuce capul de câine, când cea de-a doua mână, mai mare, crescută tot din umărul ei drept, o prinse de încheietură, cu o mișcare puternică și sigură.

— Fulviu, se trezi Luiza, de ce m-ai împiedicat să deschid ușa? Ce era dincolo?

— Nu știu. Dar am văzut că ai adormit și te-am trezit. Nu poți rămâne toată noaptea la mine. Se vor îngrijora părinții tăi.

— Ba da, aș rămâne. E bine la tine, camera e așa de mică și apărută. Chiar dacă plec, o las pe Mona în locul meu. Să nu o scoți de sub pat!

Deși ar fi vrut într-adevăr foarte mult să petreacă noaptea în patul acela ghemuit la podea, cu Fulviu lângă ea, Luiza se întoarse acasă și se culcă în patul ei cu bare de metal auriu în stil art nouveau. Dar în săptămânile care urmară, cât ținură lunile de ger ale iernii, se întoarse aproape în fiecare seară în camera prietenului ei. Când el nu putea să o aștepte la un loc de întâlnire, venea singură până în fața blocului și, de jos, arunca o pietricică în fereastra de la etajul întâi a lui Fulviu. El deschidea atunci încetiușor ușa, o aștepta să urce scările, și se strecurau amândoi în cameră, cu grijă să nu îi audă gazda băiatului.

— Fulviu, îl întrebă ea într-o seară, nu te deranjează faptul că stăm dezbrăcați în pat și nu facem dragoste?

— Ai vrea să facem dragoste?

— Nu știu, nu prea sunt pregătită. Îmi vine mai degrabă să ne hârjonim, să ne batem cu perne. Să mă joc cu tine. Cu corpul tău. De ce nu mă săruți niciodată? Parcă ai fi doi oameni la un loc. Pe de o parte, te simt atât de cald lângă mine, atât de aproape, ca și cum ne-am atinge sufletele. Pe de altă parte, când mă gândesc la tine, îmi pari o statuie de gheață. Nu simt nimic sub fața ta. Ești cu mine cu adevărat?

— Sunt cu tine, dar nu așa cum crezi tu.

— Nu cred nimic. Iar dacă nu vom face niciodată dragoste, foarte bine, aceștia vom fi noi, așa va fi legătura noastră, fără seamăn.

Nu mai visase de multă vreme, din noaptea în care, privind-și piciorul în somn, începuse să zboare și provocase dilatarea camerei. În seara aceea, însă, deși adormise în brațele lui Fulviu, se trezi brusc în camera ei de acasă. Stătea în capul oaselor, în pat, și privea mirată, în liniștea de gheață, zidurile alungite peste măsură, tablourile deplasate pe pereți, fereastra căscată, covorul sfâșiat de piciorul de fier al patului și parchetul cu scânduri geluite prelungi.

„E posibil să reiei un vis de unde s-a întrerupt?“, se întreabă ea cu un fior de neliniște. Camera era din nou lungă precum o cutie de chibrituri desfăcută, iar în depărtare, pe celălalt perete, prin gura de beznă a ușii întredeschise se strecura o lumină pâlpâitoare, de flacără bătută de vânt. În pragul ușii răsărise o femeie îmbrăcată în negru. Ținea o lumânare în mâna dreaptă și o apăra de curent cu căușul celeilalte palme. Era Emma Textoris. O privea nemișcată pe Luiza, cu fața destinsă, lucioasă ca un porțelan chinezesc.

— Bunico, s-a întâmplat ceva? Vrei să-mi spui ceva?

Bătrâna nu răspunse. Se întoarse și dispăru încet în întunericul din spatele ușii. Cu o presimțire neagră, Luiza aruncă plapuma de pe ea și se ridică să o urmeze pe bătrână. „Ia te uită! Acum nu visezi!“, își spuse, când observă că, în loc să rămână suspendată în aer, plutind ca în visul anterior, începuse să pășească pe podeaua rece. Ce-i drept, făcea salturi lungi, ca un atlet în plină alergare. Dar camera era mai lungă decât în celălalt vis, sau continua să se dilate în timp ce ea mergea spre ușă, fiindcă vedea cum mobilele și tablourile de pe pereți trec pe lângă ea cu viteze diferite, în timp ce ușa rămânea la fel de departe. Parcă ar fi fugit pe o bandă rulantă ce se mișca în sens invers pe sub ea.

După ce merse o bună bucată de vreme, ajunsese în cele din urmă în partea opusă a camerei. Ușa era în continuare deschisă, dar Luiza nu se grăbi să intre. Știa că dincolo nu se află sufrageria casei lor, că odată ce ar fi intrat i-ar fi devenit greu să găsească drumul înapoi. Hotărî să își ia niște măsuri de precauție. Întâi cercetă ușa însăși, în căutarea unui indiciu

asupra spațiului spre care se deschidea. Într-adevăr, pe tăblia de lemn era scris cu vopsea neagră „Sală de așteptare“. Cuvântul „așteptare“ era tăiat cu două linii încrucișate și deasupra o altă mână scrisese „veghe“.

Dându-și seama că, stând pe loc, tot nu putea să afle mai multe lucruri asupra locului de dincolo de ușă, Luiza își luă inima în dinți și păși peste prag, în întuneric. Spre mirarea ei, descoperi că nu ajunsese în pivniță, în curte sau în vreo cameră necunoscută, ci chiar în sufrageria casei lor. „Deci nu visez?“, se întreabă din nou, privind cu atenție în jur. Mobilele vechi, imitând stilul Empire, erau toate la locul lor, soba mare de teracotă portocalie cu flori încrustate se arcuia maiestuoasă în colțul ei, candelabru rotund, ca o căpșună uriașă cu sâmburi din țurțuri de cristal, domnea sub tavanul înalt. Sub el, însă, pe masa prelungă, de stejar lăcuit, cu picioare arcuite, nu se afla obișnuita vază în formă de amforă pe o față de masă de brocart, ci chiar Emma Textoris, întinsă pe spate. Scaunele fuseseră strânse din jurul mesei și înșiruite pe lângă pereți. Luiza se apropie dintr-o parte, gândindu-se că mama ei, Regine, are s-o certe pe bunică pentru că se urcase încălțată pe brocartul prețios, cu modele tivite cu fir de aur. Bătrâna ținea mai departe lumânarea în mână, sprijinită pe piept, și privea spre tavan.

Luiza se trezi tremurând și începu să se îmbrace grăbită.

— Ce e? întreabă Fulviu.

— Mi-e teamă că s-a întâmplat ceva rău.

Într-adevăr, când ajunsese acasă, deși era în toiul nopții, în loc să doarmă, părinții ei se aflau în sufragerie. Michael ședea la masă, cu o figură posacă, aranjându-și stetoscopul și trusa de prim ajutor. Regine stătea cu fața la geam, între cutele grele ale draperiei de macrame. Se întoarse spre Luiza cu brațele încrucișate pe piept.

— Iarăși ai fost plecată?!

— S-a petrecut ceva?

— Michael, când are să înțeleagă fiica ta că nu trăiește singură?

— Sunt destul de mare să pot ieși seara din casă.

— Michael, spune-i că nu e destul de mare încât să facă orice vrea. Și să mă sfideze.

— Tată, s-a întâmplat ceva cu bunica? Întrebă rugător Luiza.

Michael Textoris ridică figura pleșuvă și o privi cu ochi abătuți. Fără să mai aștepte un răspuns, Luiza se îndreptă spre dormitorul bunicii, o cămăruță minusculă ce avea să rămână definitiv închisă după moartea Emmei. Bătrâna era întinsă în pat, între cearșafuri albe, înfoiate ca niște aripi de înger. De cum intră, Luiza pricepu că bunica ei fusese vizitată de moarte. Trăsăturile feței păreau să-i fi fost descompuse de o mână invizibilă, precum un mozaic, și apoi recompuse, dar cu o altă expresie. O pulbere palidă i se așezase pe piele, acoperind roșeața vie care îi ținea chipul la un loc și dându-i luciul patinat al unei măști de ipsos. Luiza avu impresia că Emma Textoris fusese acoperită cu o crustă casantă de zahăr pudră, ca un măr glasat. Ar fi vrut să o atingă cu degetele, să spargă crusta și să o scoată pe bătrână din nou la suprafață. În loc de asta, o întrebă:

— Bunică, ai să mori?

Emma Textoris ridică încet mâna și prinse brațul Luizei cu un zâmbet chinuit.

— Nu-ți fie teamă, sunt pregătită.

— Dar eu nu sunt. Mi-e teamă. De ce mă părăsești?

— Nu vei fi singură...

— Promite-mi că rămâi lângă mine.

— Asta nu pot.

— Măcar în vis. Promite-mi că ai să mă vizitezi. Acum am învățat să zbor, te voi putea urma.

— M-ai visat cumva?

— O, da. Dar de unde știi? Tu m-ai chemat?

— Luiza, bunica trebuie să se odihnească, spuse Regine Textoris din ușa camerei. Vei avea timp destul să stai cu ea, vei rămâne să o îngrijești seara.

— Șezi lângă mine, îi spuse bătrâna fetei, cu un surâs ca o vată de zahăr plutind prin încăpere, încât Regine renunță pentru moment să-i ceară Luizei să plece.

— Ai grijă, bunica a avut un atac, mai spuse ea și ieși din cameră.

Timp de o săptămână, seara, când Regine era plecată în oraș iar Michael în vizită la pacienți sau prieteni, Luiza stătu de veghe la patul bunicii ei. Îi potrivea perna, o ajuta să mănânce, îi ștergea fața cu un prosop ud. Starea bătrânei nu se schimba, dormea aproape tot timpul, iar vizita morții îi rămânea înscrisă pe chip ca pe o pecete de ceară. Când se trezea, Luiza nu era sigură dacă e lucidă sau plutește în aroma unei alte lumi. În ochii ei, care treceau prin lucruri și prin pereții casei, pâlpâia o euforie dulce.

— Bunico, ce vezi?

Emma Textoris își întorcea privirea spre ea, dar nu reușea să-și focalizeze ochii. Pupilele ei dilatate priveau în continuare dincolo de chipul fetei din fața ei. Luiza îi lua mâna și și-o pune pe față.

— Sunt aici. Atinge-mă. Tu mai ești aici? Spune-mi ce vezi. Mi-e frică.

— Ce moale, ce caldă ești, spunea Emma atingându-i obraji cu vârfurile degetelor, ușoare ca niște picioare de păianjen. Nu, nu. Să nu-ți fie teamă. Prietenul tău vine lângă tine.

— Prietenul meu? Fulviu? Îl cunoști? De unde știi că vine?!

— Urcă scările, murmură bătrâna, pipăind aerul cu degetele. Du-te să-i deschizi. Ai mai multă nevoie de el decât de mine.

Într-adevăr, din hol se auzi o sonerie îndepărtată, ca un țârăit stingher de greiere. Luiza ridică mirată capul și rămase descumpănită, neștiind ce să facă.

— Du-te, o îndemnă Emma, vorbind ca prin vis. Nu sta la îndoială.

Luiza fugi la ușă și o deschise brusc, fără să privească prin vizor.

— Fulviu! Știam că ești tu. Mi-a spus bunica.

— Eram îngrijorat. Nu ai mai venit de atâtea zile...

— Bunica e pe moarte. Aș vrea să stai cu mine, dar nu te pot lăsa să intri. Ai mei trebuie să se întoarcă acasă în curând și mama ar fi bine să nu știe de prietenia noastră.

Fulviu rămase în ușa, privind-o întrebător. În casa scărilor era întuneric și doar lumina dinspre camera bunicii, traversând holul apartamentului, tăia un dreptunghi lung pe pereți și podea, luminându-i tânărului doar jumătate din față, gura și bărbia, dar nu și ochii.

— Voi coborî eu cu tine câteva minute, hotărî Luiza.

— Dar bunica ta? Poți să o lași singură?

— Ea m-a încurajat să vin.

Îmbracă un palton și coborâră amândoi pe scări. Nu ieșiră pe poartă spre stradă, ci intrară în curtea interioară a blocului și se ascuseră într-un colț întunecat, în spatele unui dulap abandonat. Privită de jos, clădirea arăta ca interiorul unui cub, cu ferestrele luminate ale fiecărui etaj înșirându-se în linii orizontale. Deasupra lor, în apa înghețată și cristalină a cerului, sclipeau stele ca niște focuri de artificii încremenite.

— Mă simt vinovată. Bunica s-a îmbolnăvit ultima oară când am fost la tine.

— De ce crezi asta? Mama ta ți-a spus așa ceva? De ce nu vrea să te întâlnești cu nimeni?

— E severă. Are grijă de mine. Poate e geloasă. Strânge-mă în brațe.

Fulviu o trase la piept și îi ascunse fața între gulerul paltonului și gâtul său. Îi simțea vârful rece al nasului și răsuflarea caldă pe piele. Rămaseră așa o bună bucată de vreme, suspendați într-un timp amorțit. Într-un târziu, Luiza se desprinse de el și o luă la fugă înapoi pe scări.

— Îmi pare bine că ai venit, îi șopti din mers. Nu știu când ne mai putem vedea. Am să te caut eu.

Când intră în casă, descoperi că lumina din antreu era aprinsă. În cuier se afla paltonul negru al Reginei Textoris. Simți un gol în stomac și se îndreptă șovăitor spre dormitorul bunicii. Din cameră nu se auzea nici o mișcare sau voce. Imediat ce deschise ușa, înțelese că nenorocirea se întâmplase cât timp fusese plecată. Emma Textoris stătea cu părul aureolat pe pernă, cu ochii întredeschiși privind ca într-o beție fericită, cu mâinile întinse pe plapumă, pe lângă trup. Glazura

transparentă a morții care i se lăsase pe chip în urmă cu o săptămână devenise rigidă, incasabilă, fixând sub ea pentru totdeauna trăsăturile vii și mobile ale bătrânei. Regine Textoris stătea în picioare la capul patului.

— D... d... de ce? se bâlbâi Luiza.

Nu mai avusese greutate de vorbire din copilărie, când se pomenise, vreme de vreo doi ani, că nu poate spune fără să se bâlbâie „de ce“, „deci“ și alte cuvinte începând cu „d“.

— De ce ai plecat? formulă Regine Textoris întrebarea pe care fata nu reușise să o pronunțe.

— Ea mi-a d... d... dat voie...

— Ai lăsat-o să moară.

— Regine, cum vorbești?! răbufni Michael Textoris, care intrase valvârtej în casă și se repezi spre patul moartei, fără să se dezbrace.

— Ți-am încredințat-o, continuă Regine, fără să-l ia în seamă. Trebuia să ai grijă de ea în locul meu.

— Nici nu i-ai închis ochii, spuse muștrător Michael Textoris așezându-se la căpătâiul bătrânei și punându-i mâna pe față.

— De acum nu vei mai ieși seara din casă, conchise Regine și părăsi camera.

— Luiza nu e de vină, de ce o învinovățești? întrebă Michael în urma ei.

Luiza rămăsese mută, trăgând în neștire de un nasture al bluzei cu care era îmbrăcată. Se apropie cu pași mărunți de pat și privi cum tatăl ei o aranjează pe bunică în așternuturi. Michael ridică brațele bătrânei și luă plapuma de pe ea. Îi întinse picioarele, care rămăseseră ușor strânse spre piept, apoi îi trase perna de sub cap și îi așează cu grijă părul. Luiza se pomeni întinzând mâna pentru a sparge gheața ciudată care acoperise chipul Emmei. Avea intuiția că, dacă ar răzbi dincolo de crusta tot mai groasă de imobilitate, ar putea să o retrezească pe bunică la viață.

— Dumnezeu s-o ierte, spuse Michael Textoris.

Se întoarse apoi spre Luiza și o mângâie pe cap.

— Du-te acum. Trebuie s-o spălăm și s-o îmbrăcăm.

Târziu în noapte, Luiza reveni din camera ei în dormitorul bunicii. O lumânare ardea într-un sfeșnic așezat pe noptieră și flacăra ei, deși lumina electrică era aprinsă, arunca umbre tremurătoare pe ziduri. Michael Textoris stătea pe un scaun de-o parte a patului în care, îmbrăcată în alb, era întinsă moarta. Regine Textoris nu era în încăpere. Luiza se apropie și se așază pe un scaun în partea opusă.

„Bunico, mă auzi?“, întrebă ea în gând. „Știu că mă auzi. Cum e acolo? Ai găsit vreun drum? Te rog să nu te rătăcești, ca să mă poți aștepta și pe mine. Nu te speria de întuneric, nu te pierde cu firea, caută o lumină. Cere o lumină, bunico, găsește o lumină. Trebuie să ardă acolo, îndreaptă-te spre ea, nu uita de tine, mergi într-acolo. Ah, dacă te-aș putea însoți, nu mi-e frică, ne-am ține de mână și am găsi drumul. Închid ochii, îmi imaginez lumina, privește lumina, du-te către ea.“

Cu pleoapele coborâte, Luiza începuse să tremure, ca o plantă firavă bătută de ploaie.

„Nu mă pot concentra așa mult timp. Oricum, cred că nu ai nevoie de mine, ai găsit deja drumul, nu-i așa? Îl știai dinainte, iartă-mă, sunt o încrezută, îmi închipui că pot da sfaturi, habar nu am despre ce vorbesc, dar, crede-mă, o fac din dragoste, aș vrea să te ajut.“

Un alt gând își făcu loc în monologul fetei.

„De fapt, nu eu trebuie să te ajut. Câtă îngâmfare, ca și cum eu aș putea face ceva, ca și cum aș avea putere. Nu, Doamne, ajut-o tu, te rog vino și ia-o pe bunica la tine, vino tu cu puterea ta și primește-o la piept, așa cum mă ținea ea pe mine, dă-i iubirea ta, știu că mă ascuți, că ești acolo, nu îți cer nimic pentru mine, condu-o tu pe bunica și ai grijă și de mine, până ne vom întâlni, până mă voi întoarce din nou acasă.“

Deschise ochii și întinse mâna spre fața bătrânei. Fruntea Emmei Textoris se destinsese ca un cer uriaș de după-amiază, ridurile de la colțurile ochilor dispăruseră, obrații și bărbia se albiseră într-o culoare de marmură pământie. Când îi atinse pielea, fata căpătă certitudinea că de acum glazura invizibilă

nu mai poate fi spartă, că înghețul trecuse dincolo de piele și cristalizase întreg trupul. În el se stinsese acea luminiță de foc care, venind spre suprafață, ar mai fi putut topi crusta de zahăr candel. În fața Luizei se afla ceva rece și greu ca un trunchi de copac doborât, pe care fata nu reușea să-și imagineze cum l-ar fi putut pătrunde și vitaliza cu propriul ei gând, cu propria ei căldură.

Apucă cu grijă mâna Emmei. „Bunico, unde ești? Ia-mă cu dumneata. Nu vreau să rămân aici. Ce caut în lumea asta? Nu sunt de aici, locul meu e acolo afară, între norii de lumină spre care te îndrepti acum. Vreau să ies, să nu mă mai simt abandonată pe o planetă străină. Întotdeauna am știut că nu trebuia să mă nasc, că nu trebuia să fiu trimisă aici. Nu mai vreau să plâng noaptea, nu mai are cine să mă țină în brațe, nu mai vreau să mă ascund de cei din jur, nu mai pot să trec printre oameni prin același blestemat de tunel invizibil, ca o insectă într-o cușcă de sticlă, ce se zbate fără s-o vadă nimeni, care strigă fără ca ceilalți s-o audă. Ajută-mă să ies din groapa asta, din hruba propriului meu piept.“

Cu ochii închiși, Luiza și-o imaginează pe Emma Textoris înălțându-se încet deasupra camerei, mângâind aerul, mobilele, pe ea însăși, cu boarea de mătase a rochiei sale albe, luminând noaptea cu o strălucire de fagure de foc, făcând fosforescente suprafețele lucioase ale parchetului, ale dulapului, ale oglinzii, atingând ciucurii de cristal ai candelabrului ca pe niște clopoței zglobii, tot mai puternic, într-o plutire maiestuoasă, uriașă precum o caracatiță de raze ce străpunge tavanul casei, aruncă întreaga clădire în haos, scufundă lumea în neant și îmbrățișează cerul ca o nebuloasă galactică, ridicându-se încet printre nori, deasupra norilor, în spațiul nemărginit din imperiul soarelui, cu plafonul de vată ondulând fantasmatic dedesubt, ca uriașe roci tectonice în deplasare continentală, și cu cerul de un azur sclipitor deasupra, ca în zilele senine de vară ale copilăriei, când Luiza era fericită, când uita că lumea e un tunel în care s-a rătăcit speriată, când bunica o purta cu poveștile ei afară din tărâmul acesta, spre împărăția de la Soare-Răsare,

de care își amintea din nou acum, condusă pentru ultima oară de bătrâna întinsă pe catafalc, rece și gravă, adâncă și senină, protectoare și înțeleaptă, care îi alina plânsul și o înălța deasupra spaimei și nostalgiei, într-o aureolă de liniște și împăcare.

„Luiza, rabdă și nu dispera“, auzi vocea Emmei Textoris venind din trecut, dintr-o vreme care nu se va mai repeta niciodată până la sfârșitul timpurilor.

— Luiza, plângi? auzi vocea blândă a lui Michael Textoris.

Simți degetele tatălui ei ștergându-i două dăre de lacrimi de pe obraz și mâinile lui puternice ajutând-o să se ridice și conducând-o spre camera ei.

Cele trei nopți cât dură priveghiul, Luiza nu avu nici un vis, ca și cum o radieră uriașă ar fi trecut peste somnul ei, răzuindu-l până la tencuiala albă. Apoi, după ce sicriul fu acoperit și bătrâna fu coborâtă în groapă, în prima noapte în care casa rămase goală, fără locuitorul ei mort, iar camera Emmei fu închisă cu cheia, Luiza se scufundă în somn cu violență și frenezie. Se regăsi în visul în care dormitorul ei se dilatase, purtând în partea opusă ușa ce dădea spre „Camera de priveghi“. De astă dată nu mai ezită să intre, se repezi în goană spre încăperea unde știa că o aștepta bunica ei. Pătrunse în sufragerie, cu o zi sau două în urmă, de parcă ar fi dat ceasul înapoi, fiindcă în mijlocul încăperii, pe masă, se afla încă trupul mort. Emma Textoris era așezată în sicriu, dar nu în lung, ci de-a latul. Poziția era ciudată, pentru a încăpea în cutia de lemn bătrâna fusese tăiată în două și cele două jumătăți așezate una lângă alta. Trupul i se termina într-unul din pereții laterali ai sicriului, iar picioarele începeau din peretele celălalt.

„Nu te mira“, îi spuse Emma. „Ia aminte. E o lecție pentru moarte. Nu sunt cu adevărat despicată, ci am învățat să împart spațiul.“

Într-adevăr, se ridică din sicriu cu gesturi naturale, de parcă ar fi fost întreagă. Se prinse cu mâinile de marginile de lemn și scoase picioarele afară. Luiza încercă să intuiască în propriul

ei corp felul în care se mișca bătrâna. În mod bizar, deși vedea cele două jumătăți deplasându-se separat, simțea o continuitate între ele, o țesătură de nervi invizibili care țineau trupul la un loc.

„Te poți împărți în oricâte bucăți vrei“, o învăța bătrâna. „Privește!“

Luiza avu impresia că privirea i-a fost tăiată în felii orizontale care alunecă unele peste altele. Corpul Emmei Textoris se desfăcu precum un mozaic ale cărui pietre colorate sunt trase afară din întreg, într-o parte și alta. Totuși femeia era mai departe acolo, în centrul norului de ceață al trupului ei.

„Sau te poți recompune. Vino. Însoțește-mă până la ieșire.“

Emma Textoris se readună într-un trup unic, alb, vaporos. Nu atingea pământul, sau nu i se vedeau picioarele pășind pe podea, acoperite de rochia lungă ce fâșâia în urma ei. Privind-o, Luiza îi imită instinctiv poziția și se pomeni că își pierde greutatea. Ridică precaută picioarele și rămase suspendată la un metru deasupra solului. „Nu am zburat niciodată în încăperi, printre mobile și oameni“, îi transmise bunicii în gând.

Emma Textoris făcea înconjurul camerei. Pe lângă pereți, așezați pe scaune, se aflau toții cunoscuții care veniseră în ultimele zile la priveghi. Se ridicară în picioare și rămaseră tăcuți, cu capetele plecate, cât timp bătrâna trecu prin fața fiecăruia, pentru a-și lua rămas-bun de la ei. Luiza o urma îndeaproape, fără să-i privească prea atentă, preocupată să imite cu propriul corp mersul plutitor al bunicii. „Și tu ești aici?“, se miră, totuși, când între bărbați îl recunosc pe Fulviu. Emma se opri în fața tânărului, dar acesta o privea pe Luiza, cu o privire de nedescifrat. „Uite, zbor. Dar nu pot sta cu tine acum, o însoțesc pe bunica“, îi strecură ea și o urmă pe bătrână, care se opri în fața ultimilor doi oameni de lângă ușa de la ieșire, Regine și Michael Textoris. Tatăl ei, atât de vesel și de jovial de obicei, era prăbușit în sine, iar mama, rece și tăioasă, arăta acum ca o fată speriată și neajutorată. Pentru prima oară, după mulți ani, Luiza simți dorința să o îmbrățișeze, să o învăluie într-o răsuflare caldă de compasiune.

Dar Emma se îndepărtase deja, încât Luiza se smulse de lângă mama ei și își urmă grăbită bunica.

„Aici e ușa cealaltă“, îi spuse bătrâna. „Vom pași dincolo, dar nu mă poți urma decât câțiva pași.“

Deschise larg ușa casei, care nu dădea spre casa scărilor, ci spre o curte interioară, cu pământ bătătorit pe jos. Curtea era împrejmuțată cu un gard de bârne, dincolo de care începea un dâmb vălurit, tivit cu iarbă și flori sălbatice.

„Acum ne vom despărți. Să nu mă urmezi dincolo de gard. Să nu plângi. Rabdă și nu dispera.“

„Da“, spuse Luiza cu un zâmbet pierdut și fericit. „Așa cum mi-ai spus deja.“

Privi lung în urma bătrânei, care traversă curtea și trecu dincolo de gardul de bârne, luând-o pe o cărare ce urca pe dâmbul înverzit. Mișcările ei deveniseră foarte ciudate, de parcă cineva mișca ochii Luizei ca pe un caleidoscop. Așa cum cu puțin înainte Emma Textoris se desfăcuse în mai multe bucăți și se readunase coborând din sicriu, acum peisajul păru să se descompună într-o serie de cuburi transparente. Fiecare cub alcătuia o altă lume, paralelă, suprapusă peste a noastră. Cu fiecare pas înainte, bătrâna intra într-un alt cub, într-o altă realitate. Luiza înțelese de ce nu trebuia să o urmeze. Chiar dacă ar fi reușit să păstreze aceeași viteză de deplasare, ar fi pătruns în alte combinații de spații suprapuse decât bunica sa, nu ar mai fi ajuns-o niciodată pe Emma, care își deschidea propriul ei drum, irepetabil, și nici nu s-ar mai fi putut întoarce, rătăcită într-un labirint de tărâmurî încontinuu dedublate.

„Oare aceasta să fie moartea?“, se întrebă Luiza, având un fel de revelație. Peisajul din fața ei era același, dar se multiplicase în imagini paralele, ce nu se întâlneau între ele, deși rămâneau suprapuse în același loc. Emma Textoris era acum infinit de departe, nu atât în spațiu, cât în timp cubic, și niciodată, simți Luiza, nu o va putea urma pe cărarea aceea numai a ei.

Brusc, Luiza se trezi în patul ei, în plină noapte. O lună de catifea rece se revărsa în cameră, albind suprafețele mobilelor,

peretii zgrunțuroși, podeaua tocită. Stând cu perna în brațe, rezemată de barele dreptunghiulare de aluminiu de la căpătâiul patului, fata privi lung fața de metal iradiant a astrului, cu cratere ca niște găvane scufundate. Apoi își spuse că ar trebui să se culce la loc, înainte ca visul în care o însoțea pe Emma să i se șteargă din fața ochilor. Până acum, nu reușise decât o singură dată să reia un vis din locul unde îl lăsase, și anume chiar visul dinaintea morții bunicii. Dar probabil găsise fără să știe cheia continuității, încât nu se miră când, imediat ce adormi la loc, se văzu din nou în curtea de pământ bătătorit a bunicilor. Stătea cu fața spre gardul de bârne și privea luna cu strălucirea ei hipnotică. Ce e drept, nu mai plutea în aer ca în visul dinainte, iar bunica ei dispăruse de mult dincolo de colina înverzită, ca și cum nu ar fi trecut niciodată pe acolo.

„Ce-ar fi să fac câțiva pași?“, își propuse Luiza, aducându-și totodată aminte de avertismentul bunicii că fiecare pas riscă să o rățească.

Măsură cu atenție toate amănuntele curții și schiță în gând gesturile pe care își propunea să le facă, în așa fel încât să poată oricând reface mișcarea înapoi. Întinse piciorul drept înainte și se săltă ușor în aer, de parcă ar fi sărit peste un obstacol. Avu un sentiment de amețală, ca și cum nu ar fi făcut un simplu pas, ci pe sub ea ar fi trecut în mare viteză o distanță uriașă. „Asta e ciudat, fiindcă în visul acesta nu zbor!“ , își spuse când atinse pământul. Puse al doilea picior înainte și din nou i se păru că pe sub ea defilează peisaje întregi. Când își roti ochii împrejur, văzu că se afla tot în curte. Ușa pe care ieșise se afla doar la doi pași în spate. Luna dispăruse, ascunsă de zdrențe imense de nori care măturau în mare viteză cerul purpuriu. „Și acum ce fac? Mă întorc sau merg mai departe? Mai bine mă întorc.“

Duse piciorul stâng în spate, traversând în sens invers un hău de senzații. Când puse talpa jos, observă că cerul se înroșise la orizont. În spatele ierburilor înalte de pe colină, în inima lor, pâlpâia soarele pe cale de a se naște. Puse și piciorul drept înapoi, traversă un nou tunel de impresii și se pomeni

în locul de unde plecase. „Ce bine! E într-adevăr greu să te întorci de unde ai plecat. Dar ce e asta? S-a făcut amiază?” În timpul cât pășise, soarele ieșise de după dâmb și urcase sus pe boltă. Razele lui băteau direct zidurile casei și încălzeau întreaga curte. Luiza îi simți mângâierea caldă pe piele. Se întoarse și deschise ușa.

Când intră în casă se trezi. Stătea în pat și soarele puternic al amiezii răzbătea prin perdeaua groasă de dantelă, inundându-i camera. Lumina lui intensă o orbea, încât la început nu desluși nimic împrejur decât forme colorate uleioase, ca atunci când îți freci ochii. Dar auzi vocea mamei sale, Regine Textoris:

— Michael, s-a trezit.

Ușa se deschise, parchetul scârțâi sub pașii grei ai tatălui, iar Luiza îi simți mâna pe frunte.

— Încă mai are febră.

— Ce oră e? S-a făcut zi? De abia am adormit...

— Nu te grăbi. Rămâi în pat. Dormi.

Luiza bău medicamentele și ceaiul cald din ceașcă, se lăsă frecionată cu spirt de mama sa, apoi adormi la loc, cu perna în brațe. Pe măsură ce se scufunda în somn, perna se făcea tot mai mică. Luiza ar fi vrut să-și ascundă fața fierbinte în pânza albă și răcoroasă, dar nu reușea s-o apuce, perna i se topea în brațe pe măsură ce apropia palmele. Dacă le depărta, perna revenea la mărimea normală, dar apoi se micșora din nou. Exasperată, Luiza încercă de mai multe ori să o prindă, uneori urmărind-o până când se făcea rotundă cât un balon de săpun. Degetele i se apropiau unul de altul până i se atingeau, fără să o poată reține între ele.

Visul acesta de febră o chinui o bună bucată de vreme, până când Luiza hotărî să renunțe. Aruncă din pat tot ce o acoperea, pernă, plapumă, și rămase în cămașa albă de noapte. Se văzu ridicându-se din așternut și traversând camera. Se făcuse iarăși noapte și luna plină izbucnea din nou prin fereastră înăuntru, poleind mobilele. „Oare sunt trează sau visez?”, se întrebă Luiza, nereușind să înțeleagă dacă episodul cu

părinții ei se petrecuse cu adevărat sau fusese un scurt vis avut în intervalul de la precedenta trezire în toiul nopții. Încăperea arăta normal, soba, dulapul, micul birou, toate erau la locul lor, pereții nu se lungiseră și pe ușă nu scria „Camera de veghe“, precum în visul din noaptea trecută.

Când trecu în sufragerie, însă, pe masa care servise până ieri drept catafalc bunicii se afla un sicriu gol. „A mai murit cineva?“, se sperie Luiza, privind alarmată în jur. În încăpere nu se afla nimeni, pe lângă pereți erau înșiruite scaune ca pentru un spectacol. Pe cuierul de lângă ușă erau atârinate mai multe pardesie negre și câteva pălării cu boruri strâmte, dar de niciunde nu venea nici un zgomot și nu se simțea nici o mișcare. „Mamă, s-a întâmplat ceva?“, strigă Luiza, dând buzna în camera părinților, cu sentimentul că a uitat ceva important. Dormitorul era gol, patul larg era făcut și cuvertura stătea întinsă, de parcă nu mai fusese deranjată de luni de zile.

„Nu e nimeni acasă? Unde ați plecat cu toții?“ În oglinda mare din sufragerie se mișcă o siluetă albă. Luiza îi văzu umbra cu colțul ochilor, în timp ce trecea spre sala de baie. Se întoarse rapid, spre a o surprinde. Silueta albă se răsuci și ea și reintră în rama oglinzii, pe măsură ce Luiza se apropia. Fiecare gest al fetei era reluat de făptura fantomatică, dar cu oarecare întârziere și lentoare. Luiza flutură mâna în cerc prin aer, iar în oglindă, ca într-un cub de apă, femeia în alb îi răspunse cu același semn. Sticla era murdară sau aburită, fiindcă, deși se oprise chiar în fața ei, Luiza nu deslușea trăsăturile chipului oglinzit. Era limpede însă faptul că reflexia nu era a Luizei, fiindcă nu era îmbrăcată în cămașă de noapte, ci a unei ființe purtând o rochie complicată, albă, cu dantele și voaluri de spumă. „Aha, ești o mireasă!“, deduse Luiza. „Mă imiți. Vrei poate să îmi iei locul? Crezi că poți face tot ce fac eu? Uite ce nu poți tu să faci!“

Și Luiza se săltă în aer. Ridică picioarele de pe covor și rămase plutind în fața oglinzii mari venețiene cu ape tulburi. Imaginea dinăuntru avu o ezitare, apoi, cu o reacție întârziată, ca toate mișcărilor care o imitau pe Luiza, se împinse greoi în sus.

Nu avea ușurința fetei, părea că înaintează printr-un gel transparent. Rămase câteva secunde în aer, apoi, în ciuda eforturilor ei, gravitația o atrase încet înapoi spre pământ. Voalurile și pulpanele rochiei se unduiau împrejurul ei ca aripioarele zdrențuite ale unui pește. „Ăsta e un acvariu, nu o oglindă“, își spuse Luiza, pipăind sticla cu degetele.

O rază fulgerătoare de lumină, țâșnită din lampadarul de cristal ce atârna în tavan, sfâșie întunicul camerei și se răsfrânse în apele oglinzii, orbind-o pe fată.

— Luiza, ce faci noaptea aici?! se auzi vocea Reginei Textoris din spate.

Luiza se scutură și descoperi că se afla în sufragerie, cu palmele lipite de sticla prelungă, cu incrustații de cristal pe margine, a oglinzii venețiene. Reflectată în aceasta, în colțul opus al încăperii, dincolo de masa de nuc masiv, cu scaune înalte și suple, o văzu pe mama ei într-un halat de noapte cenușiu. Părul lung, pe care îl purta de obicei strâns într-un coc la spate, i se revărsa bogat și negru pe umeri. Avea un chip speriat, deși ar fi vrut să arate severă.

— Michael, strigă ea, s-a trezit Luiza. Sau poate e somnambulă, adăugă nesigură, când fata se întoarse spre ea, privind-o printre pleoapele întredeschise, pentru a evita strălucirea pâlpâitoare a turțurilor de cristal ai lampadarului.

Michael Textoris apăru și el în ușa dormitorului, cu o căciulă lungă de noapte pe cap, al cărei vârf îi atârna pe un umăr. Ocoli grăbit masa, se împiedică de un scaun care scârțâi înfiorător pe parchet, și o prinse pe Luiza de umeri. Cu o mână îi atinse fruntea.

— Are în continuare febră, spuse el, ridicând-o pe fată în brațe și purtând-o spre camera ei.

— Fă ceva, doar ești medic. Dacă nu o poți ajuta, mai bine am duce-o la spital. Cât crezi că va mai dormi așa?

— Vezi bine că nu reacționează la medicamente. Mi-e teamă că e încă în stare de șoc după moartea Emmei.

— D... d... despre mine e vorba? se bâlbâi Luiza, în timp ce tatăl ei o așeza în pat și o învelea. Eu sunt somnambulă? Eu sunt în stare d... d... de șoc?

- Dormi, micuța mea Luiza.
- Cheam-o pe bunica, să mă țină în brațe...
- Bine, dormi, am să sting lumina.
- Sau chiar să-mi spună o poveste, cum făcea când eram mică.

Lampa din tavan dispăru în ea însăși, sugând toată lumina din cameră. Luiza simți că perna, pe care o prinsese în brațe, începe din nou să se micșoreze. „Oh, nu, să nu fugi iarăși“, gemu ea exasperată. Suprafața de pânză apretată căpătase deja o ușoară vibrație, ca și cum s-ar fi dematerializat. Deși o simțea sub degete, nu reușea să o apuce. Pe măsură ce apropia palmele, perna se retrăgea și ea, făcându-se tot mai mică și lăsându-i o senzație de neputință în stomac. „Așa nu se mai poate, am să te părăsc părinților“, hotărî Luiza și sări jos din pat. „Oare acum sunt trează sau visez? Sper să fiu trează, fiindcă nu mai suport coșmarul acestei perne“.

Afară asfințise. Soarele dispăruse în spatele clădirilor, dar un praf de lumină stăruia încă în aer. Cerul avea culoarea albastrului de metil, ca o sticlă opacă în spatele căreia ar fi fost aprins un bec cu neon. Camera fetei căpătase nuanțe violete, uleiul tablourilor și lemnul lăcuit al mobilelor sclipea mat. Luiza traversă încăperea, trecu în sufragerie și se îndreptă spre ușa de la intrare. „Iarăși visez“ decise ea, când descoperi că ușa nu dădea în casa scărilor, ci direct în stradă. În fața ei se întindea o piață uriașă, pavată cu pietre cubice. Un vânticel de seară târzie sufla la întâmplare, stârnind norișori de praf pe caldarâm.

„Oare am voie să ies seara din casă? Ce mi-a interzis mama? Să ies cu un străin? Să ies într-un oraș străin? Ce oraș e acesta? E orașul nostru?“

Făcu un pas în față și, în timp ce înainta cu piciorul prin aer, își aminti că știe să zboare. Încercată de un sentiment amestecat de neîncredere și de bucurie, se concentră asupra gândului că nu mai vrea să atingă pământul. Cu o mișcare naturală, ușoară și lentă în același timp, se avântă în văzduh. Mânele și poala cămășii de noapte începură să fluture în spatele ei, asemenea husei unui camion în mers.

Luiza străbătu în zbor piața, îndreptându-se spre o tăbliță așezată pe colțul unei clădiri, chiar sub scoc. Trecu pe lângă tăbliță, dar, din cauza vitezei, nu apucă să citească ce scria pe ea. Se înclină pe-o parte, evită razant zidul casei și făcu o buclă, revenind în dreptul tăbliței. Rămase plutind culcată, la vreo trei metri deasupra caldarâmului, până descifră inscripția.

„Aha, strada Braniște, desigur. Suntem în Clusium.“

Porni în lungul străzii, printre fațadele închise și morocănoase ale clădirilor vechi, din secolul trecut. Ferestrele înalte, terminate cu bolți împodobite cu stucaturi, erau toate întunecate, ca și cum orașul ar fi fost părăsit. Doar iluminăția publică fusese aprinsă, felinarele desenând din loc în loc sfere pufoase de lumină portocalie. Vântul de primăvară îi bătea în față, răcoros și îmbietor. Ieși în piața centrală și, trecând pe deasupra șirului de copaci care o mărgineau, se înălță spre corpul masiv al catedralei Sfântul Mihail. Deși beculețe multicolore, întinse între stâlpii de telegraf, dădeau înconjurul pieței, biserica rămânea în umbră, ca un ciclop aplecat asupra lui însuși, adormit cu capul între genunchi. Într-o parte, acoperișul era în renovare, nu se vedea decât un schelet de bărne, fără țigle, precum rămășițele osoase ale unui dinozaur. Înclinându-se pe partea dreaptă, cu mâna întinsă în față, Luiza dădu un ocol larg turlei bisericii și urcă spre crucea aurie din vârf. Luna se oglindea în ea ca într-o lamă de cuțit, albă, vibrantă. Nu cutează să se înalțe deasupra catedralei, în văzduhul nopții, fiindcă simțea o apăsare în tâmplă și în piept, iar zborul ei era lipsit de ușurința obișnuită. Semăna mai degrabă cu o algă marină purtată încoace și încolo de curenți decât cu o pasăre spinte-când liberă cerul.

„A început din nou să ningă?“, se miră Luiza. „Ce e asta, zăpada mieilor?“

Bolta de stele, sau ceea ce i se păruse a fi beteala sclipitoare a astrilor nopții, ieșise din nemișcare și cobora în vârtejuri leneșe asupra ei și a orașului. Fulgi albi, mari cât pumnul, dănțuiau prin aer ca niște confetti de staniol imponderabil. Ploaia molatică cotropi crucea turlei și coborî deasupra pieței, învăluind-o pe Luiza.

„D... de ce îmi aduce aminte imaginea asta? Unde am mai văzut scena asta? Într-un alt oraș? Într-un alt timp?“ Căzând printre fațadele întunecate ale clădirilor, ninsoarea de particule fosforescente îi amintea un bibelou de sticlă transparentă, închizând un palat în miniatură într-o bulă de apă. Când întorcea bibeloul, o pulbere de argint în suspensie în lichid se împrăștia în văzduhul microscopic. „Și dacă“, se strecură în mintea Luizei un gând insidios, „și dacă mă aflu într-un acvariu? Înseamnă că de fapt nu zbor, ci înot“. Peste imaginea orașului aflat sub ea se suprapuse imaginea adâncului unui golf azuriu, din prima ei călătorie la Mediterană. Apa era atât de străvezie, topazul undelor atât de transparent, încât, atunci când își pusese ochelarii subacvatici și privise sub ea, respirația i se tăia din cauza impresiei că e suspendată deasupra unui hău. Formele moi ale stâncilor îmbrăcate în alge se vedeau până la zeci de metri adâncime, încât începuse să se zbată și scosese rapid capul la suprafață, pentru a scăpa de senzația că este pe punctul de a se prăbuși.

Aceași panică o invadează și acum. Luiza resimți un gol în stomac și pierdu siguranța zborului. Era încă aproape de turla catedralei, ar fi putut încerca să aterizeze pe vreo fereastră. Amenințată de iminența căderii, dădu un ocol geamurilor boltite, închise însă din păcate cu gratii de fier. Cu un ultim efort, reuși să se înalțe înapoi vreo doi metri și să aterizeze chiar pe acoperișul turlei, pe o suprafață îngustă de tablă. Prinse în brațe stâlpul crucii de aur și nici nu cutează să mai privească în jos, din înălțimea ametoitoare. Piciorul crucii, cu o formă pătrată, îi amintea de barele de la căpățulul patului ei. Pentru o clipă îi fu teamă că, asemenea pernei, crucea ar putea să înceapă să se micșoreze și ea și să dispară din brațele ei, lăsând-o fără un punct de sprijin pe acoperișul bisericii.

— Dacă sunt în apă, înseamnă că nu pot să respir. Ajutor! Mă înec. Mă sufoc. Vreau să respir, țipă Luiza.

— Sper că nu a făcut o pneumonie, Michael, de ce respiră așa greu?

— Din cauza febrei. Luiza, mă auzi? Bea ceaiul acesta cu lămâie, îți va elibera plămânii.

— De vină nu sunt plămânii mei, susură Luiza, cu ochii închiși. Nu ați citit în ziar articolul „Clusium. Un oraș scufundat“?

— Ce articol?! întrebă Regine. Michael, de ce o lași să delireze?

— Nu înțeleg, nu are febră atât de mare. Doar că doarme încontinuu. A făcut cu siguranță un șoc nervos la moartea Emmei și se apără prin somn.

— Bunica Emma, surâse Luiza, dând cu mâinile prin aer ca în vis. Unde ești? Vin la tine!

Deschise ușa „Camerei de veghe“ și ieși în curtea cu pământ bătătorit, împrejmuită cu un gard de scânduri. În partea opusă a curții se afla casa bunicilor, iar Emma stătea în prag, cu spatele la ea. Luiza îi recunoscuse imediat șorțul și rochia de interior, din vremea când locuia încă la casa ei, înainte să se fi mutat cu Michael și Regine Textoris. Urcată pe un scăunel, Emma spăla, cu mișcări măsurate, încete, geamurile glasvandului care închidea holul exterior al casei. Lângă ea era o găleată cu apă înspumată. De fiecare dată când înmuia buretele sau cârpa în ea, stârnea o puzderie de baloane colorate de săpun. Bilele transparente, sclipind în mii de nuanțe, se împrăștia în curte ca un clinchet de clopoței.

Luiza dădu să o ia la fugă spre ea, dar își aduse aminte că fusese prevenită să nu se aventureze dincolo de prag. Făcu un pas și pătrunse într-un alt timp. Curtea își schimbă înfățișarea, de parcă trecuse de la primăvară la vară. Lăstarii cruzi ai viței-de-vie ce mocneau cumiți lângă zidul casei se transformaseră într-o boltă de verdeață. Soarele pătrundea printre frunze și desena un covor de umbre pe pământ. Bunica nu mai era în fața ușii, geamurile glasvandului erau deschise și dinăuntru se auzea sfârâitul unei tigăi și zgomot de vase. Luiza mai făcu un pas și soarele coborî, roșietic, la orizont. Frunzele viței se îngălbeniră, iar boabele verzi se transformară în ciorchini grei. Casa era închisă.

„Dacă mai fac un pas, va fi iarnă, bunica va mătura probabil zăpada din fața casei. Dar în felul acesta nu voi ajunge niciodată la ea, va și muri între timp. Mai bine mă întorc“, hotărî Luiza.

Pentru a evita mișcările în plus, care ar fi aruncat-o în noi cuburi suprapuse ale lumii, Luiza decise să facă pașii în sens invers, cu spatele. Duse piciorul înapoi și intră într-un peisaj de iarnă. Curtea era tivită cu o plapumă groasă de zăpadă, cioturile uscate ale viței-de-vie erau pudrate cu praf alb de zahăr, iar bunica era într-adevăr în fața ușii, dar nu mătura curtea, ci bătea un covor de praf. De data aceasta era cu fața spre curte și o văzu pe Luiza. Figura i se umbri de mirare, dar fata nu mai apucă să vadă ce-i spune, fiindcă, deși ar fi vrut să comunice cu ea, luată de avântul mișcării înapoi, nu se putu opri să nu facă și următorul pas în spate. Imaginea se schimbă din nou, ca într-un diascop, iar curtea rămase goală, într-o iarnă târzie. Înciudată de faptul că nu se opriase la timp, Luiza făcu și ultimul pas, care o aduse înapoi pe pragul de unde plecase.

— Curtea asta e periculoasă. Te rătăcești foarte repede în ea. Oare nu îmbătrânesc și eu cu fiecare pas? Ce timp va fi?

— E amiază, Luiza, fata mea, te rog trezește-te.

— Amiază?! râse Luiza. Uite, dacă fac un pas, nu mai e amiază.

Și pași înainte în piața pavată cu pietre cubice din fața imobilului în care locuiau. Se făcuse noapte și, ici-colo, prin ferestrele caselor, se zăreau un lampadar auriu, un tub circular de neon, un bec aprinzându-se, o orgă de lumini însoțind o muzică îndepărtată. Pe bolta neagră trecu silueta pâlpâitoare a unui avion, trăgând după el un uruit leneș și înfundat. Un claxon sună de câteva ori pe o altă stradă, reverberând între fațadele clădirilor ca prin vată. Cuprinsă de melancolia înserării, Luiza se ridică încet în văzduh. Nu era frig, dar curentul de aer o făcu să își strângă cămașa de noapte la piept.

Fără să aibă o țință anume, se înălță în zbor în linie dreaptă, pe deasupra casei din partea opusă a pieței. Văzu acoperișul roșu trecând pe sub ea și apoi curtea de pământ bătătorit, înconjurată de un gard de scânduri, a casei bunicilor. Din mijlocul curții urca un vortex invizibil, care o prinse în rotația lui, ca un ochean ce se rotește. Aflată parcă în interiorul unui

candelabru cu țurțuri clinchenitori de cristal, Luiza simți că peisajul se schimbă de mai multe ori în jurul ei. Când ieși din turnul de vânt, se orientă rapid asupra locurilor. Se afla în continuare deasupra orașului, deși nu recunoștea cartierul și nici arhitectura clădirilor.

O apucă pe prima stradă la stânga și pluti o vreme printre imobilele de cărămidă maronie, cu scări de incendiu din fier ruginit străbătându-le fațada în zigzag de la etajul întâi până la acoperiș. De o parte și de alta a șoselei se zăreau magazine cu firme luminoase și desene în neon, cu vitrine bogate și tarabe larg deschise spre trotuar, baruri și restaurante cu mese sub bolți de sticlă, schelele unei clădiri în construcție. „Oare ce stradă e asta?“, se întrebă Luiza, nerecunoscând locurile. „Amsterdam Avenue? Unde e asta?“ Privind plăcuța verde cu numele străzii, fu gata să se ciocnească de un pod care tăia transversal drumul. Sub el, între stâlpii groși de susținere, se întindea un șir de becuri, dar Luiza decise să nu zboare pe dedesubt, temându-se de spațiul închis și de tavanul apăsător, ci să treacă pe deasupra. Se înălță și descoperi că nu era vorba de un pod, ci de o platformă lată de comunicare între corpurile de clădiri de pe o parte și cealaltă a străzii. O statuie zveltă, cu două siluete una în picioare pe umerii celeilalte, rămase în dreapta ei. În stânga, pe fundalul de sticlă al unei clădiri, se contură uriașă o altă statuie, din bucăți de oameni și cai, mâini și copite, strânse într-un buchet.

După ce depăși platforma, Luiza reveni la nivelul străzii și urmări plăcuțele verzi care se intersectau cu Amsterdam Avenue și pe care scria doar 114, 112, 111, 110. Locurile i se păreau tot mai ciudate, blocurile deveneau tot mai înalte, cum nu văzuse niciodată în Clusium. „Oare aceia să fie zgârie-nori?“, se miră privind în depărtare, în lungul străzii, spre construcții care pâlpâiau cu sute de ferestre luminate pe cerul nopții. Bolta nu era neagră, fețele alburii ale norilor care atârnav deasupra orașului erau măturate de câteva pete rotunde de lumină palidă, venind probabil de la niște reflectoare mișcate la sol.

„Să întreb pe cineva ce oraș e acesta“, își propuse Luiza, căutând din ochi un trecător. Pe trotuarul din dreapta, cu spatele la ea, mergea un bărbat înfoclit într-o pufoaică de culoarea muștarului. Ducea o plasă în mâna stângă, dar nu se grăbea, pășea măsurat, respirând în ritmul mersului și privind neatent împrejur. Silueta și felul lui de a se mișca i se păreau cunoscute, din alte vremuri și alte timpuri, ca o veche cunoștință de mult uitată, de care ai vrea să-ți aduci aminte dar rămâne ascunsă într-un colț al memoriei, pe care ai vrea să o cauți dar ți-e teamă că va fugi de tine, care ai dori să te îmbrățișeze, deși știi că ar fi o strângere de gheață, un fior interminabil pe șira spinării, urcând ca un bulb electric până în inimă, până în creier, aducându-ți revelația unui castel miniatural închis în mărgeara de sticlă a unui basm, care se mărește când suflă asupra ei, se transformă într-un glob ce îți împresoară capul și te introduce într-o lume de feerie, inundată de teama singurătății și bucuria izvorului gazos și fierbinte urcând din adâncul pieptului, din care bei apa vieții și a spaimei, a nopții și a visului, a freământului de luminițe din fundul capului, acolo unde răsar stelele bucuriei de nedescris, ca un plâns sfâșietor și fără lacrimi din străfundurile pieptului, de atât de mult timp așteptat.

„New York! New York!“, izbucni Luiza, îmbătată de apropierea străinului cunoscut, pe care se feri însă să îl atingă, de teama unui scurtcircuit. La câțiva metri deasupra lui își coti zborul înapoi în sus, atingându-i aproape capul cu cămașa ei lungă, ca o eșarfă de gală, ca o pelerină de nuntă, din în străveziu, cu paiete lucitoare precum artificiele de Anul Nou, adiind deasupra lui și a străzii ca o boare de iarnă, cu arome de narcise și asfodele, ca un văl al uitării și amintirii, ca o poartă spre lumile închise în piept, sub lacăte strivitoare și porți de lemn mucezit, unde pâlpâie, încă mai pâlpâie speranța celeilalte lumi, cea în care zboară Peter Pan, Neverland, locul unde ai întârziat prea mult, privind de afară pe fereastra luminată spre lumea de aici, speriat că nu vei găsi niciodată calea de intrare, că pentru tine ușa aceasta de sticlă nu se va deschide,

că vei rămâne pe veci prizonier într-o lume de sclipiri miraculoase, pierdută acum, uitată acum.

„Ce-a fost asta?!“, tresări Luiza, scuturată de un duș rece.

Trecu pe deasupra mea și zbură mai departe, înainte ca eu să o fi putut zări de sub gluga pufoaicei de culoarea muștarului în care eram înfodolit.

Ridicându-se deasupra străzii, Luiza depăși un zid înalt, care închidea o incintă descoperită, cu șiruri lungi de scaune desfășurate în linii paralele. O lumină puternică o lovea dintr-o parte, orbind-o, încât fu gata să se izbească de un ecran alb. Trupul ei fluturând arunca o umbră de liliac uriaș pe suprafața luminată. „Ah, un cinematograf în aer liber... Ce bine! Nu am mai văzut de mult filme. Ce rulează? *Deep Impact*? Oare nu l-am văzut deja? Nu e un film despre un asteroid care izbește pământul?“

„Da, da, am înțeles, nu mai fluierați, plec imediat“, se scuza ea, luând seama la protestele spectatorilor, indignați de faptul că fata se interpusese între aparatul de proiecție și ecran. O porni spre dreptunghiul de pânză albă, cu intenția de a pătrunde direct în film. Ajunsesse tocmai în momentul în care valul uriaș ridicat de căderea asteroidului în ocean inunda New York-ul, revărsându-se printre zgârie-nori. Peretele de apă o lovi frontal și Luiza se rostogoli o dată cu clădirile dărâmate precum niște castele din cărți de joc.

Trei săptămâni la rând dormi Luiza, izolată în empireul viselor de clor. Față de lumea de afară, imaginile cianotice ale somnului aveau strălucirea unui cinematograf de basm, în care se desfășoară povești cu zâne și cavaleri rățăcitori, cu orașe vrăjite și castele scufundate, la care ajungi coborând printr-o fântână.

Ultimul vis pe care îl avu înainte de a se trezi începea cu o excursie la mare. Părinții parcaseră mașina deasupra unui golf cu apă de cleștar. „Nu are plajă de nisip!“, protestă Luiza, dar Regine Textoris începuse deja să coboare pe o potecă accidentată, în timp ce Michael, cu o sacoșă în mână, închidea portbagajul și se pregătea să o urmeze. Luiza privi coastele

arse de soare, acoperite de tufe rotunde de spini uscați, apoi porni și ea în jos printre bolovani. La jumătatea drumului descoperi o țestoasă care pipăia cu labele ei greoaie praful roșiatic. O privi fascinată în ochii imobili, peste care broasca sfârși prin a trage o pieleță oarbă, apoi o luă în brațe și îi contemplă capul cu piele caroiată hieroglic, cu profil de înțelept egiptean. Văzând-o cum lopăta inutil prin aer cu picioarele solzoase, îl întrebă pe tatăl ei dacă nu ar trebui să o ducă la mare și să o arunce în apă, dar Michael negă, spunând că trebuie lăsată să-și caute singură drumul.

Era pentru prima oară când Luiza vedea o apă atât de transparentă. Stâncile albe care pavau golful întretăindu-se în toate direcțiile, ca fețele unui uriaș cristal, dădeau străfundului nuanțe verzi de topaz. Marea era caldă și sărată, se prelingea pe piele ca un jeleu de miere verzuie. Luiza străbătu înot golful, tăind o dungă de spumă și clăbuci, apoi se întoarse sub stânca unde se instalaseră părinții ei. Regine Textoris îi întinse labele de înot, ochelarii subacvatici și tubul de respirat. Michael îi aruncă și el o frânghie, pe care îi ceru să și-o lege în jurul brâului.

— Ca să te putem trage afară dacă te îneci, explică el, la privirea întrebătoare a fetei.

Luiza își instalează toate accesoriile de înot și plonjă sub apă. Lumina își schimbă culoarea, galbenul ars al tufelor ce aveau golful fu înlocuit de verdele crud și transparent al adâncului. Pe fundalul apei, pielea fetei avea o strălucire portocalie, de caramel. Sub ea se deschise o prăpastie de zeci de metri adâncime, prin care trecea un banc de pești colorați. Întinse mâna să-i atingă, dar înțelese că distanțele sunt altele, că peștii înoată mult mai departe decât îi sugera privirea. Fundul ravenei era acoperit cu mâl, avea contururi topite și moi, așa că Luiza reveni spre mal, unde stâncile erau acoperite de alge maronii și roșii, corali portocalii, stele-de-mare galbene, arici negri ca niște flori cu țepi.

Înotând pe sub apă, ajunse în dreptul unui perete vertical, cu incrustații de cristal care aruncau sclipiri fulgerătoare în

pânzele apei. Curioasă, Luiza se apropie și descoperi că stânca semăna cu zidul unui bloc de locuințe, în care intarsiile de cuarț erau de fapt ferestre. „Ce e asta, un oraș în miniatură?” Împrejurul ei, blocurile de rocă arătau ca niște zgârie-nori sfârtecați de căderea unui val uriaș care acoperise un întreg oraș. Aricii-de-mare se dovedeau a fi coroanele de spini ale unor copaci rămași fără frunze. Pe fundul apei, o stâncă acoperită doar în parte de nămol avea forma unei biserici. Pe vârful cel mai înalt sclipea o cruce aurită. „Dar asta e biserica Sfântul Mihail“, descoperi Luiza. Tot mai intrigată, se apropie de pereții de stâncă cu ferestre de cuarț, în spatele cărora se mișcau făpturi colorate. Nu erau pești, cum crezuse la început, ci oameni în miniatură, închiși în camerele de cristal ca în niște acvarii. „Oare nu se sufocă? Sau aici lucrurile s-au inversat, ei stau în borcane de aer, așa cum ținem noi peștii în borcane cu apă... Poate că eu mă sufoc.“

La acest gând, Luiza începu să se zbată, precum un uriaș zepelin deasupra micului oraș scufundat. Din fericire, tocmai când fu cuprinsă de panica de a nu mai putea ieși la suprafață, simți că funia cu care e legată de mijloc se întinde și începe să o tragă afară. „Aha, e tata!“, se liniști ea și se lăsă moale în voia frânghiei. Încă pe când era sub apă, pe măsură ce se apropia de mal, văzu deasupra, neclară, silueta lui Michael Textoris. Chipul lui, tulbure la început, se făcu tot mai limpede, ca un obiect scos din nămolul de pe fundul unui lac, până se dezvălui, luminos, perfect desenat, aplecat deasupra Luizei.

— În sfârșit, izbucni bărbatul, îmbrățișând-o, în sfârșit!

— Unde sunt?

Luiza ieși dintre cearșafuri și pături ca dintr-un afund de mare, dintr-un castel scufundat unde se povestesc basme cu sirene și fete înecate, unde soarele răzbește doar prin straturile albastre ale apei, astru îndepărtat și cu lumină obosită. Privi lung prin cameră, ca peste un peisaj selenar, cu mobilele acoperite de praf, cu perdelele îngălbenite de vreme, cu o pânză de păianjen între vârful sobei de teracotă și colțul tavanelui. Culorile covorului, ale zugrăvelii, ale tablourilor își

pierduseră strălucirea, muchiile și contururile scaunelor, mesei, dulapului arătau tocite, fața lucrurilor se schimbaseră, de parcă nisipul timpului se așezase încet peste ele.

— Tată, ce caut eu aici?

— Ai... ai fost bolnavă. Ești în patul tău.

— Ce ciudat mi se pare... Ce mult a îmbătrânit casa. Ați schimbat ceva? Sau mi se pare doar? Am plecat de mult? Cât am lipsit?

— Patru săptămâni. Privește, a venit primăvara.

Soarele intra pe fereastră și străbătea perdeaua de dantelă ca pe un caleidoscop. Razele lui se răspândeau în toate direcțiile, sclipind ireal în aer, întâlnindu-se și încrucișându-se pe suprafețele de furnir ale mobilelor. Firișoare de praf dansau în vârtejuri urcătoare prin aer.

— Da, e casa noastră, admise Luiza, privind împrejur ca prin ceața amintirii. De ce mi se pare că am plecat de zeci de ani și acum mă reîntorc într-un loc părăsit, care nu a mai fost locuit de multă vreme, peste care s-a așezat nisipul? Tată, ia-mă în brațe, mă primești înapoi, nu-i așa? Nu e prea târziu, nu mă întorc prea târziu, când totul s-a încheiat, oamenii au plecat, casa s-a părăginit. Tu ești aici, nu-i așa?

— Luiza, Luiza, sunt cu tine, nu te speria, ești slăbită, ești în convalescență.

Pentru prima oară de când se trezise, Luiza îl privi direct pe tatăl ei. Își dădu capul pe spate, cât să se desprindă de la pieptul lui, și îi cercetă chipul. Fruntea îi era încrețită parcă de mai multe riduri, smocuri de păr îi crescuseră în jurul urechilor și la ceafă și fugeau în toate părțile, ca suflata de vânt.

— Tată, promite-mi că, dacă mai sunt nevoită să plec, mă vei aștepta, oricât va fi nevoie, că nu ai să îmbătrânești. Că nu vei muri.

— Ar fi frumos, dar asta nu se poate, o preveni blând Michael Textoris.

Cu ochii închiși, Luiza simți că tatăl ei se ridică încet și face loc altcuiva să o ia în brațe. Recunoscuse imediat parfumul cristalin și uscat de crizanteme și bluza de satin negru, lucios, moale și rece, a Reginei Textoris.

— Se poate, Luiza, îi șopti mama ei la ureche. Te voi ține din nou în brațe, ca atunci când erai mică și ți-era frică de întuneric, și timpul se va opri pentru noi.

— Și vom merge singure pe o barcă lungă, cu catarg, plutind pe râu până la mare? Mamă, de când nu mi-ai mai spus povestea asta, cu băiatul care plutește în covată pe iaz?

Luiza o privi și pe Regine în ochi și desoperi un licăr de mult uitat, care o arunca înapoi în anii când mama ei inventa povești stranii ca să-i aline plânsul.

— De când te-ai făcut mare, Luiza. Ai crescut și, uite, acum a murit și ultimul tău bunic, nu mai e nimeni între noi și moarte.

— Până la moartea cui? D... de... de ce spui asta, mamă? Nu sunt eu d... de vină că a murit bunica.

— Poate. Dar cui să-i mai ceri acum iertare?

— Cine? Eu să-i cer iertare? Pentru ce?

— Liniștește-te.

Încet, în săptămânile care urmau, Luiza se reobișnuia cu lucrurile din jurul ei. Casa nu i se mai păru străină, părinții ei încetară să mai arate îmbătrâniți, sau ea uită să-i mai privească astfel, soarele își recăpătă strălucirea, fără sclipirile de singurătate care făceau mobilele să plutească prin cameră, clinchetul cristalelor din candelabru își regăsi voioșia, praful din aer își pierdu jocul straniu, așezându-se înapoi liniștit pe podea. Școala se termină fără ca Luiza să fi luat toate notele pentru a termina anul, dar tatăl ei îi obținu o scutire medicală care îi îngăduia să fie reînscrisă în toamnă. Așa că, pe nesimțite, lucrurile reintrară în normal, Luiza nu se mai certa așa mult cu mama, care devenise neobișnuit de tăcută și ruptă de lume, râsul sănătos al lui Michael Textoris scutura din nou casa, vara își trimitea efluviile de căldură pe ferestrele larg deschise, înprospătând camerele, alungând aerul stătut, de pivniță, care se instalase în sufragerie de la moartea bunicii.

Doar că Luiza nu mai visa. La început, mai multe zile, nici nu își dădu seama de asta, apoi își spuse că se extenuase visând în perioada cât fusese bolnavă și creierul ei avea acum

nevoie de odihnă. Pe măsură ce vara înainta, ecranul interior rămânea gol noapte de noapte, cinematograful somnului se închisese, iar Luiza se simțea tot mai mult ca un leu în captivitate. „Oare despre așa ceva vorbea Fulviu când spunea că nu mai poate visa? Sau spunea că nu mai poate face yoga?“ Dar Fulviu era plecat din oraș în timpul vacanței și Luiza nu avea cum să-l întrebe.

Spre sfârșitul verii, însă, într-o după-amiază întârziată, porni spre locuința unde Fulviu stătea în gazdă în timpul anului, cu speranța că poate se va fi întors mai devreme în oraș. Deși nu se lăsase deocamdată toamna, soarele dogoritor al verii arsese deja plopilor înalți de pe alei și verdeța gardurilor vii. Frunze galbene, roșii, portocalii și violete se clătinau lin în briza înserării, așteptând doar o furtună ca să își ia zborul într-o cascadă multicoloră. Luiza ajunsese în fața blocului, dar nu urcă să sune la ușă, ci alese o pietricică și o aruncă în geamul camerei lui Fulviu. Cu un clinchet metalic, sticla scrâșni și se crăpă dintr-o latură în cealaltă, ca o calotă de gheață care se rupe în două. „Ooops!“, făcu Luiza. Imediat, în fereastră apărură figura speriată și bucuroasă a lui Fulviu, ca și cum tânărul ar fi așteptat de mult semnalul.

— Ești acasă? Ești aici! se bucură Luiza, sărindu-i în brațe, când el îi deschise ușa. Mă așteptai?

— Seară de seară.

Camera lui era aproape goală. Doar într-un colț se afla salteaua patului, așezată direct pe podea, iar în altul un rucsac cu haine.

— Gazda mea renovează apartamentul, se scuză Fulviu, băgând în priză veioza care ținea loc de lampadar. Nu se aștepta să mă întorc mai devreme.

— Pentru mine ai venit?

— Da.

— De ce nu m-ai căutat mai devreme? De ce nu mi-ai dat semn că ești aici? Eu am fost bolnavă...

— Știu.

— Și totuși nu ai venit să mă vezi? Atâtea săptămâni?!

— Ba da, am venit.

Luiza îl întoarse cu fața către veioză, pentru a-l privi mai bine, așteptând ca el să continue.

— Am venit, am sunat la ușă, a deschis mama ta. A ghicit imediat cine sunt, nici nu a trebuit să mă prezint. Nu m-a lăsat să intru, a luat niște pantofi și o pelerină neagră și a coborât cu mine pe scări. M-a condus mai bine de un sfert de oră.

— Și? întrebă Luiza gâtuită.

— Mi-a cerut să nu ne mai vedem. A spus că ești grav bolnavă și că, în general, ești prea tânără. Precum și că ai o datorie față de ea.

Luiza se făcuse albă la chip. Își găsisese păpușa pe care o lăsase sub patul lui Fulviu și acum o trăgea de brațele de cârpă și de părul tricotat, gata să o dezmembreze.

— Mona, vrei să mai stai la Fulviu? întrebă într-un sfârșit.

— Lasă păpușa. Tu vrei să ne mai întâlnim?

— Da, spuse Mona, dând din capul de cârpă și făcând o reverență în mâinile Luizei.

— Luiza, nu fugi de mine, ție îți vorbesc.

— D... de... de ce mă urăște?

— Nu te urăște. Poate te iubește prea mult și nu vrea să te piardă. Ai fost un copil dorit?

— Cred că da. Dar m-am născut la câteva săptămâni după ce a murit bunicul, și nu a avut timp să se bucure de venirea mea, a fost în doliu.

— Și îi e teamă că, dacă crești și pleci, rămâne încă o dată singură?

— Să facem în felul următor: eu nu mai am voie să ies seara din casă, mi-a interzis mama, în schimb vei veni tu la mine. Camera de baie are o fereastră spre palierul dinspre curtea interioară, așa că ai putea intra direct, fără să te vadă ai mei. Noaptea îmi pot încuia camera cu cheia pe dinăuntru.

În seara aceea, Fulviu o însoți acasă pe prietena sa. Pătrunseră în curtea interioară a blocului, prin gangul întunecat de la intrare, și Luiza îi arătă scara ce ducea spre palierul interioare ale fiecărui etaj. Curtea era luminată doar de lumina ce se

strecura pe ferestrele locuințelor. Deasupra, în pătratul tăiat de acoperiș, cerul strălucea într-un azur de cerneală, cu luceafărul de noapte înfipt în centru. Urcară treptele primului etaj aproape în întuneric, pipăind balustrada și pereții. În dreptul ieșirii care dădea spre palierul etajului unde locuia Luiza, fata îl opri și îi arătă un ungher ascuns după un dulap părăsit.

— Ai să mă aștepți aici până îți voi face semn pe fereastră că poți veni.

Îl lăsă în beznă și porni spre ușa locuinței Textoris. În dreptul ascensorului, chemă cabina și așteptă să se deschidă ușa, ca ai ei să nu-și dea seama că urcase pe scări. Intră în casă și dispăru pentru o vreme. Fulviu stătea rezemat de perete, singur, întrebându-se ce să facă în cazul în care cineva ar fi dat de el acolo. Dar scara nu era folosită, se vede, decât arareori. De două ori, la etaje diferite, ușa ascensorului se deschise cu un scrâșnet și lăsă să coboare două, apoi trei persoane. Vorbind în gura mare, familiile se îndreptară spre apartamentele lor și apoi dispăriră înăuntru. Pe scări se lăsă din nou liniștea. Mai apoi ieși grăbită din lift o femeie, care lipăi o vreme din șlapi pe palier, intră într-un apartament și închise cu cheia ușa în urma ei. Cerul se întunecase acum, pe bolta de malahit, alături de luceafărul nopții, se aprinsese o spuză de stelute mici și sclipitoare, ca un praf de aur pe o rochie cu paiete. Din câteva bucătării se auzea zgomot de vase spălate, de linguri în farfurii, de voci vesele, vătuite. Și timpul părea că înghețase.

Într-un târziu, fereastra de la camera de baie a Luizei se luminează. Geamul se deschise cu un fâșâit și fata apărură pe pervaz. Se uită în dreapta și în stânga, în jos, în curte, asigurându-se că nu e nimeni împrejur, apoi îi făcu semn să vină. Fulviu străbătu palierul, sări pervazul în baia familiei Textoris și se descălță, în timp ce fata trăgea perdeaua. Traversară sufrageria și intrară în camera Luizei. Aceasta închise ușa.

— Nu aș fi vrut să te las să aștepți atât de mult, spuse ea încruntată. A trebuit să explic unde am întârziat.

— Te-ai certat cu Regine?

— Da, da, da. Mă sufoc.

În salonul de alături se auziră pași pe parchet și apoi un ciocănit în ușă. Închisă cu cheia, ușa nu se deschise.

— Luiza, ești înăuntru? Cu cine vorbești? Deschide ușa!

— D... d... da. Nu vorbesc cu nimeni. Mă dezbrac.

Fulviu rămase paralizat. Trăgând pe ea cămașa de noapte, Luiza deschise dulapul și îi făcu un semn mut să intre înăuntru. El se ghemui sub hainele de pe șirul de umerase, cu pantofii în brațe, în timp ce ea închise dulapul, lăsându-l în cubul de întuneric. De aici, înfundat, auzi cheia camerei scrâșnind în broască și pașii cuiva intrând în încăpere.

— Vorbeai cu cineva? răsună vocea mamei. Sau vorbeai singură? Ai început să visezi?

— Nu, spuse Luiza, îți răspundeam ție cu voce tare.

— Poți să te răzbuni cât vrei în imaginație. Este spre binele tău să nu-l mai vezi.

— De unde știi de ce am eu nevoie?

— Nu ai nevoie de un prieten care să te încurajeze în fanteziile tale. Vrei să te îmbolnăvești din nou? Noi nu am avut nebuni în familie. Ne faci de rușine.

— D... doresc să mă culc, se auzi scâncetul Luizei.

— Nu mai închide ușa cu cheia. Dacă ți se întâmplă ceva?

Pașii Reginei se îndepărtară, se auzi ușa trântită în urma ei și cheia răsucită din nou în broască.

— Ba da, am s-o încui, spuse înciudată Luiza, deschizând ușa dulapului.

Fulviu clipi des, orbit de lumina candelabrului, și ieși cu grijă dintre haine.

— Poate că are dreptate, șopti el. Poate că ai nevoie de un prieten care să te plimbe în lume, nu unul căruia să-i povestești visele tale.

— De ce spui ceva ce nu crezi? De altfel, nici nu mai visez.

Fulviu nu comentă, ci doar o privi întrebător. Luiza îl ajută să se dezbrace, stinse lumina și se ghemui în brațele lui în pat.

— Da, nu mai visez de când am ieșit din catalepsie. Nu mai pot visa. Cred că am făcut un blocaj, ca tine.

— Dar eu nu am spus că nu mai visez, ci că nu mai fac yoga.

— Ciudat. Eu de ce am reținut așa?

— Nu mai visezi, sau nu îți mai aduci aminte dimineața că ai visat?

— Nu mai visez. S-a tras o cortină albă. Nimic. Am fost amputată. Ziua mă simt ca o fiară în cușcă, sunt iritată, nu îmi găsesc locul. Cred că devin isterică. Nu mai suport lumea asta, fiindcă mi s-a închis unica poartă de salvare.

— Care au fost ultimele tale vise?

Luiza se ridică într-un cot și îl privi lung în întuneric.

— Desigur, ai dreptate. Cauza este în mine. Ar trebui să recunosc că mi s-a făcut frică să visez.

— De ce?

— M-am împotmolit în două feluri de vise din care nu mai pot ieși. Primul e legat de curtea bunicii. De fiecare dată când ajung acolo, risc să mă pierd în alte lumi. Fiecare pas pe care îl fac mă duce în alt timp, într-o altă realitate. Mă rățăcesc imediat și mi-e tot mai greu să mă întorc. Cred că asta mi s-a întâmplat și când am fost bolnavă: nu m-am mai putut trezi până când nu am ieșit în sfârșit din curtea aceea blestemată. Dar nici nu mi-am dat seama că eram prinsă într-o capcană. Mie mi s-a părut că e un vis normal, dar, când m-am trezit, în loc de o noapte trecuseră patru săptămâni. Mi-e frică să merg mai departe. Dacă nu mă mai trezesc?!

— Și al doilea vis?

— Al doilea vis se petrece în orașul nostru. Până acum, de când am învățat să zbor, călătoream liber prin el și mă trezeam fericită. Acum am descoperit că orașul a fost inundat, iar eu nu zbor, ci înot. Mi-e teamă că mă voi sufoca. Nu știu cum să merg mai departe, așa că de fapt evit să mai visez.

Noaptea se făcuse adâncă. De afară nu se mai auzeau uși trântite, glasuri, vase de bucătărie, aparate de radio, toate zgomotele încetaseră, făcând loc unei tăceri de cleștar. Lumina palidă a lunii pătrundea prin galerie și desena fantasme subțiri pe covor. Luiza își dădu seama că, pentru prima oară, nu este singură în patul ei cu ramă de metal în gen art nouveau.

Privi camera în lung, spre colțul opus, întrebându-se dacă și acum pereții ar mai putea începe să se lungească.

— Știi ceva?! Poate cu tine alături nu îmi va fi frică să visez.

Dar Luiza nu visă nimic nici în noaptea aceea, deși adormi ghemuită în brațele lui Fulviu. Curtea bunicii rămase înghețată sub un clopot de sticlă, cu gust de fier ruginit, ascunsă într-un cotlon al creierului ei care nu mai voia să se desferece. Iar Clusium, orașul lor, continua să strălucească de sub apele unui afund de mare, oraș scufundat în care nu mai avea curajul să plonjeze de când înțelesese că putea muri acolo, că visul nu e doar o iluzie spulberată de venirea zilei, ci o capcană care îi amenință mintea și sănătatea.

Într-una din serile următoare, când Fulviu veni din nou la ea, așa cum se înțeleseseră, așteptând ca Luiza să se închidă în cameră și să îi deschidă fereastra, după ce se cuibăriră în pat, tânărul îi spuse în întuneric:

— Ar trebui să-ți faci o sosie.

— Pentru ce?

— Un dublu de vis. Să îl trimiți pe el acolo unde nu poți merge tu.

— Crezi că e... posibil? întrebă Luiza, neîncrezătoare la început, dar entuziasmându-se treptat. Să trimit adică pe altcineva să exploreze locurile acelea unde mie mi-e teamă să merg? Să văd prin ochii lui ceea ce pentru mine ar fi periculos? Da, vreau. Dar cum?

— Ții minte cum ai învățat să-ți vezi piciorul în vis?

— Da. Dacă îmi privesc piciorul, încep să zbor.

— La fel trebuie să te privești pe tine însăși și din tine va ieși un dublu.

— Bine, dar mâna sau piciorul pot fi văzute aplecând ochii, pe când pe tine în întregime nu te poți vedea.

— Ba da. Trebuie să te privești într-o oglindă.

— O oglindă în vis? Acum trebuie să visez și o oglindă?!

— De visat nu este greu, mai dificil este să-ți amintești să te privești în ea.

— Dincolo, în sufragerie, avem o oglindă mare, venețiană, spuse Luiza gânditoare. Nu știu dacă nu am visat-o deja.

— Alege-ți și un nume pentru dublul de vis, pe care să fii pregătită să i-l dai. Când vă întâlniți prima oară, trebuie să o chemi pe nume.

— Va fi o fată?

— Bănuiesc că da.

— Tu ai visat un dublu?

— Da.

— Cum îl cheamă?

— Anir. Are chiar și un nume de familie. Întâi i-am spus Mărgineanu, dar nu mi-a plăcut și l-am rebotezat Mărgireanu, apoi Margus.

— Anir, silabisi Luiza, degustând fiecare literă. Sună ca o piatră prețioasă. Cum arată?

— Cred că e plăcut. E potrivit de înalt, are obrazul neras, nu suportă locurile închise, e viu, e inteligent, puțin paranoic.

— E ceea ce am dori noi să fim?

— Nu neapărat. Te-ai gândit la un nume?

— Îmi place Delia, pentru că e moale, voluptuos, cald. Îmi place și Adina, pentru că e curat ca un cristal. Cred că i-aș spune Adela.

Dar Luiza nu visă nimic nici în noaptea aceea. A doua zi, în zorii dimineții, trezită de primele licăriri ale soarelui, îl ajută pe Fulviu să se îmbrace și să iasă pe fereastra camerei de baie. Îl urmărește cum se strecoară tiptil pe palier și dispăre în casa scărilor, apoi trase perdeaua și porni înapoi spre camera ei. Sufrageria era scufundată în penumbră și nu se auzea nici un zgomot. Ocolind masa mare din mijloc, ochii îi căzură din întâmplare pe oglinda venețiană. Abia acum, pentru prima dată de când își revenise din boală, băgă de seamă că oglinda era acoperită cu un ștergar negru, lucrat de mână. Îl privi nedumerită și trase de un colț, dar nu reuși să-l dea jos. Supărată, se întoarse, alege un scaun și îl târâi, fără să poată înăbuși zgomotele, până în dreptul oglinzii.

— Luiza, ce faci? auzi vocea tatălui ei, tocmai când, cățărată pe scaun, desprindea prosopul de pe rama superioară.

Michael Textoris ieșise în pijama din dormitorul părinților și o privea contrariat.

— De când stă ștergarul acesta aici? De la moartea bunicii?

— Da, răspunse Michael, ajutând-o să coboare. Dar e prima dată când te aud vorbind de Emma.

— Știu că a murit, nu am făcut un blocaj, nu te îngrijora, spuse Luiza, privindu-și cu duioșie tatăl. Noapte bună!

Îi lăasă prosopul în brațe și se întoarse în camera ei.

— E mai degrabă dimineată, spuse Michael, luând-o spre bucătărie.

Dezvelirea oglinzii nu rămase fără urmă, fiindcă noaptea următoare Luiza, singură de astă dată, nici nu ațipi bine că se pomeni că dorește să meargă la toaletă. Se ridică din pat, traversă camera, intră în sufragerie și ocoli masa. Un scaun ieșit în afară o făcu să se împiedice. „Acesta e scaunul pe care m-am urcat să dau jos ștergarul“, își aminti ea și întoarse privirea către oglindă. Suprafața dreptunghiulară a acesteia arăta ca o poartă de aburi de ceață. „Ce păcat că nu visez acum. Aș putea să mă privesc în oglindă și să-mi chem dublul.“ Din curiozitate, Luiza se apropie totuși de sticla lăptoasă, însă sufrageria era scufundată în întuneric și nu desluși nimic prin beznă.

În sala de baie, Luiza dădu drumul robinetului de apă rece. „Oare de ce e așa de ciudată mâna mea?“, se întrebă ea, privind cum degetele prind rozeta și o învârt încet. Roti robinetul de mai multe ori, fascinată de mișcare. „S-a luat apa? De ce nu curge apa?“, se miră din nou, cu un sentiment tot mai ciudat. Privi alături în vasul veceului, dar nu văzu pânda obișnuită de apă de pe fundul acestuia. Trase mânerul cu lanț al rezervorului, cu o mișcare greoaie, mult încetinită, și, după câteva minute în care timpul părea să fi înghețat, auzi un gâlgâit prelung. Își mută privirea, foarte lent, înapoi spre scaunul de faianță și văzu că, de pe fundul acestuia, în loc să se ridice un bol de apă, țâșnește un glob de aer. Ca dintr-o bulboană pe fundul mării, bula scăpă din incinta de faianță și se ridică încet prin fața Luizei.

„E inundație“, îi trecu ei prin gând. „Baia e scufundată. Sau nu cumva mă aflu în orașul scufundat?“ Își aruncă privirea spre propriile picioare, care se conturară albastrii pe gresia cenușie. Imediat simți o senzație de imponderabilitate în piept și impulsul de a se sălta în aer. Ridică picioarele și rămase suspendată. „De fapt, nu zbor, ci înot“, își spuse sieși. Avea mișcări ușoare, dar mult încetinite, parcă topite în uitare. Privi împrejur, la contururile diluate ale obiectelor din baie, dar nu reuși să-și dea seama dacă și ele plutesc sau pur și simplu stau fixate într-o gelatină translucidă. „În apă nu se poate respira. Am să mă sufoc“, își spuse cu un început de panică, învăluită de amintirea vacanței în care își pusese masca subacvatică și se pomenise suspendată deasupra afundului mării. Cu o senzație de vertij, începu să se zbată. „Repede, să ies din baie și să îmi chem dublul, până nu mă înec!“

Ușa se deschise foarte greu, parcă ar fi trebuit să învingă presiunea unui leviatan tolănit de partea cealaltă. Pluti prin holul de la intrare și prin sufragerie și se așeză înaintea oglinzii. „Adela!“, spuse în fața apelor tulburi. Concentrându-și privirea, ca să răzbească prin întuneric, începu să se vadă pe sine în ceața sticlei. Avea o figură palidă, cu cearcăne vineții, adânci, iar nasul cârn îi dezvelea nările înguste, ca două puncte negre. Își fixă privirea în propriii ochi exoftalmici, până ce restul chipului se împăienjeni. „Adela, sora mea, vino să mă salvezi!“

Dar Adela nu apăru, poate fiindcă Luiza se trezi prea repede din somn, înainte ca oglinda din vis să-i elibereze dublul. Agitată, abia așteptă să vină seara, pentru a-i povesti lui Fulviu cele întâmplate.

— Am visat, îl întâmpină ea. Am visat din nou! Am văzut și oglinda.

— Și ai întâlnit-o pe Adela?

— Încă nu. Nu vrea să vină în lumea mea.

— M-am gândit la ceva. Ce-ar fi să-l aducem pe Anir să o întâlnească pe Adela? Sau, mai exact, fiindcă Anir există deja, tu să faci în așa fel încât să o obligi pe Adela să-i apară în cale?

— Da, vreau! Dar cum? Întrebă Luiza surescitată.

— Trebuie să visezi și eu oglinda ta, astfel încât Adela să iasă în lumea lui.

— Unde trăiește Anir? Tot aici, în Clusium?

— Nu, în alt oraș. După ce se întâlnesc, va trebui să-i aducem aici, în orașul tău scufundat.

— Vorbește-mi despre el. Îl visezi mereu? Ce face acum?

— Are aceeași vârstă cu mine, deși cred că el mă vede mult mai bătrân. Acum am început să-i instalez o conductă cu pucioasă. Deși lui nu îi place ideea și nu înțelege nimic.

— Nici eu nu înțeleg. O conductă de pucioasă?

— E o imagine pentru coloana vertebrală. E un exercițiu pe care eu nu pot să-l fac, unul de care mi-e frică, așa încât i l-am transferat lui. Cred că dacă aș reuși să eliberez focul de la baza coloanei și i-aș deschide calea până în creier, Anir ar...

— Ar putea să zboare?

— Da, și să zboare.

— Dar eu zbor în vise fără ajutorul vreunei conducte de pucioasă. Doar privindu-mi picioarele.

— Privitul picioarelor în vis nu te ajută doar să zbori. Dacă îți vezi picioarele, poți să ajungi unde vrei. Zburând, mergând sau instantaneu.

— Iar privitul mâinilor?

— Mâinile te ajută să faci tot ce vrei. Poți să deschizi uși sau ziduri, poți să apuci orice obiect, oricât de departe, poți să construiești orice lucru dorești.

Luiza își privi curioasă mâinile, întorcându-le pe o parte și cealaltă. Apoi reveni la întrebările privindu-l pe Anir.

— De ce ai ales pucioasă? De ce nu visezi lavă vulcanică, sau metal topit, sau pur și simplu foc.

— Recunosc, sunt puțin cinic. M-am gândit la smoală fiindcă îmi aduce aminte de infern. Mă amuză să-l văd pe Anir într-un cazan cu smoală, fără ca el să știe că lichidul în care fierbe nu este tortura, ci salvarea lui. Simt pucioasa ca un lichid care îl spală pe dinăuntru și pe dinafară, făcându-l să renască.

— Nu cinic, aș spune că ești chiar sadic cu dublul tău.

— Nu. Nu e bine să te identifici prea mult cu el. Trebuie să păstrezi o distanță, ca să îl poți observa mai ușor și ca să te poți controla mai bine. Ar fi rău să te îndrăgostești prea tare de Adela. Ea trebuie să fie liberă să facă ceea ce tu nu poți face.

— Chiar și să moară? Să se înece în locul meu în orașul scufundat din visele mele? Care e planul tău?

— Cred că ar trebui să asanăm orașul. Îi vom aduce pe Adela și Anir aici, ca să vedem din ce cauză au început inundațiile. Și îi vom ajuta să le pună capăt.

— Oare povestea asta a mea cu orașul scufundat nu ascunde ceva grav? Ceva ce se întâmplă cu mine? Crezi că înnebunesc? Inundația nu e o imagine pentru boala mea, pentru letargia în care am fost astă-primăvară? Tu ce crezi despre mine? Cum m-ai visat?

— Când anume, prima oară, înainte de a ne întâlni, sau a doua oară?

— Deci m-ai visat și a doua oară? Nu mi-ai spus. Când?

— În timp ce ai fost bolnavă.

— Și ce se întâmpla în vis?

— Ne aflam în apa unui râu. Era noapte, dar luna bătea peste tot peisajul. Apa nu era adâncă, eu înotam împrejurul tău. Tu ședea pe o bârnă, deasupra unei bulboane. Chiar sub tine se deschidea un tub vertical, foarte adânc. La un moment dat, apa râului a început să se umfle și un val a răsturnat bârna pe care stăteai. Nu știai să înoți și te-ai dus imediat la fund pe canalul vertical. Am intrat în panică, am ieșit pe mal să caut o lanternă și m-am aruncat în bulboană după tine.

— Și m-ai adus la suprafață?

— Nu știu. M-am trezit înainte.

Luiza fu străbătută de un fior înghețat pe șira spinării. Se strânse în brațele lui Fulviu.

— Îngrozitor. Să nu mă părăsești. Ajută-mă să nu mă scufund. Să-i aducem pe Anir și Adela să asaneze orașul.

Lipiți unul de celălalt, prima care ațipi fu Luiza. Imediat ce începu să viseze, se duse în fața oglinzii venețiene din sufragerie

și începu să privească în apele ei negre. Fulviu rămase o vreme treaz, încercând să-și stăpânească spasmele care îi cuprinseseră stomacul în timp ce îi povestise fetei visul său. Apoi adormi și el. Senzația de arsură și greață trecu asupra dublului său nocturn, Anir, care se afla într-o bibliotecă sau într-o cancelarie de liceu. Neștiind ce i se întâmplă, acesta se ridică de la masa unde ședea și fugi spre o chiuvetă aflată într-un colț al încăperii, pentru a voma. Parcă avea în gât un tub de spumă de ras, care îi tot trimitea cocoloașe spre cerul gurii. Începu să scuipe în chiuvetă substanța albă, acidulată, apoi, cum cantitatea continua să crească, rămase cu gura deschisă, lăsând spuma să se prelingă singură în chiuvetă. Învârti robinetul, dar, în locul unui jet de apă proaspătă, prin țeava de metal se prelinse doar o pastă ruginie și un gălgâit înfundat.

Spuma din gât se făcea tot mai consistentă, până când Anir se pomeni că scuipă o carte. O scoase cu grijă din chiuvetă, o șterse cu mâneca și îi netezi copertile, desdoindu-i colțurile. Între timp pe gură continua să-i curgă valul alb. Nici nu apucă să pună cartea pe un colț de masă, că o alta își făcu drum din stomac în sus.

— Ce e asta, o bibliotecă? auzi o voce de femeie, sunând ciudat, de parcă nu vorbise în încăpere, ci direct în timpanul lui.

„Sunt cărțile pe care trebuie să le restituie la bibliotecă”, spuse o altă voce, de bărbat.

Anir ridică ochii spre oglinda de deasupra chiuvetei. În spatele său, în sala de cancelarie sau de bibliotecă nu era nimeni, dar în adâncimea sticlei se oglindea chipul unei fete. Avea un păr roșcat deschis, de culoarea mării de pădure, căzându-i liber pe umeri. Ochii verzi îl priveau amuzați și calzi, ca prin ceață. Pielea roz a brațelor goale iradia căldură, de parcă ar fi fost înconjurată de un halo.

„Ce e asta?”, se întrebă Anir stupefiat, uitând de greață.

„Deci acesta e dublul tău de vis?”, se întrebă Luiza, privind prin oglinda venețiană din sufragerie ca printr-un geam deschis spre o încăpere necunoscută. Era îmbrăcată în cămașa de noapte, plutind la un metru deasupra podelei, cu mâinile

prinse de rama oglinzii. Încercase din nou să o invoce pe Adela, dar, în loc ca fata să îi apară înaintea, sticla devenise transparentă, ca un ecran de televizor care începe să transmită, și prin ea întrevăzu o sală în care un bărbat foarte tânăr, cu obrazul neras și supt, de ascet, voma liniștit spumă albă într-o chiuvetă.

„El e“, se auzi o șoaptă ca un răspuns.

„Și tu ești aici?“, întrebă din nou Luiza privind în jurul său, prin sufragerie, după Fulviu. Camera era însă goală, furnirul mesei reflecta pulberea difuză a stelelor ce sclipeau prin fereastră, pe cerul nopții. „Fulviu, ești și tu aici, cu mine? Nu ești în dormitorul meu? Ai grijă, aici e periculos, ai putea să te întâlnești cu mama.“

Oarecum îngrijorată, se desprinsese de oglindă și trecu în zbor pe deasupra mesei, spre camera ei. Brațul stâng îi atinse din greșeală lampadarul de cristal, ai cărui țurțuri prinseră să clinchetească. Deschise ușa dormitorului său și contemplă patul. Fulviu dormea liniștit, cu o mână peste ochi, cu capul scufundat în perna ei mare. „Dar eu unde sunt?“, se întrebă, amintindu-și că adormiseră unul în brațele celuiilalt. Se apropie în zbor de pat, ateriză pe o margine și începu să-l zgâlțâie pe prietenul ei.

— Fulviu, trezește-te, fii lângă mine!

Fulviu sări speriat din somn, o văzu pe Luiza șezând lângă el și scuturându-l de umăr. O prinse în brațe și așteptă să se liniștească.

— Mi-e teamă, spuse ea după o vreme, în șoaptă, parcă ferindu-se de propriile cuvinte. Câteodată nu mai știu dacă visez sau sunt trează. Visele sunt atât de reale încât nu le mai pot deosebi.

— Foarte rar în vis îți dai seama că visezi. Ești convins că tot ce ți se întâmplă este adevărat.

— Știu și eu asta, nu îmi vorbi ca unui copil arierat. Vreau să spun că, deși îmi dau seama că visez, chiar în timpul visului ceva îmi spune că totul e real. E la fel de înfiorător ca și când, trează fiind, nu aș putea distinge că nu visez.

— Nu. Nu e la fel.

— A fost doar o închipuire, sau l-am visat pe Anir? L-am văzut într-o bibliotecă, părea că turbase și făcea spume la gură.

— El era. Îmi preluase senzația de greutate.

— Deci erai acolo și tu? Poți să te afli alături de dublul tău în vis?

— Da și nu. Tu ești între cele două lumi, pe când dublul tău se află doar pe tărâmul visului.

— Dar poate să te vadă? Te poate întâlni?

— Da, însă e periculos. Fiindcă atunci devine și el conștient de faptul că e într-un vis. Și îl poate distruge.

— Ce se întâmplă când dublul sparge visul?

— Nu aș vrea să aflui.

— Dar tu îi vorbești lui Anir, nu? Nu îl îndrumi, nu îl controlezi în nici un fel?

— Ba da. Dar îl las să creadă că sunt un individ din lumea lui. Un om cu destulă putere încât să-i poată dirija destinul. Spre exemplu, în următorul vis, mă gândesc să-i transmit un ordin, o dispoziție prin care să i se ceară să se mute în Clusium. Așa îl vom aduce în orașul tău scufundat, să vedem dacă poate face ceva. Dar întâi trebuie să o întâlnească pe Adela.

— Din păcate, nu am reușit să-mi chem dublul. Nu știu cum s-o fac.

— Dimpotrivă, ai reușit. Anir a văzut-o.

— Pe Adela? Nu eram decât eu acolo în sufragerie, și încă de partea cealaltă a oglinzii.

— În oglindă nu te-a văzut pe tine, ci pe Adela.

Luiza rămase gânditoare un timp.

— Înseamnă că de acum trebuie să mimez în oglindă ceea ce vreau să facă Adela de partea cealaltă?

— Nu, e mai simplu. Treci prin oglindă și dincolo vei fi Adela.

— Și eu unde voi fi?

— În pat, dormind, răspunse Fulviu impacientat. Apoi reluă, cu calmul cu care explici unui copil: Nu-ți pune atâtea întrebări. Gândurile și teoriile nu au nici un efect. Trebuie doar să înfăptuiești și lucrurile se vor lămurii de la sine.

Într-una din nopțile următoare, singură fiind – Fulviu nu venise în seara aceea –, Luiza visă că iese din apartament. Becul din casa scărilor nu era aprins, dar o lumină sălcie, emanând dinspre cerul înstelat, scâldea treptele și balustrada. Se vede că în vis nu mai locuia la etajul întâi, ci mult mai sus, deoarece cobora în continuare fără să ajungă la parter. La fiecare etaj, din întunericul coridorului pe care se aflau ușile apartamentelor venea un abur tot mai gros, pe care nu îl vedea, dar îl simțea cald pe piele și greu în plămâni. Avu o clipă impresia că se află într-o baie publică, unde apa fierbinte curge pe ciment și ridică nori umezi împrejur. În sfârșit, ajunse jos, deschise ușa de metal și sticlă și ieși în stradă.

„Oare acesta e blocul meu?“, se întrebă, privind nedumerită clădirile necunoscute dimprejur. „Ar trebui să mă întorc, înaintea să mă rătăcesc din nou în orașul scufundat.“

Se răsuci și descoperi că, din cauza întunericului din casa scărilor, geamul ușii îi reflecta chipul ca o oglindă. Cu părul vâlvoi, în cămașa de noapte albă, Luiza semăna cu o fantomă. Imediat fu iluminată de o idee: „Iată oglinda de care aveam nevoie! Să încerc să trec prin ea“. Sticla se dovedi elastică și moale ca o membrană de gumă. Fără efort, pătrunse în ea, simțind cum pielea cristalină i se mulează pe corp, de parcă ar fi îmbrăcat un costum cauciucat de scufundări acvatice. „Eu să fiu asta?“, se întrebă pipăindu-și obraji. Se răsuci înapoi cu fața spre stradă și, în oglinda ușii, văzu o fată cu păr roșcat, de culoarea mierii, cu ochi verzui strălucitori, cu sprâncene bine arcuite și piele fină, cu buze moi și în același timp melancolice, cu sâni ca niște piersici rotunjindu-se sub un tricou lipit pe piept, cu brațele goale, iradiind portocalii pe fundalul de beznă.

„Cum, nu mai sunt o pocitanie? Sunt prea frumoasă ca să fiu eu. Să fie Adela? Așa mă visez deci pe mine însămi?“

Nu fără cochetărie, se privi în oglindă, întorcându-se într-o parte și în alta, ridicând brațul drept, dându-și părul după urechi, pășind înainte și înapoi.

Nici blocul nu mai era același. De la o vreme își dădu seama că nu reintrase în casa scărilor de la propriul ei bloc, ci într-o altă clădire. În aer se simțea și acum ceva apăsător, dar, după miros, nu mai erau aburi, ci mai degrabă fum. Pe zidul din dreapta se afla o listă a locatarilor. Adela se apropie de panou și privi lung căsuțele goale, din care numele fuseseră șterse, ca și cum cei care locuiseră acolo se grăbiseră să plece, luând cu ei totul. Doar în vârful listei, în dreptul ultimului etaj, descifră un nume: Anir Margus. „Ah, în sfârșit ne întâlnim!“, își spuse Adela și porni pe scări în sus.

Pe măsură ce urca, fumul se îngroșa și atmosfera devenea irespirabilă. Blocul însuși era scuturat de un tremur înfundat, de parcă s-ar fi lucrat la temeliile lui. „Se anunță vreun cutremur? Vine sfârșitul lumii? De asta au plecat toți oamenii?“, se întreabă Adela. La ultimul etaj, în întunericul gros, se zărea un dreptunghi de lumină. Acolo locuia Anir, decise Adela, apropiindu-se de ușa prost îmbinată în canaturi. Apăsă pe sonerie și auzi un țârâit metalic, dublat, nu se știe cum, de un muget tectonic.

„Intră!“, răsună dinăuntru o voce exasperată.

Ușa se deschise spre holul unui apartament ce dădea la rândul lui direct spre o cameră. În mijlocul acesteia se afla un pat, iar în mijlocul acestuia, în picioare, se afla un bărbat foarte tânăr, cu obrajii acoperiți de țepi nerași, îmbrăcat cu un tricou și niște pantaloni de trening murdari de funingine. Ținea mâna ridicată în sus, pentru a opri balansul lămpii ce atârna din tavan.

— Am venit! anunță Adela. Dar ce se întâmplă aici?

— Îmi instalează o conductă de pucioasă! Uite ce mizerie!

— Nu e nimic. Suntem împreună. De acum nimic nu ne va mai despărți, spuse ea și îi sări în brațe.

„Ce romantic!“, comentă Luiza în gând, rămânând visătoare în pat, cu brațele încrucișate sub cap, mult timp după ce se trezi din somn. „Anir, iubitul meu, ai venit, ești aici, mă salvezi din capcana de apă în care am căzut, din turnul de vânt în care am fost închisă, nu mai sunt singură, nu mai răătăcesc fără scop, lăsată afară de mama în noapte, nu mai bântui pe o

planetă pustie, pe luna ascunsă din spatele inimii mele, pe fața nevăzută a corpului meu, m-ai făcut frumoasă, m-ai transformat dintr-o broască râioasă cu ochi bulbucați într-o prințesă cu păr de aur și miere, ca în basmele din care am fost atâta vreme alungată, ca în împărăția de lumină la care tânjesc de dinainte de a mă naște, afară din această lume de beznă din care nu credeam că voi mai ieși vreodată, în care am plâns atâtea nopți în zadar, așteptând ca măcar bunica să îmi apară ca un înger, niciodată meritat, întotdeauna atât de blând și dulce, venit să mă scoată din labirintul tărâmului de dedesubt, prin gaura din pieptul meu, prin tunelul din jurul capului meu.“

O vreme, nici Luiza, nici Fulviu, fie că dormeau împreună, fie că rămâneau despărțiți, nu îi mai visară pe Adela și Anir. Apoi, într-o noapte de toamnă târzie, Fulviu avu o întâlnire ciudată. Era înainte de mijitul zorilor, ieșise pe geamul de la baia Luizei și stătea ascuns după dulapul din dreptul scării de serviciu, cercetând curtea pentru a se asigura că nu îl vede nimeni ieșind din clădire. Era o vară indiană, aerul calduț făcea stelele să sclipească în mii de nuanțe, ca o hârtie de staniol întinsă pe cer. Chiar când se pregătea să coboare, lumina de sub poartă se aprinse și din cabina portarului își făcu apariția administratorul imobilului. Purta un șorț cenușiu peste pântecul rotund și fredona un cântec. Deschise poarta grea a curții cu un șirag de chei pescuite din buzunarul șorțului și ieși în stradă. „Ia te uită!“, își spuse Fulviu. „Ceva nu este în regulă. Nu știam că poarta se închide noaptea. Până acum nu am avut niciodată probleme să intru sau să ies.“

Administratorul se întoarse în curte mormăind ceva, de parcă ar fi vorbit cu el însuși, și se aplecă pe după containerele de gunoi din gangul de la intrare, probabil în căutarea măturii. În momentul acela, în poartă își făcu apariția silueta unui bărbat. Administratorul se sperie și scăpă cu zgomot capacul unei lăzi. Cei doi discutară o vreme, fără ca Fulviu să audă ce vorbesc. Din locul unde se afla le vedea doar siluetele în strălucirea palidă a becului. Apoi administratorul intră în cabina portarului, iar străinul aruncă o privire prin curte. Deși

stătea retras în umbră, Fulviu fu convins că a fost zărit, după fiorul care îl scutură pe străin când ochii i se opriră pe dulpul părăsit. Era un tânăr înalt, suplu, ușor aplecat de spate, cu hainele șifonate, având în jur de douăzeci și cinci de ani.

Administratorul deschise dinăuntru geamul cabinei portarului. Nou-venitul se întoarse spre el, băgă mâna pe fereastră și scoase dinăuntru niște chei. Fulviu îl putu privi mai cu atenție. Arăta obosit, ca după o noapte de călătorie, și era neras de câteva zile. „Ce e asta?“, se înfioră Fulviu. „Nu e posibil! Am căzut în capcana Luizei?!“ În gangul de la intrare se lăsase liniștea, străinul plecase, iar administratorul nu se mai arăta din cabina portarului. Mânios pe sine însuși, fără să mai țină seama de riscul de a fi văzut, Fulviu străbătu palierul interior înapoi până la fereastra de la baia Luizei. „Trezește-mă!“, strigă el, bătând cu pumnul în fereastră.

În aceeași clipă, scuturat de un fior electric, se trezi în așternutul Luizei. Fata se deșteptă și ea speriată:

— Ce s-a întâmplat?

Tremurând, Fulviu își strânse genunchii la piept, îi încolăci cu brațele, și rămase așa șezând în pat. Luiza îi cuprinse umezii și se lipi de el:

— S-a petrecut ceva rău? Ai avut un coșmar?

Într-un târziu, Anir se scutură în sfârșit din starea de prostrație.

— Știam că e periculos, dar nu am fost atent. Acum înțeleg de ce ți-e teamă că ai putea să nu mai deosebești visul de realitate.

— Ți s-a întâmplat și ție?

— Da. Credeam că m-am trezit și că am plecat de la tine, însă de fapt visam. Mi-am dat seama de asta când l-am văzut pe Anir intrând în bloc.

— Unde? Aici?

— Da, au ajuns amândoi în Clusium.

— Și au intrat în blocul nostru?

— Desigur, nu în blocul real, ci în blocul din vis. Ei vor locui în dublul apartamentului tău. Aici și voiam să-i aducem,

ca să-i putem urmări și controla mai ușor. Doar acesta e locul pe care îl cunoști cel mai bine din tot orașul, nu?

— E adevărat, îl visez cel mai des.

— Ceea ce mă neliniștește este că nu mi-am dat seama că visez.

— Eu am visat că Adela călătorește într-un vagon de tren și se apropie de o gară. Dar apoi m-ai trezit.

— Anir a ajuns ceva mai repede, dar Adela va sosi și ea în curând.

— Totuși, de ce te-ai speriat așa de tare? Mie mi se pare totul extraordinar, îmi vine să râd încontinuu.

Fulviu se întoarse spre ea, o privi în străfundul ochilor și o prinse încet dar puternic de umeri.

— Nu te lăsa îmbătată. Asta e aroma nebuniei. Visul poate fi un lucru primejdios. Nu ai voie să te arunci iresponsabil în voia lui. Trebuie să-ți menții puterea de a distinge. Cum spuneai tu însăși, gândește-te ce s-ar întâmpla dacă nu ai mai putea izola visul de realitate nu doar în timpul unui vis, ci și în timpul treziei.

— Și atunci noi de ce visăm, dacă e atât de periculos?

— Pentru că nu mai putem da înapoi.

— Eu cred că m-aș putea opri oricând. Dar nu vreau. Îmi place prea mult să visez. E singurul loc unde sunt liberă. Și fericită.

— Tocmai de aceea nu te-ai mai putea opri.

— O spui ca pe un blestem.

— Acum trebuie mers până la capăt. În aceeași direcție e și salvarea.

În noaptea imediat următoare, Fulviu nu veni, dar amândoi adormiră cam la aceeași oră și avură același vis, continuând întâmplările din ajun. Adela și Anir se întâlniră în fața blocului unde urmau să locuiască, Anir luase deja cheile de la administrator în visul precedent și, după ce dăduse un ocol cvartalului de clădiri, pentru a recunoaște locurile, își întâmpină tânăra soție. Administratorul îi prevenise să nu folosească ascensorul, fiindcă merge defectuos, așa că începuseră să urce

pe scări. Dar instalația electrică era stricată și casa scărilor era scufundată în beznă. Urcară pipăind treptele și ghidându-se după balustradă mai multe etaje, până pierdură numărătoarea. Dintr-un alt vis, Luiza rămase cu impresia că aude zgomot de apă căzând pe ciment și miros de aburi calzi, încât Adela și Anir străbăteau parcă o baie publică. Într-un sfârșit, rătăciți, hotărâră să cheme totuși ascensorul. Cabina veni cu un zgomot de clopoței și se deschise luminoasă în fața lor.

Dar în timp ce coborau, cum trecură de primul etaj, Luiza avu o senzație ciudată. Simți că se trezește în alt vis, ca și cum schimbarea etajului i-ar fi preschimbat și dispoziția mentală. La următorul etaj trecu printr-o nouă uitare. Deși vedea în continuare cu ochii Adelei, ieșise parcă din corpul acesteia și se îndepărta tot mai mult într-un timp spațializat. Fiecare etaj cobora într-o altă atmosferă sufletească, de parcă Luiza s-ar fi dedublat la nesfârșit din Adela, lăsând în urmă un șir de trupuri diferite, ca o mișcare descompusă pe un film. „Ascensorul nu oprește întotdeauna la toate etajele“, îl auzi pe Anir prevenind-o pe Adela, repetând de fapt amenințarea lansată de administrator.

„Ascensorul străbate curtea buncii“, constată Luiza, recunoscând senzația de spațiu-fagure pe care o avusese urmând-o pe Emma Textoris. Visul deveni neclar. Până atunci văzuse cu limpezime, prin ochii Adelei, detaliile blocului, urcatul pe scări împreună cu Anir, dar de la intrarea în ascensor își pierduse controlul asupra simțurilor. Cortine de uitare i se așterneau pe creier la fiecare etaj și de fiecare dată se trezea mai înstrăinată de sine însăși. De fapt, tot mai înstrăinată de Adela, de parcă s-ar fi rupt progresiv, prin decorporalizare, de dublul său de vis. Când liftul se opri în sfârșit, Adela ieși în piața mare a orașului pe poarta blocului, iar Luiza ieși în cealaltă parte a pieței, pe ușa de la casa bunicilor.

Era o vreme cețoasă. Aburi cenușii împânzeau văzduhul, filtrând o lumină de plumb și sulf. Deși era ziuă, cerul arăta mai degrabă că stă să se întunece, ca și cum soarele ar fi fost mâncat de o eclipsă. Luiza privi caldarâmul umed al pieței,

lucind de apă, și simți o silă atât de adâncă față de întinderea de mazăgă și noroi încât, la primul pas, decise să nu o mai atingă. Cu o mișcare ce îi intrase de acum în reflex, se ridică de pe sol și continuă să înainteze plutind la câteva palme înălțime, cu cămașa de noapte măturând asfaltul în urma ei.

De partea cealaltă a pieței, Adela și Anir priveau dezorientați clădirile. Ascensorul îi debarcase într-un alt oraș decât cel pe care îl cunoșteau. În vitrina unui magazin descoperiră un manechin îmbrăcat cu o rochie de mireasă ce semăna cu cămașa de noapte a Luizei. Apoi se întoarseră și o văzură apropiindu-se pe Luiza însăși. Adela paraliză de spaimă, ca și cum ar fi văzut capul Meduzei, în timp ce Anir începu să se agite, încercând să o alunge. Amândoi dublii se mișcau lent, cu gesturi îngreunate și necoordonate. Luiza se apropie în zbor și îi preveni „Sunteți sub apă!“, dar nici unul dintre cei doi nu păru să o audă sau să o înțeleagă. Îl privi o clipă pe Anir, pe care îl cunoștea deja, apoi se opri curioasă asupra Adelei. Până acum își văzuse dublul doar în oglindă, de astă dată îl avea în față, așa încât îl putea cerceta din toate părțile.

„Bine“, hotărî ea mulțumită. „Aveți grijă de voi.“ Se întoarce și o luă înapoi spre casa bunicilor. Pătrunse pe ușă, traversă sufrageria, dar nu ieși spre curtea din spate, cea care dădea spre lumile suprapuse, ci se duse în camera ei. Îngrijorată o clipă că își udase cămașa de noapte în bălțile de pe caldarâm, intră în pat, se înveli cu plapuma și rămase să doarmă și să viseze în continuare. În urma ei, în piață, Adela se puse în mișcare ca hipnotizată. Porni la rândul ei spre casa bunicilor, traversă piața și intră pe ușa principală. După câțva timp, Anir se smulse și el din amorțeală și, disperat, o luă pe urmele Adelei. Nu cuteză să intre în casă, ocoli ușa din față și se opri la poarta ce dădea spre curte. Fu cuprins de aceeași impresie care o încercase și pe Luiza când voise să o urmeze pe Emma, că străbătând curtea ar pătrunde în alte spații. Își calculă mental mișcărilor, în așa fel încât să le poată reface în sens invers, de parcă ar fi urmat să meargă legat la ochi.

Între timp, Adela străbătu sufrageria. În mijloc, pe o masă ovală se afla un catafalc improvizat, dar fata nu privi în interiorul sicriului, ci îl ocoli și se opri în fața unei oglinzi venețiene. Își apropie fața de apele aburite ale argintului și își fixă pupilele în pupilele verzi din fața ei, căutând parcă să vadă dincolo, prin ele. Sticla rămânea însă opacă, încât, după o vreme, se desprinsese de ea și porni orbește în direcția camerei unde dormea Luiza. O strălucire fugară în fereastră o făcu să se oprească. De afară, Anir o văzu prin sticlă și, exasperat, începu să-i facă semne. Încercă chiar să-și scoată un pantof și să arunce cu el în geam, dar avea mișcări îngreunate, uita din clipă în clipă ce voia să facă.

Adela era gata să își continue drumul spre camera Luizei, când, afară, o rândunică traversă ca o săgeată aerul și se izbi de fereastră, împroșcând-o cu sânge. Fata se scutură ca sub un șoc electric și își reveni din fascinația morbidă. Îl văzu pe Anir afară, descoperi că se afla într-o încăpere necunoscută și identifică repede ieșirea. I se făcu atât de rău încât abia ajunse până la bărbatul ei și îi căzu în brațe, vomând. Anir o luă pe sus, aproape leșinată, și o purtă înapoi până la intrarea în blocul de unde veniseră. Chemă ascensorul și evadară amândoi din orașul scufundat al Luizei.

— Luiza, deschide!

În plină noapte, Fulviu striga agitat în stradă, în dreptul ferestrei Luizei. Fata se trezi și deschise geamul speriată:

— Ssst! Nu striga, ne pot auzi părinții mei. Sau vecinii.

Dar Fulviu era nervos și speriat. Îi făcu semn că urmează să urce, fata merse în hol și îi deschise direct ușa, fără să îi mai ceară să intre pe fereastra de la baie. Amândoi merseră tiptil în camera Luizei și aici Fulviu o prinse de umeri:

— Ce ai făcut?!

— Ce? se miră fata.

— Nu ți-am spus să o eviți pe Adela? Să nu încerci să te întâlnești cu ea?

— Într-adevăr, nu știu ce s-a întâmplat. În ascensor am trăit același sentiment de dedublare ca în curtea bunicii și m-am

pomenit desprinsă de Adela. Da, mi-aduc aminte că mi-ai spus să încerc să nu o întâlnesc. Dar de ce?

— Pentru că îi sperii pe dublii noștri. Spargi granițele visului în care trăiesc.

— Mie mi s-au părut mai degrabă amortiți decât speriați.

— Erau paralizați, fiindcă apariția ta nu era din lumea lor.

— Dar ce e rău în faptul că le provoc experiențe transcendente? Adela e dublul meu, fac ce vreau cu ea. Intru când vreau în lumea ei.

— Problema este să nu intre ea în lumea ta...

— Nu înțeleg.

— Te comporți iresponsabil, oftă Fulviu. Dublul tău ești tot tu, încât ceea ce pățește el se reflectă și asupra ta. Dacă tu i te arăți ca o ființă supranaturală, poate să înnebunească. Și atunci s-ar putea ca și ea să ți se arate ție ca o faptură supranaturală. Ce ai fi făcut dacă, în noaptea asta, ar fi intrat în camera ta?

— Știu și eu? M-aș fi trezit.

— Nu. Nu te-ai fi trezit, pentru că ai fi fost deja trează când ea ar fi intrat.

Luiza îl privi o vreme mută, apoi înțelese și începu să tremure ca scuturată de friguri.

— Asta ar însemna să înnebunesc? scânci ea.

— Din fericire, am reușit s-o opresc. Dar nu prin Anir, care a fost și el prins în plasa fascinației. A trebuit să visez o pasăre și să o trimit să se lovească de geam.

— Tu ai creat pasărea? Am crezut că de fapt e un pește care zboară prin orașul scufundat. Fulviu, cum să evit de acum întâlnirile cu Adela?

— Încearcă să nu mai cobori tu însăși în oraș. Spuneai că ți-e teamă să nu te îneci în el. Las-o pe ea în locul tău să meargă acolo.

— Dar și ei i-e teamă să nu se înece.

— Ea nu se poate îneca. În definitiv, nu de asta ne-am chemat dublii, să meargă ei unde nouă ne este teamă să intrăm, să rezolve ei problema inundațiilor?

— Numai că nu știu să îmi controlez atât de bine visele.
Fulviu rămase o vreme tăcut.

— M-am gândit la o metodă. Ar trebui să-ți scrii visele. Să ții un jurnal de vise.

— Care ar fi folosul? Într-un jurnal poți surprinde doar visele deja trecute, nu le poți anticipa pe cele care vor veni.

— Nu e chiar așa. Efortul de a-ți aminti tot ce ai visat și de a-l transcrie pe hârtie îți fixează atenția asupra stării de vis. E un mod de a-ți prelungi visul în timpul treziei. Și în acest ținut de margine dintre conștiința ta trează și conștiința adormită poți mai ușor să strecuri gânduri și intenții lucide.

— Dă-mi timp să înțeleg. Pot împiedica să se întâmple ceva într-un vis scriind că se întâmplă altceva?

— Nu. Nu poți inversa în felul acesta cauza și efectul. Ar trebui însă să-ți propui să scrii cât mai aproape de momentul în care ai visat, să te trezești imediat ce visezi și să transcrii întâmplările.

— Nu cumva ai vrea să scriu în timp ce visez?! întrebă Luiza sarcastic.

Dar Fulviu nu o luă în seamă și continuă pe un ton serios:

— Ba da. Mai mult, să ajungi să scrii ca și cum ai visa.

— Să scriu în loc de a visa... Nu cred că îmi doresc așa ceva. Bucuria mea e în vis. Vrei să îmi închizi fereastra visului, să rămân prinsă în camera cu pereți negri?

— Mi-e teamă ca pentru tine să nu devină visul însuși această cameră cu pereți negri.

— Nu vorbim în aceleași imagini. Spaima mea este că aş putea rămâne prizonieră în realitatea mizerabilă din jur. Mă sufoc aici, nu vezi?, nu am nici o bucurie, nici o lumină, m-am saturat să învăț, am obosit să-i văd pe profesori, nu am prieteni, nu îmi place nimic, cititul a început să mă obosească, muzica nu mă atrage, la cinematograful nu am voie să merg, mâncarea îmi face greață. Știi că vomez în fiecare seară? În visuri mi-e adesea spaimă, dar sunt liberă, trec prin întâmplări ciudate, însă trăiesc, senzații de mult uitate răsar în mine, îmi vibrează în piept, scot la suprafață palate de cleștar, cu prințese

și cavaleri rătăcitori, cu vrăjitori și sirene, cu balauri și pitici, parcă noaptea m-aș trezi din pădurea adormită, aș ridica placa raclei pusă peste mine zi de zi, aș fi în sfârșit o zână a cărei baghetă magică deschide în jur tărâmurii de feerie.

— Îmi place când te arunci în deliruri verbale...

— Și tu îmi spui că e periculos?! continuă Luiza, fără să-l bage în seamă.

— Și eu?

— Tu. Tu ești singurul care auzi strigătul. Ești singurul care vede prin pereții de catran ai tunelului meu zilnic, tu ești singurul care mă poate însoți în lumea de basm, ca un cavaler rătăcitor.

— Lasă vorbele. Haide să facem ceva practic: să scriem împreună visele, dacă tot îi visăm împreună pe Adela și pe Anir.

— Un jurnal de vise epistolar?

— Mă gândeam mai degrabă la un fel de roman. Scriem în același caiet, pe măsură ce avem câte un vis, tu cu Adela, eu cu Anir, sau amândoi la un loc. Continuăm de fiecare dată de unde am rămas.

— Să încerc deci să mă trezesc imediat ce visez? Dar dacă nu îmi aduc aminte?

— Folosește un ceas deșteptător. Majoritatea viselor au loc între patru și șase dimineața. Fixează ceasul să sune la cinci și jumătate, în așa fel încât să te trezești în plin vis. În felul acesta nu numai că nu-l vei uita, dar vei fi tentată să-l continui scriind.

— La cinci și jumătate ne trezim în diminețile când vii la mine și trebuie să pleci fără să te vadă ai mei.

— Întocmai. Fă asta și când nu vin eu.

— Tu te trezești așa în fiecare dimineață?

— Da.

— Și nu ești obosit în timpul zilei?

— Ba da. Dar e o somnolență plăcută, ești gata oricând să ațipești, iar visele sunt pregătite să izbucnească.

— Ești un fel de somnambul... Îmi place ideea.

— Luiza, scopul nu este să-ți extinzi starea de vis asupra întregii zile. Scopul e invers, să îți aduci controlul diurn asupra intențiilor în starea de vis.

— De ce? Sunt fericită așa!

— Ca să nu te înghită hidra. Ca să nu înnebunești.

— Bine, domnule taumaturg. Las în seama ta problemele de voință. Eu rămân cu plăcerea. Când ne punem să scriem?

— Dacă vrei, chiar acum. Eu aș începe prin a povesti cum i-am instalat lui Anir o conductă de pucioasă, tu vei interveni descriind cum ai materializat-o întâia oară pe Adela în oglinda din cancelarie, apoi arătăm cum se întâlnesc, îi aducem în Clusium.

— Până la visul ultim, cu ascensorul care nu oprește la toate etajele? Putem inventa lucruri noi?

— Luiza, visele acestea nu sunt un joc. Chiar le visăm, iar faptul de a le scrie nu le face mai puțin importante, sau gratuite. Dimpotrivă, totul devine mai grav. E ca și cum ți-ai întoarce dinăuntru spre în afară. Ca și cum ți-ai fixa pereții negri ai creierului pe un film fotografic. Poate că asta ți-ar readuce sentimentul de viață și plenitudine.

— Când vorbești așa, mi se face teamă. Nu ai voie să greșești?

— E bine să îți fie teamă, tocmai ca să nu greșești. Fiindcă atunci când visul intră în atingere cu realitatea, fiecare greșeală din vis înseamnă un accident în realitate. Dacă te îneci în vis, se poate întâmpla să te sufoci în pat. Dacă te rătăcești în vis, să devii schizofrenic în lumea obișnuită.

— Și atunci nu ar fi mai bine să nu scriu, ca să nu dau drumul la toate aceste pericole?

— Ele sunt acolo, ies și singure la suprafață, fără să aștepte să le dai tu drumul. Dar măcar așa poți spera să le ții sub control.

— Să le am la îndemână și să le țin sub control. Încă o dată, îmi place ideea. Te iubesc, Fulviu.

Din seara aceea, Luiza și Fulviu își scriseră împreună visele timp de luni la rând. Cel care scria mai mult era Fulviu, Anir părea că trăiește mai mult și mai intens, dar Adela era tot timpul acolo, ca o siluetă în fundal, în fața căreia se desfășura întreg spectacolul. La început, cei doi tineri fură copleșiți de

presiunea orașului în care îi atrăseseră cei doi visători. Creaturi de vis, Adela și Anir se zbăteau într-o lume greu controlabilă, unde întâmplările nu se succed logic, ca într-o poveste, ci după legături insondabile și greu de înțeles. Uneori treceau prin peripeții ca teleghidăți de forțe superioare lor, fără însă ca la orizont să se ivească vreun sens. Lucrul cel mai îngrozitor era că aventura lor nu avea un afară, coșmarul în care trăiau alcătuia un tunel prin care nu se zărea nimic din lumea celor care îi visau.

— Am intervenit din nou în soarta lor, o anunță într-o zi Fulviu pe Luiza, înainte de a începe să transcrie în jurnal ceea ce visase.

Cu o noapte înainte nu se întâlniseră și, singur acasă, Fulviu făcuse un exercițiu special pentru a-și controla visul.

— Cum așa?

— I-am apărut lui Anir și i-am sugerat că trebuie să preia conducerea orașului.

— Dar nu spuneai că nu avem voie să intrăm în lumea dublilor noștri, fiindcă riscăm să o scurtcircuităm cu realitatea?

— Ba da. Dar important este să nu îi aduci pe ei către realitate; tu însă poți să devii un personaj al visului în care se află ei.

— Nu ți-a fost teamă să te vezi în oglindă?

— Eram mai degrabă curios. Cred că i-am apărut lui Anir ca un individ enigmatic și periculos, care controlează orașul într-un mod ocult.

— Care e așadar planul?

— Știi că Anir s-a întâlnit, într-unul din visele trecute, cu o femeie care vrea să-l ajute.

— ...Dorli Vlaia, da. Aproape că sunt geloasă pe ea. Sau, mai bine spus, Adela ar trebui să fie. Din cum ți-ai transcris visul, am dedus că aproape l-a sedus pe Anir.

— Luiza, lasă copilăriile. Știi bine că personajele visului sunt proiecții ale noastre.

— Da, așa bănuiam și eu. Pe cine personifică Dorli? E o cunoștință de-a ta? Există și în realitate?

— De ce spui asta? ripostă Fulviu agitat. Poate fi proiecția ta. Ți-ai fi dorit o soră mai mare?

— Hm, îngână Luiza, visătoare. O soră mai mare? De ce nu? Sora mea feminină și maternă... Vrei să-mi faci o psihanaliză?

— În nici un caz.

— Într-adevăr, ceea ce facem mi se pare și mie a fi complet opus psihanalizei. În loc să interpretăm, visăm. În loc să aducem la lumină fantasmеle, intrăm mai adânc în noaptea care le dă naștere. Suntem complet nebuni!

— Fantasmеle nu pot fi conduse prin idei, ci doar prin vise.

— O explorare participativă, bănuiesc că vrei să spui. Și ce ai aflat de la această Dorli?

— Că orașul este condus de un personaj malefic, un oarecare Holom. E președinte al Senatului, sau al Consiliului – nu am înțeles prea bine. E limpede că în capul tău e o mare confuzie în privința funcțiilor politice.

— De unde știi că nu e doar neclaritatea visului? Tu visezi limpede tot ceea ce știi în realitate?

— Îmi sugerezi cumva că ai ști să-mi spui, acum, cum e condus orașul nostru?

Luiza făcu fețe-fețe, apoi lăsă ochii în jos, de parcă ar fi fost prinsă cu lecția neînvățată. Imediat după aceea se revoltă:

— Și ce importanță are, deșteptule?! De ce să îmi încarc mintea cu lucruri care nu mă interesează? Când e atât de pasionant să visezi. Cine e deci acest Holom?

— Tu ar trebui să-mi spui. E proiecția minții tale.

— Dar eu încă nici nu l-am întâlnit. De ce nu ar fi proiecția ta?

— Presimt că Adela îl va întâlni în curând. Și nu va fi fericită. Cred că Holom și-a dat seama de ce au venit dublii noștri în oraș și vrea să-i înlăture. Dorli mi-a spus că plănuiește să o trimită pe Adela la o școală, nu râde, de copii-broaște, într-o localitate din apropiere.

— Cum arată acest președinte?

— Seamănă el însuși cu o broască. E mic, are gâtul gros, cu gușă, și pielea verzuie. Poartă un frac cu coadă și un melon, de sub care părul îi cade pe umeri ca niște alge.

— Îmi aduce aminte de o ilustrație de pe un disc. Nu e cumva pălărierul nebun din *Alisa în Țara Minunilor*?

— E posibil. Dar în visul tău e mai monstruos. Luiza, nu îmi place cum vorbim despre el. Ești prea detașată.

— Dar îmi place toată povestea. Desigur, în timpul coșmarului mi-e teamă, dar apoi îmi reamintesc totul cu savoare, ca pe un basm.

— Asta este problema ta: te lași cu prea mare ușurință, cu inconștiență chiar, în voia viselor, chiar atunci când sunt coșmaruri.

— Care ar fi primejdia?

— Primejdia este că figuri precum acest Holom pot reprezenta orice: un accident cerebral, o depresie, un început de psihoză. Ar trebui să fii și tu îngrijorată că visele îți sunt tot mai invadate de apă.

— Din fericire, Anir, cavalerul rătăcitor, e aici să mă salveze, anunță Luiza pe un ton între triumf și sarcasm. Ce i-ai cerut să facă?

— Să-l înlăture pe Holom și să preia conducerea orașului. E specialist în geologie, așa că va putea găsi o soluție pentru asanarea apelor.

— Crezi că dacă inundațiile se vor retrage și nu voi mai visa orașul scufundat voi reuși să zbor din nou? Uneori mă gândesc că pot să zbor în vise fiindcă folosesc senzațiile plutitului în apă...

— Nu confunda lumile. Zborul tău în vis nu are nimic de-a face cu înotul din realitate.

Zilele treceau și caietul de vise se umplea cu aventurile celor doi. După cum prezisese Fulviu, Holom reuși să o îndeparteze pe Adela de Anir – „Nu e ciudat că dublii noștri sunt căsătoriți?“, întrebare o dată Luiza. „Crezi că exprimă o dorință sau o așteptare?“ „Exprimă un fapt“, anunță Fulviu, „și anume că visăm împreună“ –, trimițând-o profesoară la Herina, o

localitate lângă Clusium, ca să-i învețe pe elevi să înoate. Anir, la rândul lui, fu persecutat de Holom, care încercă chiar să-l înece împreună cu Dorli Vlaia, într-o cameră închisă ermetic. Cum însă Anir era o făptură de vis înrudită cu focul (i se instalase o conductă de pucioasă!), și nu cu apa, în camera atentatului nu curse lichid, ci nisip. Exasperat, Anir făcu rost de o pușcă (i-o puse la dispoziție chiar Dorli) și, în timpul unei adunări publice, îl ucise pe președinte.

— Nu crezi că visul acesta exprimă și dorințe sociale? îl întrebă Luiza pe Fulviu. Vreau să spun, dorințe compensatorii din viața noastră de zi cu zi?

— Ba da, recunosc tânărlul. Dar visul trebuie lăsat să curgă în logica lui, chiar dacă descarcă nemulțumiri prea puțin onorabile.

— Hm, îl tachină Luiza, te preocupă deci politica? Vei fi fiind un revoluționar ratat?!

— Mă preocupă, din păcate. Dar nu e treaba noastră!

Cu lipsa de logică și cu ușurința visului, Anir nu fu pedepsit pentru atentat. Dimpotrivă, fu ales în locul lui Holom și așa începu să își pună în aplicare planul de asanare a orașului. Doar că Adela nu era cu el și nu reușea să o aducă înapoi din școala subacvatică unde fusese repartizată, ca și cum, la fel ca în filmele politice pe tema conspirațiilor universale, Holom nu ar fi fost ucis cu adevărat. Anir ar fi fost doar pionul într-o uriașă înscenare, iar fostul președinte ar fi continuat să își exercite puterea ocultă dintr-un buncăr ascuns, sau dintr-o altă localitate, ținând-o pe tânăra femeie mai departe în puterea lui.

— Știi, spuse într-o zi Luiza, nu am deloc impresia că visele acestea sunt așa de grave și de importante cum mă preveneai. Mai degrabă simt că ne-am juca. Oare fiindcă le transcriem și prin aceasta le obiectivăm?

— Nu mai simți presiunea aceea a coșmarului, ca în perioada când ne-am întâlnit, nu e așa?

— Într-adevăr, sunt mai liberă. Parcă am ieșit dintr-o furtună într-o oază de mare liniștită. Uneori mi se pare că în

curând voi înceta să mai visez. Mai exact, atunci când Anir va încheia de eliberat orașul de sub ape. Aproape că îmi pare rău.

— Nu începe una din bizarele tale manevre psihologice. Să nu îmi spui că regreti deja spaimile care te încercau în coșmaruri.

— La drept vorbind, mărturisi Luiza, mi-e dor de puțin coșmar. Sigur că și acum am destule vise urâte, dar de când le transcriu, sau de când visăm împreună, parcă și-au pierdut iradiația de teroare. Vrei ca nopțile să-mi devină aseptice? Nu aș mai fi eu...

— Plăcerea de a visa te va pierde, oftă Fulviu.

— Știi ceva? Ți-am dăruit-o pe Mona. Apoi pe Holom. Trebuie să-mi dai ceva în schimb. Hai să ne căsătorim!

Luat prin surprindere, Fulviu rămase fără cuvinte. Gâfâi un timp, ca un pește scos afară din apă.

— Nu ești prea tânără? formulă el într-un sfârșit.

— Am împlinit optsprezece ani, iar în vara aceasta termin liceul. Suntem împreună de doi ani, visăm împreună de un an, de ce nu am face-o? Ți-e teamă? Haide să încercăm! Dacă nu merge, ne despărțim.

— Ar trebui să o facem repede, până nu apuc să mă gândesc prea mult.

— Chiar vrei? Cere-mă în căsătorie alor mei!

— Bine, spuse Fulviu, așa să fie. Atunci nu mai rămân noaptea aceasta la tine. Mă întorc mâine dimineață și mă duc direct la ai tăi.

Spre dimineață, când soarele împurpurat al primăverii înaintate își împrăștia sticlirile de rubin pe pânza de satin a răsăritului, Luiza și Fulviu avură un vis. Pentru prima oară după multă vreme, nu era un vis despre Adela și Anir, ci unul despre ei doi. Luiza se afla în dormitorul ei, când o lumină puternică inundă camera. Se apropie de fereastră și înțelese imediat că visează, fiindcă afară nu se vedea strada, ci o grădină. Fereastra nu se afla la etajul întâi, ci la parter, iar dincolo de gardul grădinii vălureau coline înverzite. Era încă noapte, dar lumina albă punea un contur de var pe toate obiectele.

Nu i se vedea sursa – venea dintr-o direcție ce nu putea fi văzută din unghiul ferestrei. Parcă trecea prin pereții casei și pătrundea în cameră asemeni razelor unei radiografii.

Cu o senzație de plutire și lentoare, Luiza traversă dormitorul, apoi sufrageria și holul și ieși în prag. În fața ei nu se afla scara blocului, ci curtea bunicilor. În mijlocul acesteia se afla un podium de lemn. Sursa de lumină se afla în partea opusă ușii, în afara curții, dincolo de gard și deasupra acestuia, pe un dâmb de pământ. Sursa era silueta unei femei, decupată într-o aureolă de raze, ca un tablou dintr-o altă lume suprapus imaginii dealurilor din fundal. Părea un laser care taie suprafața realității și pătrunde direct în pieptul Luizei.

„Bunico!“, exclamă fata, fără să aibă nici o umbră de îndoială în privința identității făpturii luminoase. Porni în fugă spre ea, dar de la primul pas simți că intră într-un carusel rotitor de priveliști. Își aduse imediat aminte de capcana de spațiu-timp care îi bloca mersul prin curtea bunicilor, dar nu voi să se oprească. Dimpotrivă, folosind avântul pe care și-l luase fugind, se desprinsese de pământ și continuă să plutească înspre platforma de lemn. Peisajul înconjurător începu să se schimbe ca iluminat de un stroboscop. I se părea că traversează imaginile schimbate cu mare viteză ale unui film sincopat. Singură silueta bunicii rămânea aceeași în caleidoscopul de culori care luminau tot mai straniu curtea. Cu o mișcare grațioasă, Luiza ateriză pe podium și își dădu seama că nu vrea să meargă mai departe, să treacă dincolo de gard.

Podiumul semăna cu o scenă de teatru vechi, ce folosea în loc de reflectoare niște lumânări în carcase de metal lucios, așezate jos pe marginea podelei. Se sperie o clipă că va ieși în lumina rampei îmbrăcată în cămașa de noapte, așa cum plecase de acasă, dar cercetându-se descoperi că era îmbrăcată într-o rochie albă de mireasă. Pe cap avea o pălărie cu boruri largi, de pe care cobora o voaletă străvezie, rochia i se strângea învoaltă pe talie, acoperită cu modele complicate de dantelă, iar în mână ținea o umbrelă cu pânză și un șnur de culoarea untului. „Ah, înțeleg“, spuse Luiza către femeia luminoasă, „ai

venit să asişti la nunta mea“. Privi către Emma Textoris, dar nu-i desluşi expresia chipului, topit într-o pastă de lumină.

De când se opriše din zbor şi aterizase pe podium, rotaţia de culori a peisajului încetase şi ea. Dealurile dimprejur intraseră într-o umbră nocturnă, poleite pe suprafeţele înclinate de strălucirea de argint a bunicii. Lumânările din cutiile de la marginea scenei erau aprinse şi flăcările lor se răsfrângeau în cochiile de metal ce le protejau ca nişte căușuri de palmă. În curte, între casă şi podium, apăruse Fulviu. Avea o figură adormită şi mirată, de parcă ar fi vorbit prin somn. Luiza făcu un pas spre el, dorind să-l întrebe ceva, dar se simţi incomodată de haine. Era gros îmbrăcată, de abia se putea mişca şi începuse să transpire. Cercetându-se rapid, descoperi că pe sub rochia de mireasă era îmbrăcată cu o mulţime de alte haine, pulovăre şi chiar un palton. Mai mult, hainele de dedesubt erau vechi şi miroseau urât, a praf stătut şi nespălat. Semăna cu un cerşetor murdar şi nebun.

„Ce-i asta? De unde au apărut boarfele astea?“, se revoltă Luiza, lăsând umbrela din mână şi începând să se pipăie. Tot învârtindu-se în jurul ei înseşi, ajunsese deasupra uneia din lumânări şi, fără să-şi dea seama, rămase cu rochia în bătaia deschisă a flăcării. Materialul nu luă foc, dar hainele îndesate şi uşor mucegăite de dedesubt prinseră să fumege înăbuşit. Fulviu stătea jos în faţa scenei şi privea nemişcat cum bobul de flacără se ascunde în cârpe.

„Am luat foc!“, ţipă Luiza când simţi că hainele s-au încins peste măsură. Pe la piept, prin dantela rochiei, paltonul vechi de dedesubt începu să arunce afară vălătuci de fum. „Fulviu, adu apă, stinge te rog incendiul!“, se agită ea, dând cu picioarele în podea.

Cu un calm neaşteptat, Fulviu îi răspunse: „Nu e nici o grabă. Lasă-le să ardă cât mai mult. Trebuie să scapi de vechiturile astea“. Într-adevăr, deşi jarul înăbuşit pătrunsese în straturile suprapuse de haine care o sufocau, Luiza nu simţi vreo arsură pe piele. „E cumva un rit de nuntă?“, se întreabă ea. „E nevoie să transform în scrum toate ţoalele vechi?“ Ridică

ochii întrebătoare spre Emma Textoris. Mai mult ca oricând, prezența bunicii îi păru dintr-altă lume, perfect străină față de peisajul pe care era suprapusă. Un val de căldură, care nu venea de la focul mocnit al hainelor, ci de la ființa de lumină, îi inundă pieptul. O tristețe fără măsură se depuse greu asupra întregii lumi. „A te căsători înseamnă a muri?“, întrebă Luiza sub impulsul unei revelații melancolice.

Se trezi în patul ei plângând liniștit și rămase cu lacrimile curgându-i pe obraji mai multe minute, gândindu-se la Emma Textoris. Apoi își aminti că Fulviu urmează să vină să o ceară în căsătorie, încât uită visul și se ridică din pat agitată și nerăbdătoare. Era duminică, părinții ei nu plecaseră de acasă, leneveau în pat. Se spală, se îmbracă și începu să se învârtă prin sufragerie, trântind uși și mutând obiecte, ca să îi facă pe ai ei să se scoale mai repede. Când sosi Fulviu, Regine Textoris era în bucătărie, iar Michael se afla mai departe în dormitor, în patul său. Luiza se repezi la ușă la primul semnal al sonei, îi deschise prietenului ei, îl privi întrebător și îl lăsă să treacă. Mergând ca teleghidat, pentru a-și învinge timiditatea și tracul, tânărul se îndreptă spre bucătărie. Se opri în ușă și i se adresă Reginei:

— Doamnă Textoris, am venit să o cer pe Luiza în căsătorie.

Regine îl privi cu ochii măriți, pe deasupra ceștii de cafea cu lapte pe care tocmai o ridicase la gură. Ca sub presiunea unui compresor hidraulic, improșcă din gură un abur de lapte și izbucni într-un râs uriaș și straniu.

Fulviu părăsi bucătăria și se îndreptă spre dormitor. Michael Textoris se afla mai departe în pat, cu o carte în mână, pe care o lăsase însă deoparte auzind râsul Reginei. Ieșise pe jumătate de sub plapumă când Fulviu, din prag, își repetă cererea în fața lui. Îl ascultă privindu-l pe sub ochelarii lăsați pe nas, apoi strigă spre sufragerie:

— Regine, ai auzit? Băiatul ne-o cere de soție pe Luiza. Haide, stai jos, continuă el neîndemânatic către Fulviu. Șezi pe scaunul acesta. Iartă-mă că nu sunt în costum.

Sări jos din pat, intră în papucii de casă și eliberă un scaun de hainele trântite pe el, pentru Fulviu. Din bucătărie, râsul Reginei se auzea în continuare, ca dintr-o cavernă.

— Scuză-mă, spuse tatăl Luizei. Cred că soția mea are o criză isterică. Trebuie să-i dau un calmant.

Deschise o trusă medicală aflată pe una din noptiere, scoase o seringă de plastic dintr-o învelitoare sterilă, sparse cu mâna o fiolă verzuie și trase lichidul prin acul de oțel. Împinse apoi pistonul, făcând să țâșnească medicamentul ca o mică artezi-ană, și tocmai pornise spre bucătărie, când în ușa dormitorului își făcu apariția Regine Textoris. Nu își dăduseră seama când încetase să rădă. Fața îi era prinsă parcă sub o mască de ghips, iar în ochi îi înghețase o lucire de cristal inert. Din plină mișcare, fără să scoată o vorbă, zvârli mâna dreaptă în față, dând drumul ceștii goale ca unui proiectil. Luat prin surprindere, Fulviu nu reuși decât să schițeze gestul de a se da la o parte. Porțelanul îl lovi în frunte, dintr-o parte. Se sparse cu un pocnet sec, trăgându-i o dâră de sânge pe tâmplă.

— Ce...?! articulă Michael Textoris, sărind în față cu seringă încă în mână, dar Regine îl împinse violent într-o parte și se întinse în pat fără să se uite la ei.

Michael se pomeni că își implântase, fără să vrea, acul în gât. Seringa se balansa în aer ca un arc rupt, ieșit din cutie. Nu își pierdu însă cumpătul, ci îi privi rapid pe cei doi, când pe unul, când pe celălalt, să vadă care are nevoie mai grabnică de ajutor. Regine se așezase pe spate, cu mâinile încrucișate pe piept, și privea cu ochi goi în tavan, ca o mumie. Fulviu nu căzuse în urma loviturii, dar părea că își pierduse momentan vederea. Ca prin somn, clipea rapid din ochi și lupta să-și aducă aminte unde se află. Nu îl durea nimic, se străduia doar să-și mențină echilibrul în întunericul care se rotea în jurul lui. Michael se repezi spre el și îl ajută să se așeze pe scaunul eliberat de haine.

— Nu e grav, doar o zgârietură, murmură el cercetându-i rana de la tâmplă.

— Tată, scoate-ți seringă din gât!

Luiza stătea în ușă, nevenindu-i să-și creadă ochilor, desfigurată și cu o voce pierdută.

— Bine, bine, spuse Michael, smulgându-și în sfârșit acul din carne și aruncându-l pe noptieră. Adu-mi un prosop curat, nu sta acolo ca o statuie.

Cum fata însă nu se mișcă, Michael îl prinse pe Fulviu de braț și îl ajută să se ridice, ca să-l conducă la baie. Luiza se dădu tăcută la o parte din ușă când trecură pe lângă ea. Tânărul își recăpătase luciditatea, dar vedea ca prin ceață. Michael îl puse să se aplece deasupra chiuvetei și îi spălă rana cu apă rece.

— Nu e adâncă. Nu e nevoie de cusătură. Se va închide singură. Stai să te dezinfectez și să te pansez.

Scoase o sticlură cu apă oxigenată și un bandaj de tifon dintr-un dulăpior atârnat pe perete. Îl tamponă pe Fulviu cu grijă, până ce zgârietura încetă să sângereze, apoi o acoperi cu un tifon curat și îl prinse cu un leucoplast.

— Ce nebunie! articulă domnul Textoris când nu mai avu ce face și rămase să îl privească vinovat și contrariat pe tânăr.

— Nu vă mai ocupați de mine, aveți grijă de ele! îl îndemnă Fulviu.

Bucuros că scăpa din situația jenantă, Michael îl lăsă pe Fulviu așezat pe un scaun în sufragerie și dispăru în dormitor. Se mișcă puțin prin cameră, apoi închise ușa și dinăuntru nu se mai auzi nimic. Fulviu rămăsese singur. Luiza nu mai era acolo – fie se afla și ea în dormitorul părinților, fie fugise de acasă. Prin ziduri, dintr-un apartament îndepărtat, se auzi un ceas cu cuc bătând ora zece. Fulviu numără fiecare tril. La ultimul, pe aceeași înălțime cu pasărea mecanică, își spuse în gând: „Halal cerere în căsătorie!“. Și începu să râdă înfundat. Brusc, tresări ca din somn: „Cine a vorbit? Cine e ăla care râde?“. Simți un fior urcându-i arborescent prin coloana vertebrală, ca și cum ar fi asistat la propria dedublare. În loc să se ridice în picioare, însă, se lăsă moale în scaun, cu mâinile în poale. Locuința era acum scufundată în tăcere. Soarele zglobiu al dimineții năvălea tumultuos prin modelele perdelei, trasând jeturi de raze în fire imponderabile de praf ce dansau

în curcubeie pastelate. Rămase multă vreme așa, într-o stare de torpoare pe care nu voia s-o alunge.

Spre amiază, Michael Textoris ieși din dormitor. Era îmbrăcat într-un costum de zi, elegant însă neîngrijit. Își pieptănase părul, dar smocuri rebele continuau să țâșnească ici și colo ca niște erupții solare în jurul capului. Privindu-l încurcat pe Fulviu, dădu un ocol mesei, trase un scaun și se așeză în fața lui.

— Nu ai plecat? întrebă cu un ton de scuză, cu ochii coborâți pe brocartul mesei. Îmi pare bine că nu ai plecat.

— Aștept un răspuns, spuse Fulviu ridicând privirea ca niște coridoare infinite de catifea verde.

— Eu, mormăi Textoris, sunt de acord. Aveți binecuvântarea mea. A ei, a mamei, nu știu.

— Ar fi bine să o dea. Altfel am să o iau pe Luiza de aici.

— Ce pot să fac? dădu Michael din umeri, arătând cu capul spre dormitor. Dintotdeauna relațiile dintre ele au fost dificile. Încă de când s-a născut. Dar Regine o iubește...

— Cum se simte acum?

— S-a liniștit, cred. Dar stă în pat și nu spune nimic.

— Nu v-ați gândit să chemați un medic?

— Ba da, tocmai voiam să sun un prieten, Vroclav Vladinski. E psihiatru. A văzut-o și pe Luiza când a avut probleme. Va spune, desigur, că e vorba de o criză de isterie.

— Vladinski? susură aproape în gând Fulviu. Individul care apare și în visele Luizei...

— Unde e Luiza? tresări Michael Textoris privind către ușa deschisă de la camera fetei.

— Nu știu. Mi-e teamă că a plecat. Când am revenit în sufragerie, nu mai era în casă.

— Cum adică a plecat?! sări Michael Textoris de la masă. Nu era îmbrăcată. Avea pe ea doar cămașa de noapte.

— Mie mi s-a părut că era o rochie albă, de dantelă.

— Nu, era cămașă de noapte. Of, unde a fugit? Ar trebui să anunț poliția.

— Credeți?! întrebă Fulviu, simțind pentru prima oară că absența Luizei îl neliniștește.

Michael Textoris sună agitat la două numere de telefon. Drept urmare, după o jumătate de oră, în apartament își făcură apariția un ofițer în civil și un agent. Retrași în bucătărie, ofițerul și Michael discutară cam zece minute, după care individul plecă. Cel de-al doilea primi indicații să rămână cu familia Textoris și să dea de știre în cazul în care ar fi apărut ceva nou. Masiv, cu o figură stupidă, agentul își scoase chipiul, își slăbi centura și întrebă dacă poate lua loc. Cum Fulviu nu îl băgă în seamă, se așeză la masa din sufragerie și începu să cerceteze tablourile de pe pereți.

După încă o jumătate de oră, soneria de la ușă țârâi din nou și în casă intrară alți doi indivizi. Cel din față era un bărbat slab, uscat, aproape ascetic, cu o barbă deasă tunsă scurt, ca o periută, cu buzele subțiri, cu sprâncenele împreunate pe frunte, cu ochi vii și cercetători. Era îmbrăcat cu un costum simplu, de culoare cenușie, închis la gât.

— Doctorul Vroclav Vladinski, fost coleg de facultate, îl prezintă Michael. Iar el este Fulviu Friator, prietenul, logodnicul Luizei.

— Încântat, spuse scurt Vladinski, privindu-l scrutător pe Fulviu. Unde e Regine? întrebă apoi întorcându-se spre Textoris.

Amândoi intrară în dormitor, urmați de celălalt vizitator, un infirmier într-o salopetă verde-crem sterilă. După un sfert de oră ieșiră, Vladinski traversă grăbit apartamentul, urmat de Michael Textoris, și plecă fără să-i mai arunce vreo privire lui Fulviu. Infirmierul se vede însă că primise și el însărcinarea să rămână în casă, fiindcă după câteva minute veni la rândul său în sufragerie și se așeză la masă, lângă agentul de poliție. Îl întrebă în șoaptă pe acesta ceva, primi un răspuns afirmativ din cap, scoase un pachet de cărți de joc soioase din buzunar și amândoi începură să joace în tăcere.

Pe nesimțite, după-amiaza făcu loc înserării. Lumina care venea de afară se stinse treptat, lăsând încăperea în penumbră. Michael Textoris, care se plimba agitat între bucătărie și baie, iar din când în când dispărea o vreme în dormitor, veni și se așeză lângă Fulviu.

— Nu au găsit-o? Întrebă acesta.

— Încă nu. Și a venit noaptea. Crezi că ar trebui să o căutăm și noi? Nu bănuiești unde ar putea fi?

— Oriunde în oraș. Dar aș putea încerca s-o caut altfel, după ce adorm cu toții.

Michael Textoris îl privi bănuitor:

— E una din fanteziile ei legate de vis?

— Pot să îmi ocup și eu timpul cu ceva? schimbă Fulviu vorba. Am văzut dincolo, în camera Luizei, o planșă de pictat...

— Desigur, aprobă Michael și plecă din nou.

Fulviu aduse planșa, culorile de apă și pensulele Luizei. Așeză o hârtie de desen pe placa de lemn și începu să picteze. Ceilalți doi continuau să joace cărți. Michael Textoris aprinse în sfârșit lumina și camera căpătă viață. Pendula din perete bătea rar jumătățile de oră, însoțită, întotdeauna cu câteva minute întârziere, de ceasul cu cuc aflat undeva în alt apartament. Timpul trecea, iar Luiza nu își mai făcea apariția. După miezul nopții, în cartier se instalează o pană de curent. Blocurile rămaseră în întuneric, ca pete negre conturate pe bolta cli-pitoare de stele. Michael Textoris aduse o lumânare, o așeză pe masă și se scufundă într-un fotoliu. Flacăra mișcătoare arunca umbre alungite pe pereți. După o pauză, infirmierul și agentul își reiau jocul de cărți, cu fețele luminate de jos în sus, ca într-un beci diabolic. Fulviu își contemplă o vreme desenul, apoi ațipi cu pensula în mână.

Îl visă pe Anir, care se aruncase obosit în pat, gata să adoarmă. În momentul în care Fulviu se trezi în dublul său, acesta se pomeni că se prăbușește prin pat. În saltea, prin cearșafuri, se căscă un gol și Anir alunecă în jos ca pe un tobogan. Se rostogoli într-o încăpere ca o pivniță, luminată slab de o lumânare aproape arsă. Desluși patru indivizi. Unul dormea pe un fotoliu, doi jucau cărți la o masă, un al patrulea picta o bucată de lemn cu o pensulă. Flacăra dansa sălbatic, alungindu-le dungile de umbră de pe fețe și proiectând forme leviatanice pe ziduri.

— Închide ușa, e curent, se stinge lumânarea! se răsti la Anir unul dintre cei doi bărbați de la masă, privindu-l pe deasupra cărților.

— Ce caută el aici? se miră individul care picta, punând coada pensulei între dinți.

În lumina tremurătoare, Anir văzu că avea o cicatrice lungă care îi pornea de pe frunte și continua pe tâmplă.

— O caut pe Adela, murmură el timorat.

— Desigur, îl încurajă cel de-al patrulea bărbat, care se trezise la auzul vocilor.

Împiedicându-se în covorul vechi de pe sol, Anir se trase cu spatele spre un dulap mare ce acoperea un perete. Se lipi de el și căută cu mâna, la spate, închizătoarea unei uși. Simți în palmă metalul rece al unui mâner cu o formă ciudată, de cap de animal.

— Deschide o dată, ce mai aștepți! îl îndemnă brutal unul dintre cei doi jucători. Treflă! bubui el apoi, pocnind o carte pe masă.

Ușa dulapului se deschise scârțâind. Anir sări speriat în lături. Înăuntru, prinsă ca într-un insectar, se afla o femeie înaltă, îmbrăcată în negru. Părea o păpușă de ceară, dar mișcările ușoare ale pieptului arătau că era vie. Ținea ochii întredeschiși, dar privirea îi era goală. Cea mai ciudată era însă poziția ei. Nu atingea podeaua dulapului cu picioarele, ci stătea atârnată de niște suporturi de metal care îi împrejmuiau talia și gâtul, împingându-i capul mult în față.

Anir închise repede ușa și, fără să mai ceară voie, o deschise pe cea de alături. Și aici se afla o femeie prinsă în insectar. Era mai bătrână și mai plinuță decât prima. Obrajii rumeni contrastau însă cu pleoapele închise albe ca varul și cearcănele de sub ochi. Următorul compartiment al dulapului era gol, dar stativul de metal arăta că și aici urmează să fie atârnat un om. Pe o plăcuță de metal fixată sub stativ, ca pe soclul unei statui, Anir citi un nume: Luiza.

— Iată la un loc toate femeile Textoris, comentă sarcastic unul dintre jucătorii de cărți.

— De ajuns! bubui furios pictorul scoțând pensula dintre dinți. Ieși afară!

Speriat, Anir se retrase cu spatele spre cea mai apropiată ușă. După ce ieși din încăpere, Fulviu se ridică agitat de pe scaun și aruncă pensula din mână.

— Ceva nu e în regulă. Ceva e complet greșit, murmură el, privindu-i lung pe ceilalți trei bărbați din încăpere.

Michael Textoris se ridică din fotoliu și se îndreptă spre dormitor. O dungă neagră îi brăzda gâtul și, dintr-o parte, în lumina fantomatică a lumânării, Fulviu descoperi că avea încă seringă înfiptă în gât. Când deschise ușa dormitorului, în prag se ivi Regine Textoris, de parcă ar fi așteptat acolo de mult timp. Stătea în picioare, înaltă și rigidă, nemișcată, ca și cum ar fi fost prinsă într-un insectar. De-abia atunci își dădu Fulviu seama că ușa era de fapt a dulapului și că Michael deschisese unul din compartimentele inspectate și de Anir mai devreme.

— Desigur, visez încă, își spuse el. Dar visul cu Anir care ne vizitează în sufragerie l-am avut deja acum mai bine de un an. L-am și însemnat în caiet. Ceva e într-o teribilă neregulă.

Ocoli masa și se duse spre ușa de la intrare. Așa cum îi spunea o intuiție neclară, într-adevăr ușa nu dădea spre holul blocului, ci spre curtea bunicilor din visele Luizei. Recunosc locurile și scena din visul precedent. La fel ca în noaptea dinainte, și acum în mijlocul curții se afla același podium de lemn. Iar Luiza, îmbrăcată în mireasă, se afla în continuare pe el. Straturile de haine vechi de sub rochie se aprinseseră între timp și ardeau cu o flacără de magneziu, care însă, ciudat, nu își arunca vâlvățile în afară, ci înspre înăuntru. Luiza semăna cu un dovleac scobit luminat de o lumânare din interior. Stătea nemișcată, cu brațele în lateral, și lăsa focul alb să o consume.

— Cerule, arde așa, pe scenă, în văzul tuturor, își spuse Fulviu, mirându-se și el cât de liniștit era de fapt.

„Nu e o scenă, e un rug“, auzi o voce, dar nu sonor, ci direct în piept.

Vorbise ființa luminoasă care plutea diafan pe dâmbul din spatele gardului de bârne. Deși nu o văzuse decât în câteva

fotografii ale Luizei, Fulviu o recunosc pe Emma Textoris. Trupul ei arăta ireal, părea un decupaj în cartonul pe care era pictat peisajul și în spatele căruia strălucea un reflector.

— Cât va arde așa? Nu o putem stinge?

„Până se va întâlni cu Adela.“

— De ce să se întâlnească cu Adela?

„Pe aici se trece dintr-o lume într-alta. Trecerea are loc când se întâlnesc dublii: omul real cu omul din vis, omul din vis cu omul mort.“

Fulviu simți că răspunsul îl umple cu claritatea unei revelații. Frazele i se întipăriră una câte una în minte, parcă ar fi fost sculptate în diamant. Înțelegea tot, lucrurile deveniseră limpezi, chiar dacă nu ar fi putut formula în cuvinte ceea ce gândea.

— Înțeleg. Cum să fac să nu uit când mă voi trezi?

„Nu uiți. Doar îți imaginezi că uiți“, veni răspunsul.

— Luiza unde e acum? Luiza – omul real.

„Intră în punctul de convergență și vei afla.“

Dar lui Fulviu îi fu teamă să urce pe podium. Știa că dacă înaintea în curte pătrunde într-un caleidoscop de lumi suprapuse, în care s-ar fi putut rătăci. O spaimă necontrolată îi năpădi stomacul și îl îndemnă să fugă.

„Au găsit-o și o aduc acasă“, îi spuse Emma Textoris chiar când el se întoarce la ușă și reintră în sufragerie.

Infirmierul și agentul de poliție lasă cărțile din mână și îl privesc pe Fulviu revenind în fața șevaletului improvizat al Luizei. Lumânarea se consumase până la capăt, iar flacăra abia supraviețuia sfârșind și fumegând.

— Au găsit-o pe Luiza, îi anunță el.

În clipa aceea, soneria de la intrare țârâi ca un cui pe o tablă neagră. Fulviu tresări în scaun, trezindu-se. Michael Textoris se repezi spre ușă și îl întâmpină pe ofițerul de poliție, care o purta în brațe pe Luiza. O învelise cu o pătură, fata fiind într-adevăr îmbrăcată doar în cămașa de noapte. Deși ținea ochii deschiși, era într-o stare de prostrație. Ofițerul traversă salonul, însoțit de domnul Textoris, care îi arăta drumul și îi

deschidea ușile, și o purtă pe Luiza în camera ei, așezând-o în pat. Tatăl îi restituie ofițerului pătura și pe fată o înveli cu plapuma.

Întors în salon, ofițerul le spuse cu voce scăzută că Luiza fusese găsită la capătul unei linii de troleibuz. Călătorise, se pare, între un terminal și celălalt, fără să coboare. Șoferul nu o observase decât târziu, îi strigase că trebuie să se dea jos, dar ea nu dăduse semn că îl aude, așa că o lăsase în pace. Abia la sfârșitul zilei, după ultimul circuit, înainte de a se retrage la garaj, venise la ea să o întrebe dacă se simte cumva rău. Abia atunci își dăduse seama că fata era îmbrăcată doar în cămașa de noapte și că avea privirea dusă. Se aflau la marginea orașului, în plin câmp, nu avea unde să o lăsase, așa că se întorsese cu troleibuzul până la primul post de poliție. De aici o preluase ofițerul prieten cu familia Textoris, care ceruse în întreg orașul să fie anunțat dacă fata este găsită.

Michael Textoris le mulțumi tuturor, ofițerului, agentului de poliție și infirmierului pentru răbdare și îi invită să plece. Infirmierul dădu să se opună, invocând necesitatea de a o ține sub control medical pe fată, dar domnul Textoris îl asigură că a doua zi, la prima oră, va lua legătura cu șeful său, doctorul Vladinski. După ce toți străinii părăsiră în sfârșit locuința, Michael și Fulviu se duseră înapoi în camera Luizei. Auzindu-i, fata deschise ochii, ca și cum atunci ar fi intrat peste ea în cameră și ar fi trezit-o din somn. Avea o expresie albă și pierdută, parcă ar fi ieșit la suprafață după o lungă amnezie.

— Unde sunt? Acasă? Ce faci acolo, tată?

Michael Textoris se apropie neîndemânatic, ca un copil speriat că va fi certat. Se așează pe pat și începu să-i mângâie timid părul.

— Unde ai fost? Ne-am făcut griji pentru tine.

— Unde am fost?! Am fost undeva!?

— Nu îți amintești?

— Ba da. Am plecat la nuntă și... și... troleibuzul s-a rătăcit. N-a mai găsit drumul. Cred că a ajuns în alt oraș. N-am mai știut să mă întorc. M-am întors? Cum m-am întors?

Michael Textoris se făcu palid. Agitat, se ridică în picioare și-l împinse afară pe Fulviu din cadrul ușii.

— Fata mea e bolnavă. Pleacă, trebuie să se odihnească!

— Fulviu, ești aici?! se miră Luiza.

Fulviu se strecură pe lângă Michael Textoris, care rămase în ușă, și se așeză la rândul său pe pat, luând mâna fetei.

— Ce ai pățit la frunte? De unde ai rana asta urâtă?

Fulviu duse mâna la buze, făcându-i blând semn să se odihnească.

— S-a întâmplat ceva grav, izbucni Luiza. Am făcut un lucru teribil în vis. Am trimis-o pe Adela s-o viziteze pe Dorli Vlaia, eram geloasă pentru că s-a apropiat atât de mult de Anir. Am visat un fetus avortat atârând din tavan de cordonul ombilical, a fost îngrozitor. Iar Dorli, cred, s-a sinucis...

— A fost doar un coșmar, încercă să intervină Michael Textoris.

— Fulviu, am ucis-o pe Dorli, se agită mai departe Luiza, fără să-l bage în seamă pe tatăl ei. Ce înseamnă asta? E grav, nu? Pentru că imediat în oraș a izbucnit o revoltă.

— Ce s-a întâmplat?

— Fugi acasă. Du-te repede și visează-l pe Anir. Salvează-l, altfel îl vor uide. Întregul oraș a înnebunit, consilierii l-au destituit și acum vor să-l linșeze. Din vina mea.

— Nu e din vina ta. Liniștește-te, voi avea grijă de Anir. Și de Adela.

— Îmi promiți? Te duci să visezi? Ține caietul. Citește tot ce s-a întâmplat. Și transcrie tu mai departe ce visezi.

Cu un gest neașteptat, Luiza scosese de sub cămașa groasă de noapte, de la piept, caietul în care își notau amândoi visele.

— Păstrează-l tu. Voi veni eu aici să scriu în el.

Michael Textoris îi privea nedumerit și mut când pe unul, când pe celălalt. Văzând că Luiza răsuflă mai ușor și se întinde în pat, cu caietul în brațe, doborâtă de oboseală, o acoperi cu plapuma până la gât și îl apucă pe Fulviu de braț, împingându-l spre ușă.

— Fulviu, îmi pare rău, murmură Luiza în urma lui. Am stricat tot. Tocmai când Anir a terminat de curățat orașul. Am visat atâția ani de pomană.

— Dormi, lasă totul în seama mea, îi mai strecură Fulviu înainte ca Michael să închidă ușa.

Ținându-l de braț ca într-o centură de oțel, tatăl Luizei îl conduse pe tânăr până la masă și îl obligă să se așeze pe un scaun.

— Cine sunt Adela și Anir? Despre ce oraș este vorba? Ce e aiureala asta cu visatul?

— Mă doare, spuse cu voce slabă Fulviu, iar Michael, luând seama la ceea ce făcea, îi dădu drumul imediat. Visatul e un joc între Luiza și mine.

— Explică-mi.

— Luiza s-a plâns mai demult că visele ei au devenit tot mai înspăimântătoare și că nu știe ce să facă. Așa că am învățat-o câteva exerciții ca să își controleze coșmarurile.

— Ce fel de exerciții?

— Chiar vreți să știți?! Nu mă veți crede.

— Încearcă.

— Am învățat-o să își controleze mișcările în vis. Dacă reușești să-ți vezi în somn o parte a corpului sau întreg trupul, poți să-ți dirijezi mișcările acelor membre și în general toate gesturile pe care le faci. Visul nu te mai poartă unde vrea el.

— Cum vrei să te cred?! izbucni Michael. Nimeni nu își controlează visele. Ești nebun? Nu e de ajuns că fata era predispusă la visare excesivă, acum o împingi chiar tu în ea? Nu știai că a fost bolnavă, că a avut o criză de catalepsie? Vrei să revină la starea aceea?

— Nu. Vreau să o ajut să nu mai cadă în capcana viselor. Și nu din cauza mea a avut criza.

Auzindu-i vocea, devenită dintr-o dată dură, Michael Textoris răsuflă greu și își îmblânzi tonul.

— Știu. Spune-mi mai departe. Cine sunt Adela și Anir?

— Sunt niște personaje din vis. M-am gândit că e mai puțin periculos ca Luiza să experimenteze printr-un dublu trăirile

traumatice din coșmarurile ei. Orice i se întâmplă rău, nu i se mai întâmplă direct ei, ci acestei făpturi, Adela.

— Am înțeles eu bine, voi comunicați prin vise?

— Da.

— Îți bați joc de mine. Nu pot să cred așa ceva. Nu am auzit niciodată ca doi oameni să viseze același vis.

— Nu am spus același vis. Doar se întâlnesc în vis, fiecare visează alt vis. Fiecare privește din alt unghi.

— Acum înțeleg de ce nu voia Regine ca Luiza să te mai întâlnească. Ești mai bolnav ca ea. În loc să o ajuți să se elibereze de fascinația morbidă a visatului, tu o încurajezi să se scufunde și mai mult în ea. Iar caietul acela ce conține?

— E un jurnal de vise. Transcriem în el ceea ce visăm.

— Înțeleg, spuse ușurat Michael Textoris, totul nu e decât o joacă literară. Nu visați cu adevărat, ci doar vă imaginați ce ați dori să visați. Nu?

Fulviu împinse violent scaunul în spate și se ridică în picioare.

— Luizei îi plăcea să viseze cu mult înainte să ne întâlnim. O cunoașteți de mai multă vreme decât mine, de la naștere, știți totul despre ea, nu e așa? Nu văd de ce mai aveți nevoie de mine să vă explic ce se întâmplă.

— Pentru că nu înțeleg ce se întâmplă, recunosc Michael dezarmat, lăsându-se pe spate. Nu o cunosc pe Luiza. Și nu știu cum funcționează visele. Stai jos și spune-mi. Eu nu visez aproape niciodată.

— Vă închipuiți doar că nu visați. De fapt, nu mai țineți minte visele de peste noapte, asta e tot.

— Asta pot să accept. Pot să accept și că tu sau Luiza aveți vise atât de bogate, de colorate, cu așa de multe întâmplări. Dar mi se pare imposibil ca voi să le provocați.

— Nu am spus că le provoc, ci doar că le orientez.

— Mă rog. Dar nu cred că poți interveni în desfășurarea visului.

— Pentru că nu ați încercat niciodată. Nu are nici un rost să discutăm teoretic dacă e posibil să-ți controlezi visul. Trebuie să o faci pur și simplu. Să vrei să o faci. Și atunci se întâmplă.

— Dar cum poți să vrei ceva în vis în mod conștient? E de ajuns să-mi spun înainte de a adormi că vreau cutare lucru?

— Pentru dumneavoastră, nu. Dar sunt suficiente niște exerciții de concentrare. Seara, înainte de culcare. Totul este să-ți întipărești suficient de bine în memorie dorința de a face ceva, astfel încât în vis să-ți aduci aminte de această dorință. Și apoi totul devine foarte simplu. Nu e nevoie de raționamente complicate; trebuie doar să vrei, și lucrul se întâmplă, mai ușor decât v-ați fi închipuit vreodată. Problema când vorbim despre vise este că le teoretizăm prea mult și pierdem contactul direct cu ele. Caietul de vise este o formă de a rămâne în contact cu fluxul visului. Îți fixează atenția pe această stare de conștiință.

— Și povestea cu visele în doi?

— E mai complicat. E nevoie ca doi oameni să vrea în același timp același lucru. Și atunci unul sau altul îi apare celuilalt în vis.

— Adică unul îl visează pe celălalt?

— Nu, acesta e visul simplu, de unul singur. Dacă însă îl visezi pe celălalt în timp ce și el se visează pe sine, atunci în visul tău nu apare imaginea ta despre el, ci imaginea lui.

— Aiureli. În zadar, nu pot să te cred.

— Nici nu aveți cum. Ar fi trebuit nu doar să vă placă să visați, ci și să fiți împreună cu o persoană la fel de pasionată de vis.

— Mda, mormăi Michael Textoris. Și în definitiv, care este scopul acestor strategii fanteziste?

— Să îți iei sub control partea necunoscută.

— Da, da, asta e povestea cu cele nouă zecimi neutilizate ale creierului. Știi că, neurologic vorbind, nu e corectă? Totul funcționează, însă subliminal. Iar Luiza nu pare deloc a fi mai stăpână pe sine. Dimpotrivă.

— Dar nu din cauza visatului. Dacă a traumatizat-o ceva, a fost purtarea mamei sale.

— Nu știu ce să fac, recunosc Michael Textoris, renunțând la ultima pornire de agresivitate împotriva lui Fulviu. Îți spun

toate astea pentru că, în definitiv, îmi ești simpatic. Și, apoi, ești alesul Luizei. Ceea ce înseamnă că trebuie să cunoști totul despre ea.

— Nu ne facem confesiuni biografice, se apără Fulviu. O cunosc mult mai bine prin vise.

— Nu vorbim de confesiuni, mormăi Michael, lezat. E adevărul. Regine ar fi fost probabil o mamă perfectă dacă tatăl ei nu ar fi murit cu câțva timp înainte de nașterea Luizei. Din cauza doliului, Regine nu a mai vrut să nască. Am dus-o cu forța la spital și i-am făcut injecții de dilatare artificială. Mi-a fost teamă ca Luiza să nu se nască moartă.

— Poate așa s-a și născut.

— Cum?! tresări domnul Textoris înfiorat.

— Vreau să spun, poate că nu s-a născut pentru viață. Poate că nu îi place lumea și de aceea preferă visul.

— Îi place. S-a zbatut ca să se nască. S-a născut țipând ca din gură de șarpe. De atunci ea și maică-sa duc lupta asta surdă, care pe mine mă exasperează.

Fulviu și Michael amuțiră brusc. Regine Textoris apăruse în ușa dormitorului, nu știau de cât timp, fiindcă nu auziseră nimic. Îi privea cu ochi impenetrabili, dar lipsiți de sclipire, încât nu își dădură seama dacă auzise cuvintele lor. Apoi, cu un mers rigid, dar sigur, traversă sufrageria și intră în baie.

— E vremea să pleci, îi spuse domnul Textoris lui Fulviu. Nu fi îngrijorat, voi avea grijă de ele, nu se va întâmpla nimic. Iar tu poți să vii mâine. Te conduc până jos.

Cei doi părăsiră apartamentul. Deși curentul revenise de mult în întreaga clădire, pe holul exterior era întuneric. Din nopțile petrecute cu Luiza, Fulviu cunoștea fiecare vultură a scăriilor, încât ar fi putut coborî cu ochii închiși, dar nu voi să trădeze secretul întâlnirilor față de tatăl fetei. Michael bombăni ceva la adresa administratorului și chemă ascensorul. Scârțâind, legănându-se, cabina sosi greoaie ca o galeră. Pe ușa larg deschisă năvăli lumina orbitoare dinăuntru ca dintr-o cameră albă. Când domnul Textoris apăsă pe butonul ce indica parterul, beculețele tuturor etajelor se aprinseră într-o sarabandă

zglobie, ca un pom de Crăciun. Liftul porni în jos, dar, în loc să se oprească la nivelul străzii, coborî direct în pivniță.

— Ascensorul e defect, îi explică domnul Textoris lui Fulviu. Nu oprește întotdeauna la toate etajele. Urcăm pe scări până afară.

Când puse piciorul afară din cabină se auzi un clipocit. Solul era acoperit de o pânză subțire de apă.

— S-a inundat pivnița! Și administratorul nu face nimic! explodă Michael Textoris. Au să putrezească toate legumele.

Pivnița i se păru lui Fulviu un labirint de stâlpi și țevi întor-tocheate. Părea că stă sub un dinozaur cu pântec de sticlă, în care vedea întretesându-se toate intestinele. Ridicându-și cracii pantalonilor și încercând să evite cât mai mult să calce prin apă, căutând pietre pe care să pună picioarele, cei doi porniră spre ieșire. Deși lăsară în urmă cabina ascensorului, lumina puternică a acesteia, reflectată de sclipirile de cuarț din betonul pereților, precum și de niște alge ușor fosforescente, depuse pe alocuri, le deschidea calea până departe. Trecură pe lângă ușile mai multor despărțituri, în care fiecare locatar își amenajase o pivniță personală. Semănau cu niște celule într-o închisoare subterană, gândi Fulviu. În dreptul unei roabe lipite de un perete, Michael se întoarse spre tânăr și îi arătă cu degetul o direcție în întuneric.

— Acolo trebuie să ajungem.

Însă uitându-se spre Fulviu, nu observă o conductă transversală care îi bara drumul la înălțimea capului. Se lovi de ea atât de violent, încât căzu pe spate. Fulviu îl prinse de sub-suori și nu îl lăsă să se prăbușească în apă, dar în același timp se clătină sub greutate. Cu un gest rapid, îl trase pe domnul Textoris spre roabă și îl așeză în ea. Ceea ce nu văzuse era că și cupa roabei era plină de apă, încât tatăl Luizei nimeri ca într-o cadă.

— E rece! țipă el. E înghețată!

Dar în loc să sară afară din ea, cu o izbucnire de umor negru, îi ceru lui Fulviu să-l ducă în roabă până la ieșire.

— Huo, birjar! dудui Michael, izbucnind într-un hohot isteric de râs.

— Nici tatăl nu e normal, își spuse Fulviu împingând roaba.

Apoi îi strigă acestuia din mers:

— Ați făcut o cădere nervoasă, din pricina tensiunii din ultimele ore.

— Nu e nimic, hohoti Michael. Trebuie să mă descarc și eu cumva.

Fulviu îl cără cu roaba cei câțiva metri care îi despărțeau de scările ce duceau afară din pivniță. În gangul de sub poarta clădirii își luară rămas-bun. Mustind de apă, lăsând în urmă o dără de mici bălți, Michael porni înapoi pe scări spre apartamentul familiei Textoris, în timp ce Fulviu, privind străveziu în jur din cauza oboselii care îl doborâse, se târî până acasă. Se trânti în pat și, nu înainte de a-și întipări în minte că are ceva important de făcut, comunicat de Luiza, se prăbuși într-un somn de ulei, timp de o zi și o noapte. În tot acest interval, se trezi o singură dată, la dangătul singuratic al unui clopot, apoi adormi la loc.

În primul din cele două vise se pomeni că se plimbă pe străzile orașului. Era o înserare plăcută, vântul mătura leneș, într-o parte și în alta, frunzele de pe caldarâm. În piața centrală se construia un monument. Grămezi mari de pământ excavat erau încărcate în camioane și duse în altă parte. Chiar în mijloc, în locul vechii statui ecvestre monumentale, fusese săpată o groapă uriașă, sub formă de pâlnie. Pe margini fusese amenajat un parapet circular, de unde se puteau zări, în jos, pereții căptușiți cu porțelan alb și o baltă întunecată de apă în adânc. „E monumentul lui Margus“, realizează Fulviu. „Celebrează asanarea orașului.“

O amintire săgetă ca o rândunică pe cerul visului. „Ce trebuia să nu uit? Ce lucru grav s-a întâmplat sau se va întâmpla aici?“ Vântul se întetise, aducea valuri de frunze dinspre o latură a pieței. Fulviu porni împotriva curentului de aer ca și cum ar fi înotat printr-un vârtej subacvatic. Ajunse la marginea unui cvartal de clădiri și descoperi că vântul nu venea

de pe una din străzi, cum își închipuise, ci izbucnea cu mare forță dintr-o fereastră larg deschisă. Se agăță de pervaz și privi înăuntru.

Un trup atârna spânzurat de lampă. Era legat de gât cu un cordon de culoarea unui intestin vinețiu, murdar pe alocuri de sânge. În bătaia vântului, cadavrul se balansa ca o limbă de clopot. „E Regine Textoris“, realizează Fulviu. „Te înșeli“, spuse o voce, de parcă îi citise gândurile. „E Dorli Vlaia, femeia care l-a ajutat pe Anir Margus să asaneze orașul. Dar tu o cunoști prea bine, nu e așa? A primit ce a meritat“, continuă vocea, cântată parcă pe note de bariton. Fulviu descoperi în încăperea, sub lampă, un pitic cocoșat, cu frac lung, ud, măturând podeaua. Își scoasese melonul de pe cap, eliberând o tufă de păr soios și muced, și, cu o reverență, salută până la pământ. „Nu poate fi Dorli, o cunosc foarte bine pe Dorli“, protestă Fulviu. „Dar nici Regine. Nu vezi că e îmbrăcată în alb?“, concedă cocoșatul cu un tril, punându-și pălăria înapoi peste plete. „Parcă dumneata erai mort, domnule Holom.“ „Știi cum e, într-un vis ești mort, în altul ești viu!“, veni răspunsul. „Într-adevăr, într-o lume ești negru, în alta ești alb. Depinde care rămâne“, medită Fulviu.

„Ah, da“, își aminti el în sfârșit. „Visez. Și Luiza mi-a atras atenția că orașul este pe cale să se răscoale. Pe mine să mă iertați, sunt chemat de o afacere urgentă“, se scuza pe lângă Holom, pregătindu-se să plece. „Cum să nu“, aprobă acesta declamând și rămase privind admirativ corpul în rochie albă care se balansa de lampă. Fulviu își privi picioarele și spuse „Palatul Consiliului“. Cu un zgomot de automobil care intră și iese dintr-un tunel, trupul i se dematerializă de la tălpi spre cap și se reînființă într-o sală a Consiliului orașului. Rândurile de scaune erau împrăștiate în toate direcțiile, tablourile pe pereți atârnav sfâșiate, geamurile erau sparte. În mijlocul sălii, Anir stătea îngenunchat cu Adela în brațe. În rest, clădirea părea pustie. Doar de departe, ireal, se auzea o melodie diafană și vătuită care se cântă la bradul de Crăciun.

Fulviu se apropie de cei doi. „Trebuie să pleci din oraș, altfel vei fi linșat“, îi spuse dublului său. Anir ridică o privire speriată. Adela se strânse mai tare în brațele lui, ca un copil hăituit. „Am eu grijă de ea“, continuă Fulviu. „Tu pleacă acum, fiindcă nu-mi pot permite să te las să fii ucis.“ O desprinsе ușor pe fată din brațele lui Anir, o ridică la piept, iar pe el îl împinse spre ieșire. „Du-te înapoi cu trenul spre orașul de unde ați venit. Coboră la Herina și rămâi acolo. Stai ascuns până se liniștește nebunia de aici.“

În al doilea vis, Fulviu se trezi în pielea lui Anir. Își amintea că plecaseră din Clusium cu trenul și că ajunseseră undeva la marginea Herinei, într-o stațiune experimentală, unde se încerca deschiderea unei pungi de lavă și utilizarea ei pentru încălzire urbană. Se afla într-un buncăr de beton cu numeroase săli ce se întindeau pe sub pământ. Aerul era atât de sec încât, deși era călduț, îl făcea să se simtă înfrigorat, cu gâtul congestionat. În fața lui se întindea un coridor lung, cubic, cu ziduri netencuite, luminat de lămpi cu o strălucire uscată, ascunse după marginea tavanului. Pe peretele din dreapta se întindea un șir de uși metalice cu plăcuțe numerotate. „Sunt celule? Sunt chilii?“, se întrebă, descoperind că în ele se aflau oameni. Aveau chipuri supte și trupuri scheletice, iar când deschise una dintre uși cei dinăuntru se plânseră că îi deranjează lumina.

La un moment dat, de data asta pe partea stângă, dădu peste o ușă pe care scria „Intrarea interzisă“. Nu se putu abține să nu o deschidă. O sală largă și scundă, cu tavanul brăzdat de țevi de canalizare, unele ruginite și lăsând să picure apă, altele îmbrăcate în vată de sticlă, i se întinse în față. Solul era acoperit de bălți de apă verzuie, în care se adunaseră mazăge și alge. Din dreapta veneau doi bărbați gălăgioși. Unul dintre ei avea mai multe seringi înfipite în cap și în gât, parcă ar fi fost un amerindian pregătit pentru un dans totemic. Stătea într-un ciubăr cu apă din care ieșeau capetele unor batoane de gheață. Celălalt, mai tânăr, căruia nu-i vedea chipul, căra o roabă pe care era așezat ciubărul primului. În penumbră, nu le deosebi chipurile. „Ce-i asta, o tehnică de conservare la rece?“, se întrebă Anir și închise ușa la loc.

Își continuă drumul pe coridorul de beton scufundat. Pașii săi aveau un ecou ca un declic de armă, repetat în pocnete scurte tot mai îndepărtate. Privind muchiile tavanului și ale podelei, care fugeau paralele înainte la nesfârșit, simți că îl cuprinde un sentiment de sufocare și panică. „Acesta să fie locul în care trebuie să stau ascuns? Să aștept aici până se termină totul? Am să devin claustrofob. Am să înnebunesc!“

— Psst! se auzi o voce. Cauți o ieșire? Vino și ajută-mă, tocmai am săpat eu una.

Anir intră mirat pe ușa întredeschisă de unde venise chemarea. Cățărat pe o masă, sau un lădoi, nu deosebea prea bine, se afla un individ care scobeia de zor cu o rangă în tavan. La picioarele mesei se formase un morman de moloz și pietre, iar tavanul părea pe cale de a fi străpuns. La început, din cauza penumbrei din încăpere, luminată doar pieziș de becurile de pe coridor, dar și a prafului alb care plutea în aer și îi pudra hainele și fața, Anir nu îl identifică pe cel care săpa. Dar când acesta părăsi masa și sări lângă el, îl recunoscu pe Vroclav Vladinski.

— Domnule doctor! se miră. Ce faceți aici?

— Am deschis o ieșire, nu vezi?! Vino cu mine, îți arăt drumul afară.

— Nu știu dacă e bine să ies, răspunse cu îndoială Anir. Mi s-a spus să mă ascund aici. Aici sunt protejat. Afară aş putea fi linșat.

— Ești nebun. Te ascunzi într-o fortăreață goală?

— Nu e goală. E plin de oameni aici.

— Nu asta am vrut să spun. Cum poți suporta spațiul acesta închis? Ieși afară, vino în lume.

Fără să mai aștepte un răspuns, se urcă înapoi pe masă, desprinsă ultima bucată de ciment care astupa gaura și îl trase pe Anir odată cu el afară. Ieșiră pe acoperișul clădirilor din stațiunea experimentală. Înaintând pe suprafețele înclinate în diverse unghiuri, printre hornuri și luminoare de forme geometrice, ajunseră la marginea complexului, în dreptul gardului care proteja incinta. Vladinski sări, iar Anir, deși simțea că face o greșală, își luă avânt și îl urmă peste gard.

Fulviu ajunsese abia după-amiază la familia Textoris. Dormise întruna de când se aruncase în pat dimineța precedentă și abia reușise să se scoale. Când sună la ușă, Michael Textoris îl invită să intre și îi spuse că Luiza părea să fie în plină criză psihotică. Nu își amintea pe unde rătăcise în urmă cu două zile, nu știa nici măcar că fusese plecată de acasă și continua să dea semne de dezorientare acută. Acum era cu doctorul Vladinski, care îi făcea un control.

— Într-adevăr, spuse Fulviu, ieri-dimineță nu își amintea nimic de zgârietura mea de pe frunte. Cred că s-a întors mental într-o perioadă de dinainte de incidentul cu doamna Textoris.

— Așa spune și Vroclav. Apropo, te roagă să îl aștepți, vrea să discute cu tine.

Medicul ieși din camera Luizei după o oră, vorbi ceva cu Michael, apoi îl invită pe Fulviu să îl însoțească. Fulviu refuză la început, motivând că ar fi vrut să o vadă întâi pe Luiza, dar Vladinski îi spuse că oricum până a doua zi nu va putea vorbi cu ea fiindcă îi dăduse niște somnifere puternice. Decisese să o supună unui tratament de somnoterapie, până își revenea din criză. Așa că amândoi părăsiră locuința familiei Textoris și traversară centrul, îndreptându-se spre parcul orașului.

— Domnule Friator sau, dacă accepti să te tutuiesc, Fulviu, începu el. Nu știu dacă îți dai seama că Luiza a suferit o decompensare. Nu e prima criză, în urmă cu doi ani a avut un episod de catalepsie în care a dormit câteva săptămâni. Din păcate, lucrurile pot involucra rapid, mi-e teamă să nu fie începutul unei schizofrenii. Iartă-mă că îți vorbesc brutal de direct, dar vreau să știi cum stau lucrurile, ca să mă ajuți.

— De ce vorbești de schizofrenie? Nu poate fi mai degrabă vorba de o reacție nevrotică la niște traumatisme? Întâi moartea Emmei Textoris, iar acum isteria Reginei la ideea căsătoriei sale.

— Ai citit cărți de psihanaliză?

— Mai demult. Acum nu mai citesc.

— Atunci știi că germenul unei schizofrenii se află, după unii psihanaliști, într-o relație nefericită cu mama, în primii ani de viață.

— Vă referiți la refuzul Reginei de a o naște pe Luiza?

— Întocmai. Îmi pare bine că putem discuta asemenea lucruri. La moartea tatălui ei, Regine a suferit un șoc pe care nu l-a depășit. În sinea ei, a refuzat să accepte moartea. Și atunci nașterea Luizei îi apărea ca o forțare de a ieși din trecut unde se fixase și de a merge mai departe în viitor. A o naște pe Luiza însemna a accepta că tatăl ei a murit.

— Și de aceea se împotrivește fiecărui eveniment care anunță o nouă etapă în viața Luizei? Cum ar fi căsătoria?

— Desigur. Acum, îți dai seama că unui asemenea copil i se inculcă o mare vinovăție: aceea că existența lui este plătită cu prețul unei alte vieți. Dacă el se naște, altcineva moare. Încât preferă inconștient să nu se mai nască. Se consideră el însuși un mort.

— Așa se explică faptul că Luiza nu vrea să trăiască în lumea reală și iubește atât de mult visul?

— Da. Iar aici vine vorba despre tine. Apariția ta în viața ei, ca bărbat, ar fi un lucru bun în sine. Dar tu o încurajezi să viseze. Am înțeles chiar că ai învățat-o diferite tehnici de a visa. O ajuți să se transforme într-un caz tipic de onirofilie. Să își construiască o lume paralelă, din care, iată, acum aproape că nu mai poate să iasă.

— Întotdeauna vorbiți atât de complicat și de prețios? Întrebă Fulviu cu o agresivitate reținută.

— E o deformație profesională – un psihiatru care se respectă nu se poate exprima decât în concepte, comentă sec Vladinski.

Cei doi nu mai deschisera vorba o bună bucată de vreme. Fulviu mergea cu ochii în pământ, pe alea ce mărginea lacul din parc. Apa era secată, pe fund se vedeau pietre și obiecte diforme, învelite într-o manta de noroi uscat și alge. În mijlocul lacului se afla epava unei biciclete de apă de mult scufundate, topită de rugină. Vântul aducea un miros greu, de mâl, în care se amestecau arome iuți de frunze strivite. Vroclav Vladinski pășea alături de tânăr, cu sprâncenele încruntate, unite deasupra nasului într-o singură linie de păr mergând de la un ochi la celălalt.

— Știți cum mi-ați apărut prima oară în vis?

— Nu, răspunse contrariat Vladinski.

— Ca un homosexual gras și lasciv care mă ademenea într-o cameră de hotel.

— Se poate. E un răspuns de apărare. Ți-e teamă de mine, o parte din tine mă respinge.

— V-am visat și azi-noapte...

— Tot într-o postură degradată? Ce făceam?

— Îl îndemnați pe cineva apropiat mie să iasă dintr-o chilie subterană.

— Să înțeleg totuși că nu-mi ești complet ostil și că accepți ceea ce îți spun?

— Doar că, reluă Fulviu, ieșirea din chilie i-ar putea aduce acelei persoane moartea.

Vladinski medită o vreme înainte de a răspunde.

— Aș vrea să îți dai seama că visul tău simbolizează un refuz nevrotic de a accepta realitatea. În fond, tu o încurajezi pe Luiza să se izoleze într-o personalitate infantilă.

— Spuneți-mi, domnule doctor, cum aveți de gând să evitați asta? Îi veți da Luizei medicamente care să o mențină într-o stare de prostrație? O veți împiedica să se confrunte cu propria ei problemă transformând-o într-o legumă?

— Schizofrenia nu poate fi vindecată, ci doar oprită. Dar, desigur, după ce depășește șocul, se poate reduce doza de tranchilizante și încerca o psihanaliză.

— Și anume?

— O serie de ședințe în care să interpretăm ceea ce i se întâmplă. Să o ajut să devină conștientă de conflictul ei. Dar credeam că știi ce înseamnă o psihanaliză...

— Eu nu interpretez.

— Ce vrei să spui?

— Visele nu trebuie interpretate. Visele trebuie duse până la capăt. Eventual, poți încerca să le influențezi desfășurarea, să le îndrepti către o rezolvare fericită.

— Și cum faci asta?

— Participând la visele celuiilalt. Lăsându-te condus în lumea lor.

— Și dacă sunt vise psihotice?

— Atunci îl însoțești pe celălalt în nebunie. Dacă îl iubești îndeajuns.

— Acum înțeleg, murmură Vladinski. Nebunia Luizei e naturală, a ta e prin participare. Mă întreb de ce faci asta?! Suferi de un complex al salvatorului? Ți place să sari în apă după cei care se îneacă? Sau sperii în secret să te îneci și tu?

— Nu e nevoie să deveniți agresiv...

— Cred că ești conștient de pericole: Dacă eșuezi, nu doar ea va rămâne captivă în propria lume fantasmatică, dar s-ar putea să nu mai poți ieși nici tu.

Se lăsa înserarea. Cei doi se ridicară de pe banca unde ședeau de o bună bucată de vreme și porniră înapoi spre centru. Aleea de pe partea aceea a lacului era pustie, însă pe latura opusă treceau perechi de tineri și pensionari. Restaurantul de pe insulă își deschisese porțile, podul care se boltea peste brațul sec al lacului era încoronat cu un șir de becuri multicolore. Pe geamurile luminate ale clădirii ieșea o muzică puternică și tonică, dar ritmul ei se pierdea înghițit de tufișurile întunecate printre care porniseră Vroclav și Fulviu.

— Caietul e într-adevăr o metodă bună de a păstra controlul asupra a ceea ce visezi, recunosc Vladinski. Descrie-mi celelalte „tehnici“.

Fulviu îi vorbi despre visatul propriului corp, despre concentrarea asupra picioarelor, a mâinilor și a dublului.

— Doar nu vrei să te cred! izbucni Vladinski. Astea sunt aiureli ezoterice! Ai citit prea mulți profeți ai stărilor alterate de conștiință. Îmi închipuiam că ai mai multă luciditate. Ai cunoscut vreun vraci, vreo vrăjitoare, vreun radiestezist? Te-a convertit vreun șaman?

— Nu...

— Dar crezi în ei? În corpul eteric, în călătoria astrală, în arta de a visa, în viața după moarte și toate celelalte?

— Adevărul este că, de fiecare dată când am întâlnit pe cineva care pretindea că are un contact cu supranaturalul, era un șarlatan, un exaltat sau un nebun.

— Dar ești credincios? insistă Vladinski.

— Nu știu. Tot ce pot spune este că deocamdată caut.

— Și pentru căutarea asta ești gata să o sacrifici pe Luiza, transformând-o într-un caz de parapsihologie șamanistă! Cum poți crede în controlul visului și alte spiritisme?

— Cred doar în ce am trăit eu însumi.

— Ai grijă ce faci, spuse Vladinski cu voce scăzută. Te joci pe marginea dintre realitate și delir. Îți poți provoca singur o decompensare. Vei ajunge și tu pacientul meu.

— Sau o voi aduce înapoi pe Luiza.

— Dar pe tine cine te aduce înapoi?

— Eu nu sunt preocupat atât de mult de vise. Pe mine mă interesează altceva. Dar am început să le explorez pentru Luiza.

— Sfatul meu este să nu o mai vezi, cel puțin o vreme.

— Pe ea nu o întrebați ce își dorește? Chiar așa de puțină încredere aveți în voința ei?! La atâta pasivitate își reduc psihiatrii de azi pacienții? Nu știu dacă Luiza poate fi salvată, nu știu dacă eu o pot ajuta, dar sunt convins că tratamentul cu sedative nu e o soluție.

— Bine, conchise Vladinski concesiv. Atunci haide măcar să încercăm să colaborăm. Promite-mi că îmi povestești tot ce apare nou în relația ta cu ea.

— Așa să fie!

Urmă o noapte foarte agitată pentru Luiza. În plin miez de întuneric, se trezi dintr-un coșmar care o făcuse să plângă. Se ridică din pat și se duse la baie să se spele pe față. Însă în loc să o înprospăteze, apa rece îi spori starea de confuzie. O simțea pe piele de parcă ar fi fost fierbinte, încât nu își mai deosebea conturul pielii. Se aplecă spre oglindă pentru a înțelege de ce are impresia că se dizolvă în aer și se pironi în propriii ochi, reflectați în argintul sticlei. O clipă limpezi, ochii

se dedublară și fugiră într-o parte și-n alta. Cu efort, reuși să le fixeze imaginea undeva la mijloc, deasupra nasului. Cu cât privea mai intens, cu atât ochiul intermediar devenea mai clar, iar cei reali se scufundau în ceață.

Pe neașteptate, fără vreo pricină, lumina de la baie se stinse și Luiza se pomeni în beznă. În fapt, întunericul nu era perfect, fiindcă pe fereastra dreptunghiulară, îngustă precum crenelul unui turn de castel medieval, pătrundea spuma de polistiren a lunii, reflectându-se pe gresie și pe faianța zidurilor. În bătaia stranie, oglinda căpătă adâncime și în ea Luiza deveni conștientă că nu se mai vedea pe sine însăși, ci pe altcineva. Speriată, se trase înapoi și iluzia se destrămă. Dar când reveni cu ochii în propria privire, scoțând în relief al treilea ochi intermediar, fața din oglindă, atât cât o vedea în viziunea difuză, căpătă din nou trăsăturile unei alte fete. De data aceasta nu se mai trase înapoi, ci își stăpâni teama și hotărî să deslușească mai multe amănunte.

Cu privirea defocalizată, urmări cum chipul i se transformă. Nasul cârn se alungi elegant, ochii exoftalmici se retraseră în orbite, iar părul negru și lins pe lateral căpătă o culoare de miere roșcată și se revărsă deasupra frunții și pe lângă tâmpile. „Să fie posibil?!“, se miră Luiza înfiorându-se. „Adela, tu ești?“ Da, era dublul său de vis, care însă nu o băga în seamă, ci se privea în oglindă, cu fața schimonosită, cu ochii umflați de lacrimi și încercănați. De fapt, își dădu seama Luiza, cea care plângea din cauza coșmarului pe care tocmai îl avusese nu era ea, ci Adela.

Din sufragerie se auzi țârâitul telefonului. Soneria metalică părea să sfâșie pânza de satin a nopții. Cu un efort de voință, Luiza se smulse din fața oglinzii și fugi în cameră. Când ridică receptorul, o voce răgușită de telefonistă spuse „Aveți legătura cu doamna Ostra“. Luiza simți că picioarele i se înmoaie, ca și cum ar fi devenit tuburile unui uriaș aspirator prin care abdomenul îi era absorbit de vacuum. Avu puterea să se tragă spre un scaun, murmurând gătuțită în receptor: „Eu nu am cerut...“. În receptor izbucnise însă între timp un hârâit neplăcut,

ce părea să se apropie. Pe măsură ce cresc în intensitate, deveni mai limpede, căpătând contur: era de fapt zgomotul de fond, gălăgia unei săli pline de oameni vorbind și vociferând. Pe urmă, peste sau pe sub vacarm, se auzi distinct o voce slabă de femeie: „Luiza, tu ești?“.

Șocată, Luiza aruncă în furcă receptorul telefonului, ca pe o șopârlă rece și umedă ce tocmai prinsese viață. Încercând să se controleze, aruncă o privire spre dormitorul părinților, să vadă dacă nu îi trezise. Ușa lor rămase însă închisă și dinăuntru nu se auzea nici un zgomot sau voce. Începu să se ridice de pe scaun, pentru a se întoarce în camera ei, când se pomeni față în față cu oglinda mare, venețiană, ce trona pe un perete al sufrageriei. Se temu o clipă că, în locul imaginii sale, va da din nou ochii cu Adela, dar în semiîntineric apele tulburi ale sticlei nu lăsau să se întrevadă mare lucru. Se apropie totuși, cu o fascinație morbidă. La început nu desluși nimic, dar apoi își defocaliză instinctiv ochii, cum făcuse și adineaori la baie, și suprafața de argint căpătă adâncime.

Privind parcă o imagine în trei dimensiuni ce tocmai i se desfășura în față, Luiza distinse tot mai multe amănunte. Oglinda părea o fereastră deasupra unei săli uriașe de consiliu. Prin ea vedea înăuntru o mulțime de oameni așezați în dezordine pe scaune, agitându-se și vorbind în gura mare. Zgomotul de adineaori din telefon venea chiar de aici. „Ce e asta, delirez?!“, se revoltă neconvinsă Luiza. „Sau mai degrabă vise! E un coșmar, da, acesta e visul Adelei!“, se lămuri ea. „Dar atunci eu de ce sunt trează, nu ar trebui să dorm în pat? Sau poate totuși dorm?!“ Agitația oamenilor din sală îi apărea ca un film în miniatură. La tribună, pe un scaun întors cu spatele spre public, se instalase un individ pe care nu îl vedea. La un moment dat, printr-o ușă laterală, Luiza o văzu intrând pe Adela. Arăta dezorientată și privea halucinată în aer după o formă numai de ea văzută. „Nu mai suport scena asta de coșmar“, decise Luiza. „Fulviu spunea că rostul unui dublu este să trăiască în locul tău întâmplările care te-ar putea traumatiza. Fă bine și descurcă-te singură, domnișoară Adela! Pe mine lasă-mă în pace, acum am să mă culc!“

Când veni dimineăța, soneria de la intrarea locuinței Textoris hurui ferm de două ori. Michael Textoris, care se înțelesese cu Vroclav Vladinski ca medicul să îi viziteze la prima oră, ieși din dormitor îmbrăcând un halat peste pijama. În sufragerie, o văzu pe Luiza șezând pe un scaun în fața oglinzii venețiene.

— Luiza, ce faci aici?! îi aruncă în trecere, îndreptându-se spre ușă.

Îi deschise prietenului său, apoi reveni în fața Luizei. Fata stătea cu ochii deschiși, pironiți în suprafața oglinzii, absorbită de parcă ar fi urmărit un film la televizor.

— Luiza, ești bine? o scutură ușor de umăr Michael.

Fata nu îl băgă în seamă. Vroclav își lăsă geanta pe scaun și se apropie și el, intrigat.

— Luiza, ești trează?! Nu mă speria! se agită Michael.

— Lasă-mă pe mine, interveni Vroclav, împingându-l blând pe prietenul său la o parte.

Își trecu mâna prin fața ochilor fetei, pocni chiar din degete pentru a-i atrage atenția. În mod evident, Luiza vedea mișcarea, fiindcă începu să se dea într-o parte și alta, nemulțumită că i se acoperea perspectiva asupra oglinzii. Vroclav se ghemui în fața ei și încercă să-i capteze privirea:

— Luiza, la ce te uiți? Ce vezi acolo?

— Îl urmăresc pe Anir, răspunse fata, cu voce pierdută.

— Cine e Anir?

— Anir e soțul Adelei.

— Cine e Adela?

— Adela sunt eu.

— Luiza, nu îți fie teamă. Vino cu mine. Voi avea grijă de tine.

— Ce se întâmplă? interveni rugător Michael. Are un episod de somnambulism?

— Nu, răspunse Vladinski. Este în criză psihotică. O iau la clinică pentru o săptămână cel puțin.

Medicul o așază pe fată pe canapea, ca să dea un telefon, în timp ce Michael se învârtea speriat în jurul ei:

— Luiza, ce e cu tine?

— Unde vor să mă ducă? tresări Luiza auzindu-l pe Vroclav chemând o salvare la telefon. Eu trebuie să îl caut pe Anir.

— Anir e un vis, nu ai cum să-l cauți, te rog, întoarce-te la mine. Nu mă recunoști? Sunt tatăl tău, tu ești fata mea, Luiza.

— Luiza e o lașă. S-a ascuns în vise și în somn, nu are curajul să înfrunte durerea.

— Luiza, cu cine vorbești? Despre cine e vorba?

— E dedublă, interveni Vladinski, după ce încheie apelul. A ieșit la suprafață în ea o personalitate alternativă. Luiza, cea pe care o știi, nu e aici acum. Trebuie să-i vorbim celeilalte.

— Fiica mea e nebună?! murmură Michael Textoris cu ochii măriți.

— Vino cu mine acum. Mergem să-l căutăm pe prietenul tău. Îmbracă rochia asta albă.

— E o rochie de mireasă.

— Da, e frumoasă.

— Dar eu nu merg la nuntă! izbucni Luiza. Arunc-o pe foc! Fă-o să ardă! În curând voi fi văduvă!

— Bine, îmbracă atunci hainele astea negre și pantofii aceștia. Acum vom coborî și vom lua o mașină.

Michael Textoris se așezase pe un scaun și privea scena scăldat parcă în gheață. Ușa de la dormitor se deschise pe nesimțite și în sufragerie intră Regine Textoris. O privi pe Luiza fără să scoată un cuvânt.

— Ah, tresări fata văzând-o. Dorli, nu ai murit? Ultima dată când ne-am întâlnit tocmai te spânzurai de cordonul ombilical al unui făt. Unde e plodul? L-ai aruncat în canalul făcut de Anir? Acolo vrei să mă arunc și eu?

— Luiza, draga mea, revino-ți, interveni moale Michael. Nu o recunoști? E mama ta.

— Își proiectează trauma infantilă, spuse încet Vladinski.

— Nu mă interesează nici o traumă. Fă-o bine! Vindec-o! Dă-mi-o înapoi pe fată!

— Pentru asta trebuie să o iau cu mine și să o tratez sub supraveghere. Au venit infirmierii, mașina e jos. Luiza, plecăm acum.

— Dar nu cu ascensorul, spuse fata ridicând un deget. Nu oprește la toate etajele. Cine știe unde ne duce. Deși, deși, ar trebui să încerc, poate coboară în Clusium.

— Noi suntem în Clusium, interveni Michael.

— În Clusium scufundat, preciză Luiza.

— Nu are rost să vorbești cu ea acum. Am să o sedez și plecăm. Luiza, stai liniștită, îți fac doar o mică injecție.

— Fă-i câte injecții vrei Luizei, spuse fata, dintr-o dată obosită. Vreau să dorm.

Vladinski nu se așteptase la o recidivă atât de rapidă și de severă. În cele două consultații nu reușise să reconstituie ce se întâmplase cu Luiza în ziua când fugise de acasă și rătăcise cu troleibuzul prin oraș. De fapt, își dădea el seama cu întârziere, se înșelase complet asupra stării fetei, care nu își revenise deloc în aceste trei zile, așa cum presupusese el. Și singurul lucru pe care știa să-l facă acum, după cum anticipase Fulviu, era să o supună unui tratament dur cu sedative. Iar în caz de nereușită să încerce și câteva ședințe cu șocuri electrice.

Din fericire, după o săptămână de somn aproape continuu într-o rezervă de la clinica doctorului psihiatru, într-o bună dimineață Luiza se trezi cu privirea limpede. Cercetă salonul ca și cum atunci l-ar fi descoperit și simți o strângere de inimă, din cauza aspectului sărăcăcios și mizer. Tencuiala zidurilor era mâncată de igrasie la bază, iar cimentul de pe jos, deși spălat, arăta murdar din cauza vechimii. Patul în care se afla era din fier vopsit în alb, cu o saltea groasă, de cazarmă. Fereastră avea gratii, dar de afară venea o lumină veselă. Sub fereastră, pe scaun, ședea nemișcat Fulviu, cu ochii închiși și fața relaxată.

— Fulviu, șopti Luiza, Fulviu, dormi?

Tânărul deschise imediat ochii. Se ridică de pe scaun și veni lângă Luiza pe pat.

— Ești tu? Te-ai trezit?

— Da, eu sunt. Am fost bolnavă?

— Nu știu. Tu ce crezi? Ce îți aduci aminte?

— Mi-aduc aminte că ai venit la noi acasă, ca să mă ceri în căsătorie, și mama s-a comportat ca o nebună. Ți s-a vindecat rana de la frunte?

Fulviu arată cicatricea superficială, dar lungă, care pleca de la rădăcina părului și continua pe tâmpla dreaptă.

— Și după aceea? Unde ai fost? Ții minte că ai plecat de acasă? Pe unde ai rătăcit? Ce ai făcut?

— Îmi amintesc prin ceață, într-adevăr, că am plecat cu un autobuz sau troleibuz. Cred că voiam să fug din oraș. Nu știu de ce nu am luat un tren pentru asta. Sau de ce nu am făcut autostopul. Voiam să ajung la Herina, parcă. Oare nu am luat totuși și un camion? Mi-amintesc ca prin pâclă că aș fi călătorit în basculanta unui camion, încălzită de soare. Mi-aduc aminte și de șoferul camionului. Sau al troleibuzului.

— De ce fugeai? Sau de cine?

— Din cauza celor întâmplate la noi acasă, nu e de ajuns? De mama. Sau nu? S-a întâmplat ceva acasă? Sau în oraș? A avut loc o revoltă? A început un război?

— Călătoria la Herina în camion ai descris-o tu însăși, mai demult. Ții minte?

— Unde? În jurnalul de vise?

— Iar cea care are de înfruntat o revoltă în Clusium știi cine e, nu e așa?

— Adela? Vrei să spui că am preluat amintirile Adelei? Că am trăit întâmplările ei, pe care tot eu, adică noi, le-am visat? Fulviu, ce se întâmplă cu mine? S-a petrecut ceva rău?

— Da, s-a întâmplat ceea ce te-am prevenit că trebuie evitat. Te-ai întâlnit cu Adela, însă în loc să pătrunzi tu în vis și să-i dirijezi destinul, a venit ea la tine și a preluat controlul.

— M-am comportat ca Adela, am trăit toate spaimile și întâmplările ei? Și eu unde eram?

— Cred că erai blocată în celălalt vis, în curtea bunicilor tăi.

— Cel în care ard ca o torță în rochia de mireasă?

— Da. Și bunica ta mi-a spus un lucru pe care nu l-am înțeles. Că acolo, în curtea aceea, e punctul de convergență.

Nu știu dacă era o amenințare sau o promisiune. Nu știu dacă ceea ce ți s-a întâmplat ție a fost o convergență sau nu.

— Fulviu, sunt bolnavă? De aceea sunt la spital? E clinica doctorului Vladinski, nu?

— Ții minte ședințele pe care le-a avut cu tine?

— Nu prea clar. Totul e din cauză că Adela a început să trăiască prin mine?

— Se poate spune și așa. Vladinski va pune probabil un diagnostic de personalitate multiplă. Dar, crede-mă, nu aceasta e adevărata problemă. Nu e de ajuns să o uiți pe Adela, să o îngropi în somn, cum vrea Vladinski cu tratamentul lui cu pastile. Adela e o parte din tine și necazurile ei sunt simboluri pentru problemele tale. Nu o poți ignora. Dar unde e Adela acum?

— În ultimul meu vis, a pornit spre piața centrală a orașului, ca să îl caute pe Anir. A început o răscoală, mi-e teamă să nu fie lapidat.

Fulviu se făcu palid. Se ridică agitat de pe scaun și începu să se plimbe prin salon. Pe cimentul gol, pașii lui aveau un pocnet sec și rece, care reverbera între ziduri.

— S-a petrecut ceva grav? Nu spuneai că e mai bine să trăiești experiențele traumatiche din vis prin dublul tău decât pe propria piele?

— Ba da. Dar dublul trebuie să rămână în viață. Nu știu ce se întâmplă cu noi dacă moare dublul din vis.

— Asta e adevărat și pentru Adela, nu? Ce să fac? Cum să o controlez fără să fiu luată în posesie de către ea?

— Să încercăm să o visăm împreună, poate avem mai multă putere la un loc. Mai ești în legătură cu ea?

— Nu știu.

— Dacă o visezi singură, nu te lăsa furată de ea, continuă să transcrii întâmplările, e cel mai puternic mijloc de a te detașa. Uite jurnalul. Ți l-am păstrat.

Luiza luă caietul și îl răsfoi superficial.

— S-a umplut, constată ea. Nu vezi că avem nevoie de un alt caiet?

— Am adus și unul gol. Nu știu ce să-ți spun să faci mai departe. Încearcă să vezi dacă îi mai poți comunica Adelei voința ta. Pe de altă parte, străduiește-te să visezi și altceva. Scoate-o pe Luiza din curtea bunicilor.

— Cu mama ce s-a întâmplat?

— E acasă, se comportă de parcă ar fi absentă. Când ne-am întâlnit nu mi-a spus nimic, ca și cum totul ar fi normal. De fapt, cred că a suferit un șoc, dar nu vrea să recunoască. Vladinski îți va spune mai multe lucruri despre relația dintre tine și mama ta...

— Trebuie să mai stau în clinica asta? Oare nu îmi dă drumul acasă? Nu m-am făcut bine acum?

— Vom vedea ce spune. El judecă altfel. Dar, Luiza, nu te amăgi. Nu te-ai făcut bine. Și nici eu. Suntem amândoi bolnavi în momentul acesta, chiar dacă ți se pare că am fi sănătoși. Suntem în primejdie până nu lămurim ce se întâmplă cu Adela și cu Anir.

— Câtă vreme visez, nu mă simt amenințată. Indiferent cât de îngrozitoare sunt visele.

După câteva zile în care Luiza nu avu nici o altă criză, Vroclav Vladinski fu de acord ca fata să se întoarcă acasă, cu condiția să continue tratamentul cu sedative pe care i-l prescrisese. Toată după-amiaza cei doi tineri o petrecură împreună, iar seara Luiza își anunță părinții că Fulviu nu va pleca acasă, ci va rămâne peste noapte la ea. Regine Textoris, care, de la întoarcerea fetei, nu schimbase o vorbă cu ea, rămase mai departe tăcută și înstrăinată, iar Michael se arătă chiar bucuros, ca și cum prezența lui Fulviu l-ar fi eliberat de o povară neplăcută. „Mai bine ca fata să aibă un iubit decât să fie bolnavă“, comentase el intrând în dormitor, mai degrabă pentru sine însuși, fiindcă soția lui nu părea să-l asculte.

Când se trezi, după o noapte fără vise, Luiza fu mirată de faptul că din încăperile alăturate nu se auzea nici un zgomot. Încălță papucii de casă și lipăi cu ei prin cameră până la ușă. O deschise cu grijă să nu scârțâie și să nu-l trezească pe Fulviu și băgă capul în sufragerie. Soarele dimineții năvălea nestăvilit

prin perdelele de dantelă și dădea camerei un aer de imponderabilitate. Masa, scaunele, dulapurile păreau că își pierduseră greutatea și erau gata să se înalțe de la podea. Luiza păși ca într-un loc fermecat, familiar și totuși atunci văzut pentru prima oară. Deschise ușa de la dormitorul părinților, dar înăuntru nu era nimeni, iar cele două paturi erau neatinse. Oare ai ei plecaseră mai devreme la slujbă?

În sufragerie, lângă ușa ce dădea spre holul de la intrare, descoperi un manechin pe care nu îl mai văzuse până atunci în casă. Pe bustul înălțat pe un picior lung de lemn se afla o rochie de mireasă. „Oare s-a răzgândit mama?“, se întrebă Luiza. „Îmi dă de înțeles că îmi acceptă dorința de a mă căsători făcându-mi cadou această rochie?“ Se apropie de manechin, atrasă de frumusețea croiului. Era un model elegant, deși oarecum demodat. Pânza de în căpătase o aură crem, ca și cum pe ea s-ar fi depus în timp un puf de gălbeneală. Peste pieptul rochiei cobora în V, de pe umeri, o eșarfă de dantelă croșetată în flori cu ochiuri mici. Manechinul nu avea cap, ci doar o bară de metal terminată cu o bilă cât un pumn, pe care era așezată o pălărie din același material satinat. În partea dreaptă avea montat un buchet complicat țesut din mătase, iar de pe bor cobora o voaletă de în străveziu. Lângă manechin, rezemată de perete, se afla o umbrelă tot de în crem, cu margini dantelate, prinsă cu o bentiță la mijloc și cu un mâner mic de lemn sculptat în formă de ghirlandă.

— Fulviu! strigă Luiza. Vino să vezi ce surpriză! Am primit un cadou!

Cum prietenul ei nu răspunse, Luiza constată că ușa de la camera ei se închisese și, probabil, vocea ei nu răzbise până dincolo. Se pregătea să repete chemarea, când soneria de la intrare scoase un țârâit slab. Sunase atât de îndepărtat și de ireal, încât la început crezu că era vorba de soneria altui apartament, la alt etaj. Țârâitul însă se repetă, ca un zumzet de greiere. Luiza merse în hol și deschise ușa. În prag nu era nimeni. Soarele îi bătea în ochi, orbind-o. Apărându-se cu mâna, printre degete descoperi că în fața ei nu se află holul

scărilor, ci se întinde curtea bunicilor. În razele multicolore și atotputernice, fire de praf se ridicau de la pământ și dansau în văzduh. Mai încolo, dincolo de gardul de bârne, se desfășura pajiștea înverzită, picurată cu flori. O adiere proaspătă și umedă bătea dintr-acolo.

— Fulviu! strigă Luiza. Vino repede! Am început să delirez din nou. Sau poate nu m-am trezit?

În clipa aceea se întâmplă ceva neașteptat. Peste imaginea curții însorite se suprapuse imaginea coridorului din casa scărilor. Luiza avu impresia că vede două filme deodată, încălecate din greșeală. Ușa ascensorului, aflată chiar în fața apartamentului familiei Textoris, se deschise cu un scrâșnet și dinăuntru veni un damf de aer stătut și umed, de pivniță. Becul puternic din cabină era discul soarelui din curte, obli-gând-o pe Luiza să plece ochii.

— Ce se întâmplă? dădu Fulviu buzna în sufragerie.

Luiza închise repede ușa de la intrare, asemeni unui copil surprins asupra unui gest interzis.

— Mi s-a părut că sunt în curtea bunicilor. Mi-a fost teamă că de fapt nu m-am trezit și visez fără să-mi dau seama.

Fulviu se apropie și o prinse de umeri.

— Crezi că ar trebui să iei totuși pastilele prescrise de Vladinski? Ce ai făcut cu cele de aseară?

— Am înghițit una și celelalte trei le-am aruncat la baie. Dar nu te îngrijora. Sunt bine. Uite, în schimb, ce cadou mi-au făcut ai mei.

Fulviu contemplă admirativ rochia de mireasă. Se învârti în jurul manechinului, ridică voaleta pe borul pălăriei, luă umbrela și o deschise larg, ca o floare.

— Oare unde am mai văzut modelul acesta? se întrebă el cu voce tare. Într-o vitrină, undeva. Avea același croi și același aer suav desuet, probabil fiindcă se decolorase stând prea mult expus. Da, cred că era într-un galantar nu departe de locuința ta, mi se pare chiar pe strada voastră, lângă intrarea în bloc.

Și Fulviu amuți, albindu-se la față.

— Ce e? sări Luiza.

— Mi-e teamă, murmură el, că l-am văzut nu în realitate, ci într-un vis.

— Cel în care Adela și Anir coboară pentru prima oară în orașul scufundat? Cred că ai dreptate, îmi aduc și eu aminte. Ce poate să însemne asta?

Fulgerată de o intuiție, Luiza se duse la fereastră. Dădu perdeaua grea la o parte și privi afară, dar nu răzbi dincolo de haloul orbitor de lumină al soarelui reverberat în sticlă. Rămase așa, așteptând ca ochii să i se obișnuiască în oceanul strălucitor.

— Ce cauți? întrebă Fulviu. Vrei să verifici dacă galantarul acela nu se află totuși pe strada voastră?

— Prostii, hotărî Luiza, lăsând perdeaua jos și revenind în mijlocul sufrageriei.

Fulviu continuă gânditor:

— Bunica ta spunea că grădina e un loc de convergență. Oare de aceea ți s-a părut că o vezi în casa scărilor?

— Taci! Iarăși a sunat. Ai auzit?

— Nu.

— Poate nu sună la noi. Se aude așa de slab.

— Dacă vrei, putem verifica.

— Nu deschide! sări Luiza, dar nu îl mai putu împiedica pe Fulviu, care ajunsese la intrare și căscase larg ușa.

În întunericul de pe holul scărilor, Fulviu nu întrezări decât cabina puternic luminată a ascensorului, oprită la etajul lor. Beculețele de pe panoul de comandă care indicau etajele clipeau într-un joc neregulat. Din mijlocul sufrageriei, însă, Luiza vedea becului liftului ca pe un soare orbitor. Dincolo de Fulviu, în locul casei scărilor se întindea din nou curtea bunicilor și, în depărtare, dealurile înverzite. Iar în prag, în fața lui Fulviu, fără ca acesta să o vadă, se afla o făptură umană, pe jumătate ascunsă în haloul soarelui care îi bătea din spate. Avea un aer diafan și transparent, parcă ar fi plutit în văzduh. Pe umeri i se revărsa un păr bogat, de culoarea mierii, irizat de revăsarea de raze.

— Nu o lăsa să intre! bâigui Luiza.

— Pe cine? Nu e nimeni la ușă, spuse Fulviu întorcându-se spre ea.

Prin mișcarea sa, se dădu fără să vrea la o parte din ușă, făcându-i loc făpturii fantomatice. Aceasta trecu pe lângă el și se îndreptă spre mijlocul sufrageriei, spre Luiza.

— Fulviu, e aici! Adela e aici! gemu Luiza, paralizată de teamă.

După ce Fulviu închise ușa casei, Adela, chiar dacă nu mai avea soarele în spate, rămase înconjurată de un fel de aureolă, dar nu de lumină, ci de invizibilitate. Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte, identică celei pe care o avea Luiza pe ea. Se apropie de aceasta și i se opri chiar în față, ochi în ochi. Luiza nu avu puterea să se ferească. Se privea parcă în oglindă, fixându-și pupilele în propriile pupile, până când restul chipului intra în ceață. O cuprinse amețeala și fu nevoită să se lase într-un fotoliu. Adela se desprinsese din fața ei, înconjură masa și se așeză la rândul ei pe un scaun.

— Adela e aici? întrebă agitat Fulviu. O vezi acum? Unde?

Luiza îi arătă cu un gest buimac scaunul pe care ședea Adela. Fulviu veni în partea opusă a mesei și luă loc pe scaunul din fața presupusei vizitatoare. Se aplecă peste masă, cu privirea ținută asupra corpului străveziu al Adelei, fără să o vadă însă.

— Nu e nimeni aici, spuse el după o vreme. Ești într-o stare de tensiune, ar trebui să mergem dincolo. Nu te lăsa copleșită, trebuie să-ți stăpânești spaimele. Adela nu e decât o fantasmă a noastră.

La aceste cuvinte, Luiza văzu că Adela ridică interesată ochii spre Fulviu. Avea o privire goală și rece, dar acum o sclipire îi trecu prin pupilele triste. Fulviu se întoarse înapoi spre masă și, fără să vrea, văzu două scânteieri în aer, ca niște oglindiri ale soarelui în praful rotitor din casă. Închise strâns pleoapele, încercând să alunge sau, cine știe, să rețină efectul, apoi surprinse din nou cele două scânteieri. Semănau cu lumina soarelui reflectată în două pupile negre. Fulviu își aținti privirea

asupra lor, nemișcat, în același fel în care Luiza obișnuia să-și privească ochii în oglindă.

— Pe el lasă-l în pace! țipă Luiza ridicându-se violent din fotoliu și alungând-o pe străină prin însăși forța izbucnirii ei.

Adela se ridică de la masă cu o figură abătută. Arăta de parcă își pierduse ultima legătură cu lumea și de acum, alungată, avea să rătăcească singură, fără ca nimeni să o mai vadă, fără ca nimeni să o mai poată ajunge. Luiza înțelese toate acestea într-o clipită și, cuprinsă de o melancolie viscerală, se aruncă în brațele lui Fulviu. Peste umărul lui, cu ochii aburiți, văzu cum Adela privește înstrăinată în jur, ca și cum s-ar fi despărțit de mobilele și obiectele din casă. Se opri puțin în fața manechinului cu splendida rochie de mireasă, apoi deschise ușa de la intrare și dispăru în marea de raze ce cotropea curtea bunicilor.

— Am alungat-o, șopti Luiza într-un sfârșit. Crezi că o vom mai întâlni vreodată? Sau a pornit pe o cale unde nimeni nu o va mai ajunge?

— Locul acesta are ceva magic, spuse Fulviu mergând să închidă ușa ce se deschisese singură. Aici am impresia că se poate întâmpla orice. Poate că aici e locul de convergență. Sau se află chiar lângă el, lângă curtea bunicilor tăi, și de aceea sunt posibile suprapuneri de timpuri și spații. Dacă te vei mai întâlni vreodată cu Adela, va fi probabil acolo, afară, dincolo de ușa de la intrare, indiferent unde dă ea, fie spre casa scărilor, fie spre curtea bunicilor.

— Ai văzut-o și tu? întrebă Luiza dintr-o dată suspicioasă. Spune-mi că nu ai văzut-o, e destul că sunt eu nebună. Prefer ca tu să rămâi lucid când eu am halucinații.

— Dacă a fost într-adevăr aici, atunci înseamnă că toată întâmplarea asta a repetat visul în care Adela și Anir au coborât în orașul scufundat.

— Dar am visat scena de mai multe ori! O dată prin ochii lui Anir, altă dată prin ai mei însămi, iar acum prin ai Adelei.

— Cum spuneam, suntem aproape de un punct de convergență...

— Asta înseamnă că de acum înainte voi fi invadată de lumea din vis?

— Nu știi prea bine unde am greșit. Te prevenisem că tu poți să-ți vizitezi dublul în vis, dar că pe el nu trebuie să-l chemi să te viziteze în lumea ta. Poate nu ar fi trebuit să te învăț să-ți creezi dublul. Nu m-am gândit că ești atât de dornică să-ți trăiești pe viu visele. Asta spunea și Vladinski.

— Nu te acuza. Nu a trebuit să vii tu ca să mă înveți să-mi placă visele. Mi-am dorit dintotdeauna să visez și, dacă e nevoie, voi plăti prețul pentru asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu am de gând să accept tratamentul lui Vladinski. Dacă pentru a fi așa-zis sănătoasă trebuie să mă transform într-o legumă luând sedative, dacă pentru a fi normală trebuie să renunț la vise, atunci nu voi mai lua nici una din pastilele lui. Cu orice risc.

— Și dacă vei pierde controlul?

— Vei fi lângă mine să mă ajuți să despart visul de realitate.

— Mi-e teamă, murmură Fulviu, că ceea ce s-a pus în mișcare depășește puterile mele.

Obosit, îi dădu de înțeles Luizei că nu mai dorește să vorbească. Se duse în camera fetei și se așeză în fotoliul dinspre peretele opus patului. De pe biroul de lucru, culese o carte lăsată deschisă cu fața spre masă. Era *Maestrul și Margareta* de Bulgakov, dar coperta era atât de roasă și tocită, încât titlul abia se mai vedea. Pe fondul albastru, o pisică zbura sub o lună de fildeș. Pe prima pagină, în dreapta sus, era mângălit numele Luizei și o dată din calendar. „La ceasul unui amurg învăpăiat de primăvară”, începea romanul. Scufundându-se în citit, Fulviu se pomeni că, în locul maestrului și al Margaretei, se gândește la Anir și Adela. Îi vedea pe cei doi rătăcind pe străzile romanului, care semănau cu cele ale Clusiumului.

— Fulviu, ce citești? Îl întrebă Luiza, venind și ea în cameră.

— Maestrul Anir și Margadela, răspunse el în glumă.

— De unde ai luat cartea? Din raft?

— Era pe masa ta.

— Nu e posibil. Am căutat-o acum câțva timp și nu am găsit-o niciunde. Nici la mine, nici în biblioteca alor mei și nicăieri în toată casa. A fost la tine? Ți-o împrumutasem ție?

— Nu, era aici pe birou. Și cineva a citit-o de curând, fiindcă era deschisă. Dar ce se întâmplă? Ți s-a făcut rău? E ceva legat de carte?

— Am visat că Adela citea romanul.

În încăperea se lăsă tăcerea. Luiza se ghemui în pat și se acoperi cu plapuma peste cap. Fulviu rămase pe scaun descumpănit. Închise cartea cu grijă și o întoarse pe toate părțile.

— Crezi că ai avut azi-noapte o criză de somnambulism? întrebă el.

— Nu îmi aduc aminte, răspunse Luiza de sub plapumă. Dar e posibil, mi s-a mai întâmplat și altădată.

— Ce mai făcea Adela în vis?

— Fulviu, îl întrerupse Luiza, ieșind valvârtej dintre așternuturi. Pe biroul meu se află cumva și *Peripețiile Alisei*?

— Nu, spuse el, împrăștiind celelalte cărți de pe masă. Sunt doar câteva manuale, mai multe caiete și jurnalul de vise. Numai dacă, se opri tânărul, întorcând pe o parte și pe alta coperta jurnalului și citind titlul scris pe ea, numai dacă nu te referi la *Peripețiile Adelei în lumea oglinzii*. Când i-ai dat jurnalului acest nume?

— Imediat după ce mi l-ai adus la spital. De fapt, cred că Adela i-a pus titlul.

— Vasăzică Adela nu ți-a apărut acum pentru prima oară?

— Nu, desigur, o visez de câțiva ani.

— Mă refer la o apariție în timp ce ești trează, precum cea de adineaori. Titlul cel nou nu apare pe un caiet din vis, ci pe jurnalul tău de aici.

— Dar adineaori am avut o halucinație! Oricât sunt de isterică, știu și eu să disting între vis și realitate. Sau nu a fost o halucinație? Fulviu, ce îmi ascunzi? Știi ceva și nu vrei să-mi împărtășești și mie? Te rog, nu încerca să mă protejezi.

— Să fie posibil să o fi adus pe Adela aici? se întrebă Fulviu sibilinic.

— Crezi că e posibil să mă întâlnesc cu Adela cu adevărat?

— Într-un fel, te-ai întâlnit deja cu ea. Când ți-a luat locul, în timp ce rățăceai prin oraș, ea a trăit prin tine. Dar asta a fost un delir, cu un schimb de personalitate.

— Nu așa, nu în vis sau în delir. Crezi că e posibil să mă întâlnesc cu ea față în față, aici, în lumea noastră?

Fulviu nu răspunse, se făcu doar mai alb la față.

— Ce ar însemna asta?

— Vladinski ar spune că, atunci când îți vezi proiectate în afara ta părți din tine, ai suferit un clivaj de personalitate.

— Dar tu ce spui?

Fulviu însă nu mai spuse nimic, privind neajutorat caietul pe care îl ținea în mâini. În acel moment, se auzi soneria de la ușa de intrare. Luiza se duse să deschidă și o vreme nu mai apărură. După zece minute, Fulviu ieși și el în sufragerie și îi văzu pe Luiza și Vladinski așezați la masă și discutând destul de aprins.

— Ah, ești aici, tinere! spuse doctorul când îl văzu în ușă. Tocmai îi împărtășeam Luizei ideea că poate ar trebui să continuăm ședințele în trei. Mi-e teamă că sfaturile mele nu au nici un efect asupra ei, câtă vreme tu te afli lângă ea și iei în derâdere tot ceea ce spun.

— Nu e nevoie să dați vina pe Fulviu, interveni Luiza. Îmi asum tot ceea ce mi se întâmplă.

— Tu ai încurajat-o să nu mai ia sedative? continuă Vladinski fără să o ia în seamă pe fată și privindu-l muștrător pe Fulviu.

— De unde știți că nu iau tabletele? întrebă Luiza cu o naivitate dezarmantă.

— Nu e greu de constatat. Se vede după pupilele tale. Dar și din starea de agitație în care ești.

— Domnule doctor, spuse Fulviu, nu știu dacă ceea ce se întâmplă e bine. Tot ce putem face acum este să mergem înainte.

— Și îți asumi responsabilitatea dacă Luiza are o nouă decompensare? Se poate întâmpla oricând.

— Nu mi-aș ierta-o niciodată, mărturisi Fulviu.

— Nu te lăsa învinovățit, sări Luiza. Tot ceea ce fac, continuă ea către medic, fac cu bună știință. Măcar Fulviu e cu mine.

În momentul acela, o a patra persoană interveni în discuție. Michael Textoris apăruse și el în ușa de la intrare, întorcându-se de la slujbă. Cu o voce rugătoare, spuse:

— Vroclav, nu vă certați. Să nu renunți, te rog, la tratament. Acceptă-i pe amândoi așa cum sunt, după cum i-am acceptat și eu.

Vladinski izbucni în râs. Se ridică de pe scaun, se apropie de Textoris și îl bătu pe umăr.

— Fii liniștit, nici prin gând nu-mi trece. Cazul e prea interesant. Devine un fel de aventură. Numai că mă simt deprofesionalizat și iresponsabil. În loc să aduc ordine, mă las și eu atras în delirul acestor tineri. Mi-e teamă să nu sfârșească amândoi ca pacienți într-o rezervă acolo la mine. Cei de la minister mă vor închide cu siguranță alături de ei.

Doctorul nici nu bănuia în cât de scurt timp i se vor adevăra temerile. După nici zece zile de la această discuție, într-o dimineață către prânz primi un telefon speriat de la Michael Textoris. Cu o voce agitată, care lua pe alocuri înălțimi stridente, acesta îi spuse că Luiza are o criză. Vroclav se afla în mijlocul unei ședințe. Îi ceru lui Michael să se calmeze și promise că va veni imediat ce va putea părăsi clinica. Până atunci îi va trimite o infirmieră, care să aibă grijă de Luiza și eventual să-i facă o injecție de sedare.

Când ajunse, în sfârșit, spre după-amiază, la familia Textoris, situația își dezvălui o față neprevăzută. Se așteptase ca Luiza să fie pradă unei crize, să-și fi pierdut luciditatea, să delireze și să umble prin casă. În loc de asta, o găsi șezând confortabil într-un fotoliu din sufragerie, citind liniștită o revistă de benzi desenate dintr-un teanc aflat pe o masă în fața ei. Cel care îi ieși agitat înainte fu Michael Textoris. Era atât de grăbit și de confuz, încât nu reuși să articuleze coerent ceea ce voia să spună.

— Liniștește-te, îl îndemnă Vladinski conducându-l spre un fotoliu.

— I-am dat cinci miligrame de valium, îl informă sora, venindu-le în întâmpinare.

— Cui, fetei?

— Nu, tatălui. După cum vedeți, fata e liniștită. Domnul însă e în plină criză de isterie. Am încercat să-l liniștesc, dar valiumul nu a avut prea mult efect asupra lui.

— Vroclav, îngăimă Michael Textoris, ceva mai liniștit, Vroclav, privește revistele Luizei.

Vladinski își roti privirea spre mormanul de benzi desenate, văzu zâmbetul de delectare cu care fata se scufundase în citirea lor, apoi se întoarse spre prietenul său.

— Le văd. Calmează-te. Povestește-mi ce e cu ele.

În sfârșit mai relaxat în urma venirii doctorului, sau poate datorită faptului că sedativul începuse să-și facă efectul, Michael răsuflă adânc și se lăsă moale în scaun.

— Vroclav, vezi revistele? Nu existau. Luiza le-a adus.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Dacă îmi amintesc bine, îi cumpărați benzi desenate Luizei de când era mică.

— Da, dar Regine le-a dat...

— Când? De ce?

— Știi că Regine nu mai vorbește cu noi decât monosilabic. Dar își face cunoscute intențiile în alt mod, prin gesturi. Acum vreo două săptămâni i-a adus Luizei un costum de mireasă.

— Da, mi-a spus chiar Luiza. E cel de pe manechinul din colț, de lângă ușă, nu?

— Întocmai. A fost, dacă nu mă înșel, al mamei ei, al Emmei. Nu știu unde l-a păstrat, în vreo ladă de zestre, într-un dulap. După cum vezi, modelul e foarte frumos, elegant chiar, numai că e desuet. Iar materialul s-a îngălbenit. Nu e de mirare că Luiza l-a refuzat.

— Cadoul era simbolic. L-am interpretat cu Luiza. Era un semn că Regine îi dă dezlegarea să se căsătorească. În fond, o transfera pe mama ei asupra Luizei.

— Lasă interpretarea și ascultă-mă. Văzând că Luiza refuză cadoul, într-o zi, când fata era plecată de acasă, Regine a

chemat un misit de la anticariatul de peste drum și i-a vândut toată colecția de benzi desenate.

— Interesant, se însufleți Vladinski. Nu cunoșteam episodul. L-aș interpreta ca pe o metaforă prin care Regine îi spune Luizei: încetează să te mai porți ca un copil, ai devenit adultă, trebuie să te căsătorești. Cum a răspuns fata?

— A plâns toată seara, spunând că și-a pierdut copilăria. Că Regine i-a rupt ultima legătură cu basmele.

— Da, e același blocaj la nivelul gândirii magice infantile, ca în cazul viselor. Dar tu de ce ești atât de agitat?

Michael îl privi consternat.

— Cum? Dar nu vezi ce se întâmplă? Luiza citește revistele pe care Regine le-a vândut.

— Tot nu înțeleg.

— Când m-am întors acasă la prânz am găsit-o cu ele în brațe. De unde le-a adus?

— De ce nu o întrebi pe ea? Luiza, se întoarse Vladinski, de unde ai luat benzile desenate?

— Din dulapul lor, răspunse Luiza simplu, fără să ridice ochii din revistă.

— De unde mai exact? continuă doctorul, venind lângă ea.

— De acolo, arată Luiza un corp de bibliotecă cu ușă.

Vroclav se apropie de bibliotecă și deschise ușa culisantă. Înăuntru, rafturile erau goale, se vede că toate revistele se aflau pe măsută.

— Îți plac așa mult?

— Ca să spun drept, m-am cam plictisit de ele. Le-am citit de atâtea ori, încât le cunosc pe de rost. Dar țin foarte mult să le știu acolo, sunt o garanție că mă pot reîntoarce la copilarie, că porțița lumii aceleia încă nu s-a închis.

— Dar exemplarele acestea de unde le-ai adus?

— De niciunde. Când am simțit că vreau să le recitesc, am deschis pur și simplu ușa și le-am luat din dulap. Nu știu de ce e atât de mirat tata.

— Vezi, spuse Vroclav întorcându-se spre Michael Textoris. Lucrurile nu sunt greu de explicat. Pur și simplu anticarul vostru nu a luat toate exemplarele.

— Dar l-am văzut golind dulapul.

— Atunci poate că Luiza avea un teanc ascuns în altă parte. Ce te-a speriat așa de puternic? Te-ai simțit vinovat?

— Știu și eu? Mi s-a părut, cumva, că Luiza le dorește atât de mult, încât au apărut sub mâna ei. Cred că m-a răzbit tensiunea din ultimele săptămâni. Atât ar lipsi, să-mi cedeze și mie nervii.

— Nu te îngrijora, îl bătu Vladinski prietenește pe umăr. Am să o pun pe soră să-ți facă încă o injecție, acum înainte de culcare, ca să dormi profund până dimineață. Măine te vei scula perfect odihnit.

În timp ce Michael Textoris se retrăsese în dormitor cu sora, iar Vladinski aștepta în sufragerie, fără să o deranjeze pe Luiza din citit, în ușa de la intrare se ivi, fără să mai sune, Fulviu.

— Bună seara, spuse el, cuprinzând cu privirea întreaga sufragerie.

— Fulviu, intră, îi răspunse Luiza din fotoliu. Stai liniștit și așteaptă-mă, nu mă întrerupe.

— Bună seara, tinere pretendent, îl întâmpină Vladinski.

— Da, halal pretendent, aruncă Fulviu. Cam ca Parsifal.

— Nu înțeleg, de ce nu vă căsătoriți, acum, când Regine v-a dat și ea încuviințarea?

— Pentru că lucrurile nu sunt niciodată la fel, ca să poată fi pur și simplu luate de la capăt.

— Oricum, rochia aceea e splendidă.

— Într-adevăr, recunosc Fulviu. Dar în locul Luizei, dumneavoastră v-ați îmbrăca în ea pentru nuntă?

— Te referi la faptul că e rochia de mireasă a bunicii? Crezi că Luiza nu acceptă simbolismul ei?

— Cred că ar vrea să o ardă. De fapt, i-a și dat foc, numai că arde și ea odată cu rochia.

Vladinski nu mai apucă să facă vreun comentariu, fiindcă sora medicală ieși din dormitor și îi făcu semn că pot să plece. Doctorul o salută pe Luiza, dădu mâna cu Fulviu și, împreună cu asistenta, părăsi casa.

— Fulviu, spuse Luiza, nu te supăra, vreau să citesc în seara asta. Stai în fotoliu, sau culcă-te în patul meu, lasă-mă pe mine aici. Te rog stinge candelabru, prefer veioza asta. Îmi aduce aminte de nopțile din copilărie, când citeam pe ascuns, cu lanterna sub plapumă.

Fulviu stinse lumina și se întinse într-un alt fotoliu, cu capul lăsat pe spătar. Se făcuse noapte și încăperea avea un aer fantomatic, din cauza umbrelor lungi pe care le împrăștia abajurul veiozei. În jurul Luizei se desenase o sferă de lumină crem, care lăsa colțurile camerei în întuneric. Pendula din perete avea un ticăit de greiere, ce se pierdea în aer ca susurul unui izvor subteran. Din când în când, afară se auzea vâjâitul înfundat al unei mașini trecând în viteză. De la o vreme, în depărtare, un câine începu să latre prelung la luna plină care zimțuia cerul.

„Ia te uită!“, își spuse Fulviu tresărind în fotoliu. „Când a aprins Luiza o lumânare în locul veiozei?“

Într-adevăr, veioza fusese stinsă, iar pe masă ardea o lumânare. Fulviu recunoscuse sfeșnicul pe care îl folosiseră el, Michael Textoris, agentul de poliție și infirmierul în noaptea când Luiza fugise de acasă și o așteptaseră în timpul unei pene de curent. Flacăra dansa și sfârâia, alungindu-se într-o parte și-n alta, de parcă ar fi fost bătută de vânt. Fotoliul în care stătuse Luiza era gol, dar în el se afla o revistă deschisă, întoarsă cu fața în jos. Pe măsuta alăturată se înălța restul colecției de benzi desenate. Culorile coperților se topeau în penumbră, ca niște picturi în acuarela scufundate în apă. Aerul era impregnat de o beteală roșiatică magică.

„Visez!“, se lămuri Fulviu. „Visez că mă aflu tot în încăperea unde am adormit. Și, ciudat, Luiza citește și aici benzi desenate? De fapt, unde e Luiza?“

Se ridică volatil din fotoliu și alunecă, aproape fără să atingă podeaua, împrejurul mesei mari din mijlocul sufrageriei. Aruncă o privire pe ușa deschisă în camera Luizei, dar patul fetei era gol, apoi se îndreptă spre holul de la intrare. Într-o parte, luminat spectral de către lumânare, dădu peste manechinul

de mireasă. Dar rochia nu era acolo – dispăruse împreună cu splendida pălărie cu voaletă și cu umbrela cu volane de dantelă. „Ah, înțeleg, știu unde s-a dus“, își spuse Fulviu, amintindu-și de un vis precedent.

Deschise ușa de la intrare și, așa cum se așteptase, nu dădu în casa scărilor, ci în curtea străluminată de lună. La fel ca în visul anterior, în mijlocul curții se afla și acum podiumul de lemn, cu o persoană arzând pe el. Dar rugul era aproape stins, rochia de dantelă împreună cu toate straturile de haine vechi de sub ea arseseră până la ultima fibră, iar fata se topise o dată cu el, ca fitilul lumânării din sufragerie. Mai rămăsese doar un colan de stofe de o palmă înălțime, lipit de scânduri, fumegând și sclipindu-și jarul la adierile vântului.

Fulviu privi din prag întreaga scenă. „Unde e Luiza?“, se întrebă el. „Ce semnifică toate astea?“

„Luiza și-a ars visele“, veni un răspuns care îi pătrunse direct în minte.

Fulviu se întoarse spre un dâmb dincolo de gardul curții. Emma Textoris, în haine de culoarea zăpezii de lebădă, strălucea în continuare prin întreg peisajul, ca un fier înroșit ce străpunge o hârtie. Spre deosebire de poleiala de var rece și dezolant cu care luna îmbrăca suprafețele, ființa bunicii pâlpâia cald, direct pe suflet.

„Nu e posibil, visele nu ard!“, protestă Fulviu.

„Ai încurcat replicile“, zâmbi Emma. „Manuscrisele sunt cele care nu ard. Însă visele, da.“

„Luiza nu va mai visa?“, se sperie Fulviu. „Trebuie să o previn. Visul acesta nu poate fi dus până la capăt. Trebuie luat de la început.“

„Visul acesta a ajuns la capăt. Aici e capătul“, îi transmise Emma Textoris. Apoi, ca un reflector ce se stinge în spatele unui ecran translucid, se estompă în aer. Trupul ei se resorbi într-o altă dimensiune, iar peisajul se cicatriză rapid peste conturul de lumină care îl perforase cu puțin înainte. Fulviu nu rămase însă să contemple fenomenul, ci se întoarse în

sufragerie ca să o înștiințeze pe Luiza de ceea ce aflate. „Dar dacă nu e acolo?“, se întrebă el neliniștit. „Dacă a ars într-adevăr și fotoliul e tot gol?“

Luiza se afla însă în fotoliu și citea benzi desenate. Prezența ei îl surprinse atât de puternic, încât Fulviu dădu un țipăt. Imediat observă că încăperea nu mai era luminată de lumânare, ci de veioza electrică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luiza ridicând leneșă ochii din revistă. De ce mă privești așa? Vino lângă mine.

— Sunt treaz? M-am trezit? se miră Fulviu, încercând să-și dea seama cum ajunsese din fotoliul unde adormise în holul de la intrarea în locuință. Am avut un vis îngrozitor, îi spuse el Luizei, așezându-se lângă ea, la picioarele fotoliului.

— De aceea îți bate așa repede inima? îl liniști ea, mângâindu-i părul. Povestește-mi!

— Am visat că, o dată cu rochia de mireasă, ai ars și tu. Și nu știam unde ai dispărut...

— Rochia aceea trebuia s-o ard, din cauza tuturor vechiturilor de sub ea. Iar cea care va arde nu sunt eu, ci Adela.

— Cum? De ce?

— Este pe cale să se întâmple ceva minunat. Nu știu care e adevărata semnificație, poate că într-adevăr înnebunesc, cum se teme Vladinski, dar nu îmi pasă. Bunica mi-a spus că Adela se pregătește să coboare în orașul scufundat. Dacă ea va pleca, îmi va lăsa moștenire lumea ei, rămasă fără stăpân.

— Orașul de dedesubt este Clusium văzut în vis. Adela și Anir s-au instalat în apartamentul din vis al familiei voastre.

— Întocmai. De multe ori mi s-a întâmplat să mă visez chiar aici, în camera mea, sau în sufragerie, sau în alte locuri din bloc și din oraș. E ca o lume suprapusă peste cea reală.

— Dar cum le-ai mai vizita dacă eul tău din vis dispare?

— Nu mai e nevoie să le vizitez eu. Vin ele la mine.

— Înțeleg, se întunecă Fulviu. Vrei să o urci pe Adela pe rug, ca pe o vrăjitoare...

— E prea torturată și nefericită. Îi fac un bine.

— Te sinucizi în vis? Dacă Adela scapă de sub controlul tău, chiar dacă ai putea să o urmărești pe unde merge, întâmplările ei nu vor mai fi și ale tale, iar tu însăși vei dispărea din propriile vise.

— Nu voi mai avea nevoie să visez.

— Mă îndoiesc că la așa ceva se referea bunica ta. Nu te poți elibera de Adela sacrificând-o. Nu asta e soluția. Tu și dublul tău trebuie să trăiți în paralel. E adevărat, dacă vine ea la tine, te invadează lumea viselor și nu te mai poți trezi; în schimb, dacă ea moare, nu vei mai visa deloc.

— Așa crezi? Mie mi se pare, dimpotrivă, că, dacă ea dispare, visele ei vor coborî asupra mea. Lumea paralelă va fi chiar aici, alături de mine. Să-ți arăt ceva.

Luiza se ridică din fotoliu, îl prinse pe Fulviu de mână și îl trase în fața teancului de reviste, în timp ce acesta murmură pentru sine „Nu e bine. Nu e bine nicidecum“.

— Știi cât de mult îmi plăceau benzile desenate. Regine mi-a aruncat întreaga colecție. Astăzi mi-am propus să le recuperez și am dat un telefon anticarului. A fost mirat, apoi a promis că mi le dă înapoi dacă îi restituî, desigur, suma și un comision pe deasupra. Le-a adus un băiat de la magazin și mi le-a lăsat aici pe toate. Știi că îmi lipseau unele numere. Ei bine, când am început să le răsfoiesc, am observat că acum colecția este completă. De asta m-am scufundat în citit. Așa o plăcere nu am trăit de când eram fetiță și primeam revistele proaspăt cumpărate.

— Nu înțeleg. Anticarul a completat colecția?

— Nu. Nu e colecția mea, e colecția Adelei. Fiind o colecție visată, a fost întotdeauna completă. Iar eu acum am primit înapoi revistele ei. Băiatul care le-a adus înapoi a fost el însuși șocat. A dat de aici un telefon patronului său, anunțându-l că au apărut reviste care nu figurau în inventarul lor. Dar anticarul nu l-a luat în seamă, spunea că nu are vreme de pierdut cu aiureli. Iar băiatul a lăsat inventarul baltă și a fugit cât se poate de repede.

— Care reviste? întrebă Fulviu neîncrezător. Arată-mi și mie un număr pe care nu îl aveai.

Luiza răsfoi prin colecție și alese două exemplare, pe care i le puse lui Fulviu în mână.

— Și lumânarea e din vis, adăugă ea.

— Care lumânare? bâigui Fulviu.

— Cea de adineaori, când ai ieșit din apartament.

Fulviu simți un vârtej de panică și o sudoare rece urcându-i pe spate.

— Ce vrei să spui? Că afară e curtea bunicilor?

— Ha, ha, ha, râse Luiza, sărind în jurul lui entuziasmată. Încearcă și vezi. Da, ar putea fi și curtea bunicilor, dar cred că e casa scărilor. Nu-ți fie teamă, uite, eu nu am fost niciodată așa de fericită.

— Oare totuși visez? se întrebă Fulviu lăsându-se moale în fotoliu. E un coșmar.

— Nu e un coșmar, îl contrazise Luiza. Nu ți-ai dorit niciodată într-un vis ca întâmplările să fie adevărate? Eu am pățit de atâtea ori să visez că zbor și apoi să-mi spun dezamăgită că nu e decât un vis din care voi sfârși prin a mă trezi. Dar de fiecare dată speram că poate totuși nu visez.

— Vrei să spui că acum ai putea să zbori?

— Ha, ha, vulpoiule. Nu mă pune la încercare. Nu vreau să mă pomenesc că mă trezesc totuși.

— Dar noi suntem acum treji? Sau avem un vis împreună?

— Vrei să verifici? Telefonează-i doctorului Vladinski.

— E o idee năstrușnică, protestă Fulviu, dar Luiza, exuberantă, adusese deja aparatul telefonic, trăgând după ea firul lung și încurcat.

Formă numărul și apoi îi dădu receptorul prietenului ei, în ciuda opoziției acestuia. Aparatul sună îndelung. Între două semnale, pe fir se auzea o muzică de jazz sincopată, venită pe o legătură paralelă.

— Nu răspunde, cu siguranță doarme, decise Fulviu, grăbindu-se să pună jos receptorul.

Dar tocmai atunci cineva ridică receptorul la capătul celălalt al liniei.

— Clinica doctorului Vladinski, anunță o voce subțire de femeie.

— Îl caut pe domnul doctor, dar vă rog să nu îl treziți.

— Ce idee! Nu dorm niciodată la ora aceasta, veni răspunsul medicului, care preluase între timp receptorul.

Fulviu privi contrariat ceasul cu pendulă, care arăta aproape trei noaptea, și nu găsi nimic ce să spună.

— Tinere Friator, dumneata ești? Cred că ți-am recunoscut vocea. Ce s-a întâmplat?

— Voiam să vă întreb dacă e posibil un delir în doi.

— Delir colectiv? Desigur. Doar tu însuți îmi vorbeai de vise în doi. De ce mă întrebi?

— Dacă ar fi cazul, cum poți ieși din el?

— Astăzi a înnebunit toată casa Textoris, bodogăni Vladinski. Ce obiecte au apărut și în fața ta din neant? Tot acele reviste?

— Așadar le-ai văzut și dumneavoastră?

— Cu siguranță le-am văzut. Nu ar fi trebuit să le văd?

— Cred că nu.

— Haide. Nu înțeleg de ce v-ați speriat de niște hârtii. Luiza ținea ascunse acele exemplare și le-a scos pur și simplu dintr-un dulap.

— Ea spune că le-a adus înapoi de la anticariat.

— Mie nu așa mi-a mărturisit. Dar ce importanță are? Cel mai indicat ar fi acum să te culci și să lași somnul să-ți împrăștie mîntea.

— Așa am și făcut. M-am culcat. Și acum nu știu dacă sunt treaz sau visez.

— Interesant. Și prin mine vrei să te încredințezi că ești treaz, nu? Dar dacă visezi și acest telefon?

— Asta ar fi îngrozitor.

— Te-am prevenit că vă jucați iresponsabil cu visul. Pe de altă parte, mi se pare că ești destul de lucid acum. Luiza e acolo?

Fulviu nu apucă să răspundă, fiindcă pe fir interveni din nou vocea femeii care ridicase la început receptorul.

— Domnule doctor, îi întrerupse ea, veniți vă rog urgent în salonul șase. Ne pare rău, se adresă ea apoi intempestiv lui Fulviu, doctorul Vladinski nu mai este disponibil.

În receptor se auzi un declic. Însă după el nu urmă tonul obișnuit, ci se reluă semnalul unui apel la care nu răspunde nimeni. De asemenea, printre țârâituri răzbătea în continuare melodia sincopată de jazz. Fulviu privi nedumerit aparatul și se întoarse spre Luiza. Tresări puternic când descoperi că sufrageria era din nou luminată de flăcările lumânării. Luiza se reasezase în fotoliu și îl privea zâmbind.

— S-a luat curentul, cât timp vorbeai la telefon, se scuza ea. Am adus o lumânare.

— Dar eu nu am băgat nimic de seamă.

— Nu, nu, chicoti Luiza, erai atât de captivat de convorbire încât aș fi putut și pleca de acasă.

Fulviu se ridică nesigur în picioare, merse precaut până la masă și începu să-i pipăie tăblia, până ajunsese la sfeșnic. Îl apucă de picior și îl duse cu grijă în fața ochilor. Suflă delicat asupra flăcării, care se alungi într-o parte, gata să moară, apoi se ridică din nou victorioasă. Umbrele din cameră, care se alungiseră și ele, reveniră la normal. Fulviu își trecu rapid dosul palmei drepte prin flacăra și în aer se ridică miros de păr ars.

— Nu visezi, îl încredință Luiza. Nu pricepi că se întâmplă ceva minunat?!

— Tocmai de așa ceva mi-e teamă. Uite, eu am să mă duc în camera ta să mă culc. Mă simt obosit și confuz, ar fi mai bine să urmez sfatul lui Vladinski. Poate ar trebui să dormi și tu.

— Am impresia că eu nu mai am nevoie să dorm, fiindcă dorm tot timpul. Dar tu poți să încerci.

Fulviu simți că îl copleșește o oboseală de fontă. Șira spinării i se înmuie, apăsată de saci de nisip, încât abia reușea să se mai țină pe picioare. Se târî spre camera Luizei, dezbrăcând din mers cămașa și pantalonii. Din prag, i se păru că patul se află la zeci de metri depărtare, de parcă încăperea s-ar fi alungit trasă pe șine. Străbătu interminabila distanță

luminat din spate de flăcările lumânării din sufragerie și se trânti în așternuturi. Îl durea capul atât de apăsător, încât nici nu își dădu seama când adormi.

În somnul de mătase, la un moment dat, lumina soarelui începu să-i gădile pleoapele. Încet, leneș, Fulviu își lăsă corpul să se trezească și conștiința să-i urce din nou la suprafață. Deschise ochii odihnit, într-o cameră inundată de astrul dimineții. Noaptea trecuse și toate spaimile ei se șterseseră închise în debaraua uitării. Se întinse în pat și cercetă curios camera, căutând-o pe Luiza. Fata nu era înăuntru, dar îi vedea papucii de casă moțâind ca doi pui de pisică pe covor, iar pe ușa șifonierului atârnavu pe umerase mai multe rochii, stând parcă la taclale. Aerul se încălzise sub bătaia razelor care străbăteau modelele draperiei.

Fulviu se ridică în capul oaselor căscând mulțumit. Podeaua era rece, așa că luă în picioare papucii de molton ai Luizei, cam mici pentru tălpile lui. Se îndreptă întinzându-se spre sufragerie și deschise ușa dintr-o mișcare. Dar imediat se opri, electrocutat de un sughiț de surpriză. Sufrageria era scufundată într-un întuneric greu. De afară, pe fereastră mustea bezna nopții, mângâiată de luna de cupru, iar înăuntru umbre prelungi dansau în flacăra mișcătoare a blestemei lumânări ce nu se mai stingeau. Luiza ședea în același fotoliu, cu privirile scufundate în benzile ei desenate. Părea că nici nu se clintise de când o lăsase acolo ca să meargă la culcare. Cu o mișcare la fel de bruscă, Fulviu sări înapoi în camera Luizei, închise ușa spre sufragerie și se sprijini de ea tremurând.

— Fulviu, ce ai pățit? se auzi de dincolo vocea prietenei sale.

Dărdâind fără putința de a se controla, se sprijini doar mai tare în ușa când o simți pe Luiza apropiindu-se și împingând ușor pentru a intra.

— Fulviu, de ce te-ai speriat? îl întrebă ea îngrijorată prin ușă. Lasă-mă să intru, nu fugi de mine.

Cuvintele ei îl mai liniștiră, ca și cum vocea l-ar fi convins că nu avea de-a face cu o fantomă. Respiră de câteva ori profund, până simți că tremurul dispare, apoi se dădu încet

la o parte din ușă. Luiza intră și îi prinse fața în palme. Ochii îi străluceau îngrijorați și calzi, dar Fulviu nu cutează să privească în adâncul lor, pentru a nu întâlni acea lumină străină de care îi era teamă. Peste umărul Luizei, prin ușa deschisă, văzu că sufrageria intrase în normal. Lumânarea se zărea arsă pe masă, iar soarele dimineții ardea voios în suprafețele incandescente ale ferestrelor.

— Te-ai speriat? Ai crezut că e noapte? îl cercetă Luiza cu blândețe. Uitasem să deschid roletele, de aceea era întuneric.

„Nu te cred, roletele erau deschise“, șopti Fulviu în sinea lui, dar imediat făcu să tacă această voce și răspunse îmbrățișării Luizei.

— Nu a fost nimic, am avut o halucinație, o liniști la rândul lui pe fată.

— Vă rog, încetați să mai vorbiți de halucinații în casa asta! se auzi din sufragerie vocea molcomă, aproape imploratoare, a lui Michael Textoris.

Ieșise din dormitor în pijama și avea chipul destins de somn și ochii încă în ceața somniferelor. Îi privea pe cei doi ca și cum l-ar fi durut capul și ar fi încercat să evite mișcărilor bruște. Când se convinse că rugămintea lui ajunsese la tineri, porni către bucătărie târșându-și papucii de casă pe parchet. Dispăru pe ușă și dinăuntru se auziră trântite ușile dulapului de vase și clinchet de oale și cești. Un chibrit pocni sfârâind, urmat de zgomotul unui robinet de aragaz și de fâșâitului gazului arzând. Michael umplu un ibric cu apă, dar, când să îl pună pe foc, se răzgândi, comentând cu voce tare:

— Nu, cafea nu. E prea tare. Mă face nervos.

Luiza îl privi pe Fulviu cu un surâs amuzat și îl trase complice din ușă, spre pat. Îl făcu să se așeze peste așternuturi, se întinse lângă el și începu să-l sărute.

— Luiza, cât e ceasul? răsună vocea lui Michael Textoris. Cine sună la ora asta? Mergi și deschide tu, eu sunt în pijama.

Într-adevăr, soneria zbârnâi încă o dată. Luiza sări din pat, își aranjă părul și fugi la ușă.

— Bună dimineața, o întâmpină Vroclav Vladinski din prag. Am auzit că ați petrecut o noapte agitată.

— Știu și eu? răspunse zâmbind fata, invitându-l să intre. Dar dumneavoastră?

— Mulțumesc, bine. Ce face Michael? Ah, prietene, sunt bucuros să te văd. Te-ai odihnit? Ai reușit să dormi?

— Mda, mormăi Michael Textoris, pe jumătate ascuns după tocul ușii de la bucătărie, privindu-l cam chiorâș pe doctor. De ce ai venit așa de dimineață? Credeam că ai plănuit să o vezi pe Luiza doar mai târziu.

— Am venit imediat ce am putut, după telefonul lui Fulviu. Eram îngrijorat pentru voi.

„Cum adică? Chiar am vorbit cu el la telefon?“, se crispă Fulviu în patul Luizei, dar nu deschise gura.

— M-am tot gândit la întâmplarea cu revistele. Ce te-a speriat atât de puternic ieri?

— Am uitat, murmură tatăl Luizei tot mai ursuz. Era o prostie. Nu mai vreau să știu nimic.

— Ba nu, îl contrazise Vladinski, încruntându-și sprâncelele într-o linie continuă pe deasupra ochilor și a nasului. Cred că l-a afectat și pe tânărul Friator, altfel nu m-ar fi sunat atât de panicat. Luiza, unde e Fulviu?

— În camera mea, doarme încă, minți vesel Luiza.

— Acum chiar sunt curios. Spune-mi, cum ai recuperat totuși revistele? Le țineai ascunse sau le-ai cerut înapoi de la anticariat? Michael, cui le-a vândut Regine? Anticarului din fața blocului vostru?

Michael făcu un semn de aprobare și lehamite cu mâna și se întoarse în bucătărie. Dinăuntru se auzi imediat zgomot de vase răsturnate în chiuvetă și un oftat neajutorat.

— Aș vrea să verific, continuă Vladinski către Luiza, înainte de a lua o hotărâre. Îmi spui te rog numărul lui de telefon?

Plină de solitudine, Luiza aduse cartea de telefon, identifică rapid numărul cerut și îi aduse medicului aparatul telefonic. Vladinski se așează pe fotoliul Luizei, formă numărul și vorbe scurt, mângâind cu o mână teancul de reviste de pe masă.

— Michael, strigă el după ce puse receptorul în furcă. Într-adevăr, Luiza a luat revistele înapoi de la anticariat. L-am rugat pe anticar să vină până aici, cu prima factură.

— Ce vrei să demonstrezi cu asta? fonfăi nemulțumit domnul Textoris din bucătărie. Ți-am spus că nu mă mai interesează. Important este că Luiza a rămas acasă.

— Da, desigur, numai că vreau să mă lămuresc dacă nu cumva v-ați decompensat și voi. Uite, a venit anticarul, sună la ușă.

Luiza îl privea zâmbind pe medic, dar nu făcea nici un gest de a se îndrepta spre holul de la intrare, așa că Vladinski se duse el însuși să deschidă. În prag se ivi un bărbat scund de statură, grăsun, miop, cu ochelari cu multe dioptrii, îmbrăcat cu un halat din pânză de sac, împotriva prafului. Ținea în mâini niște hârtii imprimate, mâzgălite pe alocuri cu cerneală.

— Aceasta e factura, anunță el împingând hârtia sub nasul lui Vladinski.

— Intră, te rog, îl invită acesta. Aș vrea să îmi confirmi dacă acestea sunt revistele pe care le-ai adus ieri-dimineață înapoi. Tu le-ai adus înapoi?

— Nu, băiatul care mă ajută, preciză anticarul, lăsându-se dus de braț spre masa cu reviste. Pot să verific, dacă doriți, mai ales că băiatul mi-a semnalat într-adevăr niște nereguli.

Cercetă cu ochii săi de bursuc câteva reviste, apoi răsturnă o parte din teanc cu fața în sus, la primele numere, și începu să le întoarcă bucată cu bucată, verificând simultan un șir de cifre pe factură.

— Da, conchise el după câteva minute, acestea sunt. Par a fi aici toate. Sunt chiar mai multe, noi nu primiserăm decât o parte din colecție, or acum văd că e întreagă. Dacă vă răzgândiți, se întoarce el spre Luiza, sunt dispus în continuare să le cumpăr. Mai aveți nevoie de mine? Altfel, vă rog să mă scuzați, am de inventariat o bibliotecă achiziționată ieri.

Anticarul își luă rămas-bun și părăsi singur casa, fără să mai fie condus până la ușă. Vladinski stătea încruntat în scaun, bătând cu o mână darabana pe teancul de reviste și morfolindu-și

buzele. O rază de soare îl lovea din spate și părea să-i aprindă marginile bărbii tunse scurt și drept.

— Bănuiesc că e vorba de exemplarele pe care le aveai ascunse?! o interogă el pe Luiza. Sau nu?

— Lasă lucrurile moarte, Vroclav, interveni Michael Textoris înaintând în sufragerie cu două cești de ceai.

Clinchetind, așeză farfuriile și ceștile de porțelan pe masă, una în fața doctorului, cealaltă în fața sa.

— Ce ai de gând? Să știi că eu nu mai sunt de acord să o internezi pe Luiza. Fata rămâne acasă, indiferent ce ai spune.

— Dar..., încercă Vladinski să intervină.

— La noi în familie nu există nebuni! i-o retează Textoris. Ar fi o rușine ca Luiza să ajungă în ospiciul tău. Nu o las eu.

— Michael, ești medic!

— Tocmai de aceea nu o las. Știu cât valorează și ce poate medicina noastră. Nu o iei pe Luiza nicăieri. Degeaba ai venit.

Vroclav își privi lung prietenul, pe sub sprâncenele încruntate într-o dungă amenințătoare. Barba părea că-i luase în cele din urmă foc, înconjurându-i fălcile cu o nebulosă de explozii solare. Luiza se reăzese în fotoliul ei și îi privea pe cei doi bărbați cu un zâmbet nevinovat și o privire greu de interpretat. În sufragerie își făcu intrarea și Fulviu. Se îmbrăcase și își aranjase părul, iar acum îl privea pe Vladinski în parte întrebător și în parte ironic.

— A, domnule Friator, izbucni acesta ridicându-se în picioare. Îmi pare bine că ești aici, vreau să-ți vorbesc. Condu-mă te rog până afară. Michael, nu cred că e bine ceea ce faci, lucrurile trebuie rezolvate înainte să fie prea târziu. Dar e decizia ta. Caută-mă dacă se întâmplă ceva neprevăzut.

— Bine, spuse Textoris serios, ridicându-se și el de pe scaun. Îți mulțumesc pentru solitudine, mai adăugă, făcându-le semn de rămas-bun celor doi care ajunseseră în holul de la intrare.

Îi aruncă o privire Luizei, apoi dispăru greoi și posomorât în dormitor.

— Tinere, spuse Vladinski în ascensor, luându-l pe Fulviu pe după umeri. Ce s-a petrecut de fapt azi-noapte? De ce m-ai sunat?

Fulviu se rezemă de un perete al cabinei și îl privi neajutorat pe doctor, tot timpul până când ascensorul ajunsese la parter. În stradă, soarele tot mai înalt al dimineții îi orbi pe amândoi, reflectându-se în miile de ochi mați ai pavajului de piatră cubică. Vladinski își trecu mâna prin păr și prin barbă, descărcând parcă electricitatea statică acumulată în ele. Fulviu privi în trecere vitrina anticarului cu bucluc, încărcată de cărți îmbrăcate în piele, printre care erau răspândite diverse obiecte de epocă: un fier de călcat cu cărbuni, din fontă neagră danțelată, un ou de chihlimbar într-un suport de metal înnegrit, dar lucrat cu măiestrie, un baston de promenadă turnat în întregime din sticlă.

— Mi-e teamă că s-a întâmplat, spuse Fulviu abrupt.

— O nouă criză?

— Nu, ceva mai complicat. Mi-e greu să explic.

— Te rog, nu aduce din nou în discuție ideile tale fantastice. Ceea ce se întâmplă e suficient de grav. Ai simțit-o, bănuiesc, tu însuși, azi-noapte. Luiza a început să-și proiecteze anxietățile asupra voastră.

— Ne-a provocat adică un delir în mai mulți?

— Se poate spune și așa. Astfel de personalități psihotice sunt contagioase. De aceea aș vrea să o izolez pe Luiza de ai ei. Și de tine.

— Asta nu! Nu o părăsesc.

— Dar ai văzut că ai început să pierzi controlul situației.

— E adevărat, recunosc Fulviu, ceea ce se întâmplă a mers dincolo de ce știam asupra visului. Dar mi-e teamă că, dacă nu o însoțesc și o părăsesc acum, se va petrece ceva iremediabil.

— Ai un sentiment de pericol imediat? De invazie pe cale de a începe?

— Da. Dar nu ca simbol al propriei mele decompensări, cum insinuați. Nu știu cum să mă exprim. Ce s-ar întâmpla dacă granița dintre realitate și vis ar dispărea?

— Se cheamă psihoză.

— Chiar nu puteți gândi altfel decât în termeni medicali?! Vorbesc de o senzație mai vie, mai directă decât toate conceptele

dumneavoastră. Ce se întâmplă când ceea ce trebuia să rămână în adânc e dintr-o dată întors pe dos, spre în afară? Când golul acela pâlpăitor din fundul pieptului vine în contact cu lumea exterioară și se solidifică? Cum să descriu spaima că ar fi posibil să pui degetul pe punctul de unde lumea dimprejur se tulbură, intră în soluție, se dedublează, se acoperă de umbre? Că ai putea deschide acel izvor interzis care schimbă tot ceea ce îți era familiar, care aduce întunericul într-o cameră în plină zi, care suprapune locurile în așa fel încât poți să treci dintr-unul într-altul, care îți permite să menții sentimentul de zbor în plină trezie, care te face să nu mai poți deosebi dacă obiectele pe care le atingi sunt reale sau închipuite, care îi transformă pe cei din jurul tău în fantome speriate, captive într-un coșmar străin?

— Ce tiradă. Chiar simți toate astea?

Fulviu dădu afirmativ din cap, respirând sacadat și cu pupilele dilatate. Apoi luă seama la tonul ironic al medicului, suflă de câteva ori profund și își recăpătă sobrietatea.

— Așadar, domnule doctor, cum spunea și domnul Textoris, Luiza nu merge în clinică. Rămâne acasă, orice ar fi.

Între timp, sus, în sufragerie, răzbită de oboseala nopții nedormite, Luiza moțăia în fotoliu. Lumina soarelui care umplea camera se stinse treptat. Camera la rândul ei se goli de mobile până când rămase absolut goală. „Ce-i asta? Visez?! Visez din nou?“, își spuse Luiza, constatând că ferestrele și ușile dispăruseră și era înconjurată de ziduri oarbe. Urmele mai puțin decolorate ale fostelor tablouri se deslușeau ca niște dreptunghiuri dispuse neregulat pe tencuiala albă. Candelabru se evaporase și el, dar încăperea era luminată uniform și puternic. Semăna cu o cutie uriașă. Zigzagul parchetului aluneca în toate direcțiile, creându-i Luizei o senzație de confuzie și amețelă.

Stătea în picioare în mijlocul camerei. Căutând o ieșire în pereții ermetici, sfârși prin a descoperi o trapă în podea. Conturul ei tăia un pătrat în modelul parchetului. Ușa trapei nu avea mâner, dar putea fi apucată printr-o crăpătură laterală. Cuprinsă de un ușor sentiment de claustrofobie, Luiza ridică

chepengul. Prin deschizătură se ridică un val de aer rece și stătut. La început, nu întrezări nimic în întunericul de dedesubt, dar auzi un vâjâit adânc, de cavernă. Lumina care pătrundea din cameră nu răzbea până la marginile a ceea ce părea o uriașă sală subterană.

Când ochii i se obișnuiră însă cu întunericul, Luiza fu cuprinsă de vertij. Stătea aplecată pe tavanul unei bolți subterane înalte de mai mult de treizeci de metri, desfășurându-se uriașă sub ea. Departe, în afund, începu să distingă forme uriașe, de instalații, cazane și țevi cu contururi moi și rotunjite, pe jumătate topite în sol. O paloare albăstruie le lumina dintr-o parte, venind dintre ele, dintr-un spațiu și mai adânc. Printre containerele și tuburile care urcau și coborau asemeni unui relief subacvatic șuiera un ecou subțire și gălgâit.

Instinctiv, puse mâinile pe marginile trapei, pentru a se asigura că nu risca să cadă înăuntru. Însă spaima de gol era atât de mare, încât începu să se teamă că podeaua camerei se va prăbuși, fisurată ca o coajă de ou. Pentru o clipă, își imaginează cum parchetul prinde să se dezmembreze și să curgă bucată cu bucată, precum un joc de domino desfăcându-se sub ea și trăgând-o cu el în gol. Cu un gest violent, trânti chepengul peste trapă și se târî pe genunchi până lângă un perete, unde greutatea ei ar fi apăsât mai puțin asupra podelei suspendate și friabile.

— Trebuie să mă trezesc. Chiar acum. Asta nu poate să continue, hotărî Luiza.

Își trecu mâna peste ochi, apăsând pleoapele, cu speranța că, atunci când va privi din nou în jur, camera va fi revenit la normal. Din păcate, nimic nu se schimbă, mobilele nu reapărură la locul lor, parchetul gol strălucea mai departe în zigzag în fața ei.

— Cum faci să te trezești atunci când dormi? Fulviu m-a învățat cum să trec din realitate în vis păstrându-mi intențiile, dar nu și cum să revin înapoi în realitate. Dar oare e normal să judec atât de limpede dacă acum dorm? Eu gândesc toate astea?

Luiza se ridică încet frecându-și spatele de perete, pentru a se asigura de concretețea simțurilor sale. Cămașa de noapte fâșâia pe suprafața tencuită, murdărindu-se de var.

— Sunt în cămașă de noapte? tresări Luiza. Iarăși? Fără să mă fi dezbrăcat? Deci visez într-adevăr... Ceea ce înseamnă, desigur, de ce nu?, că aş putea încerca să zbor. Și atunci nu ar mai avea de ce să-mi fie frică de prăbușirea podelei.

Ridică ușor un picior în față, rămase o vreme cocoțată precum o barză, apoi își propuse să ridice și al doilea picior. Se concentrează asupra tălpii, încercând să o imagineze desprinzându-se de parchet. În piept simți un gol noduros, de parcă rădăcini de energie lemnoasă i-ar fi pornit din plexul solar. Dar piciorul nu se dezlipi de podea.

— Nu știu să zbor, constată ea contrariată. Trebuie să mă trezesc repede din acest vis în care nu pot să zbor, până nu se prăbușește etajul sub mine. Deși, dacă nu pot zbura, nu înseamnă oare că nu visez, că sunt trează? Dar atunci unde sunt mobilele din cameră? Asta nu e sufrageria alor mei, nu așa am lăsat-o când am adormit. Oare nu e apartamentul Adelei? Dar de ce e gol – se mută, i s-au confiscat mobilele? Fulviu, unde ești? Întoarce-te o dată, lasă-l pe Vladinski, nu mai sta la povești cu el, aici se întâmplă lucruri mai grave. Camera asta nu are ușă? Sau măcar o fereastră?

Era singură în încăperea goală, cu pereți îngălbeniți, luminată uniform de o sursă tulbure, invizibilă. Zigzagul parchetului era construit concentric, liniile frânte porneau din colțuri și se îndreptau toate spre pătratul trapei din centru.

— Dacă am putut aduce revistele din lumea Adelei în lumea mea, înseamnă că pot duce și lucrurile din casa mea în camera Adelei. Să încerc cu fotoliul în care am adormit.

Luiza se desprinsese de perete și începu să se aplece încet pe spate, ca și cum s-ar fi așezat comod pe fotoliul ei din sufragerie. Închise ochii și întinse mâinile în lateral, lăsându-le ușor pe brațele fotoliului. Într-adevăr, manevra reuși. Pe măsură ce se afunda în fotoliul închipuit, Luiza simți cum acesta prinde formă în jurul ei. Prin cămașa de noapte percepu atingerea,

rece la început, a suprafeței de piele, apoi rezistența ei tot mai sporită. Corpul sfârși prin a i se scufunda între pernele binecunoscute ale fotoliului din sufragerie.

— Să nu mă grăbesc să deschid ochii, își spuse ea precaut. Nu înainte de a materializa întreaga casă, altfel mă pomenesc doar cu fotoliul în camera goală.

Își imaginează mobilele din sufragerie, una câte una, mișcând capul cu ochii închiși după fiecare dintre ele. Așeză cu închipuirea suportul de reviste din dreapta ei, apoi masa mare cu scaune din centrul încăperii, oglinda mare de cristal venețian, draperiile groase, pline de praf, candelabru cu țurțuri de cristal, dulapul mare din lemn de mahon, al doilea fotoliu, covorul, chiar și manechinul de lână ușă, apoi ușile, ferestrele, totul.

Când deschise ochii, se afla în sufrageria binecunoscută a familiei Textoris. Stătea întinsă în fotoliu, cu picioarele așezate pe măsuta cu reviste cu benzi desenate. Soarele bătea vijelios prin fereastră, ridicând vârtejuri de praf în jerbele sale de raze.

— Am reușit să mă trezesc?! se întrebă Luiza neîncrezătoare. Visul acesta nu mi-a plăcut. Trebuie să i-l povestesc lui Fulviu. De ce nu se întoarce o dată?

— Tată! strigă ea după o vreme, când un gând nou îi trecu prin minte. Tată, unde ești?

Din dormitorul familiei se auzi un scârțâit greoi de pat și pași făcând parchetul să trosnească.

— Ce e, Luiza? De ce strigi?

Michael Textoris se ivi în ușa dormitorului și o privi cu ochi tulburi de somn.

— Tată, este vreo trapă în podeaua sufrageriei?

— Ce trapă? Unde?

— Te întreb dacă în podea este vreun chepeng. Acolo, în mijlocul camerei, sub covor, lângă masă.

— Iarăși una din fanteziile tale, mormări domnul Textoris. Lasă-mă în pace, mă întorc să mă culc.

Ca o nucă de cocos portocalie, cu firele pleșuve de păr grizonat înfoiate în jurul urechilor, capul tatălui dispăru înapoi în dormitor. Ușa se închise pocnind molcom în urma lui.

— Să fie, să nu fie?! se întrebă Luiza.

Sări agitată din fotoliu și se apropie de mijlocul camerei. Luă de pe masă vaza mare de porțelan chinezesc și o transportă cu grijă pe raftul superior al dulapului, așezând-o între alte două bibelouri de sticlă. Apoi strânse brocartul greu, din pânză bătută strâns, din două foi suprapuse, cu modele țesute în fir lucios de aur, îl împături și îl așează în fotoliul în care petrecuse noaptea. Masa rămase dezvelită în fața ei. Picioarele masive de nuc se arcuiau ca niște coapse de felină în cele patru colțuri. Tabla grea, în furnirul căreia fibrele lemnului desenau volute în spirale leneșe, crea sub ea un cub de umbră. Când era copilă, Luiza se ascundea adesea în spațiul acesta întunecat, protejat de fețe de masă lungi până aproape de podea, semănând cu un fagure de rășină în care ea își tăia un loc pentru corp.

Se lăsa în genunchi și înaintă în patru labe sub masă, în partea dinspre mijlocul camerei. Începu să pipăie covorul, încercând să deslușească dacă sub el se afla sau nu trapa pe care o visase. Țesătura de fire aspre, bătute des, nu o lăsa însă să simtă conturul parchetului de dedesubt. Dezamăgită, Luiza se trase afară și cercetă masa, măsurându-i din priviri greutatea. Făcu chiar încercarea de o trage într-o parte, pentru a elibera covorul de deasupra presupusului chepeng, dar monstrul de lemn nici nu se urni.

Atunci se întoarse și Fulviu. Intră în hol având în ochi o scăpărare incertă, de parcă ar fi făcut o poznă.

— Ce bine că ai venit! îl întâmpină fata. Am nevoie de tine, ajută-mă să mut masa. Am visat că sub ea se află o trapă.

— Aveți o pivniță sub voi?

— Nu fi idiot! Locuim la etaj, sub noi se află un alt apartament. Nu înțelegi ce îți spun? Am *visat* că dedesubt e o trapă.

— Bine, spuse Fulviu. Să vedem despre ce e vorba.

Cu efort, reușiră amândoi să tragă masa într-o latură a camerei, spre fereastră. Nu putuseră să o ridice în aer, așa că picioarele ei agățaseră și târâseră cu ele o parte din covor. Luiza adună restul și îl rostogoli într-o parte, astfel încât dezveli

complet parchetul. Un strat de praf fin se cernuse prin țesătură și acoperea modelul în zigzag.

— Nu se vede nimic, observă Fulviu sprijinit de masă și călărind spatele de aligator al covorului înfășurat.

— Nu te grăbi. Privește aici, vezi dunga asta fină?

Suflând cu grijă, în linie dreaptă, Luiza dezveli o tăietură fină care tăia parchetul în formă de pătrat.

— Crezi că e o ușă? Mă îndoiesc. E prea subțire, comentă Fulviu aplecându-se alături de Luiza deasupra pătratului aproape invizibil. Parcă ar fi tăiat cu un fir de ață. Nu poate fi o trapă.

— Luiza, ce-i mizeria asta?! bubui glasul muștrător al domnului Textoris.

Se vede că zgomotul mobilelor deplasate îl trezise din nou și acum stătea în ușă, în pijama, cu mâinile încrucișate la piept, privindu-i pe cei doi aspru și în același timp nedumerit.

— Pune repede lucrurile la loc. Știi că Reginei nu îi place dezordinea.

— Tată, îl întrerupse Luiza, tu ai văzut tăietura asta în parchet? Știai de ea? Crezi că e o trapă dedesubt?

— Ce tăietură? Nu e nici o trapă, o fi vreun defect al parchetului... Ce sunt năzbâtiile astea? Pune masa la loc până nu te vede maică-ta!

Nu apucă să termine însă fraza, când prin spatele său trecu Regine Textoris. Era îmbrăcată cu halatul negru de casă, închis la gât și lung până la podea, încât îi acoperea picioarele și lăsa impresia că femeia alunecă pe niște roți invizibile. Fără să scoată o vorbă și fără să-i privească pe cei din sufragerie, Regine ajunse în dreptul mesei. Apucă marginea covorului înfășurat și îl trase la loc, acoperind bucata de parchet cercețată de Luiza și Fulviu. Cei doi abia apucară să se dea la o parte. Cu o naturalețe la fel de mare, fără să arate semne de efort, Regine împinse singură masa înapoi la locul ei. Își scutură palmele de praf și părăsi camera fără să le fi spus nimic celor de față.

— Câtă putere are! se minună Fulviu.

— Așa e de când a avut șocul cu Luiza. Sau chiar de la moartea Emmei, comentă Michael cu voce joasă. Uneori mi-e și teamă de ce ar putea face.

— Mi-a acoperit ușa! De ce a astupat ușa?! se revoltă Luiza, tot în surdină.

— Te-am prevenit să nu faci dezordine. Lasă fanteziile și nu mai deranja casa! o apostrofă Michael și se retrase și el în dormitor.

— De ce te preocupă așa de mult trapa aceea? se interesă Fulviu.

— N-ai înțeles că nu exista până acum? Tata nu știa nimic de ea. A apărut doar astăzi. Cred că dă spre camera Adelei.

— A... Adelei? Aici, în lumea de zi cu zi? Nu se poate! Nu poate fi adevărat. Camera Adelei e dincolo, în visele noastre.

— Dar asta tot încerc să-ți spun: în ultima vreme am impresia că lumea Adelei a năvălit peste mine.

— Poate că tu vezi lucrurile prin ochii Adelei, spuse Fulviu mai mult pentru sine însuși. Când nu mai distingi halucinația de realitate înseamnă că înnebunești. Din fericire, nu e nici o trapă acolo, e doar o crăpătură a parchetului.

— În definitiv, nici nu mă interesează ușa asta, câtă vreme podeaua nu se surpă sub noi, conchise Luiza. Lucruri mult mai năstrușnice se pot întâmpla oricând, iar eu am de gând să mă bucur de ele. Ți-am spus că am regăsit *Peripețiile Alisei*? Am poftă să le recitesc. Vrei să ședem aici, eu la masă, tu în fotoliu, și să-ți povestesc cartea?

— De ce nu?! aprobă Fulviu și se întinse în fotoliu.

Luiza se duse până în camera ei și se întoarse cu volumul lui Lewis Carroll. Pe copertă, Alisa, într-o rochie albastră cu buline albe, umflată ca o pâstaie în jurul șoldurilor fetei, își mușca o batistă, nemaiprididind să-și ștergă lacrimile mari ca niște lalele. În fața ei, tolănit ca un pașă pe pernele unei ciuperci burtoase, un domn omidă, cu coada verde inelată răsucindu-se nepăsătoare împrejurul lui, fuma o narghilea uriașă, cu fum de chihlimbar, și o privea mirat și neînțelegător pe Luiza.

— Pe Alisa, vrei să spui, interveni Fulviu.

— Luiza aşadar stătea în camera ei de pe malul fluviului. Era o zi caldă de toamnă şi, învolburate de un vânt leneş, frunze galbene şi portocalii, pestriţe precum nişte cărţi de joc scăpate din pachet, intrau în valuri pe fereastra larg deschisă, printre perdelele date la o parte ca pletele a două sălcii plângătoare, şi cădeau rotindu-se alene, una câte una, pe parchetul lucios. Covorul de iarbă, bogat şi stufos, fusese tras într-o parte, sub coroanele întunecate din colţul camerei, la picioarele dulapului din trunchiuri geluite. Luiza stătea întinsă pe spate, cu un fir de iarbă între dinţi, contemplând vata de zahăr a norilor care alunecau pe azurul tavanului. Soarele îi bătea pieziş pe gene, ascunzând într-o maree albă paginile cărţii pe care o ţinea în mâini.

Lipa, lipa! se auzi un zgomot de lăbuţe în colţul camerei, printre trunchiurile de copaci care sprijineau masa. Luiza se scutură din moleşeala plăcută a amiezii şi privi în direcţia de unde venise zgomotul. Nu îi veni să-şi creadă ochilor! Prin camera ei trecea un iepure dolofan, îmbrăcat cu un frac ale cărui aripi atârnau pe jos, în spatele lui, ştergând praful de pe parchet, şi ţinând în lăbuţă un ceas uriaş, legat cu un lanţ de argint de buzunarul de la piept.

— Vai de mine, iarăşi sunt în întârziere! se plânse iepurele, care tocmai ieşise din camera Luizei şi traversa sufrageria.

— Stai, cine eşti?! îl somă Luiza, contrariată şi înveselită.

— Nu am timp, am întârziat, se scuză iepurele.

Trecu în goană pe lângă dâmbul înverzit al covorului, pătrunse sub picioarele înflorite ale mesei şi îşi dădu drumul printr-o galerie care ducea în adâncul pământului.

— Ia te uită, nu ştiam că uşa care dă spre vizuina iepurelui se află în mijlocul sufrageriei mele, constată Luiza.

Se ridică din iarbă, îşi scutură de paie şi petale rochia albastră cu buline albe şi porni în urmărirea iepurelui. Se lăsă în patru labe sub masă şi, fără să se gândească prea mult, se aruncă în trapa care se deschidea în podea. La început, nu văzu nimic. Aluneca parcă pe un tobogan, şezând pe rochie ca pe o pernă pneumatică. Când ochii i se mai obişnuiră cu

întunericul, văzu că toboganul o purta spre un puț cilindric vertical. În câteva secunde, se pomeni aruncată în gol. Nu se prăbuși însă de-a berbeleacul. Cu un pocnet de parașută, rochia ei albastră se întinse circular și îi frână căderea. Luiza se pomeni că alunecă încet în jos, ca o frunză ce cade legănându-se.

— Unde mă aflu? se întrebă ea. Nu am știut niciodată ce se află sub apartamentul părinților mei.

Adevărul este că dedesubt se afla pur și simplu un alt apartament, ce-i drept, foarte înalt. Sau cel puțin așa i se păru Luizei, din cauza faptului că plutea întruna în jos, fără să se oprească. Pe lângă ea trecea un raft de cămară, pe care erau depozitate borcane cu dulceată și compot. Întinzând mâinile, Luiza culese unul, pe care scria „Magiun de caise“. Din păcate, sub capacul de celofan borcanul era gol – se vede treaba că altcineva mâncase deja magiunul. Dezamăgită, Luiza îl așeză înapoi pe un alt raft. Între timp, departamentul de dulceați se terminase, iar acum trecea pe lângă borcanele cu castraveți murați.

— Niciodată pe stomacul gol! Murăturile sporesc aciditatea și fac ulcer, hotărî Luiza cu înțelepciune.

După borcane, urmară mai multe rafturi cu reviste și cărți, aruncate de-a valma. Se vedea bine că era o debara neîngrijită, iar nu o bibliotecă aranjată cu drag.

— Aha, aici erau benzile mele desenate, descoperi Luiza, privind mai atent niște teancuri de hârtie colorată. Ce bine că știu unde au fost depozitate, de acum le voi putea aduce înapoi oricând doresc.

— Vrei să spui că așa ți-ai recuperat revistele aruncate de Regine? interveni vocea lui Fulviu.

Luiza privi împrejur, ca să vadă cine vorbise, dar nu întrezări nimic dincolo de raftul de cărți. Într-o parte, ce-i drept, se vedea conturul unui fotoliu scufundat în penumbră. Dintre brațele lui înalte ieșeau două picioare în ciorapi, sprijinite pe o măsută.

— Astea bănuiesc că sunt picioarele motanului din Cheshire, deduse Luiza. Aș fi preferat însă să-i văd chipul. Dar camera asta nu se mai sfârșește o dată?

Luiza cădea, cădea, cădea.

— Unde am mai citit asta? se întrebă Luiza. Sau am visat? Da, sigur, îmi aduc aminte: Adela cădea, cădea, cădea. Dar unde oare? Tot într-o peșteră fără fund? Sau în propria ei cameră? Nu mă aflu acum chiar în camera ei? Nu am intrat, prin viziunea iepurelui, în trapa care dădea din camera mea în lumea visată de dedesubt?

— Luiza, încetează. Nu mai e amuzant. Nu îmi place povestea pe care o inventezi.

— Ah, motanul din Cheshire și-a scos ghearele! Vrei să o schimbăm atunci? Să îți citesc altceva?

— Nu. Vreau doar să revii la firul poveștii, să nu te abați așa mult prin propria ta fantezie.

Buf! Într-un sfârșit, Luiza ajunsese în fundul viziunii iepurelui. Nu se lovi deloc în cădere, fiindcă rochia ei albastră cu buline albe amortiză căzătura, precum o pernă de aer care se dezumflă. Luiza privi în sus, încercând să aprecieze cât de mult coborâse, dar deasupra ei tunelul arăta ca o hrubă de întuneric, fără lumină la celălalt capăt.

— Unde sunt? se întrebă Luiza privind curioasă în jur. Asta să fie locuința iepurașului grăbit? Sau a Adelei?

Se afla într-o sală prelungă, cu dale de marmură pe jos. Pereții laterali erau acoperiți cu draperii grele de catifea bleu-petrol, iar tavanul se boltea la o mică distanță deasupra încăperii, poate la nici doi metri înălțime. În mijloc se afla o masă de sticlă cu picioare turnate și cu o tăblie din geam transparent. În rest camera era goală. Luiza îi dădu ocolul, căutând o ușă.

— Oare aici aş cădea dacă s-ar prăbuși parchetul din camera mea de sus? Aș rămâne închisă aici? Să nu fie nici o ieșire?

În cele din urmă găsi o ieșire. Dând draperiile la o parte, pentru a vedea ce se ascunde în spatele lor, pe unul din pereți dădu peste o ușă. Nu era însă o ușă normală, de mărime obișnuită, ci o ușă minusculă, de o palmă înălțime. Aplecându-se, Luiza descoperi că o poate deschide apăsând delicat mânerul în formă de cap de câine. Dincolo, atât cât reușea să

vadă lipindu-și fața de pardoseală, se afla un ținut la fel de miniatural, cu dealuri înverzite scăldate de soare. Pe un vârful de colină se zărea un castel cu turnuri zvelte, țâșnind în sus ca niște săgeți cu vârfuli poleite în aur.

— Aha, e castelul Reginei de Cupă, îl recunosc Luiza. O vrăjitoare înfumurată care taie la cel mai mic capriciu capetele supușilor. Dar cum aş putea intra acolo? În povestea lui Lewis Carroll apărea o prăjitură care te transforma în pitic sau în uriaș.

Luiza se întoarse la masa de sticlă. Nu găsi prăjitura căutată, în schimb tăblia translucidă începuse să sclipească în scântei colorate, de parcă sub ea s-ar fi aprins un foc electric. Ici și colo apăreau puncte de aur, care se întindeau pe suprafața întunecată, apoi clipeau și se stingeau ca niște picături de sunet. În colțul din dreapta, sus, o pată galbenă, bătând în portocaliu, își crease un halo în care se afunda ca într-un tunel. Treptat, punctele de foc căpătară o mișcare turbionară, prinse în fluide de lumină care spiralaau pe fondul albastru închis cu tușe de violet.

— E o „Noapte înstelată“ de Van Gogh, își spuse Luiza. Aș recunoaște imediat vibrația interioară a peisajului.

— Mie mi se pare mai degrabă un program de odihnă a ecranului unui computer, interveni Fulviu.

— Crezi!? Dar, desigur, ai dreptate! E un program care folosește un tablou de Van Gogh. Unde e șoarecele, să mișcă imaginea?

— E târziu, iarăși s-a făcut târziu! Întotdeauna e prea târziu! se auzi glasul iepurelui grăbit. Coborârea lui durase probabil mai mult decât cea a Luizei, fiindcă abia acum ateriză cu un bufnet de cauciuc pe fundul său de pluș umflat. Își aranjă jobenul pe cap, își potrivea fracul și, consultând din nou ceasul cu lăntișor legat de buzunar, se pregăti să intre pe ușiță.

— Domnule iepure, interveni Luiza, nu ați putea să-mi folosiți drept șoarece? Vreau să controlez imaginea de pe ecranul acestei mese.

— Un iepure e un iepure, iar nu un șoarece. Mă grăbesc, mă așteaptă pălărierul, nu am timp de copilării. Pe de altă

parte, dacă asta îți face atâta plăcere, aş putea să joc foarte puțin rolul de soarece, exact până când trec dincolo. Trebuie doar să-mi prind lanțul ceasului de piciorul mesei, pe post de cablu, iar tu să pui mâna pe spatele meu. Ai grijă, însă, dacă vrei să apeși pe buton, te-aş ruga să nu-mi bagi degetul în ochi.

Luiza îl urmări amuzată cum lipăie pe dalele de marmură până la picioarele mesei și își conectează lanțul ceasului într-o priză de formă pătrată. Îi puse mâna pe spate, pe fracul lucios de mătase neagră, își lipi arătătorul pe după urechea lui pufoasă, acoperită cu blană argintie, și îl împinse către ușița miniaturală. Imediat, cu o jerbă de scânteii, programul de odihnă al ecranului, *Starry Night*, dispăru. Pe suprafața mesei, în culori strălucitoare, apăru un dragon de aur și foc, cu aripi maiestuoase și zdrențuite. Stătea călare pe o comoară uriașă, într-o cămară de castel, și lovea încet pereții cu coada însoțită. Pe gură îi țâșni un fluviu de flăcări, care veni spre ecran și îi incendie fața dinăuntru. Din marea arzătoare se desprinsă, cu litere sângerii și în caractere gotice, un titlu: *Heroes of Might and Magic*.

— Ce-i asta? întrebă Fulviu.

— E jocul meu preferat. Dar niciodată ai mei nu au vrut să-mi cumpere un computer. L-am văzut la liceu, o laborantă de la cabinetul de ordinatoare m-a lăsat de câteva ori să mă joc pe ascuns după ore.

— Ce faci? De ce mai stai?! interveni iepurele zbătându-se în mâna Luizei. Nu mă ține în loc, lasă-te condusă de mine.

— Unde? Dar eu nu te pot urma pe ușa pitică. Și, de altfel, jocul e aici, pe ecranul mesei.

— Dar nu înțelegi? Când ai pornit jocul, ai deschis portita. Vino cu mine. Urmează-mă!

Luiza prinse iepurele de urechi și se lăsă trasă de acesta spre portita miraculoasă. Imediat ce trecu dincolo, își dădu seama că devenise și ea minusculă, luând dimensiunile peisajului. Simultan, pe ecranul mesei imaginea de prezentare cu dragonul de foc dispăru și fu înlocuită de jocul propriu-zis. Harta acestuia era chiar lumea de dincolo de ușiță. Dacă cineva

ar fi privit ecranul, Fulviu, spre exemplu, ar fi văzut-o pe Luiza, filmată de undeva de sus, umblând într-o lume de magie și basm, cu păduri și castele fermecate, cu mări de chihlimbar și mlaștini solzoase, cu plaje de nisip și cenușă, cu peșteri pline de țințuri.

— Gata, ai intrat acum, nu te mai pot aștepta, eu și pălărierul avem o întâlnire urgentă cu domnul președinte Holom și, ca de obicei, sunt în întârziere, spuse iepurașul cercețându-și ceasul.

Luiza îi dădu drumul și îl privi cum se îndepărtează săltând caraghios peste un șir de bolovani. Cât vedea cu ochii, în fața ei se întindea o câmpie nesfârșită, cu iarba tăiată îngrijit și împărțită în peluze. Drumuri de piatră bătută hașurau gazonul în toate direcțiile, ducând spre castele cu flamura fluturând în vârful celor mai înalte donjonuri. Era o după-amiază târzie, fără scamă de nori pe apa de cuarț a cerului. În bătaia moale a soarelui, turnurile lăsau umbre lungi, paralele, pe iarba de smarald. Cel mai apropiat castel, la câteva sute de metri în fața Luizei, se înălța semeț pe un dâmb circular, înconjurat de un șanț cu apă. Zidurile lui cenușii, pudrate de soare, erau acoperite cu creneluri. Două donjonuri rotunde, cu acoperișuri țuguiate de țiglă, străjuiau intrarea și poarta rabatabilă, coborâtă ca un pod peste brâul de apă.

— Fulviu! strigă Luiza. Privește ecranul. Dirijează-mă. Spune-mi ce castel am în față.

— A..., ăă..., se bâlbâi Fulviu, nu știu să conduc jocul. Mai ales că nu mai am șoarece... iepure vreau să spun.

— Nu trebuie să-l conduci. Spune-mi doar ce vezi. Al cui este castelul?

— Al Reginei de Cupă. Scrie că e o vrăjitoare arțăgoasă.

— Are soldați?

— Are o armată de cărți de joc. Văd halebardieri, arcași, lăncieri, călugări, luptători în armură și cavaleri pe cai de luptă.

— Absolut normal, comentă Luiza. E regina jocului, are armata cea mai puternică, pe ea trebuie s-o înving. Dar, mai întâi, trebuie să ocup la rândul meu un castel și să-mi strâng

o armată la fel de puternică. Fulviu, vezi vreun sat sau castel neocupat prin apropiere?

— Dacă o iei la stânga intri într-un ținut vulcanic, înconjurat de munți de lavă pietrificată. Acolo văd un cătun, împrejurul unui han.

— Și așa intrăm în The Empire of Delight! Copilăria mea regăsită, jocurile mele cu soldați de plastic, cetăți din cuburi de domino și corăbii de plastic.

— Credeam că te jucai cu păpuși...

— Nu, nu, am fost prea puțin fată. Nu m-am jucat niciodată de-a mama și de-a tata, în schimb îmi plăcea să mă ascund în locuri întunecoase, ca sertarul cu cârpe din dulapul bunicilor, sau sub masa acoperită cu brocart lung până la podea, îmi plăcea să-mi fac culcușuri din perne, acoperită cu plapuma, cu o lanternă dedesubt, îmi construiam locuri numai ale mele, masa mea de lucru era o capsulă spațială izolată de restul pământului, pe ea îmi adunam tot ce credeam că este necesar pentru supraviețuire, cărți de desenat, creioane, benzi desenate, o ciocolată. Și da, m-am jucat mult purtând războaie în miniatură în evul mediu, cu tunuri cu boabe de orez, cu corăbii de pirați bombardând și atacând forturi pe malul mării, cu diligențe urmărite de indieni printre dealuri de perne și pături, cu orașe suspendate, construite pe mese și scaune legate între ele cu scânduri în chip de poduri și șosele. Cum să nu îmi placă jocul acesta, cu dragoni și titani, cu inorogi și druizi, cu zâne și pitici? Mai am mult până la sat?

— Aproape ai ajuns. Ocupă-l repede!

— Oare ce sat va fi? Ce castel voi putea construi aici? Să fie un cătun de eretici, cu soarele roșu arzând la asfințit ca un tăciune de văpaie în vatră, luminând curmeziș dealuri și case, copaci și oameni, și aruncând umbre prelungi pe pământ?

— Nu, e un sat de necromanți. Ar fi trebuit poate să alegi unul de vrăjitori și să crești în el dragoni negri.

— A, nu, nu am preferințe. Îmi place să iau ce îmi dă jocul. Am intrat?

— Ai intrat!

Culorile se schimbă brusc în jurul Luizei. Toate luminile se stinseră și bezna nopții se lăsă împrejur. Până când ochii săi se obișnuiesc cu întunericul, auzi doar foșnetul vântului între frunze și un dangăt rar, dar sonor și adânc, de clopot de biserică părăsită. Un miros de pământ reavăn se desfăcu împrejurul ei. Apoi, din fondul de smoală al văzduhului, se desprinseseră suprafața cenușie, cu o lucire albicioasă, a unei cruci de marmură poroasă. În spatele ei se conturau gurile deschise ale unor gropi de mormânt, cu mormane de pământ ridicate pe margine și lopeți abandonate în grabă.

— De aici voi recruta schelete, își spuse Luiza. Și acum să merg la cârciuma morților, să angajez un necromant.

Drumul bătătorit pe care intrase în sat trecea pe lângă cimitirul desfundat și ducea spre silueta unei case în ale cărei ferestre clipeau singurele lumini în toată întunecimea dimprejur. Dangătul de clopot era acum însoțit de un sunet grav, de corzi de violoncel, ce menținea un ritm rar și funebru.

— Fulviu, am destule resurse?

— Ai toate resursele la acest joc.

— Atunci voi începe să construiesc în satul de mortăciuni. Aici, în stânga drumului, voi așeza, întâi, o alee de cavouri. Din fiecare voi aduce afară, cu ajutorul necromantului, trupuri de morți insuflate prin magie cu viață, cadavre mirosind terifiant, înconjurate de muște și țânțari, mustind de viermi, ieșind să vadă din nou lumina zilei, zombi! Mai încolo construiesc o piramidă egipteană, plină cu toți slujitorii faraonului, mumificați, înveliți în fâșii strânse de pânză, bandajați ca trupul să nu le putrezească, cu măști de aur pe față. Apoi, un han ca în vremea lui Bram Stocker, cu pereți de scânduri înnegrite de vreme, cu geamuri opace de atâta praf și pânze de păianjen, în care, pe mese de stejar, se înșiruie sicrie matlasate, în care dorm vampiri cu hlamidă neagră, căptușită cu atlas roșu, vampiri cu urechi de șoarece zburător și cu dinți de cobră. Iar în centrul satului înalț un mausoleu splendid, care să adăpostească trupul regilor-lipitori, cu tiară de aur și un onix roșu în frunte, cu toiege regale din al căror vârf de smarald

pleacă raza morții. În sfârșit, aici, în partea opusă a satului, voi plasa un laborator alchimic, cu retorte și cuptoare în care am să gestic ouă sparte de dragoni, ca să scot din ele balauri-de-oase, îngrozitoare schelete zburătoare. Păcat însă că nu au inventat, pentru acest castel, și un alt fel de făptură. Mi-ar fi plăcut să pot scobi o cavernă în talpa iadului, din care să invoc îngerul morții, moartea în pelerină ruptă, cu o coasă uriașă.

— Ai o imaginație macabră, medită Fulviu. Nu știu totuși de ce nu ai ales alt castel, unul de vrăjitoare, spre exemplu, în care cresc pitici și zâne, inorogi și druizi, elfi și păsări Phoenix. Cu armata aceasta ai fi putut la fel de bine să o înfrunți pe Regina de Cupă. De ce ai ales mortăciunile?

— Nu eu, ci Regina va trebui să se lupte cu ele, nu uita. Foarte bine că am ales armata de morți. Regine va trebui să stea în sfârșit față în față cu ei. Prințesa Textoris o provoacă pe Regină să-și înfrunte fantomele, aduse la lumină cu puterea de necromant a viselor! Armata e aici, armata mea a ieșit la suprafață și bătălia poate începe. Unde sunt soldații ei de cărți de joc?

Crâncena bătălie începuse, într-un zumzet sinistru de alămuri și trompete. Armatele se așezară față în față. Într-o parte stăteau lăncierii, sulițașii, arcașii, spadasinii, călugării și cavalerii Reginei de Cupă. De cealaltă parte se înșirau cohorte de întunericului, schelete cu săbii în mâini, zombi și mumii, regi-lipitori și baroni-vampiri, și înfricoșători dragoni de oase. De pe un dâmb de perne, Luiza contempla câmpul de luptă. Nu o vedea pe Regină, stătea probabil ascunsă în camera cealaltă, în castelul fortificat ce se zărea la orizont. Dar îi simți imediat puterea.

Lupta începu cu o vrajă aruncată de Regină asupra armatei de morți. Era un descântec străvechi împotriva ființelor blestemate. Un șuier sacadat străpunse aerul, ca o avalanșă de ace înroșite în foc ce străbăteau timpanele și trupurile celor aduși la viață prin necromanție. În urma lui, o boare de cenușă acoperi luminile cerului și văzduhul deveni opac. Când ceața provocată de blestemul sfânt lovi armata Luizei, sufletele

magice care animau mai multe din făpturile neantului se scurseră afară cu un țipăt prelung; schelete, cadavre, trupuri de vampiri, mumii și regi-lipitori căzură de-a valma în țărână.

— Aha, strigă Luiza, te aperi invocând sfântul semn al crucii, moștenit de la bunicul! Nu vrei să înfrunți în luptă dreaptă fantomele morții. Dar acum e rândul meu. Și am să lovesc cu cea mai teribilă vrajă: Armaghedon!

Întinse mâna dreaptă deasupra câmpului de bătălie și din palma ei își luă zborul sămânța de foc. Văzduhul deveni roșu ca și cum toate arterele și capilarele aerului ar fi explodat. Un bubuit asurzitor, de locomotive cu aburi care se izbesc în plină viteză, se rostogoli ca un tăvălug peste dealurile de perne, iar pământul fu zguduit de un cutremur de magnitudine cosmică. Răbufnirea de energie mătură armata de cărți de joc ca pe un val de frunze nevolnice. Cerul se umplu de arcași, sulitași, halebardieri și călugări ce se roteau neajutorați și pluteau încoace și încolo în terifiantul vârtej ce zguduise colinele Armaghedon.

— Luiza, spuse Fulviu, ai câștigat bătălia, ai devenit una din Eroinele lui *Might and Magic*. Cred că și povestea s-a încheiat. Alisa se trezește când, urmărită de soldații Reginei de Cupă, mănâncă din prăjitura care te face să crești și îi spulberă pe urmăritori în toate colțurile lumii. Și atunci vede că toate cărțile de joc care o asediau erau frunze purtate de vânt în poiana de pe malul râului unde adormise.

Fulviu deschise ochii. Se afla așezat, mai degrabă întins, pe covorul imperial al familiei Textoris, cu picioarele sprijinite pe măsuta de reviste. Dar sufrageria era complet cufundată în întuneric, afară se lăsase noaptea și nu vedea nimic împrejur. „Să fim tot în cătunul de mortăciuni din jocul Luizei?“, se întreabă pentru o clipă tânărul, așteptându-se să simtă în nări mirosul de pământ reavăn și de cadavre dezgropate. Dar în aer domnea doar aroma stătută de scorțișoară și cuișoare ce răzbătea din dulapul cu vitrină al familiei.

— Luiza, dormi?! Întrebă în șoaptă Fulviu, ridicându-se în șezut. Cum a trecut așa timpul? Când s-a lăsat noaptea? Nu putem aprinde o lumină? Sau măcar lumânarea aceea...

Cum Luiza nu răspundea, Fulviu deduse că fata adormise la masă, în timp ce citea și interpreta *Peripețiile Alisei* și *Heroes of Might and Magic*. Nu reuși să se ridice în picioare, fiindcă piciorul drept, prins sub cel stâng timp de mai multe ore și strivit de tăblia măsuței pentru reviste, îi amortise și refuza să-l asculte. Începu să-și maseze cu palma tendonul lui Ahile și să miște degetele de la picioare.

Un zornăit metalic străbătu întunericul. Dinspre holul de la intrare se auzea cheia răsucită în broască. Ușa de deschise, măturând sufrageria cu o perdea nesigură de lumină venind din casa scărilor. În prag își făcu apariția Michael Textoris. Aprinse becul slab din hol și își dezbracă pardesiul cu mișcări obosite. Apoi, intrând în încăpere, aprinse lustra cu țurțuri de cristal. Un clinchet de lumină inundă camera, înghițind piep-tiș toate colțurile de beznă. Fulviu strânse ochii, orbit.

— Aici erați?! Întrebă domnul Textoris. Credeam că v-ați culcat. Ce faceți aici pe întuneric? A venit de mult noaptea.

Fulviu avu o tresărire. Privind spre Luiza, văzu că fata stătea într-adevăr așezată la masă, dar nu dormea, cum crezuse el tot timpul, ci îl privea cu ochi strălucitori și un zâmbet subțire, aproape pervers.

— Îi citeam lui Fulviu un basm, își anunță Luiza tatăl.

— Așa, pe întuneric? se miră acesta.

— Mai bine spus, interveni Fulviu, Luiza inventa basmul. Domnule Textoris, de ce nu i-ați cumpărat un calculator?

— Ca să se joace ziua întreagă pe el? Crezi că nu știu ce gândește domnișoara? Am văzut-o stând lipită de ecran ore întregi, la niște prieteni. Și profesoara ei de la sala de informatică mi-a povestit cât e de dependentă. Iar Vroclav mi-a atras atenția asupra tendinței ei de a se fixa morbid asupra unor lumi imaginare.

— Și atunci ați repetat povestea cu revistele de benzi desenate?! Credeți că dacă îi luați instrumentele visării nu se va mai concentra asupra poveștilor ei?

— Dar nu am dreptate? Care crezi că ar fi primul lucru pe care l-ar instala pe calculator?

Fulviu nu răspunse.

— Un joc, ce-ți închipui?! Știam și numele lui. Ceva cu eroi și vrăjitori din evul mediu. Profesoara m-a prevenit că nu mai putea fi desprinsă de aparat. Nu mai auzea nimic și îi brusca pe toți cei care încercau s-o întrerupă. Dar de ce mă întrebi toate astea? Stai, am o bănuială. Ce basm ți-a povestit Luiza?

— Ne-am jucat, în imaginație, *Heroes of Might and Magic*, recunoscui Fulviu.

— Exact! izbucni Michael Textoris, mai degrabă supărat decât triumfător. S-ar juca toată ziua. Când ar mai învăța? Uite, de când sunteți împreună, am văzut că nici tu nu mai înveți. Nu ai examene?

— Mi-am amânat sesiunea. Iar Luiza știți bine că nu va da nici un concurs anul acesta.

— Da, știu, mormăi nemulțumit domnul Textoris, ferindu-și ochii de privirea Luizei. Eu vă las, sunt obosit și vreau să dorm. Mergeți și voi la culcare.

Își lăsă pantofii în hol, lângă cuier, bău un pahar cu apă la bucătărie, apoi traversă sufrageria și dispăru în dormitor.

— Vino în camera mea, spuse Luiza cu o sclipire de langoare în voce.

Se ridică de la masă și întinse mâna către prietenul ei, chemându-l prin gesturi. Tânărul simți că pulsul inimii i se accelerează. Se sculă brusc în picioare, cu un tremur ușor al genunchiului amorțit, și întinse la rândul lui mâna către Luiza. Când degetele li se atinseră, o scânteie electrică se descărcă între ei, scuturându-i. Fulviu sări înapoi, dar Luiza îl luă de braț, se lăsă moale pe lângă el și îl conduse înspre camera ei. Înainte de a ieși din sufragerie, învârti comutatorul și candelaburul de cristal își resorbi în sine toată jerba de lumină.

În camera Luizei era întuneric. Fata dădu drumul mâinii lui Fulviu, lăsând palma să-i alunece pe pielea lui, și merse la fereastră. Trase în lături draperiile, dezvelind o lună de onix alb. Un luciul de argint se întinse pe suprafețele mobilelor întoarse spre fereastră. Luiza se așeză în fața patului și se opri, dreaptă, privind către Fulviu. Își ridică brațele în aer și își trecu

degetele prin păr, făcându-l să se desfășoare în cascadă. Rezemat de perete, lângă ușă, tânărul avu o clipă impresia că suvițele răsfirate au sticliri roșcate, de miere de aur.

Luiza își trase tricoul peste cap și își desfăcu fermoarul fustei, lăsând-o să-i cadă la picioare. Dezbracă și lenjeria de corp și rămase goală în lumina lunii, ca o statuie de chihlimbar scufundată într-o baie de mercur lichid. Conturul trupului îi părea suflat în argint viu, în timp ce formele cărnii se mlădiau în penumbră. Se învârti ușor, cu brațele ridicate sub păr. Luna îi prinse sânii într-un halo de beteală, ce se răsfrângea pe curba lor moale și zveltă. Astrul nopții îi mângâia cu puful său rece curba șoldurilor, rotunjimea coapselor, moliciunea pântecului, părul pubisului.

— Vino, spuse Luiza.

Fulviu se rupse din paralizia fascinată și se apropie șovăind de fată. Își ridică palmele spre ea, dar nu cuteză să o atingă, statuie perfectă de metal incandescent înghețat de o electricitate rece. Se opri cu ochii în ochii ei, privindu-i fața conturată pe catifeaua întunericului. Ochii ei bulbucați deveniseră adânci ca un tunel de satin negru cu nuanțe verzui, nasul cărnă căpătase o linie ascuțită, obrații se desenau ca două jumătăți de piersică pufoasă, buzele subțiri respirau o mireasmă caldă, de miere roșie.

— Când te privesc așa, semeni cu Adela, constată Fulviu în șoptă, găuit. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă!

— Asta va fi noaptea noastră de nuntă. Adevărata noastră nuntă. Singura și unica.

— Astea se întâmplă fiindcă ai învins-o pe Regina de Cupă? întrebă Fulviu, încercând să se rupă din vraja care îi încleia limba. Te-ai eliberat în sfârșit?!

— Taci, nu vorbi, susură Luiza. Uită toate astea. E noaptea noastră.

Urcă încet către fața lui, cu chipul dogorind de lumini invizibile și fierbinți. Fulviu nu mai reuși și nici nu-și mai propuse să se elibereze din vârtejul de atracție care emana din fată. Buzele li se apropiară și se temu o clipă că o nouă

descărcare electrică va pocni între ei. Dar nu simți nici o scânteie, doar o atingere moale, fără adâncime, de parcă gura i-ar fi amortit. Nu distingea buzele fetei, sărutul se transformase într-un izvor cristalin de bule de energie care alunecau gâlgâind vesel între ei, ca o fântână de apă vie ce iese la suprafață, ca un fir de gaz acidulat, dulce până la demență, ce urcă de-a lungul șirei spinării, prin piept și gât, curent de putere pură, precum globurile de lumină ce ies pe horn din focul magic din vatră în întâmpinarea îngerului de vâlvătaie ce îl întruchipează pe Moș Crăciun.

Atinse conturul Luizei ca pe un corp de vis, ce se topea sub palmele sale într-o spumă de satin alb, scăldat de lună. Umerii, brațele, sânii, șoldurile, coapsele se înșiruiau pe o linie ondulată nesfârșită, într-un ritm de carusel ce îl purta prin meandrele cele mai ascunse ale propriului creier. Închise ochii, lăsându-se în voia senzației de rostogolire lentă prin labirinturi subterane. Își dădu seama, cu veselie, că și-a pierdut simțul echilibrului, precum și pe cel chinestezic. Picioarele și corpul îi intraseră într-o bulă gelatinoasă, dizolvându-se. Nu mai avea greutate și nu mai atingea podeaua.

— Să fie adevărat?! se întrebă Fulviu cu mintea aromită. Plutesc precum în visele de zbor?

Nu îndrăzni să formuleze limpede acest gând, de teamă să nu tulbure vraja. Dar o speranță dementă, imposibilă sclipi în el, aceea că a restaurat capacitatea de a zbura și în afara visului, aici, în realitate. Sub mâinile sale, Luiza se transformase într-o pasăre a paradisului în plin zbor, ce urca moale spre cer. Simți că nu mai atinge pământul, dar nici acum nu deschise ochii, pentru a nu tulbura impresia de levitație. Se aplecă ușor înainte și, așa cum spera, nu își pierdu echilibrul și nu căzu, ci rămase suspendat în eter. Se întoarse pe o parte, desprinzând o mână de conturul diafan al Luizei și apucându-i un braț cu cealaltă.

— Zbor! gândi Fulviu, nevenindu-i să creadă. Zbor fără să dorm!

Cu ochii închiși, se concentrează asupra corpului său lipsit de greutate. Începuse să se învârtă ușor prin aer, cu Luiza lângă el. La un moment dat, o simți mișcându-se și o auzi trăgând draperia și deschizând fereastra. Întredeschise foarte puțin genele, cât să întrezărească, prin fanta cețoasă, lumea dimprejur. Se afla în mijlocul dormitorului, vedea sub el țesătura groasă a covorului, din fibre ca niște alge răsucite. În jurul său mobilele defilau într-o rotație lentă. Prin fața sa se perindară dulapul înalt cu uși grele de lemn furniruit, scrinul cu oglindă, soba de teracotă, patul cu așternuturile albe desfăcute, măsuta de noapte cu veioza cu picior înalt și abajur de pânză și ciucuri de dantelă și, în sfârșit, fereastra deschisă.

Pe un pod de văpăi albe, luna pătrundea maiestuoasă în cameră, întinzându-și faldurile de rochie de mireasă pe podea pe sub ei. O briză ușoară, cu aromă de trandafiri, făcea drapelele să se legene. Crengile unui copac cu frunze triunghiulare, mici și solzoase fâlfâiau afară cu un zumzet fin. O întrezări pe Luiza trecând pe lângă el, alunecând spre geamul larg deschis. Nu mai era goală, îmbrăcase cămașa de noapte și aceasta mătura fără zgomot podeaua, încât nu își dădu seama dacă fata merge sau plutește cu adevărat.

— Oprește-te! gândi el, strângând-o de mână, cu o sticlire de spaimă în glas. Nu încerca să zbori pe fereastră! Dacă într-adevăr nu visăm, poate că nici nu putem zbura. Ar fi posibil să te prăbușești.

Nu spuse toate acestea cu glas tare, le gândi doar, dar, la semnul pe care i-l transmisese cu mâna, Luiza se opri și aștepta. Fulviu continuă să se rotească, lăsă în dreapta fereastră, trecu cu privirea peste un alt perete, cu tablouri și un fotoliu uriaș, și se opri cu fața spre ușă. Își spunea că, pentru a verifica dacă zboară cu adevărat, era mai prudent să se deplaseze prin casă decât să își dea drumul amândoi de la etaj. Se aplecă și mai apăsă în față, lăsând centrul de greutate al trupului să-l împingă înainte. Covorul și podeaua începură să alunece încet pe sub el. Dar, când ridică ochii, văzu că ușa nu se apropie. Pereții camerei începuseră să se lungească,

precum o cutie de chibrituri ce se deschide, făcând ca, în ciuda înaintării, Fulviu să rămână pe loc. Pe măsură ce avansa, ușa se îndepărta în același ritm.

— Țasta e coșmarul de febră al Luizei! realizez el. Înseamnă că nu sunt treaz, că visez. Când am adormit oare?

Se întoarse spre Luiza, care îl privea zâmbind enigmatic. Nici acum nu își dădea seama dacă fata plutește în aer sau stă cu picioarele pe podea, din cauza cămășii lungi de noapte ce îi acoperea toată partea de jos a corpului.

— Dar oare eu zbor sau nu?! se întrebă el, renunțând să mai țină ochii întredeschiși și întorcând privirea spre propriile picioare. Se afla la două palme deasupra covorului, ca și cum ar fi fost atârnat de o funie legată de spate. Mișcă gleznele și degetele, apoi întinse piciorul drept în jos, propunându-și să atingă parchetul. Simți că se dezechilibrează, ca atunci când, plutind într-un bazin cu apă, încerci să pipăi cu talpa, întinzându-te, fundul bazinului. Frecă rapid cu degetele covorul și în același timp alunecă într-o parte, ca un vas avariat. Ridică imediat piciorul și reuși în felul acesta să-și restabilească echilibrul.

— Cum se face, întrebă el întorcându-se spre Luiza, că, deși visăm, sunt atât de lucid?

— Nu știu, tu ești expertul în luciditate. Ai prefera să fii treaz? îl întrebă la rândul ei fata, continuând să zâmbească.

— Mi-ar plăcea să fiu treaz și senzația de zbor să nu se spulbere...

— Atunci fii treaz.

— Nu, din păcate, mă voi trezi și, oricât aș vrea să mă conving acum de realitatea faptului că zbor, nu voi reuși să mențin această convingere.

— Atunci nu te trezi.

— Hm, mormăi Fulviu. Din păcate, asta nu se poate. Oricât mi-ar plăcea zborul, nu voi putea să împiedic trezirea.

— Și dacă ai fi totuși treaz?

Fulviu fu străbătut de un fulger de gheață, pe care îl simțea tot mai des în preajma Luizei în ultima vreme.

— Asta nu, hotărî el. Este evident că visez, oricât de reale mi-ar părea toate. Și, dacă îmi propun, voi reuși chiar să mă trezesc.

În ciuda acestor cuvinte, simți cum spaima îi crește ca un leviatan în piept. Inima începuse să-i bată sălbatic, gata să-i spargă sternul, iar gura i se uscase.

— Acum mă voi trezi! strigă el, aproape cu disperare.

Se răsuci în aer, aruncă mâinile în lături, dar nu se întâmplă nimic, nici o cortină nu veni să se lase peste camera Luizei, pentru a-l face să se trezească într-o alta. Mai mult, oricât se zbătea, nu atingea decât în treacăt podeaua, astfel încât nu reușea să înainteze spre vreun obiect de care să se agațe sau care să-i ofere un contact fizic. Atunci începu să-și pipăie propriul corp. Își trecu mâinile peste șolduri și piept, urcă spre gât și își acoperi fața. Sub presiunea degetelor, sub pleoape, globii ochilor explodară în două jerbe de scânteie, dar, când îi deschise din nou, după câteva secunde de ceață, văzu că încăperea era aceeași. Își băgă mâna dreaptă în păr și trase cu furie. Auzi câteva fire pocnind și pielea capului începu să-l ardă. Cu mâna stângă, se prinse de lobul urechii și strânse până îi țâșniră lacrimile. Dar senzația de plutire nu lua sfârșit.

— Luiza, strigă el, ajută-mă! Trebuie să ne trezim.

— Nu țipa, ai să-i trezești pe ai mei, răspunse fata.

— Nu pe ai tăi, pe noi vreau să ne trezesc!

— Vino mai bine în pat. Mi s-a făcut frig.

Luiza trecu pe lângă el, se apropie de pat și trase plapuma la o parte. Înainte de a intra în așternuturi, se aplecă la gura sobei de teracotă, dădu drumul robinetului de gaz și aprinse un chibrit. Fulviu privi fascinat cum flacăra se întinde în jurul rozetei arzătorului și vâjâie cu o vâlvătaie a cărei căldură ajungea până la el. Senzațiile erau atât de concrete, încât spaima că de fapt visează și nu se poate trezi deveni copleșitoare.

— Luiza, am înnebunit? Asta e nebunia?!

În clipa aceea se auzi o bătaie violentă în ușă. Din sufragerie răbufni vocea lui Michael Textoris:

— Voi doi, ce se întâmplă? De ce strigați?

Ușa se trânti de perete și în prag apăru chipul cu părul vâlvoi al tatălui Luizei. Domnul Textoris era în pijama, un nasture descheiat lăsa să i se întrezărească părul de pe piept, avea obraji umflați de somn și genele lipite, deși ochii îi sclipeau speriați. Luiza se băgase în pat și stătea sub plapumă, cu genunchii strânși la piept, în timp ce Fulviu rămăsese în picioare în mijlocul camerei. Michael Textoris aprinse lumina și se apropie de el. Sub explozia de lumină, Fulviu închise ochii, dar simți răsuflarea, mirosind a somn, a bărbatului oprit în fața sa și cercetându-l.

— Ce ai? De ce ești așa îngrozit? Întrebă domnul Textoris.

Fulviu deschise ochii, nici nu privi conturul dilatat, ca văzut printr-un vizor de ușă, al celui din fața sa, ci își aruncă privirea în jos. Purta doar o cămașă și chiloți, iar picioarele îi stăteau pe podea. Descoperirea îl făcu să tresară, încât domnul Textoris sări la rândul său înapoi.

— Ce-ai pățit?

— Am visat că dorm. Dar nu îmi dau seama când m-am trezit. Pentru că adineaori încă pluteam și nu am simțit nici o clipă că mă trezesc.

Michael Textoris îl privi lung.

— Avea dreptate Vroclav. Vă jucați prea mult cu visul și până la urmă nu veți mai ști să-l deosebiți de realitate.

— Dar eu sunt treaz acum?

— Prostii! Sigur că ești treaz. Dar tu, Luiza, cum te simți?

— Tată, trebuie să-ți spun că nu mai sunt fecioară. Astăzi am făcut dragoste cu Fulviu.

— Hmm! făcu Michael Textoris, plimbându-și ochii măriți de la unul la altul. Asta era, deci, îngăimă când își recăpătă glasul. Și cu câtă pompă mă anunță... Mare scofală, ce să spun! Și de ce să-mi împărtășească mie lucrurile asta? Ar trebui să le păstreze pentru ea.

— Tată, despre mine vorbești. Sunt aici, de față. Poți să mi te adresezi.

— Bine, vă felicit, anunță Michael Textoris, mestecând cuvintele și fără să-și privească fata. Culcați-vă acum și nu mai faceți gălăgie. Nu e nevoie s-o știe toți vecinii.

Se întoarse, târșâindu-și papucii, răsuci întrerupătorul electric și părăsi camera. Când ușa se închise în urma lui, iar încăperea fu din nou scaldată de razele lunii, Fulviu scăpă un strigăt:

— Nu plecați! Nu sunt sigur că m-am trezit.

— Prostii! se auzi vocea lui Michael, îndepărtându-se prin sufragerie.

— Și acum, ce ai de gând să faci? întrebă suav Luiza. De ce nu vii în pat?

Fulviu se apropie tremurând și intră în așternuturi. Luiza era din nou goală și pielea ei de satin luneca prin cutele nopții ca un țipar de lumină, ca o sirenă de întuneric.

— Luiza, ești tu? Sau e Adela? murmură Fulviu ca prin vis.

— Are vreo importanță? Suntem una și aceeași, veni răspunsul, ca un ecou de cavernă de catifea.

— Nu ai fost niciodată atât de frumoasă!

— Pentru că m-ai văzut numai pe dinafară.

— E bine ce facem? Încălcăm un prag interzis.

— Să nu-ți fie teamă.

— Ce ironie, susură Fulviu, cu ochii închiși, mișcând mâinile ca prin apă. Ce răsturnare! Până nu demult eu eram cel care îți dădea încredere. Dar acum sunt neajutorat ca un copil, am pierdut orice certitudine cu privire la ce se întâmplă.

— Ești în lumea mea acum.

— De unde ai atâta siguranță?

— Nu am siguranță, îngână Luiza șoptit. Am doar dorință. Și puterea de a o împlini. Nu te opune. Vino cu mine. Atinge-mi pielea.

Răsucindu-se în așternuturile de satin de argint, Fulviu se scufundă tot mai adânc în noaptea de dragoste, ca într-un tunel de cleștar moale.

A doua zi dimineața, doctorul Vroclav Vladinski trecu din nou pe la familia Textoris. Sună îndelung, dar Michael se vede

că plecase deja la slujbă, iar Regine fie ieșise și ea, fie rămânea închisă în dormitor și nu o interesa cine îi caută. În cele din urmă, Luiza, în tricou și pantaloni de casă, se duse să-i deschidă. Îl invită înăuntru, îi oferă un loc la masa din sufragerie și îi propuse să-i facă o cafea. În timp ce ea trebuia la bucătărie, iar Vroclav privea de la depărtare cotoarele cărților dintr-un raft de bibliotecă, Fulviu se ivi în ușa camerei Luizei. Pijama pe care o îmbrăcase era prea mare pentru el și atârna dezordonat, încheiată doar la un nasture.

— Nu ai dormit noaptea asta, îl întâmpină Vladinski, cercetându-l cu sprâncenele împreunate într-o linie neîntreruptă pe deasupra nasului. Arăți obosit. Sau speriat?

— Se vede?! Întrebă tânărul cu voce surdă și, cu mișcări nesigure, veni și se așeză și el la masă.

Măinile, sau mai degrabă întreg corpul, îi tremurau ușor, de parcă ar fi fost pătruns de frig.

— Ce s-a întâmplat de astă dată?

Fulviu îi aruncă o privire furișă, apoi se strânse în pijama. Vladinski îl cercetă atent, apoi ascultă cu capul ridicat spre tavan melodia pe care Luiza o fredona în bucătărie. O lumină de înțelegere îi sclipi în ochi:

— Ați făcut dragoste! Asta e, nu-i așa?

Fulviu nu protestă, rămânea cu privirea ațintită asupra genunchilor, sau a degetelor de la picioare, suspendate deasupra covorului.

— Nu înțeleg însă de ce ești atât de prăbușit, reluă Vladinski oarecum ironic.

— Nu fiindcă am făcut dragoste. Fiindcă am zburat.

— Ia te uită, te știam mai caustic, nu așa de poetic.

— Vreau să spun, am început să plutesc cu adevărat, nu metaforic.

— Să plutești, da, da. Însă nu mă mir. Știi ce spune Freud, că visele de zbor sunt o expresie simbolică a euforiei sexuale. Nu e nimic de neînțeles.

— Nu credeam, își dresă Fulviu glasul răgușit, nu credeam că îmi va face așa mare plăcere să vă aud spunând asta.

— Știu, ești convins că e o ineptie. Mi-ai mai aruncat-o o dată în față.

— Mă refer la faptul că îmi redă siguranța în mine să vă aud vorbind așa sec, profesional. Îmi reface echilibrul.

— Ați avut din nou o halucinație în doi?

— O, da. Numai că nu reușeam nicicum să mă conving că e o halucinație. Simțeam că pot să zbor și nu dormeam, eram pur și simplu treaz.

— Asta nu se poate, protestă Vladinski. E un nonsens ceea ce îmi spui.

— Contraziceți-mă, vă rog, insistă Fulviu.

— Mă îngrijorează faptul că ai nevoie de o confirmare. Știi bine că nu se poate să fi zburat.

Un clinchet ca al unui clopoțel de cristal răsună în spatele lui Vladinski. Fulviu ridică ochii și o văzu pe Luiza în spatele medicului, cu o ceașcă de porțelan de China în mâini. Nu o auzise aducând cafeaua, călca pe covor de parcă s-ar fi afundat într-o saltea moale de alge. Nu își strânsese părul la spate, o coamă pufoasă îi cădea involt pe umeri. În bătaia soarelui, firele sclipeau în ape roșcate, de miere ruginie. Fulviu simți că inima i se oprește din ticăit și o tăcere de mausoleu i se înstăpânește în piept.

— Nu se poate, șuieră el pierdut, privind ochii Luizei, care îl privea la rândul ei zâmbind.

Într-o clipită, avu senzația că tot ce îl înconjoară dispare într-un fel de ceață și că rămâne legat printr-un tunel doar de pupilele fetei, ca atunci când îți cercetezi îndelung propriii ochi în oglindă. Chiar și chipul ei devenise neclar, iar în perlele celor două irisuri, ca în niște ferestruici aburite prin spațele cărora cineva poartă o lumânare, văzu luminând privirea verde a Adelei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Vladinski, iscodindu-l prelung în timp ce lua ceașca de cafea din mâinile Luizei.

— Ba se poate, murmură Fulviu, răspunzându-și sieși. Din păcate, se poate. Cred că am zburat. Simt asta. Iar acum iarăși începe.

— De ce crezi că ai fi zburat cu adevărat?

— Fiindcă aproape că aş putea zbura şi acum.

Fulviu spuse acestea cu sentimentul că face un lucru ireparabil, că vocea şi cuvintele lui vor pecetlui gândul nebunesc că nu are decât să încerce să se înalţe în aer pentru ca trupul lui să-şi piardă greutatea, că lumea este pe cale să se întoarcă pe dos, precum o mânăuşă a sufletului de tenebre răsucită în plină lumină solară, ca o fantomă îngheţată într-un flash fotografic, ca o maree de moluşte fără contur ale adâncimilor fixate pentru totdeauna într-un strat de var alb, în ghipsul realităţii de zi cu zi. Madman, Madman, îi trecu prin corp strigătul disperat al lui Roderick Usher, dintr-o muzică dementă a lui Peter Hammill, eu sunt acela, iarăşi începe, şi nu pot împiedica asta.

— Fulviu, revino-ţi, auzi vocea lui Vladinski. Ştii bine că nu poţi să zbori!

— Nu pot!? hohoti Fulviu scrâşnit, cu ochii închişi, concentrându-se aproape împotriva voinţei sale asupra nodului de energie care îi pulsa în plexul solar.

Îşi lăsă moale întreg trupul, cu un tremur de relaxare ce i se împrăştie prin membre, până nu le mai simţi. Îşi imagină scaunul pe care şedea, îl văzu cu ochii minţii ca pe un contur neînsufleţit, de care se desprinsese imperceptibil. Între el şi scaun se căscă o distanţă imponderabilă, tremurătoare, ireală. Atent să nu spulbere starea de concentrare din piept, Fulviu întredeschise ochii şi îl privi pe Vladinski. Acesta căzuse pe spatele scaunului. Ceaşca îi scăpă clinchetind pe masă, umplând farfurioara de cafea.

Întins uşor pe spate, ca într-un şezlong, Fulviu se desprinsese de scaun şi plutea nemişcat în aer, între masă şi scaunul cu fund din piele uzată. Floricele minuscule de praf dansau în soare împrejurul său, dedesubtul său, iar umbra lui suspendată se întipărea oblic pe covor, câţiva paşi mai încolo. O tăcere de după-amiază somnoroasă de vară se lăsase ca un voal peste încăpere. Se auzea doar ciripitul, melodios şi îndepărtat, a două vrăbiuţe scâldându-se în nisip, undeva afară, într-altă lume, în care cei din încăpere nu vor mai ajunge niciodată.

— Ați văzut?! Întrebă Fulviu vătuit, de parcă aerul ar fi fost inundat de puf transparent. Zbor cu adevărat.

— Poate că nu, își drese într-un târziu Vladinski glasul.

— Ce vreți să spuneți?

— Poate că totuși visezi!

Fulviu îl privi contrariat, fără să înțeleagă, ca și cum o cortină de umbră s-ar fi tras prin spatele ochilor săi. Vladinski îl contempla nemișcat. Din spatele lui, în picioare, Luiza îl învăluia într-o privire caldă, luminoasă, vibrantă.

— Vreți să spuneți că ceea ce se întâmplă acum e tot un vis? Că sunteți o halucinație a mea? Întrebă el, formulând cuvintele rar, unul câte unul.

— E singura soluție pentru a ieși din contradicție.

— Și dumneata cine te crezi?! izbucni Fulviu cu o violență incredibilă și neașteptată. Îți bați joc de mine în visul meu? Mă iei drept nebun?

Mânia îl făcu să se aplece în față. Ieși din invizibilul șezlong aerian în care părăsise suspendat și atinse cu picioarele podeaua. Se lăsă peste masă și apucă un creion rătăcit lângă o carte deschisă.

— Vom vedea imediat cine visează! Nu te las să-ți bați joc de mine! Dacă ești doar o halucinație, încasează asta!

Cu un gest brusc, înfipse creionul ca pe o seringă în palma întinsă pe masă a lui Vladinski. Simți pielea zdrelită și văzu sângele țâșnind. Medicul sări în spate cu un icnet de durere, răsturnând scaunul sub el. Luiza scose un țipăt scurt și privirea ei, care îl învăluia pe Fulviu, se întoarse înapoi ca un tunel de falduri de satin negru cu incrustații verzi înșurubat la loc în el însuși. Ca tăiat de o seceră, Fulviu se îndoi lângă masă, cu fruntea pe covor. Sfera de energie din plexul solar îi căzuse precum o bilă de plumb lichid în stomac. Începu să vomeze cu spasme.

Dezmeticindu-se, Luiza veni lângă el și îi prinse fruntea cu palmele. Cum nu mâncase nimic din ziua precedentă de la prânz, Fulviu vomă doar un lichid acru, care îi țâșni de câteva ori pe gât. Apoi spasmele se liniștiră și el se sprijini epuizat

de fotoliu. Între timp, Vladinski se ridicase în picioare și își privea când mâna sângerândă, când pe Fulviu zbătându-se de partea cealaltă a mesei. Din fericire, rana nu era adâncă, creionul nu traversase carnea, ci sfâșiase doar o bucată de piele. Ridicând manșeta cămășii și strângându-și încheietura, medicul se duse la baie și își spălă mâna în chiuvetă. Luiza îl șterse pe Fulviu cu o batistă și îl ajută să se ridice și să se așeze în fotoliu. Apoi scoase o cârpă din debaraua din hol și o aruncă peste pata de lichid gastric de pe covor. În sfârșit, aduse din cămară o sticlă de spirt și un pachet de tifon și se duse la baie, să îl ajute pe Vladinski să-și bandajeze mâna.

— Ce te-a apucat?! vociferă medicul când reveni în cameră tamponându-și mâna cu o bucată de tifon mușcată în spirt. Ai înnebunit? Credeam că ești mai echilibrat, dar pe tine ar trebui să te închid primul la ospiciu. Ai devenit furios?

Fulviu stătea prostrat în fotoliu. Întâmplările din ultimele zile îl înspăimântaseră peste măsură. Avea impresia că lumea se fisurase insesizabil, că spărsese o folie invizibilă de siguranță ce separa realitatea de vis. Că nu va mai putea să oprească lucrurile în loc atunci când o halucinație va pătrunde în camera lui și va începe să se poarte ca un om în carne și oase. Că nu va mai avea puterea de a se trezi atunci când și-o dorește. Apoi, cu o schimbare neașteptată de dispoziție, sări din scaun și izbucni:

— Am să-l omor pe Margus! Îl voi îneca! Voi pune capăt acestui blestemat de experiment!

Vociferând mânios împotriva lui însuși, își strânse într-un rucsac cele câteva haine pe care le avea împrăștiate în camera Luizei.

— Te-am prevenit că nu te poți juca oricum cu visele, interveni Vladinski, așezat la masă și mângâindu-și mâna proaspăt bandajată.

Furios, sau mai degrabă alb de spaimă, Fulviu își încheștase fălcile și nu mai spunea nimic. Terminase de aruncat hainele în sac și își încheia cu gesturi smucite șireturile de la pantofi.

— Nu poți să omori un dublu de vis, e periculos, strecură Luiza cu o voce pierdută. Chiar tu mi-ai spus-o.

— Stai, oprește-te, se îngrijoră la rândul său doctorul Vladinski. Nu poți pleca pur și simplu!

— Nu pot? Uită-te la mine!

Fulviu reveni la masă, în fața medicului, și culese o foaie mare, rugoasă, din blocul de desen al Luizei. Luă o carioca verde și începu să scrie cu majuscule pe hârtie, ca și cum ar fi parafat o dispoziție oficială sau o diplomă:

Margus – ești destituit!

Sarcinile se re-vo-că!

Ai eșuat!

Ridică ochii tulburi spre Vladinski. Privindu-l în față, fără să urmărească foaia de hârtie pe care continua să scrie în orb, silabisi:

Semnat: Consilierul Iuda!

Îl trădăm pe domnul președinte Margus cu orașul lui inundat cu tot.

O sclipire nouă, între revelație și demență, îi trecu ca o pală de apă violet prin ochi.

Rectificare: Semnat Ju-da-niil! Sunt profetul Daniil. Profetesc apocalipsa orașului viselor.

— Pozezi, tinere bărbat! Camera închisă și neantul..., spuse rece Vladinski, măsurând însă efectul cuvintelor.

Fulviu se opri brusc, ca lovit din spate de o furtună de ploaie înghețată.

— Sub orice pivniță se află altă pivniță, continuă medicul, accentuând cu grijă fiecare silabă.

Arcul furiei – sau al spaimei – se frânse în tână, înmuindu-l ca pe o marionetă din care a ieșit mâna păpușarului. Umerii i se lăsară în jos. Cu o voce stinsă, întrebă:

— Și atunci ce să fac? Așa nu voi continua. Chiar dacă nu-l omor pe Margus, nebunia asta trebuie să înceteze. Am încheiat visatul în doi!

— Asta s-ar putea să-i fie fatal Luizei..., susură Vladinski printre dinți.

Luiza se retrăsese din sufragerie în ușa care dădea spre camera ei. Se uita cu ochi goi, de pește fiert, la cei doi bărbați,

de parcă nu auzea și nu urmărea ce spun. Fulviu nu cuteză să se uite spre ea.

— Nu! hotărî el, țâșnind în sus, împins de o nouă explozie de neliniște. Totul se termină aici!

Luă rucsacul de sub masă, unde îl lăsase să cadă când venise să scrie decretul de destituire a dublului, împinse într-o parte un scaun care îi stătea în drum și porni spre holul de la intrare.

— Știi că așa o condamni pe Adela?! strecură Vladinski. Și atunci nu știu ce se va întâmpla cu Luiza...

— Adio! bubui Fulviu, fără să ia în seamă ce spunea medicul, evitând vizibil să înțeleagă sensul cuvintelor.

Ușa locuinței Textoris scârțâi din balamale. Curentul de aer iscat de închiderea ei agită ciorchinele de cristale care atârna din candelabrul din sufragerie. Camera se umplu de clinchete diafane, în timp ce o rază de soare, strecurată prin broderia draperiei, sclipi reverberată într-un curcubeu de nuanțe în cristalele mișcătoare.

— Ce s-a întâmplat? răsări Michael Textoris în ușa dormitorului.

Întorcându-se spre el, Vladinski ridică neputincios din umeri:

— L-am pierdut pe băiat. S-a speriat prea tare.

— Vroclav, ce spui? Și ce-ai pățit la mână?

Psihiatrul făcu un semn de lehamite din umeri, ascunzând mâna bandajată sub masă.

— Spun că băiatul nu a mai rezistat presiunii. A fugit din balamuc.

— Și Luiza? întrebă Michael îngrijorat, descoperind-o pe față înțepenită în ușa camerei ei.

Luiza tresări. Vocea tatălui ei păruse să-i redea viață, ca o jucărie pusă în priză. Începu să-și tragă tricoul peste cap, acoperindu-și fața în pânză, și se întoarse cu spatele.

— Mă duc să mă culc, spuse simplu, în loc de rămas-bun.

În după-amiaza aceea, în urma dezertării lui Fulviu, visele Luizei luară o întorsătură dramatică. Deși se întâlneau rar, dublii de vis ai celor doi tineri creaseră o stare de echilibru.

Câtă vreme ei își trăiau aventurile lor acolo, în lumea suspendată ca un balon transparent de săpun aureolat a halucinațiilor, fie ele plăcute, terifiante sau absurde, aici cei doi tineri puteau păstra o distanță liniștitoare față de viața paralelă. Mai mult, Fulviu își propusese planul ambițios de a ține sub control lumea cealaltă, punându-l pe Anir să conducă un plan de asanare a orașului din norii visului. Dacă ar fi reușit să irige apa ce inundase ținutul Adelei și al lui Anir, spunea el, să o facă să se retragă în lumea de dedesubt, adică în lumea reală, atunci ar fi izolat cele două universuri și ar fi făcut să înceteze incapacitatea progresivă a Luizei de a separa realitatea de coșmar. Ar fi salvat-o pe Adela din acea școală acvatică, de copii brotaci și profesori moluște, condusă de un personaj patibular, predecesorul lui Margus, Holom, președintele inundațiilor, Molohul apelor nebuniei.

Luiza nu prea știa ce să creadă despre manevrele hipnotice ale lui Fulviu, trăia întâmplările din vise ca pe un destin viu și imprevizibil. Adela, în schimb, chiar dacă fusese făcută prizonieră de slujba ei de profesoară de înot în școala-acvariu a lui Holom, era apărată de gândul, iradiind încredere oarbă și neagră, că Margus o va salva până la urmă și va curma inundațiile ce îi amenințau lumea.

Dar acum toate se prăbușeau. Deghizat în consilierul acela pervers și acid, Fulviu îl trădă pe Anir. Spaima lui din lumea reală urcă în populația orașului din vis și se transformă în revoltă. Orbită de mânie, populația nu mai dorea doar înlăturarea lui Margus, ci căuta un țap ispășitor. Iubitul și salvatorul Adelei devenise un jalnic fugar, ascunzându-se pe străduțe întortocheate, vânat de oameni ca un șobolan urmărit de câini.

Când în sfârșit președintele Margus fu prins și târât în piața publică pentru a fi executat, Luiza începu să țipe în somn. Zvârli plapuma de pe ea, sări jos din pat și fugi la baie. Avea însă în continuare ochii mari deschiși, goi, întorși spre lumea visului. Fulgerul becului de deasupra oglinzii îi inundă o clipă camera satinată din interiorul ochiului, prin fereastra rotundă a pupilei, făcând-o să tresară involuntar.

— Trebuie să mă trezesc, bâiguia ea semiconștientă, căutând orbește robinetul de apă rece.

Pumnul de lichid înghețat, aruncat direct în față, smulse parcă o perdea de ceață de pe creierul fetei. Un licăr de trezie i se aprinse în adâncul negru înconjurat de intarsii filiforme de aur al irisurilor verzi. Cu privirea fixată asupra oglinzii, Luiza încercă să se identifice, să iasă din haloul vinețiu al coșmarului. Își recunoscuseră ochii exoftalmici și încercânați, precum și nasul ascuțit, îngust ca o lamă. Dar mai departe de cercul sprâncenelor și al vârfului nasului nu reuși să lărgească raza vederii, ca și cum ființa ei s-ar fi redus la sfera imobilă dimprejurul ochilor. Avu senzația că de fapt globii oculari îi erau încleiați în rășină și nu se lăsau roțiți împrejur.

Cu o sforțare din rărunchi de a sparge nemișcarea în care îi întepenise fața, simțind că face efortul colosal de a dezgropa un sfinx de sub un deșert de nisip, Luiza reuși în sfârșit, cu un declic de arc rupt, să își miște ușor ochii, să își ia în primire capul din oglindă. Era ea? Avea ochii verzi, încercânați, și nasul ridicat obraznic în sus, dar obrajii nu erau emaciați, ci pufoși ca o piele de caisă. Nu avea buzele subțiri, retrase înăuntru, ci pline și senzuale. Iar părul, părul nu era al ei, nu era negru și lins, ci blond roșiatic, de culoarea mierii. O avea în față pe Adela, se privea pe sine în oglindă și o vedea pe Adela!

— Ajutor! țipă fata, dar neconvinsă, în surdina, ca și cum scânteia de luciditate de unde țâșnea strigătul avea de străbătut mai multe falduri de gelatină.

Luiza își dădu seama că visul pe care îl avusese era în continuare trăit pe viu de Adela. Ochii acesteia îi jucau feste, sau mai degrabă purtau o altă viziune. Luiza stătea între camera de baie a Adelei și propria sa cameră de baie, din locuința Textoris, ca pe un prag foarte labil, imperceptibil, de pe care putea aluneca foarte ușor, și din păcate fără să controleze mișcarea, fie într-o încăpere, fie în cealaltă. Și dacă Adela, privindu-se în oglindă, o vedea poate pe ea, pe Luiza, Luiza în schimb vedea piața centrală a orașului din vis și uriașul monument construit pentru a celebra reușita asanării. Pe estradele

care mărgineau pâlania de faianță ce cobora spre pânza de apă freatică din adânc se adunaseră mii de oameni. Întreaga piață fierbea de mulțimea răsculată, venită să privească execuția președintelui Margus. Acesta fusese prins pe când încerca să fugă și să se ascundă într-o localitate din apropiere. Era adus legat și urma să fie aruncat în vârtejul monumentului.

Becul de deasupra oglinzii se aprindea tot mai puternic, ca și cum intensitatea curentului din el ar fi crescut la infinit. Globul devenise incandescent și nu mai putea fi privit direct, inundând prin oglindă întreaga baie și dându-i o altă dimensiune. Apoi, cu o ajustare a privirii, ca atunci când recunoști în silueta unei făpturi monstruoase și necunoscute proiectată pe un tufiș o zdreanță oarecare atârând între crengi, fără să modifice nimic din perspectivă, dar dându-i o nouă înțelegere, Luiza își dădu seama că globul incandescent era soarele amurgului ce pâlpâia peste blocurile din piața centrală. Ea însăși se afla pe acoperișul clădirii Consiliului unde o ascunsese Judaniil de furia mulțimii. Jos, în mijlocul pieței, un grup de oameni îl târâseră pe Anir până în dreptul uriașei fântâni de faianță. Stând în balans între cele două lumi ca pe mijlocul unui balansoar pe care îl poți înclina într-o parte sau alta, Luiza făcu o nouă ajustare de privire, încercând să separe conturul fântâinii monumentale de tronul de faianță al vecelui din baie. Razele de amurg ale becului băteau însă pieziș în suprafața lucioasă și îi făceau contururile neclare.

Mulțimea deveni un adevărat furnicar atunci când Anir, legat cu mâinile și picioarele la spate, fu ridicat cu o macara deasupra ochiului de apă din adânc. O rețea de sârme se împletea deasupra monumentului, ca o pânză de păianjen. Trupul condamnatului aluneca de-a lungul unuia din fire. Un oficial îmbrăcat în costum negru, sau poate chiar călăul, dacă se păstrase titulatura pentru o asemenea slujbă, alunecă și el prins pe un fir până deasupra celui ce urma să moară. Întinse o mână lungă, păroasă ca un picior de arahnidă, și luă pulsul lui Anir. Apoi, cu un clește sau o foarfecă, tăie funia ce îl ținea suspendat deasupra vidului. În oraș se spunea, cu un fel de

teamă amestecată cu furie, că fântâna nu avea fund, că ar fi comunicat cu straturile de apă freatică din adâncime, tocmai acelea pe care președintele începuse să le asaneze, provocând surparea mai multor clădiri și străzi.

— Fulviu, ce-ai făcut?! gemu Luiza din abisul coșmarului.

Cu o nouă căznire din plex, fata se sforță să schimbe perspectiva. Chiar în momentul în care mașinistul tăie funia și trupul lui Anir plonjă ca un bolovan, cu capul în jos, Luiza reuși să deslușească în cablu lăntișorul delicat al rezervorului de apă. În imaginea pe care o avea asupra pieței răzbătu o amintire din urmă cu câțiva ani când, neștiind cum să scape de un șoarece prins cu un borcan și o jumătate de nucă, îl aruncase în veceu. Spre deosebire de Margus, care nu se zbătea, șoarecele patinase frenetic cu gheruțele pe pereții de faianță, fără să se poată trage afară. Când Regine intrase peste ea în baie, cu o expresie în care consternarea se metamorfoza în mânie glacială, și trăsese lanțul rezervorului de apă, șoarecele sfârșise prin a se îneca scoțând un horcăit incredibil pentru un trup atât de mic, aproape ca de om. La fel acum, un mecanism complicat eliberă apa din monument. Aceasta se scurse în adânc cu un muget înfiorător, asemeni unei toalete gigantice, iar Anir dispăru în vârtej.

— Nu! țipă Luiza, hohotind disperată. Nu el, nu el!

Ochii mai multor oameni din mulțime se întoarseră spre ea, clipind ca albul de porțelan al ochișorilor unei haite de șoareci. Unul ridică mâna spre ea și o arătă tuturor:

— Văduva! Iată văduva!

Mulțimea începu să tălăzuiască, urlând și vociferând excitată, amenințând să vină după ea, să o culeagă de pe acoperișul de unde asistase la execuție, așa că Luiza se smulse din paralizie și ieși valvârtej din baie.

Se făcuse dimineață. Iată, trecuse o noapte întreagă de la întâmplările din ziua precedentă, când Fulviu fugise cuprins de panică din casa Textoris, o noapte în care Judaniil regizase execuția lui Anir, iar Adela asistase neputincioasă la linșaj. Luizei îi deveni limpede că trebuie să se desprindă cât mai

repede de dublul său, că ar fi bine să iasă o dată din somn. Un semnal de alarmă interior îi țiuia continuu în cap, anunțând-o că trebuie să evacueze clădirea visului, altfel aceasta urma să explodeze și să o îngroape sub dărâmături. Și totuși nu reușea să aprindă în ea acea scânteie care să tragă deoparte draperiile somnului. O ceață deasă de halucinații, ca un nor prea jos ce se depune pe o coastă de munte, făcând potecile impracticabile, plutea greoi între lobii ei parietali. Licărul de conștiință care îi cerea să se trezească semăna cu o brichetă scăpărată repetat și inutil în gazul de pe creier.

Mergând ca o somnambulă, fără să privească mobilele dar și fără să se lovească de ele, Luiza se îndreptă spre canapeaua de stofă cărămizie, cu flori pastelate topite în modelul tapiteriei, din partea opusă ferestrei și balconului. Se așează pe o margine, cu spatele sprijinit în parte de brațul din dreapta al canapelei și cu capul lăsat pe spătar. Lângă ea, pe perete, orologiul cu pendulă bătea ritmic, cu ticăituri profunde, asemeni unor picături ce cad de la mare înălțime, de pe o stalctită, într-un lac dintr-o peșteră.

Sufrageria nu era însă goală. Michael Textoris ieșise mai devreme din dormitor și ședea la masă, bându-și cafeaua dintr-o ceașcă de porțelan chinezesc. Era îmbrăcat încă în pijama și se vedea că își aduna forțele pentru o nouă zi. În fața lui, pe zidul în care se afla și ușa balconului, pe comoda de lemn întunecat de nuc, ecranul televizorului arunca flashuri intermitente, cu imagini de la un buletin de știri. Sonorul era însă stins, Michael nu urmărea cu adevărat veștile, privea mai degrabă în gol.

Când Luiza ieși din baie, tresări surprins, deoarece nu o văzuse când se dusesese la toaletă, deși se afla în sufragerie de cel puțin un sfert de oră. Apoi văzu expresia absentă a fetei și își spuse că iar are un mic episod de somnambulie și că deci nu trebuie să îi vorbească sau să încerce să o trezească. O urmări cum se așază pe canapea și, gândindu-se că probabil va continua să doarmă, dădu să își bea mai departe cafeaua.

— Tată! spuse Luiza șoptit, făcându-l din nou să tresară, fiindcă vocea îi era limpede, nu avea nimic din bolboroseala somnului, deși ea rămânea întinsă în letargie.

— Da, spuse el tot în șoaptă, ridicându-se de la masă cu grijă să nu facă scaunul să scârțâie sau să se târâie pe podea.

— Tată, murmură Luiza, ajută-mă! Vreau să mă trezesc. Nu pot să mă trezesc.

Stătea pe canapea într-o poziție leneșă, de om toropit de somn. Cu un efort vizibil de a-și controla trupul, reuși să miște mâinile, dar dădea cu ele prin aer ca un om care visează sau ca un orb care nu știe unde se află. Domnul Textoris se opri în fața ei și o privea perplex, neștiind ce ar trebui să facă.

— Ajută-mă se deschid ochii, susură Luiza.

Michael Textoris se aplecă neîndemânatic asupra ei și îi puse degetele mari pe pleoape, sub sprâncene. Grijuliu, apăsă în sus, trăgând pleoapele de pe globii oculari ai fetei. Irisurile și pupilele se duseră însă și ele în sus, lăsând în față doar sferele albe, de crap orb.

— Ajutor! țipă Luiza, cu o disperare care urca tot mai puternic în coșul pieptului. Nu mă mai pot trezi! Fă-mi ceva! Trezește-mă!

Scânteia de luciditate din ea se umpluse de teroarea gândului că nu va mai reuși niciodată să se aprindă și să preia controlul, că va rămâne de-acum ca o lumânare nevolnică într-o uriașă sală întunecată, neizbutind să răzbată la mai mult de un metru împrejur și să lumineze toate umbrele ce se fugăresc prin beznă. Că nu va mai ajunge nicicând să se conecteze la propriile ei fire nervoase ce mergeau în membre și în mușchii trupului și îi puneau în mișcare, ca niște bujii ce fac motorul mașinii să pornească. Câteva lacrimi de spaimă îi apărură în colțurile ochilor închiși, iar picioarele începură să i se zbată necontrolat, cu o furie neputincioasă.

Michael Textoris se așează pe canapea și o prinse pe Luiza în brațe, încercând să-i oprească zbaterea picioarelor.

— Nu-i așa că am avut dreptate? mormăi el excedat, lăsând îngrijorarea să i se transforme în supărare. Nu te-am prevenit că jocul acesta cu visele e periculos? Tot ce am prevăzut s-a întâmplat.

— Tată! Ce cauți aici?! tresări Luiza, alunecând din nou în apa coșmarului, unde figura domnului Textoris nu își avea locul.

Intuind că cea care îi vorbea nu mai era Luiza trează din afundul coșmarului, ci Luiza personaj în acel coșmar, Michael simți că toată compasiunea tandră și dorința frustrată de a o ajuta pe fată se metamorfozează vijelios în mânie și ranchiună.

— Unde ți-e iubitul?! hârâi el insinuant. Cel cu care îți împarți visele și viața? Așa deci, a fugit ca un laș. Sfidându-ne, bătându-și joc de ospitalitatea și încrederea noastră.

În adâncul oglinzii coșmarului, Luiza se simți paralizată de vinovăție. Își feri ochii de tatăl ei și arătă cu mâna spre trăsura cu care Margus fusese adus în piața execuției.

— Așa! Deci a vrut să și fugă, după ce a distrus orașul. Planul de asanare a fost o aventură, un capriciu. Nu trebuia să veniți aici, să ne distrugeți.

— Domnule director, domnule Holom, nu mă loviți! bâigui Luiza, încercând, ca prin apă, să ridice mâinile între ea și tatăl ei.

Și mai furios, Michael Textoris începu să o zgâlțâie pe fată.

— Și acum ai de gând să pleci și tu? Să îl urmezi? hohotea domnul Holom, cu o mână la spate și cu cealaltă ridicându-și cilindrul de pe cap. Dacă pleci, să știi că nu vei mai avea unde să te întorci. Nu te vei mai putea întoarce. Știam eu că nu este un soț potrivit pentru tine.

Plimbând jobenul cu un gest larg în față, cu părul vâlvoi răspândindu-i-se pe umeri și cocoșa bombată sub stofa fracului, umflându-și pieptul până când nasturii cămășii înflorate plesniră sub papion, domnul Holom declamă următoarea frază sub formă de recitativ de operă:

— Nu știi că e dintr-o familie dezmembrată, cu o mătușă nebună, sinucigașă, Dorli Ostra, și nici el nu e întreg la minte?

— Lasă-mă, vreau să plec, scâncea Luiza, lăsându-se în genunchi pe asfaltul încins al după-amiezii.

— Ce știți dumneavoastră despre familia mea?

Michael Textoris se întoarse și îl descoperi pe Fulviu în holul de la intrare, aplecat în tocul ușii de la sufragerie, cu o mână pe clanța din fier forjat a acesteia. Intrase în casă, se

pare, de câtva timp și auzise tot ce tatăl Luizei lăsase să răbufnească din el.

— Dorli Ostra mi-e verișoară, nu mătușă, spuse Fulviu, fără să mai dea nici o explicație asupra gradului de rudenie și nici a bolii pe care i-o pusese în cârcă domnul Textoris.

— Îmi cer iertare, spuse acesta, vădit încurcat.

— Și a murit ieri. S-a sinucis. A reușit în sfârșit.

Michael Textoris rămase înmărmurit, fără să cuteze să-l privească în față pe tânăr. Văzu imediat cu coada ochiului că Fulviu era îmbrăcat în haine închise la culoare, avea cearcăne și barba nerasă. Stânjenit, se ridică de pe canapea și își aranjă neîndemânatic pijamaua, care se trăsesese în spate, dezvelindu-i un umăr albicios. Luiza se sculă și ea în picioare și, cu aceleași mișcări de somnambulă, fără să ia seama la cei din jur, se îndreptă din nou spre baie.

— Îmi cer scuze, nu știam, îmi pare rău. În fine, încercă Michael Textoris să închidă situația jenantă și să reia controlul asupra evenimentelor. De ce te-ai întors? Ce dorești?

— Am avut niște vise..., răspunse Fulviu cu o figură chinută. Mi-e teamă că și Luiza... Trebuie să vorbesc cu ea.

— Mda, morfoli domnul Textoris. Numai să ai cu cine...

Făcând un gest cu mâna, se dădu la o parte, invitându-l pe Fulviu să meargă după fată. În timp ce acesta se îndrepta spre camera de baie, Michael observă că e îmbrăcat neglijent, cu un colț al cămășii ieșindu-i afară din pantaloni la spate. Tânărul ajunsese în ușa băii și dădu peste Luiza, care se privea din nou ca hipnotizată în oglindă.

— Ai avut și tu coșmarul? o întreabă el cu o voce răgușită, ce se dorea calmă.

Luiza își mută privirea în oglindă până dădu peste reflexia lui Fulviu.

— Domnule Judaniil, îl recunosc eu. Ce bine îmi pare că sunteți aici!

Dezorientat, Fulviu rămase o vreme mut. Apoi se întoarse întrebător spre sufragerie, unde Michael Textoris, așezat în

lateral la masă în fața ceștii de cafea pe jumătate golă, cu un braț atârând pe spătarul scaunului, îl privea cu o figură neputincioasă.

— Se pare că nu se poate trezi, se îndură el să-l lămurească pe tânăr. Visează cu ochii deschiși.

— A murit Dorli? Începu să hohotească Luiza. Și ce se întâmplă cu Anir?

— Eu... am crezut că e mai bine... m-am gândit să-l îndepărtez... să încetăm visatul în doi... nu se mai putea așa..., îngăimă Fulviu.

Abia atunci văzu că în ochiul de apă al veceului plutea un mic animal înecat, un șoarece gri cu o dungă de blăniță albă pe ceafă, între urechi.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să ne jucăm cu dublii de vis.

— Tu l-ai trădat! Tu ai organizat execuția! îl acuză Luiza, cu o figură ciudată, de om care vorbește prin somn.

Avea ochii deschiși, dar privea la Fulviu pieziș, prin el, ca și cum ar fi fost de sticlă și ea s-ar fi fixat asupra unui obiect sau chip aflat în spatele băiatului, sau în el.

Pe Fulviu îl trecu un fior pe șira spinării, explodându-i în cap ca o bulă de aer ieșind de pe fundul mării. Nu mai știa cu cine vorbește, aceea nu era Luiza, deși i se adresa lui. Avea impresia că fata și-ar fi pus o mască de nămol sau cremă de legume pe față și îi vorbea printr-o pojghiță rigidă. Poate dacă ar fi atins-o cu palma ar fi reușit să fisureze sau să șteargă masca, dezvelind chipul de dedesubt, dar nu cuteză să facă asta fiindcă prietena lui îl privea acum în ochi, nu era un simplu corp pe care să-l atingi ca pe un cadavru, era vie, sclipirea din pupile îl sfredelea și îl ținutua locului, ca o rază laser venită din altă lume, izvorând din cutia neagră a globilor oculari, prin irisurile ce păreau să-și fi pierdut culoarea verde. Îi cercetă vârful ridicat obraznic al nasului, fruntea îngustă cu tâmpole lungi, urechile de elf, sprâncenele subțiri mergând mult în lateral, bărbia ascuțită care, dacă ar fi fost mai plină, ar fi făcut gropiță, dar așa avea mai degrabă o tăietură în vârf, părul negru lins pe după urechi și căzând pe spate, toate erau ale

Luizei, le recunoștea pe fiecare, le putea imagina și cu ochii închiși. Dar fata nu era acolo. Prin ochii ei îl privea o străină, cineva din alt tărâm, neverosimil, imposibil, și totuși prezent.

Vrând să spargă vraja malefică pe care oglinda o țesea între el și Luiza, Fulviu se întoarse cu o mișcare bruscă, de exorcizare, apucă lanțul rezervorului și trase apa în veceu. Torentul năvăli vijelios de sus, umflă cu spumă nivelul apei, apoi se transformă într-un vârtej rotitor care, cu un fel de sughiț prelung, luă cu el în adânc trupul șoarecelui înecat.

— Ce faci? țipă Luiza, aplecându-se asupra tronului de faianță și încercând să pescuiască, în șuvoi, trupul animalului.

— Trezește-te, nu e Margus, e un șoarece mort! răbufni Fulviu la rândul său.

— Ce șoarece! Ai început să ai și tu halucinații? se auzi din sufragerie vocea domnului Textoris, dar Fulviu nu îl băgă în seamă.

— Ești în baie, nu în piața execuției! o scutură el pe Luiza. Trebuie să te trezești din coșmar.

— Minți, spuse Luiza, cu ochii tulburi. Ești ca ei.

„Ei, cine? Părinții tăi?“, se întrebă tânărul, fără să vorbească însă cu voce tare.

— Dă-mi drumul! Anir nu e mort. Iar eu îl voi găsi.

— Știu că nu e mort. Dar trebuie să te desparți de el.

Fulviu o prinse pe Luiza de un braț și își propuse să o ducă în dormitor, dacă era nevoie cu forța, în ciuda zbaterilor ei. Cum ea se ridica de deasupra veceului, iar el se întoarse pe jumătate spre ușă, în loc s-o mai privească direct se pomeni fixând-o pe Luiza din nou în oglindă. Câteva secunde privirile li se intersectară în suprafața lucioasă de argint. Și Fulviu avu un șoc: chiar dacă fața Luizei rămăsese aceeași, în ochii din oglindă o recunoscă pe Adela! Cea care îl privea din spatele ochilor exoftalmici nu era prietena lui, ci dublul ei pe care îl întâlnise de atâtea ori în vis.

Fiorul electric care îl străbătuse adineaori se repetă cu o altă intensitate. Dintr-o săgeată de energie deveni o spumă consistentă de bule înghețate ce îi urcau pe coloana vertebrală,

ca și cum în stomac ar fi avut un spray din care țâșnea angoasă albă, în stare pură, învăluindu-l dinăuntru spre dinafară într-un cocon consistent, prinzându-l într-un cleștar acidulat și clocoțitor, al terorii viscerale, al vidului, al căderii. Cu stomacul gâlgâindu-i sub plex ca o magmă în fierbere, Fulviu nu mai reuși să răsuflă, cu plămânii prinși parcă în ghips, cu gura întredeschisă, cu un strigăt mut blocat în gâtlee ca o spumă de plastic întărită la contactul cu aerul. Nu era adevărat, nu era cu puțință ca asta să se întâmple în lumea reală! Adela nu apărea decât în vise, nu putea sparge coaja dintre lumi, nu avea voie să iasă la suprafață, să se arate prin Luiza. Dacă distanța aceea infinitezimală, dar în fapt de mii de ani lumină, care o despărțea pe Adela de membranele irisurilor Luizei fusese străbătută, dacă Adela ieșise la suprafață prin oglinda ochilor fetei, atunci orice devenea posibil, atunci lumea întreagă putea să se fisureze, atunci totul ar fi fost pierdut.

Paralizat, Fulviu nu se mai împotrivi Luizei. Fata se smulse din mâna lui, ieși valvârtej din baie, fără să arunce o privire spre sufragerie, de unde tatăl ei o urmărea holbat, și o luă la fugă în jos pe scări. Nu ieși pe ușa principală, în stradă, ci o luă pe scărița dosnică ce ducea, pe sub melcul spiralat al scării principale, spre pivniță. Ușa de lemn copt și scorojit nu era închisă, așa că fata o deschise dintr-o mișcare și coborî pe pământul reavăn al beciului comun. Printr-o ciudată asociere, își imagina că monumentul din piața orașului se scurge în aceleași țevi ca veceul din baia ei și ar putea regăsi trupul lui Margus în conductele de canalizare din pivnița blocului.

După un sfert de oră, sosi și Vroclav Vladinski, alertat de Michael Textoris. Din fericire, clinica unde lucra nu era departe, așa că putea veni pe jos până la apartamentul prietenului său. Afară soarele dimineții se încinsese și lumina orbitor, așa încât doctorul arborase niște ochelari de soare din plastic negru. Când intră în blocul de locuințe, mult mai întunecat, fu nevoit însă să-și scoată ochelarii. Cu un gest expert, îi băgă în buzunarul de la piept al halatului alb medical pe care îl păstrase pe el.

Aștepta în fața ascensorului, când auzi niște țișete înăbușite dinspre pivnița imobilului. I se păru că recunoaște vocea Luizei Textoris. Cu o presimțire tulbure, se postă în ușa beciului și încercă să deslușească prin întuneric. Pivnița avea un aer selenar. O inundație mai veche lăsase pe sol mult mâl uscat și alge sfărâncioase, cu sclipiri fosforescente. Lăzi, cutii, sticle și alte obiecte păreau topite în pământ, ca un castel miniatural de ciocolată expus la căldura soarelui. Tavanul, la rândul lui, era brăzdat de conducte de apă ce se țeseau ca niște intestine. Un miros rânced și umed emana din adâncuri.

Atunci Vladinski o văzu pe Luiza. Venea de undeva din spate, cu un felinar orb în mână. Era îmbrăcată în cămașa de noapte și umbla în picioarele goale, murdare de noroi. Avea părul vâlvoi și ochii pierduți și rămăsese imobilă, privind țință spre scara de lemn ce ducea la nivelul solului. O rază de soare, strecurată contorsionat printr-o lucarnă din spatele medicului, o lumină parțial pe vizitatoarea subteranelor, subțire și străvezie ca o fantomă. În lumina ei, Vladinski văzu și ceea ce o speriasse pe Luiza: un șoarece nemișcat, paralizat de aparițiile umane, stând pe ultima din treptele scării de lemn, între el și față.

— Luiza, ce se întâmplă, de ce țiți? coborî vocea medicului asupra ei din ușa pivniței. Ți-e frică de un șoricel?

Lovind scurt cu piciorul în prima treaptă a scării, Vladinski sperie șoarecele, care sări pe pământ și se făcu nevăzut după niște damigene. Apoi coborî până la Luiza și o prinse în brațe.

— Dar ce e asta? se dădu el ușor în spate. Ce-ai pățit?

Îi descoperise o mușcătură sângerândă pe gât. Poalele cămășii de noapte erau sfâșiate, iar brațele și picioarele îi erau pline de zgârieturi.

— M-a atacat mulțimea..., șușoti Luiza.

— Te duc acasă! spuse Vladinski, îngrijorat și protector, purtând-o pe față spre ascensor.

— Acolo nu! tresări ea violent.

Ușa liftului se deschise și în casa scărilor își făcu apariția Michael Textoris, îmbrăcat în haine de zi și aducând un hanorac pentru Luiza. Vladinski analiză rapid situația. Îi făcu prietenului

său un semn discret din cap, invitându-l să nu intervină. Luă hanoracul din mîna lui și îl puse pe umerii fetei. Michael mai adusese și niște șlapi de vară, cu o baretă pentru degetul mare. Vladinski îi luă și pe aceștia și îi puse la picioarele Luizei, invitând-o să-i încalțe. Apoi o luă pe după umăr și ieși cu ea din bloc.

— O duc la clinică, o voi trata acolo, îi șopti el lui Michael, fără a-l invita însă în mod explicit să-i însoțească.

Medicul și fata porniră pe strada înșorită, de început de vară, urmați, la douăzeci de metri distanță, de Michael, în mod vizibil nehotărât și dezorientat. În spatele lor, scara imobilului îl scuipă afară și pe Fulviu Friator, la rîndul lui descumpănit. Îi reperă pe Luiza și Vladinski în depărtare și porni după domnul Textoris, încercând să-l ajungă.

— Se infectează rana, trebuie să o curăț, îi spuse Vladinski Luizei.

Fata nu părea să-l fi recunoscut. Îl scrută oblic, cu ochii tulburi, de parcă ar fi privit printr-un vizor de ușă.

— Dar eu nu vă cunosc...

— Sunt doctorul Vladinski, o liniști bărbatul, încercând să aprecieze cât de grav era delirul fetei.

— Sunteți medic?

— Într-un fel. Sunt psihiatru.

— Adică vraci? trânti Luiza, făcându-l pe Vroclav să râdă, chiar dacă era interesat mai degrabă de ceea ce vedea la fată, nu de ceea ce spunea aceasta.

Trecuseră de parcul ce mărginea strada pe partea dreaptă, lăsaseră în urmă și lacul artificial din fața grădinii de vară, gol deocamdată, cu fundul mîlos, dar care în curînd urma să fie umplut cu apă și dat în folosința bărcilor de agrement, și se apropiau de clinica de psihiatrie. În fața acesteia, lipită de ea, se afla o clădire mai mică, ce ieșea în evidență dintre plopii de pe marginea drumului. Pe firma ei, scrisă cu verde, Vladinski îi arătă Luizei desenul unui șarpe încolăcit pe piciorul unui pahar.

— Iată și farmacia clinicii, aici îți voi dezinfecța rana.

— Dar sunt sănătoasă, vreau să rămân așa cum sunt, protestă Luiza.

În același timp, contrazicând-o, o slăbiciune o făcu să alunece din brațul medicului. Ușoară, nu căzu precum un bolovan, ci se așternu pe asfalt ca un cearceaf luat de vânt de pe sfoara de uscat rufe. Vladinski se aplecă imediat și o prinse în brațe, sprijinindu-i capul de genunchiul piciorului drept. Spre uimirea lui, Luiza nu leșinase, așa cum își imaginase, ci avea ochii larg deschiși.

— Ce-ai pățit? o întrebă medicul. Ai alunecat?

— Nu, e un cutremur, dumneavoastră nu îl simțiți? îl anunță Luiza speriată, privind peste umărul lui clădirea clinicii, de parcă tocmai avusese loc o surpare și supraviețuitorii ieșeau dintre ruine.

Convins că starea fetei este cât se poate de gravă, Vladinski o săltă în brațe și se îndreptă cu ea spre poarta centrală a clinicii.

— Margus e de vină? Din cauza lui se surpă casele? îl întrebă Luiza în ureche.

— Nu mai vorbi, îi strecură gâfâind medicul, urcând scările de la intrare.

Portarul îl văzuse venind și ieși înaintea lor, cu chipiul în mână.

— Cheamă liftul și niște brancardieri cu o targă! îi ceru Vladinski și se opri cu Luiza pe banca de lângă ușa ascensorului.

Văzând suprafața de metal lucios și luminița care clipea, iluminând numerele 2, apoi 1 și în sfârșit litera P, Luiza începu să se zbată în brațele medicului.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă acesta.

— Ascensorul. Urcă cineva în el.

Cu un zgomot sec, cabina se opri la parter și cele două uși glisară în lături. Dinăuntru apăru un infirmier împingând o targă pe roate. Mai ieși și un miros greu, de alcool și medicamente, dar și de aer umed și stătut, de parcă ascensorul nu venise de la etaj, ci urcase dintr-o pivniță mucegăită. Brancardierul se repezi să-l ajute pe doctor și amândoi o întinseră pe Luiza pe targă.

— Chingile! îi făcu semn Vladinski ajutorului său, fiindcă fata începuse să se zbată, dorind să se dea jos.

În timp ce ei îi legau mâinile și picioarele cu legături de piele, de lungime reglabilă, prinse de cadrul de oțel al patului ambulant, în holul clinicii intrară și Michael Textoris și Fulviu Friator. Cel de-al doilea respira greu, îl ajunsese din urmă pe tatăl Luizei, dar nu stătea în rând cu el.

— Veniți sus! le aruncă Vladinski, prin ușile ce tocmai se închideau.

Până când tatăl și iubitul Luizei ajunseră pe scări la etajul al doilea, infirmierul mutase targa mobilă într-o rezervă goală, iar Vladinski ieșea din cabinetul său ținând în mână o seringă din care făcu să fâșnească un lichid uleios, gălbui.

— Delirium tremens, decretă el din mers, ca răspuns la întrebarea mută din ochii lui Michael Textoris.

Înțepătura acului o făcu să tresară pe Luiza. Încetă să se mai zbată și privi înapoi.

— Tată! spuse ea către Michael.

Domnul Textoris tresări bucuros, convins că fata își revenise, și dădu să o îmbrățișeze. Dar se opri când Luiza îl muștră:

— De ce ai plecat la drum, la vârsta ta? Cum ai venit, cu trenul?

Vladinski îl prinse de braț pe prietenul său și îi făcu un semn mut, o schismă a feței, prin care îi cerea să nu intervină.

— Ai venit să-ți iei rămas-bun? continuă Luiza, privindu-l printr-o pâclă tot mai groasă, ca și cum în ochii ei se lăsa înserarea, în timp ce în salon soarele se răspândea tot mai orbitor pe pereții vopsiți cu ulei verde. Iartă-mă, tată, că nu stau cu tine, simt nevoia să rămân singură. Mă așteaptă un drum de făcut.

Apoi îl zări, cu coada ochiului, și pe Fulviu, stând stingher și însingurat în ușa salonului.

— Judaniil, te rog, nu vorbi, nu tulbura liniștea, articulă fata cu tot mai multă greutate, căci obrazul, gura, corpul începuseră să-i amorțească, de parcă cineva ar fi turnat nisip prin tavanul încăperii și era pe cale să o îngroape într-o plajă în continuă creștere.

— Dar nici nu vorbesc, își descleștă Fulviu fălcile.

— Înseamnă că ești ventriloc, icni ea cu o voioșie dubioasă.

Chipul lui Fulviu intrase într-un con de umbră, cu şuvițe de păr răvășite de curentul ce se strecura pe o fereastră deschisă, dar fără trăsături precise.

— De ce mă ții în loc? Trebuie să plec, bolborosi Luiza, cu buzele încleiate de somnifer.

„Dacă te rătăcești, întoarce-te la mine. Dar, mai ales, nu te speria!“

— Să iau ascensorul până la tine? mai apucă să îngaime Luiza înainte de a fi toropită de somnul chimic.

Vladinski îl prinse cu o mișcare fermă pe Fulviu și îl trase de lângă targă.

— Voi doi, la mine în cabinet! le spuse tranșant tatălui și iubitului Luizei și ieși pe ușă, în timp ce brancardierul o dezlega pe fată de pe targă, iar o soră medicală îi pregătea patul din rezervă.

— Uite ce e, Michael, îl întâmpină Vladinski pe domnul Textoris, invitându-l să șadă, în timp ce închidea ușa către culoar, unde îl lăsase să aștepte pe Fulviu, spunându-i: „Cu tine, băiete, am o poveste de discutat“. Lucrurile par să se fi complicat foarte mult. Nu mai e un simplu joc de-a visele. Luiza a intrat în stare de somn paradoxal.

— Ce e asta? întrebă Michael privindu-l pe Vroclav cu ochi de animal hăituit și speriat.

— O dereglare a somnului însoțită de o formă specială de delir. Luiza doarme și atunci când e trează.

— Da, da, îmi spunea azi-dimineață că nu se poate trezi, dar vorbea de parcă era trează. Dormea?

— Dormea, da și nu. Mai exact, eul ei treaz nu putea să preia controlul de la eul adormit.

— M-a înspăimântat, mărturisi Michael.

— Cu alte cuvinte, se comportă în lumea normală ca și cum ar visa. Vede realitatea prin ochii eului ei oniric.

— Prin ochii Adelei? Al celui dublu de vis, cum îl numește ea?

— Se poate spune și așa. Partea gravă este că nu știm când și dacă se va trezi. În cazuri extrem de rare ca al ei nu mai

există acel buton care să deconecteze eul de noapte și să-i cedeze locul eului de zi.

— E posibil așa ceva? Să doarmă la nesfârșit?

— Nu să doarmă întinsă în pat, dacă la asta te gândești, ci să se comporte așa, ca o somnambulă, tot timpul. E prizoniera viselor.

— Dar nu putem să o trezim cumva, să o înțepăm, să o lovim, să o spălăm cu apă rece?

— În principiu, va asimila toate aceste experiențe ca pe niște întâmplări ale visului.

— Și atunci?

— Am mai putea încerca ceva, dar am nevoie de consimțământul tău: șocuri electrice.

— Nu! tresări Michael, lăsându-se revoltat pe spătarul scaunului. Îi prăjim creierii.

— Ăsta e clișeul banal din filmele de groază. Ce naiba, nu sunt un măcelar, iar tehnica a evoluat și ea. E vorba doar de niște impulsuri electrice care îi schimbă tonusul mental și, să sperăm, starea de conștiință.

— Deci crezi că ar putea-o trezi?

Vladinski își puse mâinile în triunghi pe birou, cu coatele pe tăblia de lemn și cu palmele cuprinzându-i ciocul bărbii. Îl privi pe prietenul său direct în ochi.

— Un risc există, aruncă după câteva clipe de tăcere. Mai ales având în vedere antecedentele...

— Regine? Ar putea să cadă în schizofrenie și ea?

— Poate nu. Nu chiar. Mai plastic spus, e posibil să-i provocăm reacția inversă: să închidem de tot eul nocturn.

— Ca și cum am extirpa-o pe acea Adela? Foarte bine, să o alungăm, i-a făcut destul rău.

— Da, numai că asta ar însemna să nu mai poată adormi. Să rămână trează tot timpul.

Michael tăcu, cântărind ceea ce îi spusese psihiatrul.

— Cât de grav poate fi? tatonă el problema. Nu mai rău decât fantoma asta somnambulă care e acum.

— Insomnia prelungită duce și ea la halucinații, demență, moarte. Din fericire, în acest caz am avea totuși la dispoziție ceva ce nu avem acum. În prezent, nu avem ca antidot pentru somnul ei paradoxal un ser de trezie; dar atunci am avea posibilitatea să o adormim oricând cu medicamente, să o decuplăm forțat.

— Să o facem atunci. Când te gândești să începi?

— Imediat ce se scoală. Dacă se și trezește, este în regulă, dacă nu, îi facem tratamentul cu șocuri.

— Vreau să fiu de față. Pot să aștept în salonul ei, cât timp doarme?

— Bine, dar... Regine? Cu ea cine rămâne acasă, cine o îngrijește?

— Și-așa nu face nimic. Cel mult se învârtește prin cameră, în rest doarme sau privește în gol. Nu va pleca niciunde.

— Știu și eu, își declină Vladinski responsabilitatea, dar nu adăugă nimic ca să-l împiedice pe prietenul său să rămână în clinică.

Întâlnirea cu Fulviu fu ceva mai complicată. Tânărul stătea pe coridor, în fața unei ferestre, și, deși avea un scaun de plastic alb la îndemână, nu voise să se așeze. Când Michael Textoris ieși din cabinet și trecu pe lângă el, fără să-l privească, se trase în lături, aproape lipindu-se de geam, dar nu dădu nici un semn că ar dori să intre să stea de vorbă cu psihiatrul.

— Dar vino o dată! îl apostrofă Vladinski dinăuntru. Ți-am spus că avem ceva de lămurit.

Fulviu nu voia în chip limpede să discute nimic, dar nici nu pleca. Se așează pe scaunul din fața biroului medicului, cu picioarele trase sub el, cu mâinile pe lângă corp și prinse sub șezut, cu privirea aplecată spre un nod din lemnul lăcuit al mesei. Vroclav nu se grăbi să ia cuvântul.

— Ce vă face mâna? sparse tăcerea în cele din urmă Fulviu, incomodat de mușenia care domnea între ei.

— Nimic grav, s-a vindecat, expedie Vladinski întrebarea, cu dezinteres sau cu răceală.

O nouă tăcere se lăsa în cabinet. Tot Fulviu fu cel care o întrerupse, nesuportând tensiunea.

— Ce mai vreți de la mine? V-am spus că am întrerupt visele. Încercați să mă faceți țap ispășitor?

— Dimpotrivă. Vreau să mă asigur că tu ești în regulă.

— Sunt bine. Îl țin sub control pe Margus, dacă la asta vă referiți.

— Am înțeles eu bine, l-ai executat, l-ai ucis în visele tale?

— Nu, asta e ceea ce crede Luiza, cel puțin așa bănuiesc, fiindcă nu am mai visat împreună.

— Deci Anir nu a murit?

— Nu. Am suspendat visul, adică m-am trezit de spaimă, chiar în momentul în care a fost sorbit în adânc.

— Luiza a visat că s-a înecat...

— Dar nu și eu. Visele noastre s-au despărțit, așa că, orice știe ea despre Anir, nu mai e adevărul. Nu am să-l mai visez până nu găsesc o soluție. Probabil îl voi scoate de acolo și îl voi închide înapoi la Herina, de unde chiar dumneavoastră l-ați sfătuit să fugă.

— Ciudat vis! comentă mai mult pentru sine Vladinski. Herina, vorbești de localitatea unde s-a construit sanatoriul?

Fulviu îl privi surprins:

— Nu, Herina din visele mele. Ale noastre.

— E bine, comentă simplu medicul.

— Ce anume e bine? Că nu l-am omorât pe Anir? Și cu Luiza ce se va întâmpla?

— Uite, interveni împăciuitor Vladinski, schimbând tonul. Nu te-am chemat ca să-ți fac morală sau să te culpabilizez, dacă de asta ți-e teamă. Sunteți amândoi cel mai ciudat și neobișnuit caz al meu. Nu am mai întâlnit oameni care să viseze împreună și nici care să-și creeze dubli de vis. De altfel, nici nu cred că e posibil. Mi-e teamă însă pentru sănătatea voastră mintală.

— Doctore, își dădu drumul Fulviu, ce nu a funcționat? Ce anume am greșit când i-am creat pe Anir și pe Adela? Speram că Adela o va elibera pe Luiza din fascinația viselor, că va putea fi folosită drept cobai în toate coșmarurile.

— Nu fi ipocrit. Nu aveai doar gânduri altruiste. Recunoaște că îți plăcea și ție jocul, că erai și tu obsedat de posibilitatea de a-ți amplifica și, mai ales, de a-ți controla visele. Tu de ce anume voiai să scapi? De unde ți-a venit ideea unui dublu?

Fulviu privi vinovat în jos, fără să spună nimic.

— Dar ca să-ți răspund la întrebare: atunci când i-ați proiectat pe Anir și pe Adela ați creat niște euri alternative. Ați pornit un proces de personalitate multiplă.

— Schizofrenie?

— Nu, replică Vladinski, fără să încerce însă să explice diferența.

— Și Adela a luat-o în posesie pe Luiza? Dar cum? De ce?

— Îți explic cât de simplu pot: când dormim, în vise, se încheagă frânturi din personalitatea noastră. Eul din vise e o simplă fantomă, fără continuitate, un mozaic abia schițat din cioburi adunate la un loc întâmplător și care alunecă unele într-altele. Asta ne face să ne trezim atât de ușor: o simplă zgâlțâire și personalitatea nocturnă se desface ca un caleidoscop mișcat.

— Iar noi am dat continuitate dublului de vis, interveni Fulviu, ducând ideea mai departe.

— Exact. V-ați fixat dublii ca niște personalități cu trăsături constante. Le-ați dat o identitate la fel de puternică precum cea de zi. Iar în cazul Luizei, mi-e teamă, poate chiar mai puternică.

— Din cauza asta nu se poate trezi?

— Da. I-am dat stării ei denumirea de somn paradoxal. Când Luiza încearcă să se trezească, Adela refuză să se dizolve, între ele se poartă o luptă pentru putere.

— Bine, dar mai există și realitatea exterioară. Chiar nu e nici o diferență? Niște semne dinspre trup, un duș rece spre exemplu, nu pot să-i dea Luizei posibilitatea să se separe de Adela?

— Nu, fiindcă Adela a învățat să interpreteze aceste semnale în propria ei lume. Tu o stropești pe Luiza cu apă și Adela cade într-un lac.

— Ați mai întâlnit asemenea cazuri? Unde ați citit teoria asta?

— Niciunde. Am creat-o pornind de la voi.

— Și atunci ce e de făcut?

— M-am gândit la un tratament. Dar nu vreau să participi la el. Trebuie să pleci de aici. Nu ai rude în alt oraș?

— Nu mai am, murmură Fulviu fără ca Vladinski să deslușească ce spune. Vreți să mă despart de Luiza?

— Dacă se face bine, da. Nici unul nu aveți puterea de a controla mersul lucrurilor, jocul e prea periculos pentru voi.

— Și dacă nu se face bine?

— Ei, da, din păcate nu am nici o certitudine că tratamentul va reuși. Atunci s-ar putea într-adevăr să mai am nevoie de tine. Dar vom vedea. Până atunci, pleacă de aici cât mai departe, încetează să mai experimentezi oniric, ține-l pe Anir izolat în stațiunea aceea experimentală, întreamează-te, refă-ți viața.

— Care viață? Și dacă nu vreau să plec?

— Aici nu e vorba doar de sănătatea ta. Dacă o iubești, cum spui, pe Luiza, sau dacă ai o urmă de responsabilitate, atunci îți cer să stai deoparte, să nu te mai amesteci. E ordinul medicului!

Târziu în după-amiaza aceea, Luiza își veni în sfârșit în fire. Efectul injecției se disipă treptat, eliberând-o pe fată din letargia forțată. Dar când deschise ochii, Michael Textoris, care stătea pe un scaun lângă pat, se trase înapoi curentat. Cea care îl privea nu era, nici acum, Luiza. De altfel, fata nu îl recunoscuse și nici nu părea să-l vadă. Nu arăta conștientă nici de locul unde se afla. Privea în jur ca și cum ar fi mers în altă lume, și încă atât de convingător, încât tatăl ei scruta dezorientat și neîncrezător pereții pictați în ulei ai salonului, ca să se convingă că sunt reali și nu fuseseră înlocuiți cu un alt decor. Din fericire, Luiza fusese legată cu chingi de piele de cadrul de metal al patului. Altfel, cu o forță care îl sperie pe domnul Textoris, s-ar fi ridicat și ar fi început să umble, urmărind cine știe ce altă realitate.

Michael Textoris apăsă pe butonul soneriei pe care i-l indicase Vladinski când îl lăsase cu fata în salon. Prietenul său

apăru la puțin timp după aceea. O privi scurt pe Luiza, înțelegând imediat că fata este în continuare în stare de delir.

— Da, mormăi el îngândurat. Așa cum mă temeam.

Apoi se întoarse spre Michael Textoris:

— Așadar, o facem?

Fără să mai aștepte răspuns, ieși pe hol și chemă doi brancardieri. Luiza fu mutată înapoi pe patul cu roțile.

— Pe voi vă știu! făcu fata, privindu-i atât de direct și de lucid pe brancardieri, încât aceștia se opriră dezorientați.

Unul din ei, cel mai în vârstă, era relativ mic de statură, cu un nas acvilin, ochi vii și mobili și sprâncene stufoase în contrast cu capul chel. Ajutorul său, mai tânăr, era un individ masiv, chiar mătăhălos, cu o figură ușor tâmpă și împiedicat la vorbă.

— Dar ce faceți acolo? îi luă la rost Luiza.

— Ne facem meseria, spuse pirpiriul, îndatoritor și volubil.

— Vă cunosc. Nu voi i-ați instalat lui Anir conducta de pucioasă în apartament?

— Lucrăm și ca instalatori, în timpul liber, dar numai la canalizarea publică, se grăbi să adauge individul, aruncându-i o privire furișă medicului-șef.

Vladinski, care ascultase dialogul parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor, făcu un gest mânios și autoritar, prin care le sugera celor doi că au de-a face cu un bolnav și că e cazul să-și vadă de treabă. Spășiți, brancardierii își întoarseră privirea de la Luiza și porniră cu patul spre hol. La ieșirea din salon, individul chel, cel care mergea în partea din față, dădu drumul cadrului pentru a înlătura din drum un scaun rămas în mijlocul holului. Cel de-al doilea, cel mătăhălos, nu văzu însă că șeful său nu mai era la post să controleze traiectoria patului și îl împinse energic prin ușă. Roțile se ambalară și patul traversă rapid coridorul, spre peretele opus, unde se afla geamul unui furtun de incendiu. Luminată de un bec interior, pe sticla mată scria, în negativ, prin răzuirea literelor de pe vopseaua albă: Hidrant. Luiza privi fascinată cum se apropia de geam, până când cadrul patului intră în sticlă și o făcu țândări. Cioburile se împrăștiară zornăind pe ciment.

— Animalule! vociferă brancardierul chel spre colegul său, care privea fără replică scena. Uite ce-ai făcut! Strânge cioburile!

Vladinski, care venea din urmă, evaluează rapid situația, apoi le ceru să amâne curățenia și să o ducă întâi pe Luiza în sala aparatelor.

— Unde duce țeava aceasta? întrebă Luiza cu degetul spre furtunul hidrantului, luându-i din nou prin surprindere pe brancardieri. Nu l-ați văzut coborând pe aici pe președintele Margus?

— Furtunul acesta nu duce apa în canalizare, ci o aduce în sus, răspunse mucalit brancardierul chel, preluând conducerea patului împins de zor de către colegul său.

— Ca un con de vulcan? E posibil ca Anir să iasă din adânc scuipat afară printr-un canal de pucioasă?

În camera cu aparatură, Vladinski le indică celor doi să o așeze pe Luiza în scaunul pentru șocuri electrice. La fel ca targa de pe patul mobil, și scaunul avea montate pe margini niște chingi de piele pentru a lega mâinile și picioarele pacientului.

— Vroclav, nu se poate, arată ca un scaun electric pentru execuții! se revoltă Michael Textoris, venit și el în salon.

— Fii liniștit, tensiunea din electrozi nu ar putea omorî nici o pisică.

Între timp, Luiza fusese așezată în scaun și brancardierii îi fixau mâinile și picioarele. Vladinski porni un dispozitiv mecanic cu cremalieră care făcea să coboare spre creștetul pacientului un fel de cască prelungă, mai degrabă un cilindru fără fund. Luiza își lăsă capul pe spate și privi de jos în sus în lungul tubului.

— Ce e asta, un canal de scurgere? Un tub care coboară în subterană? se interesă ea, sau mai degrabă Adela, prin gura ei.

— Stai liniștită, o calmă Vladinski, continuând să coboare casca până i-o fixă circular pe frunte.

— Și tu cine ești? se întoarse Luiza spre el. Paznicul porții? Pe aici se coboară în subterane?

Brancardierul chel aduse o găleată și o așeză jos, pe ciment, chiar în fața pacientei.

— Dacă simți nevoia să vomezi, nu te rușina, o îndemnă el pe fată.

Luiza privi spre găleată, ca și cum ar fi fost continuarea cilindrului care îi cuprinsese capul.

— Pe acolo ar trebui să cobor?! se scutură ea cu oroare.

— Suntem gata? îi întrebă Vladinski pe cei doi infirmieri, îndreptându-se spre o consolă cu cadrane electrice și întrerupătoare. Îi facem o serie de cinci șocuri. Începem cu o tensiune minimă, 50 de volți.

— Vroclav, interveni Michael Textoris privind peste umărul acestuia cum reglează acul unui cadran la voltajul de 50, iartă-mă, nu pot asista la asta.

— Bine, așteaptă afară, îl invită medicul concentrat la ceea ce făcea. Unu!

Primul șoc îi creă Luizei senzația că a fost aruncată în gol. În momentul în care Vladinski apăsă butonul de contact, casca deveni alunecoasă, înghițindu-i întâi capul, apoi întreg corpul. Pe pereții ei curgea parcă un ulei spumant, cu mii de bule acidulate, care îi înțepau pielea ca un covor de ace.

— Mă gâdilă! apucă să spună Luiza, înainte de a porni pe ciudatul tobogan acid.

O senzație asemănătoare mai trăise în urmă cu doi ani, când fusese cu părinții ei la mare la un Waterland, un parc de distracții cu apă. Cel mai înspăimântător dispozitiv, dar și cel mai atractiv, fusese un tobogan din plastic negru, complet închis, cu un fir de apă alunecând în interior, care cobora în spirale demente de la vreo douăzeci de metri înălțime. Deși îi fusese frică să intre în el, până la urmă o învinsese curiozitatea. Își spunea că traversarea tunelului întunecat trebuie să fie un fel „întoarcere la origini“, după cum citise, într-o carte de mitologie, că întreprind eroii ce străbat adâncul mării sau al pământului. Nu apucă însă să mediteze prea mult la semnificații, fiindcă imediat după pornire toboganul o accelerase atât de rapid încât nu mai putea ține ochii deschiși din cauza apei pe care o dislocau tălpile ei. Înțepăturile acesteia și frecarea cu pereții de plastic, deși nu erau dureroase, o bombardau pe

întreaga suprafață a trupului cu atâtea percepții încât își pierdu controlul de sine. Tot ce mai putu face fu să se întindă rigid și să se izoleze în ea până când traversarea avea să înceteze.

Și acum gădilatul care îi curgea prin corp îi dădu impresia că a început să cadă, tocmai prin tubul reprezentat de cască. Sau, mai degrabă, nu atât că ea coboară, ci că întreaga cameră, cu mobilele și oamenii dinăuntru, urcă pe lângă ea vijelios, ridicată de un dispozitiv antigravitațional. Când Vladinski deconectă butonul, camera porni în mișcarea inversă, curgând înapoi pe lângă față până la nivelul inițial.

— Doi! spuse Vladinski, iar Luiza îl văzu pe medic cum tâșnește din nou în sus cu consola lui cu tot, de parcă ar fi fost un hopa-mitică pe arcuri.

Când camera reveni înapoi în jurul ei, Luiza se revoltă:

— Nu mai sări, tulburi apa de pe fundul canalului!

Și, cu un spasm din stomac, începu să vomeze în găleata din fața sa.

— Apă rece, ceru Vladinski.

Unul din infirmieri umplu de la un robinet o carafă cu apă, pe care o turnă peste voma Luizei din găleată. Apoi, cu un prosop de spital, o șterse pe față la gură și pe bărbie.

— Nu-i nimic, o liniștea Vladinski. Trecem la 70 de volți. Turul trei.

De data aceasta, saltul fu mai violent. Luiza avu impresia că se făcuse mică și era aruncată chiar în găleata de vomat. Aceasta devenise un tub vertical lung, înalt, cu pereții maronii și molatici, ca un esofag. Chiar dacă s-ar fi lovit de ei, nu s-ar fi rănit, fiindcă erau spongioși și maleabili. Când ajunse în fund, picioarele îi atinseră o pânză de apă și vomă dar, în loc s-o străpungă, simți că este respinsă ca de o membrană elastică. Parcă ar fi căzut pe o trambulină de pânză cu arcuri, cum se montase în parcul din apropiere, pentru copii, sau cum văzuse în sala de sport a facultății de educație fizică.

— Domnule paznic, se întoarse Luiza spre Vladinski, în timp ce ea urca și acesta cobora, chiar e nevoie de asta? În alt fel nu puteți deschide poarta?

Vladinski o privi ciudat. După al patrulea șoc, se apropie de scaun și se aplecă asupra fetei:

— Luiza, unde ești acum? Cine ești?

— Nu sunt Luiza, spuse ea sughițând de amețeață și greață.

— Cine ești?

— Sunt Adela Vlaia.

— Adela, îți voi deschide intrarea. Vei pleca departe. Nu te vei mai întâlni cu Luiza.

— Da, dați-mi drumul, sughiță ea.

— E posibil să nu te mai poți întoarce...

— Dar îl voi găsi pe Anir.

— Așa să fie, îi ură în șoaptă Vladinski.

Apoi se întoarce la consolă. Potrivi tensiunea aparatului la 100 de volți, strânse din buze și apăsă pe contact.

— Haaaa! strigă Luiza, căzând prin tubul ca un esofag cu o viteză cum nu mai simțise până atunci.

Camera dispăru în sus, smulsă violent dimprejurul ei, iar canalul vertical se întinse în jos ca într-un film în care holul pe care fuge mama spre camerei fetei răpite de un poltergeist se alungește și se îndepărtează o dată cu ușa strălucind oranj a camerei bântuite. De data aceasta, în momentul în care atinse membrana de lichid de pe fund, aceasta se întinse, rezistă elastic o lungă fracțiune de secundă, apoi cedă și, asemeni unei celule care înghite o celulă mai mică, o supse pe Adela înăuntru.

Vladinski întrerupse curentul, iar Luiza rămase leșinată în scaun, cu părul învolburat și transpirat lipit de frunte și obraji, cu ochii acoperiți de pleoapele bombate, cu spume în colțurile gurii, cu bărbia și cămașa de noapte pătate de vomă.

A doua zi dimineata, când își reveni din leșin, se afla acasă, în patul ei. Michael Textoris nu dorise să o lase la clinică, iar Vladinski, în mod surprinzător, nu se opusese.

— E mai bine pentru ea să se trezească într-un mediu cunoscut, o va ajuta să-și reia obișnuințele și să-și fixeze identitatea, meditase el cu voce tare. Dar, Michael, să mă anunți imediat ce se trezește. Dacă sunt probleme, voi veni pe loc,

sau o aducem înapoi la clinică; dar, dacă își revine, atunci poate ar fi mai potrivit să nu mă vadă o vreme. M-aș bucura să uite cât mai repede întreg episodul.

În noaptea care urmă tratamentului cu șocuri electrice aplicat Luizei, Fulviu avu un vis agitat, pe care nu îl mai notă în jurnalul ținut în comun cu prietena sa. Se culcă punându-și în gând ca în vis să-l salveze pe Anir din ordalia publică la care fusese supus și să-l izoleze într-un loc sigur, eventual la Herina, până când va lua sfârșit calvarul Luizei, iar el va învăța să-și controleze mai bine dublul. Imediat ce adormi, în lumea neagră din cap i se deschise un vis obișnuit. Fugea de niște urmăritori cu săbii pe străzile unei cetăți medievale, căuta un loc unde să se ascundă, era pe cale de a fi ajuns din urmă, când își aduse aminte că are un plan de îndeplinit. Își privi din alergare picioarele și se concentrează asupra lor. Caldărâmul pietruit al orașului medieval de sub el se lichefie, prinse să se îndepărteze și dispăru într-o ceață moale.

Plutind cu picioarele înainte, simți că traversează spațiul dintre două vise. Împrejurul lui se roti în jerbă un curcubeu de culori și se pomeni chiar deasupra monumentului de faianță din piața centrală unde fusese aruncat președintele Margus. Ateriză pe balconul circular ce înconjură pe dinăuntru pâlnia albă și de acolo începu să coboare pe o scară îngustă, de serviciu, ce ducea spre ochiul de apă din adânc. La aproape jumătatea înălțimii, ajunse pe o mică platformă intermediară, de odihnă, unde se aflau instalațiile de întreținere și valvele de reglare a mecanismului hidraulic al fântânii. Un individ cocoșat și pitic, cu haine multicolore din cauza nenumăratelor petice, se ridică la apariția sa.

— Sunt Judaniil, consilier municipal, se prezintă Fulviu.

— Vă cunosc, răspunse piticul. Vă pot ajuta?

— Spune-mi cine a coborât în adânc.

— Până acum, în jos s-au dus doi oameni. Domnul președinte Margus și doamna soția sa.

— Crezi că i-am putea găsi? Este posibil să golești monumentul de apă?

— Pot să cobor nivelul apei, dar nu să o fac să dispară din monument. E vorba de nivelul freatic al solului. Domnul președinte, care era un specialist în geohidrologie, a înțeles foarte repede acest lucru și tocmai de aceea a construit aici o supapă.

— Așa a asanat orașul?

— Exact. A reușit să regleze diferențele de presiune dintre pânzele freatice, astfel încât apa care inundase orașul s-a resorbit la un nivel inferior. Dar apa din subteran nu poate fi făcută să dispară.

— Atunci se poate coborî sub apă pentru a le găsi trupurile?

— Din fericire, pentru domnul președinte nu este nevoie. Nu a alunecat la nivelul de dedesubt, a fost oprit de membrana dintre straturile freatice.

— Așadar e viu? L-ați salvat?

— Desigur.

— Minunat. Transmite mai departe dispoziția de a fi dus și închis la Herina.

— Ca să fie izolat sau ca să fie apărat?

— Nu este treaba ta. Dar doamna Margus?

— Din păcate, dânsa a perforat membrana freatică și a dispărut în straturile inferioare.

— Și nu mai poate fi găsită?

— Știu și eu? Poate cu un costum de scafandru...

Fulviu își coborî privirea de la omul de la serviciul de întreținere la propriile mâini. Se concentrează asupra lor și, printr-o metamorfoză moale, hainele i se schimbă într-un costum de scafandru, cu brațele și picioarele din cauciuc întărit cu cercuri de metal și o sferă uriașă, cu hublouri, pentru cap.

— Aaaa, domnul consilier este un maestru al visului! comentă omul de serviciu cu admirație.

— Ce știi tu despre asta? îl întrebă Fulviu mirat.

— Înseamnă că nu sunteți un simplu consilier și nici nu vă cheamă Judaniil. Tot așa, nici eu nu sunt un simplu muncitor, ci un paznic al porții.

— Așadar, e o poartă aici, așa cum bănuiam. Unde se deschide, spre lumea morții?

— Nu, răspunse omul de serviciu, oarecum surprins. Credeam că știți asta...

— Nu am încercat niciodată să cobor.

— Ați făcut foarte bine. Sub noi e lumea reală.

Fulviu se trase înapoi, consternat.

— De aceea, nici nu vă sfătuiesc să coborâți. În cel mai bun caz, v-ați trezi imediat. Însă altfel...

— Înțeleg, spuse Fulviu. Și Adela e acum în lumea de dedesubt? E în lumea reală?

— Pentru ea nu e lumea reală.

— Nu o putem aduce înapoi?

— Aș putea încerca să cobor după ea și să-i transmit un mesaj. Dar totul depinde de dorința ei de a se întoarce. Or, ea a plecat să-l caute pe domnul președinte, soțul ei.

— Dar Anir nu e acolo. Am pus capăt viselor cu el.

— Înțeleg. Domnul președinte e dublul dumneavoastră. Dar doamna Margus nu știe asta. Dacă vreți, cobor chiar acum.

— Nu ai nevoie de costum? Ți dau echipamentul meu.

— Nu. De fapt, nimeni nu are nevoie de costum, fiindcă dedesubt nu e apă, ci o altă lume. În schimb, am nevoie de o frânghie, care face parte din dotările serviciului nostru. Țineți-o dumneavoastră de un capăt și trageți-mă înapoi când vă voi face semn.

— Asta nu e o frânghie, e un cordon ombilical.

— E cel mai sigur mijloc. E legat organic de mine, nu se poate desface. Sunteți pregătit? Am sărit!

Și piticul își dădu drumul în abis, pe lângă peretele de faianță albă. Fulviu îi urmări hainele pestrițe îndepărtându-se ca o jerbă de culori reflectată de suprafața lucioasă dimprejur. Când atinse apa, lichidul se deschise ca un jeleu și îl înghiți fără să arunce nici un strop în lături. Cordonul prinse a se desfășura lent, ca la o explorare subacvatică. Fulviu nu își dădea seama dacă individul coborâse vertical în jos sau se deplasa și în lateral. După un interval lung, simți o smucitură și începu să tragă cordonul afară. Piticul ieși din lichidul cleios tot cu un plescăit fără stropi și, ca și cum presiunea de

dedesubt l-ar fi aruncat cu putere afară, țâșni în sus precum un dop imponderabil expulzat din apă și ateriză pe mica platformă de serviciu, lângă Fulviu.

— Nu am reușit, spuse el gâfâind. Am ajuns-o pe când zbura deasupra unui râu, într-o poiană, și am strigat-o de mai multe ori. Dar s-a speriat și a fugit de mine. Am încercat să o urmăresc, dar mi-era teamă că mi se va încâlci cordonul în coroanele copacilor.

— Ce făcea? Spune-mi, ea e conștientă de locul unde se află?

— Că a ajuns în lumea reală? Mă îndoiesc de asta.

— Și cum vede lucrurile din jur?

— În nici un caz ca pe lucruri reale. E simplu. Ea a rămas aceeași, o ființă din vis. Așa că vede totul ca în vis, la fel cum dumneavoastră, care veniți din realitate, priviți acum lumea visului cu o luciditate de om treaz.

— Nu e o lume de vis, te asigur, e un coșmar.

— Mă rog. Vreți să mai facem o încercare?

Plin de solicitare, piticul inspiră profund și se aruncă din nou în adânc. Pluti în jos ca o figurină într-un stilou cu apă și apoi dispăru în membrana gelatinoasă. Așteptându-i întoarcerea, ținând în mâini frânghia ombilicală, Fulviu își roti curios privirile împrejur. Omul de serviciu avusese dreptate, privea cerul de catran de deasupra, acoperit de nori plumburii cu burți galbene, prin care pâlpâiau fulgere de furtună, cu ochii cuiva care a intrat într-un tablou fantastic. Pentru prima oară de când învățase să-și controleze mișcările în vis deveni conștient nu doar de faptul că visează, ci și că știe că visează.

O smucitură a frânghiei îl tulbură din gânduri.

— Nu am reușit nici acum. Nu am ce face, nu vrea să mă recunoască, fuge de mine. De astă dată era într-o bibliotecă. Am văzut-o pe geam, cred că citea o carte. Am bătut în fereastră, m-am aruncat chiar în ea, încercând s-o sparg, dar doamna Margus s-a speriat și a plecat din încăpere.

— Ce se va întâmpla cu ea?

— Depinde de starea de spirit cu care a trecut dincolo. O va duce până la capăt. Bănuiesc că era obsedată de moarte. Dar, spuneți-mi, trebuie că ea are un dublu în realitate, nu e așa?

— Da, răspunse Fulviu, din nou mirat de conștiința propriei lumi a acestui individ din vis.

— În ce stare de spirit era dublul ei când a visat-o pe Adela aruncându-se în apă?

— Credeam că Adela e dublul Luizei, nu invers...

— Lucrurile sunt reversibile. Așadar?

— Era într-o criză psihotică. Crezi că Adela a preluat dorința ei de retragere din fața lumii? Că merge într-o direcție regresivă?

— Este posibil.

— Și unde va ajunge?

— Depinde cât de departe merge. La capăt se află întotdeauna un punct de convergență. Poate chiar centrul de reorganizare a realității.

— Ce e convergența? Întrebă Fulviu agitat.

— Eu sunt un paznic al porții, nu al punctelor de convergență. Nu pe mine trebuie să mă întrebați.

— Mai spune-mi doar un lucru. Nu doar Adela, ci și dublul, vreau să spun originalul ei se află în pericol, nu e așa? Știu că nu e bine să se întâlnească, am văzut și eu ce se poate întâmpla. Dar e suficient dacă rămân separate una de cealaltă?

— Mi-e teamă că nu. Adela nu a coborât singură acolo. O dată cu ea, toată lumea ei, adică lumea de aici, va începe să curgă prin falie în lumea dublului ei din realitate.

— De ce nu o mai poate controla Luiza când visează?

— Pentru că doamna Margus nu mai e în visul ei. Doamna Margus e pe cale să se întrupeze lângă ea în realitate. Sau să moară.

— Asta înseamnă nebunie?

— Ar fi bine să fie doar nebunie. Ce credeți că se întâmplă când poarta visului se deschide spre lumea reală?

— Mă înspăimântă. Din fericire, doar visez. Toată povestea cu poarta dintre vise e o simplă fantezie. Mai precis, un coșmar.

— Desigur că visezi. Susține cineva altceva?

— Și dacă mă trezesc, nu se va șterge totul?

— Mai aveți destul până să deveniți un maestru al visului, constată individul, cu o ușoară strâmbătură de dispreț. Nu poți controla cu adevărat visele dacă nu le asumi ca atare, ci, dimpotrivă, încerci să le ignori. Dar pentru asta e nevoie de curaj.

Fulviu se trezi scăldat într-o transpirație de gheață. „Ăsta nu a fost vis, își spuse el. Niciodată nu am avut un vis așa de limpede. Încep să înnebunesc și eu?”

În același moment, în apartamentul familiei Textoris, Luiza deschise ochii din mijlocul pernei ei uriașe, pufoase, în care se afunda întotdeauna ca într-un cuib. Toate erau la locul lor în cameră, așa cum le știa: soba de teracotă de culoarea sienei arse, zveltă, înaltă, la picioarele patului; noptiera stil și veioza înaltă, cu picior încrustat, la căpătâi; covorul persan de Buhara, vechi dar splendid, gros însă ros, cu găuri pe alocuri, pe podea; toaleta cu oglinda mare, cât o fereastră, din sticlă de Murano, cu taburetul și măsuța de machiaj în față; dulapul de haine, înalt și mătăhălos, dar cambrat pe părțile laterale, cu plafonul plin de cutii de pantofi și de pălării aruncate în dezordine, acoperite de praf și pânze de păianjen; în sfârșit, între ușă și fereastra cu galerii mari și draperii de catifea, cam patinate de vreme, biroul ei de lucru, cu raftul alăturat de cărți stivuite la întâmplare.

În fotoliul de lână birou dormea Michael Textoris. Capul îi căzuse pe spătar, gura i se deschisese ușor și fornăia neregulat pe nas. Probabil nu voise s-o lase pe Luiza singură și îi veghease somnul, până când oboseala îl toropise. Nu avu însă nevoie de nici un semnal sau zgomot de atenționare, când fata se deșteptă, imediat se trezi și el din ațipeală.

— Bună dimineața! Bine ai venit acasă! bubui el cu o voce ce se dorea caldă și triumfătoare, dar în care se ghicea neliniștea.

Se îndreptă spre fereastră, dădu în lături cele două draperii prinzându-le cu cordoane la mijloc și lăsând să intre soarele atotpătrunzător al dimineții. Luiza îl privea cu un zâmbet liniștit și oarecum misterios, impenetrabil, ce îl derută și mai mult pe tatăl ei.

— Ești bine? Ești din nou cu noi? întrebă acesta sprijinindu-se de cadrul de metal de la picioarele patului.

Luiza dădu din cap afirmativ, privindu-l în ochi, dar fără să deschidă gura.

— Ești tu?! continuă încă neconvins domnul Textoris, sfîindu-se să se așeze lângă ea pe marginea patului.

— Da, sunt Luiza, confirmă în sfârșit fata, cu același zâmbet, totodată extatic și jucăuș.

— Ah, ce bine! își dădu drumul Michael. Doctorul mi-a cerut să fiu prevenitor cu tine, să nu vorbesc prea mult, să nu încerc să discut ce ți s-a întâmplat, însă la naiba cu sfaturile medicului, sunt prea bucuros, iartă-mă, nu am răbdare, sunt curios să aflu cum ți-a fost în ultimele zile, știi, mă simt vinovat că te-am lăsat pe mâna lui Vroclav, dar se pare că a reușit, te-a făcut bine, ce nebunie!, dacă ai ști cât am fost de speriat, întâi Regine iar acum tu, cred că nu aș fi suportat două..., scuză-mă, nu voiam să spun așa ceva, Vladinski mi-a recomandat să nu vorbim despre boala ta, ca să nu-ți provoace o recidivă...

— Tată, liniștește-te, sunt bine, îl întrerupse Luiza.

Mesajul pătrunse încet în mintea domnului Textoris, care se opri din vorbit ca să îl prelucreze.

— Atunci înseamnă că putem vorbi, că toate vor fi ca înainte?! Nu mă pot stăpâni, sunt atât de ușurat, nici nu știi ce spaimă mi-a fost că rămân singur. Și bănuiesc că și tu ești curioasă să afli tot ce s-a întâmplat.

— Știu ce s-a întâmplat, spuse Luiza simplu, lăsându-l din nou dezorientat pe tatăl ei.

— Știi?...

— Am fost tot timpul înăuntru, vedeam ce se întâmplă, doar că nu puteam face nimic.

— Ai.... simțit-o deci pe Adela, care te-a luat în posesie, cum spune Vladinski?

— De Adela nu știu nimic. Mă simțeam doar de parcă nu mă puteam trezi. Eu eram undeva înăuntru, fără puterea să comunic cu voi, iar trupul meu umbla singur. Bănuiesc că arătam ca atunci când aveam crize de somnambulism, numai că de astă dată eram conștientă de ceea ce fac, deși nu controlam nimic.

Exuberanța lui Michael Textoris se stinse, explicațiile fetei îi creau o indispoziție surdă.

— Bine, atunci să-ți pregătim un dejun de prințesă! Bănuiesc că ți-e foame, schimbă el vorba și își oferă astfel prilejul de a părăsi camera și a merge la bucătărie.

Cu același zâmbet nelămurit pe față, Luiza nu se grăbi să iasă din așternut. Se lăsă pe spate, adânc în pernă, sprijinită de tăblia patului, își puse mâinile la ceafă și privi razele soarelui ce intrau prin perdeaua de dantelă. Se simțea limpede și clară, ca o apă de izvor, stăpână pe ea și, în sfârșit, singură, după atâta timp în care un bruiat continuu de voci o însoțise venind din tărâmul viselor, fie că era noapte sau zi, fie că era trează sau dormea. Acum era mai lucidă ca niciodată, de parcă toate mălurile din interiorul capului și pieptului ei fuseseră spălate, iar ea rămăsese asemeni unui cristal cu fețe impecabil de transparente și muchii lucind în razele mișcătoare ale soarelui.

Așa a început perioada celor patruzeci de zile și de nopți în care Luiza nu avea să mai închidă nici o secundă ochii, în care nu avea să mai doarmă sau să mai simtă nevoia de a se cufunda în somn. Patruzeci de nopți și de zile de trezie continuă, trans-lucidă, tăioasă ca un brici, care vor sfârși cu colapsul ei final.

În prima noapte, nedându-și încă seama ce i se întâmplă, se îmbrăcase în cămașa de noapte și se vârase în pat ca întotdeauna. Ziua întregă trebăluise prin casă, își făcuse ordine prin lucruri, își triase hainele de purtat și pentru spălat, se pregătise să meargă la școală a doua zi (Vladinski se oferise să îi dea o scutire medicală pentru o perioadă mai lungă, dar fusese în cele din urmă de acord cu tatăl fetei că lucrurile trebuiau să intre cât mai repede în normalitate). De asemenea, mâncase cu poftă, spre bucuria domnului Textoris, care nu mai îndrăznea să o provoace la discuție, dar îi urmărea griju-liu toate gesturile, citise pe balcon în umbra după-amiezii, seara chiar încercase să se uite în sufragerie la televizor, deși închisese grăbită aparatul ca și cum puricii colorați de pe ecran i-ar fi dat amețeli. Rămăsese în pat, cu veioza aprinsă, să citească o carte începută mai demult, *Maestrul și Margareta*,

până aproape de miezul nopții, când, auzind pendula din sufragerie bătând adânc și discret, își spusese că ar fi momentul să adoarmă.

Totuși, somnul nu părea dornic să-și fluture aripile peste pleoapele ei. Luciditatea de spirit cu care se trezise după șocurile electrice rămăsese la fel de cristalină, iar prin cleștarul ei lumea dimprejur arăta la fel de limpede fie că era zi sau noapte. Nici un nor, nici o îndoială, nici un gând cețos, nici o figură fugitivă nu bântuia pe la colțurile ochilor. În starea aceasta de claritate interioară, Luiza își spusese că nu ar strica să-și facă o autoanaliză, o recapitulare a propriului trecut, să pătrundă o dată prin formele și voințele nebuloase care îi conduseseră viața în ultimii ani, să înțeleagă care era momentul în care lucrurile o luaseră pe un făgaș greșit.

Și primii oameni cu care se gândi că ar trebui să-și înceapă investigația fură părinții săi.

— Luiza, ce faci acolo, m-ai speriat! tresări Michael Textoris când, întorcându-se de pe o parte pe cealaltă în pat, dând cu fața spre ușa dormitorului, își descoperi fiica în cadrul acesteia.

În cămașa de noapte de in alb, nemișcată, luminată din spate de razele lunii care scăldau sufrageria, Luiza semăna cu un spectru. Domnul Textoris o mai văzuse așa, în crizele ei de somnambulism, dar acum fata era trează și aparent stăpână pe sine.

— Aș vrea să vorbim, spusese simplu Luiza.

— Ssst, așteaptă să vin în sufragerie, să nu o trezim pe mama ta.

— Nu doarme, comentă la fel de direct fata, surprinzându-l mai puternic pe tatăl ei decât o făcuse prin propria apariție.

Într-adevăr, Regine Textoris dormea într-un pat separat de soțul ei, lângă peretele opus celui unde se afla Michael. Așezat pe același zid cu fereastra, dar dincolo de ea, cu picioarele în colțul încăperii, patul era ferit de frânturile de lumină ce se strecurau prin draperiile grele de noapte, întinzând liane fili-forme de fotoni pe covor spre patul domnului Textoris. Deși ar fi trebuit să se afle într-un întuneric impenetrabil, acum,

datorită uşii deschise de Luiza, patul mamei iradia o uşoară albeaţă. Regine stătea în el ridicată în şezut, cu ochii deschişi. Nu îi privea anume pe vreunul din cei doi, dar era trează.

— Aşa va fi stând în fiecare noapte?! se întrebă Michael Textoris, care nu o mai văzuse astfel pe soţia sa.

Fără să o privească pe Regine, îşi vârî picioarele în papucii de casă şi o urmă pe Luiza în sufragerie.

— Tată, începui fata, după ce amândoi se aşezară faţă în faţă la masă, m-ai iubit dintotdeauna?

— Ce întrebare, sigur că da, eşti fiica mea, începui Michael un răspuns, neştiind unde bate Luiza.

— Nu aşa, în general. Vreau să te întreb, au fost perioade când ai dorit să nu mă fi avut?

— Dacă îţi închipui cumva că mă dezic de tine din cauza bolii, că nu sunt alături de tine în ceea ce ţi se întâmplă...

— Nu vorbesc de asta, îl întrerupse Luiza. Văd bine că, deşi ţi-e teamă, chiar puţin ruşine, ai fost tot timpul cu mine de când mi-a început schizofrenia.

— De ce vorbeşti aşa? În primul rând, nu e schizofrenie...

— Aşadar, cândva în copilărie, pe când eram bebeluş, sau chiar înainte de a mă naşte, ţi-ai dorit să nu mă fi avut?

De data aceasta, Michael Textoris rămase mut.

— Am citit că embrionii pot simţi încă din pântecul mamei sentimentele părinţilor. Aşa că trebuie să-mi răspunzi: a fost o vreme când nu m-ai dorit?

Michael Textoris răsuflă lung şi greu, ca şi cum îşi ţinuse respiraţia până atunci:

— Uite ce e, nu cred că e cel mai bun moment pentru a purta o astfel de conversaţie. Şi, în general, nici nu ştiu dacă vreau să o port.

— Tată, e important! îl grăbi Luiza. Dacă vrei să mă ajuti, trebuie să-mi spui. Ca să pot ieşi din labirintul acesta al nebuleniei, am nevoie să-mi fac ordine în suflet.

— Bine, dacă vrei adevărul, atunci află că, într-adevăr, la început cel puţin, naşterea ta nu a fost dorită. Dar nu de mine...

— Mama?

— Și-a propus să avorteze, dar medicii i-au spus că e posibil să nu mai poată concepe alt copil, așa că a renunțat. Eu am insistat să te păstreze.

— Dar de ce?

— Pentru că eram convins că ne vei întări căsnicia.

— De ce voia mama să avorteze? îi tăie vorba Luiza, cu precizia și calmul unui anchetator care merge pe firul faptelor.

— Asta ar fi mai bine să o întrebi pe Regine.

— Vorbește-mi despre Gregor.

Michael Textoris pufăi adânc. Se duse la bucătărie, își turnă niște ceai cu gheață într-un pahar de cristal, scoase dintr-un bufet o farfurioară pentru ca umezeala de pe pahar să nu păteze mobila și reveni cu ele în mână la masa din sufragerie.

— Vrei și tu? o întreabă în treacăt pe Luiza, dar, cum fata scutură din cap, începu: Gregor era diacon, ajutorul mai tânăr al lui Joseph Knall, tatăl Reginei, bunicul tău. Regine l-a cunoscut încă din primul an în care el a intrat la seminarul teologic, cu mult înainte să ne întâlnim noi.

— A fost prima ei iubire, nu? Și ce s-a întâmplat, de ce nu au rămas împreună?

— A intervenit cearta dintre bunicii tăi, divorțul. Emma a descoperit că, deși era legat de legile preoției, Joseph avea o iubită. Ți-o amintești pe Emma: o adevărată leoaică, nu suporta neclaritățile, spunea lucrurilor pe nume. I-a cerut lui Joseph să decidă ce face mai departe.

— Și ales-o pe cealaltă femeie?

— Nu, mai degrabă nu a ales, sau nu a apucat să aleagă. Emma i-a dat un termen precis, de câteva zile, și cum el se încurca în propriile-i explicații, a tranșat ea situația. S-au despărțit, i-a cerut să plece din casă. Joseph a încercat să se întoarcă, și-a cerut în mai multe rânduri iertare, dar Emma nu s-a înmuiat. După moartea lui, bunica ta și-a schimbat chiar și numele. După cum știi, nu s-a întors la numele ei de fată, ci l-a luat pe al meu, căci între timp mă căsătorisem cu Regine.

— Emma Textoris, Emma Knall, cântări Luiza cele două nume, cu ochii întredeschiși. Și cum o chema ca fată?

— Nu mai țin minte, cred că Holom. Dar ce ai, de ce ai sărit așa?

— Nu cunoșteam numele bunicii...

— Știi ceva, lumina asta puternică mă obosește, anunță domnul Textoris și, fără să mai ceară consimțământul fetei, stinse candelabru cu țurțuri de cristal și aprinse veioza cu picior înalt și pălărie maronie, tivită cu dantelă pe margini.

— Mi-e teamă că nu ajută, dacă vrei să scapi de mine, comentă ironic Luiza. Nu mi-e somn.

— Mie da. În fine, ca să duc la capăt povestea, Gregor, care, în paralel cu seminarul, intrase cantor la biserica lui Joseph, a plecat cu bunicul tău. Nu știi de ce nu s-a mai văzut cu mama ta: urma să se călugărească, sau i-a interzis Joseph, sau l-a alungat Emma. Așa încât, atunci când a rămas însărcinată cu tine, Regine se mai gândea, cred, încă la el. Nu mi-a spus-o niciodată, dar de aceea cred că ar fi vrut să renunțe la tine. Se simțea vinovată.

— Și tu cum ai îndrăznit să te căsătorești cu o femeie care nu te iubea? Și să-i faci un copil? Erai orb, nu aveai mândrie?

— S-ar putea spune mai degrabă că Regine e cea care m-a luat în căsătorie.

— Cum? Povestește-mi, nu am știut niciodată cum v-ați cunoscut.

— Hmmm, mormăi Michael, oare chiar e bine să știi? Oricum, înțeleg că acum nu mai ești fecioară, ești pe cale să afli ce înseamnă complicațiile unei legături.

Luiza nu roși și nu se rușină la cuvintele tatălui ei. Trezia din suflet o făcea să se privească cu detașare și cu o formă de înțelepciune, de parcă și-ar fi contemplat viața din afara ei înseși.

— Eram așadar la o petrecere de noapte. În ultimul an de facultate, toți colegii mei mediciști, inclusiv severul domn Vladinski de azi, parcă turbaserăm de disperare, o țineam numai în chefuri, încât a doua zi eram năuci la cursuri sau la examene. Mă și mir că atâția dintre noi și-au luat totuși diploma. Bântuiam noaptea dintr-un cămin într-altul, sau de

la gazda unui coleg la a altuia. La una din petreceri, la o oră târzie, pe când colegii mei zăceau în câte-un colț de cameră dintr-un apartament închiriat, iar muzica mergea singură fără ca nimeni să mai danseze, vizavi de mine (eu eram întins pe niște perne), rezemată de un perete, am văzut-o pe Regine. Nu era din grupul nostru, nu știu cum ajunsese între noi, dar mie mi s-a părut că o cunosc de foarte multă vreme.

— Iubire la prima vedere?

— Nu, era vorba de altceva. Aveam impresia că simt direct, prin empatie, tot ce trăiește ea. Băuse, dar nu era beată. Pe scurt: voia să-și arate nefericirea. Nu spunea nimic, nu plângea și nu se plângea, dar intrase în rolul celui care suferă și care arată că e copleșit de dureri cosmice, fiindcă asta te face, nu-i așa?, mai interesant. Cum eu însumi eram într-o perioadă „dostoievskiană” a vieții mele, am fost atras de trăirea halucinantă, de pragul dincolo de care viața ia culorile coșmarului. Ai idee despre ce vorbesc? Acea limită interioară a oboselii, a nesomnului, a trăirii pasionate, care te aruncă în tunelul paralel al eului tău nocturn.

— Nu aș fi crezut că ai avut așa trăiri în tinerețe! Nici că o poți judeca așa de rece pe mama.

— În fine, trecu Michael Textoris fără nici un comentariu peste observația Luizei. Cu impresia că pot deschide un canal telepatic cu ea, i-am scris Reginei un bilet: „Te cunosc! Cu mine nu e nevoie să te prefaci! Nefericirea nu e un coșmar”, sau „Coșmarul nu e durere”, sau așa ceva. I l-am trimis, fără un cuvânt, l-a citit, s-a uitat ciudat la mine, nu a spus nici ea nimic.

— Și așa v-ați îndrăgostit?

— Nici vorbă. Sau poate că da. Dar nu imediat. După petrecerea aceea nu ne-am văzut câteva luni. Nu vorbiserăm unul cu altul, nu știam cum ne cheamă unul pe celălalt, nu schimbaserăm adrese sau numere de telefon. Dar începusem să nu mă mai gândesc decât la ea. Mă uitam lung la trecători pe stradă, sperând să o revăd. La alte chefuri nu am mai întâlnit-o, după cum ți-am spus, nu făcea parte din grupul nostru și nimeni nu își amintea de ea. Până când ne-am încrucișat

pur și simplu în centru. Eu eram cu niște colegi, ea cu un prieten sau o rudă, nu-mi aduc aminte. Ne-am privit în ochi, un arc s-a întins între plexurile noastre, ca un cabestan între două corăbii ce acostează, am trecut mecanic mai departe, dar, pe măsură ce ne îndepărtam, arcul se încorda tot mai puternic. După câțiva metri, fiecare ne-am întors să privim înapoi. Apoi am fugit unul spre altul și ne-am îmbrățișat.

— Cam nevrotic, nu?

Michael Textoris o privi greu pe Luiza, surprins nu atât de cinismul comentariului, cât de naturalețea cu care fusese formulat.

— Bănuiesc că da. În orice caz, nu ne-a fost de bun augur, după cum poți vedea și tu.

— Și pe mine de ce nu m-a dorit?

— Fiindcă, în ciuda fascinației morbide a legăturii dintre noi, sau tocmai din cauza ei, nu am avut o relație luminoasă. Bănuiesc că eu sunt în bună măsură de vină. În loc să o atrag într-o stare de echilibru și siguranță, am croit o relație nevrotică, după cum te-ai exprimat. Trăirist cum eram în acea perioadă, i-am ațâțat percepțiile nocturne, viața secundă, schizofrenia, cum spune Vladinski.

— Tată! Vorbește-mi despre mine!

— Fiindcă, deși s-a căsătorit cu mine, bănuiesc că nu mă iubea. Atracția dintre noi nu era iubire. Știu că l-a căutat de mai multe ori pe Gregor. Poate au avut și o legătură, însă nu am vrut să aflu.

— Cum ai putut să rămâi cu o femeie care te înșela? De ce nu v-ați despărțit?

— Din vinovăție. Din teamă, sau din lașitate. Din comoditate... Nu știu nici eu.

— Te-ai gândit vreodată că, prin slăbiciunea ta, cu nehotărârea ta, m-ai sacrificat pe mine?

Domnul Textoris oftă resemnat.

— Ne judeci prea tranșant. Pe mama ta, în orice caz. Nu e chiar așa de limpede că m-a înșelat. Nu avea pur și simplu un amant. Nu știu ce se întâmpla între ea și Gregor, dar sunt

sigur că nu o ajuta și nu o împlinea. Însă, e adevărat, nu cu mine își dorise să aibă un copil. Ai aflat acum? Ești mulțumită?

— Dar tu m-ai dorit?

În mod neașteptat, starea de spirit a lui Michael Textoris se schimbă violent. Împinse ceașca de ceai cu farfurie cu tot, vărsând lichidul de pe fund pe lemnul lăcuit al mesei, și se dădu în spate cu scaunul, zgâriind parchetul. Sprâncenele i se arcuiră în jos și gura i se boți:

— Iată cine mă judecă! Ești cu adevărat fiica mamei tale. Ești crudă. Bolnave amândouă. Dar eu de ce ar trebui să suport suspiciunile și delirul de persecuție?! Te-ai gândit că viața mea e un coșmar? Că nu îl meritam, că puteam trăi altfel? Blestemat fie momentul în care am cunoscut-o!

— Tu ai deschis calea nebuniei, nu ai spus-o chiar tu? Te-ai jucat cu angoasa și coșmarul și ai atras-o pe mama în ele.

— A, nu, ea era deja acolo.

— Oare? Cine era tânărul fascinat de chefuri nocturne și de muzică psihedelică? Cine se identifica cu prințul Mișkin și cu Stavroghin? Cine se delecta cu Kafka, ai uitat?

— Așa îmi trebuie. Cine m-a împins să-ți povestesc tinerețile mele? Dar acum m-am schimbat. Am alungat toate acele trăiri halucinate.

— Și ai devenit slab. Sterp.

— De ce anume mă acuzi, Luiza?

— Că te-ai închis. Că nu poți sau nu mai vrei să te întorci în hrubele subterane. În zadar te arăți îngrijorat și compătimitor cu noi, nu ne ajuți cu asta. Ești un monstru. Ai trecut prin labirint, ai lăsat minotaurul închis înăuntru și ai plecat fluierând. Ești iresponsabil și egoist.

— De-ajuns! explodă Michael Textoris. Fă-ți tu viața mai bună, dacă ești atât de înțeleaptă.

Pendula de pe perete scoase un scârțâit pregătitor, de pârhii și arcuri ce se încordează, apoi începu să bată, rar, adânc, în noapte: o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori.

— S-a făcut ora patru, constată Michael Textoris, într-o cu totul altă stare de spirit, de parcă sunetele orologiului l-ar fi

mutat în alt timp, în altă poveste, departe de tot ce discutase cu Luiza.

— Mamă! tresări fata, dând cu ochii de Regine Textoris, care stătea în ușa dormitorului și îi privea fix.

Se trezise probabil din cauza zgomotelor violente făcute de domnul Textoris. Oare de câtă vreme se afla acolo, ascultând ce vorbeau? Dar înțelegea ce vorbeau? Sau era un spectru dintr-o lume paralelă?

— Mergem la culcare acum, hotărî Michael Textoris, împingând-o pe Regine înapoi în dormitor.

Luiza apucă să prindă privirea goală a mamei sale. Fără milă sau compătimire, cu aceeași detașare tăioasă pe care i-o dădea luciditatea nocturnă, îi spuse:

— Cu tine povestesc data viitoare. Măine noapte.

A doua noapte, așa cum promisese, Luiza se înfățișă în camera părinților în momentul în care pendula din sufragerie scotea o unică bătaie lungă. Tatăl ei se trezi nu din cauza zgomotului făcut de ușă – Luiza intrase ca o fantomă tăcută –, ci pentru că, prin ușa deschisă, gongul orologiului răsună mult mai puternic.

— Luiza, de data asta nu! protestă Michael. Nu ne putem petrece nopțile povestind.

— Nu cu tine am venit să discut. Cu mama.

Domnul Textoris se întoarse spre patul Reginei, oarecum îngrijorat la gândul de a o trezi sau de a o deranja, dar, la fel ca în noaptea precedentă, soția sa nu dormea, ci stătea cu ochii deschiși, ridicată pe pernă.

— Lasă-ne, te rog, singure, spuse Luiza. Poți să dormi în camera mea, eu nu mă mai duc în pat.

Resemnât, Michael Textoris își căută papucii pe sub pat, își băgă picioarele în ei, culese de pe fotoliul de la capul patului un halat de casă și părăsi dormitorul. După plecarea lui, Luiza aprinse una din cele două veioze, cea de pe noptiera tatălui ei, care, cu becul acoperit de abajur, filtra o lumină discretă în întreaga cameră. De lângă masă, Luiza luă un scaun tapițat și îl trase până în dreptul patului Reginei. Se aplecă

asupra mamei sale, îi aranjă perna sprijinită vertical de tăblia de la căpătâi și o îndemnă să se ridice în șezut. Regine nu spunea nimic, urmărirea gesturile fetei, făcând ceea ce i se cerea. În cele din urmă, Luiza se așează la rândul său pe scaun, cu fața către mamă.

Nu îi vorbi imediat, o privi o vreme tăcută. Apoi își aruncă privirea spre noptieră, unde, alături de un pahar pe jumătate plin cu apă, se aflau mai multe cutii cu medicamente.

— Nu îți iei pilulele, observă Luiza. Nu ți-e frică să rămâi trează?

Regine o privea cu ochi goi, de sfinx, dar Luiza nu aștepta un răspuns, așa încât continuă:

— Mamă, avem de vorbit. Știu că nu am făcut-o o viață întreagă, noi două nu am comunicat mai deloc, iar acum nu e cel mai potrivit moment să începem.

Luiza vorbea rar, lăsând timp fiecărui cuvânt să ajungă în conștiința Reginei.

— Nu aș fi venit acum la tine, dar trebuie să aflu niște lucruri. Și mi-e teamă că timpul mi-e măsurat. Înțelegei ce spun?

Așteptă o vreme, apoi reluă:

— Bine, nu mă așteptam să-mi răspunzi. Nu o făceai nici când eram o familie normală. Dar știi o persoană de care îți era teamă, căreia nu ai cuteza să nu-i răspunzi: bunica! O chem pe Emma Textoris. Pe Emma Knall!

O pânză freatică se mișcă în adâncurile ochilor Reginei Textoris, sugerând că Luiza atinsese în sfârșit o coardă de rezonanță, că cineva o auzise înăuntru. Dar fața femeii rămase în continuare lipsită de expresie, înghețată într-o impasibilitate ce semăna cu un dispreț față de întreaga omenire sau față de sine însăși.

— Nu te mai prefacă! atacă Luiza. Te cunosc prea bine. Suntem între noi, două nebune, cu mine nu-ți merge.

„Tată, își spuse fata în gând, sper să fie bună cheia pe care mi-ai dat-o. Dacă nu are nici ea efect, nu știu cum altcumva să ajung la mama. Și dacă nu aflu ce trebuie să-mi spună, s-ar putea să fiu condamnată. Nu mai am mult timp.“

Nu invocarea primei întâlniri dintre părinții ei fusese cheia – Luiza avea să înțeleagă lucrul acesta doar ceva mai târziu –, dar Regine reacționează totuși la provocarea fetei. Începu să vorbească, scurt, cu greutate, de parcă fața și trupul îi rămăneau prinse într-o capcană de gheață, perfect imobile. Nici măcar mușchii maxilarelor nu i se mișcau, încât silabele deschise, a-urile în special, erau niște ă-uri cavernoase.

— Da, mi-aduc aminte cum m-a sedus Michael. Jalnic...

— De ce ne urăști pe tata și pe mine? Ai fi vrut un alt copil în locul meu? Unul de la Gregor?

— Am avut un copil de la Gregor, spuse sibilinic Regine.

Luiza rămase dezorientată. Nu se așteptase la acest răspuns și nu mai știa încotro o va lua discuția cu mama ei.

— Am un frate? O soră?

— L-ai văzut. Ți l-a arătat și dumitale doctorul, erai acolo când am avortat.

— Eu? se crispă Luiza. Nu am fost la nici un spital, nu știu de nici un avort. Ce era, băiat, fată?

— Asta să-mi spui dumneata, fiindcă eu l-am zărit doar când l-au scos și l-au pus în lighean. Dumitale ți l-au dus doctorii și ai stat cu el față în față. Ce era? Hermafrodit? Avea două capete? De ce nu mi-ai spus niciodată? Ai vrut să mă aperi de diavol? Numai tata credea în diavol, astea sunt superstiții. Dar era copilul meu.

— Și al lui Gregor?

— Da, al lui Gregor. Unde a fost atunci îngerul? De ce nu l-a avut în grijă îngerușul de pază? Sau nu există așa ceva? De ce mă puneai tata să spun rugăciunea asta imbecilă? Tată, te urăsc!

— Îl urăști pentru că v-a înșelat sau pentru că v-a părăsit?

— Dumneata l-ai dat afară din casă! Nu puteai ierta, nu-i așa? Orgolioasă fără măsură! Necruțătoare, de neclintit! Și pe tine te urăsc!

— Așa deci, înțelese în sfârșit Luiza.

Regine vorbea cu propria ei mamă, cu bunica Luizei, și probabil „cheia” care o trezise pe schizofrenă fusese numele Emmei Knall.

— Dar dacă nu ai fost de acord când bunica l-a alungat pe Joseph de acasă, de ce nu ai plecat cu el, de ce ai rămas cu Emma?

Regine rămase fără reacție, ca și cum nu ar fi auzit întrebarea sau ca și cum nu i-ar fi fost adresată.

— Regine, te muți cu Joseph sau rămâi cu mine? forță Luiza conștiința mamei sale.

— Pe dumneata te urăsc, ești crudă și răzbunătoare, egoistă. Vreau să locuiesc cu tata.

— Și cu amanta lui.

— E o minciună. Știi bine că s-au despărțit. Că îi pare rău. Numai un suflet hain nu vede asta.

— Și atunci de ce nu ai mers să stai cu el?

— Fiindcă e un om slab. Și pe el îl urăsc.

— E slab deoarece a înșelat-o pe mama ta? Pentru că m-a înșelat? reformulă Luiza întrebarea.

— Ha! Nu crezi că o merita? Nu, e slab fiindcă nu a dus treaba până la capăt. După ce el a alungat-o pe femeia aceea, iar dumneata l-ai alungat pe el, am fi putut rămâne numai noi doi. Dar l-au năpădit muștrările de conștiință, superstițiile lui bisericoase.

— Deci bunicul e cel care ți-a cerut să rămâi cu bunica? avu Luiza o revelație. Se simțea vinovat, se considera pătat? De asta te-a respins?

— M-am răzbunat! L-am blestemat. Din cauza asta a făcut infarct.

— Nu există blesteme. Și astea sunt superstiții.

— Ce știi tu? Blestemele se pot împlini în multe feluri. Mai ales când ura e mare și fiica e nebună.

— Dar de ce nu ai rămas cu Gregor? A intervenit Emma? Ți-am interzis eu să faci un copil cu el sau să vă căsătoriți? Și așa te-am făcut să mă urăști? Să nu mai vrei nici un copil? Să fiu sora uzurpatoare a copilului mort?

Luiza izbucnise în lacrimi și pierduse șirul interogatoriului, dar Regine nu luă în seamă ultimele spuse ale fetei.

— Nu tu, tata l-a speriat pe Gregor. I-a ținut propriile lui teorii despre morală, i-a transmis vinovăția lui, l-a amenințat că îi preia păcatul de adulter dacă rămâne cu mine, l-a convins că îl poate salva, el, Gregor, pe tata, dacă se desparte de mine și se călugărește. Credea că poate șterge totul, ca și cum am fi ziduri albe, nu oameni. M-a sacrificat pentru remușcările lui. L-am blestemat pentru asta! Și atunci a murit.

— Doar nu crezi că blestemul l-a ucis?!

— Mamă, de ce mă întrebi asta? Numai tu mă mai poți ierta.

— Nu mă mai urăști?

— Te rog, nu muri! Tu nu ai voie să mori. Nu mă poți lăsa singură cu tata. Mă vizitează în fiecare noapte...

— Dar am murit! spuse Luiza cu o cruzime care o surprinse și pe ea. Da, da, Emma a murit, mama ta e moartă, nu te mai poate asculta, nu te poate ierta, orice vei fi făcut, nu mă ai decât pe mine, fiica ta, stai de vorbă cu mine, Luiza, pe care mă urăști, pe care m-ai renegat pentru eșecurile și vinovățiile tale, da, m-ai ucis, m-ai condamnat și pe mine la schizofrenie, mi-ai lăsat mie în sarcină nebunia ta, în timp ce tu stai liniștită în cămașa de forță, îți plângi de milă și te ascunzi, tu ești cea lașă, tu ești cea care mă lasă singură acum, așa cum Emma te-a abandonat pe tine. Bunica e moartă, înțelegi?! Încheie Luiza înecându-se în salivă și lacrimi ce îi înfundau nasul.

Michael Textoris, care așteptase îngrijorat alături, în sufragerie, lipindu-și din când în când urechea de ușă ca să audă ce se întâmplă în dormitor, fu nevoit să dea buzna în fugă, să o dea pe Luiza la o parte, trimițând-o în camera ei, să o prindă pe Regine în brațe, să o strângă la piept, să-i pună palma pe gură pentru a-i amuți strigătul strident, inuman, pe un singur ton înalt și metalic, ce străbătea pereții clădirii ca pe niște foi de hârtie, vibrând adânc în noapte.

A doua zi dimineața, Michael Textoris sună la clinica de psihiatrie, dar i se spuse că doctorul Vladinski era plecat din oraș și nu avea să revină decât a doua zi. Așa încât Michael lăsa un mesaj, rugându-l pe prietenul său să își facă timp când se va întoarce să vină cât de repede pe la ei.

— Sper să nu ne mai trezești și în noaptea asta, o luă din scurt pe Luiza.

— Nu, cu voi am terminat, răspunse senin fata.

— Dar tu nu dormi? Nu ești obosită?

Luiza nu răspunse, făcu doar un semn evaziv din cap. Era a treia zi, după două nopți în care nu dormise, dar nu simțea deloc nevoia să se culce. Nu mai era la fel de odihnită ca în prima zi, dar o încerca o oboseală mai degrabă fizică, nu una psihică. De aceea, renunță să meargă la școală, cum tot plănuia de două zile, oricum avea o scutire nelimitată, probabil va trebui să repete întreg anul, și începu să facă mici treburi prin casă, să citească, să se odihnească. Mintea îi era mai departe la fel de limpede, dar avea o senzație tot mai apăsată că starea aceasta nu va dura, că va trebui chiar să plătească pentru ea. Și că, dacă vrea să descopere ceva, să-și ducă mai departe investigația legată de familia ei, trebuie să o facă repede, cât mai are timp la dispoziție.

— Ei, ei, am avut o noapte liniștită, exclamă vesel domnul Textoris a patra zi dimineata, după o noapte în care într-adevăr Luiza nu mai bântuise prin casă. Ai adormit în sfârșit și tu? Nu ai mai avut întrebări de pus, nu ai mai vizitat pe nimeni?

— Ba da, pe bunica Emma.

Michael Textoris împrășcă fără să vrea gura de cafea pe care tocmai o înghițea, stropind fața de masă. Se afla în bucătărie, pe scaun, bându-și nesul de dimineată, când Luiza trecuse pe lângă el ca să-și umple un pahar de apă de la robinet. Michael se ridică, puse cana cu restul de cafea în chiuvetă și întreabă cu voce nesigură:

— Ai ajuns cu interogatoriile și la bunica ta? Cu mine și cu maică-ta nu ai povestit destul?

— Nu îndeajuns, au rămas lucruri nelămurite. Și răspunsul se află la bunica Emma.

— Dar... nu e moartă?

— Am spus că am încercat să vorbesc cu ea, nu că aș fi reușit.

— De aceea era deschisă azi-dimineată ușa de la camera Emmei? Ai fost acolo peste noapte?

— Da, admise simplu Luiza.

— Dar unde ai găsit cheia? Mama ta ne-a interzis să intrăm acolo de la moartea bunicii!

— Nu știu ce să fac, își mărturisi Luiza neputința, cu o figură dezarmată, neluând în seamă întrebarea și reproșul tatălui.

Domnul Textoris, căruia un bol de gheață părea să-i fi coborât pe esofag, căzându-i greu în abdomen, nu știu dacă să se bucure că fiica lui făcea totuși diferența între morți și vii sau să se îngrijoreze pentru că în spusele ei se ascundea dorința schizofrenă de a vorbi cu bunica moartă.

— Când vine o dată și Vroclav?! Să nu pleci de acasă, doctorul Vladinski mi-a promis că trece în dimineața asta pe la noi, să vadă cum merg lucrurile. Știi că ar fi trebuit să rămâi la clinică, sub observație, nu să-ți dea drumul acasă.

— Fii liniștit, nu plec nicăieri. Și află că apreciez grija ta pentru mine.

Vroclav Vladinski nu fu deloc mulțumit de ceea ce îi povesti prietenul său despre starea Luizei din ultimele zile.

— Trei nopți nedormite? Nu știu cât va rezista până când va intra în colaps. Va trebui să o sedăm, să îi inducem somn clinic.

— Să mă transformați în legumă?! sări Luiza. Mulțumesc, nu doresc așa ceva.

— S-ar putea să nu avem altă soluție.

— Dar ce rău o amenință, mai mare decât o oboseală cronică? Până la urmă tot va trebui să doarmă, interveni Michael Textoris.

Stăteau toți trei în sufragerie, în jurul mesei ovale, acoperită cu un macrame. Vroclav o cercetase pe Luiza, îi făcuse rapid niște teste, uitându-i-se în ochi, urmărindu-i reacțiile la lumină, pocnind din degete în dreapta și în stânga feței ei, punând-o să-și ducă mâna și degetul arătător pe nas, în sfârșit lovindu-i cu un ciocănel genunchii și coatele.

— Privarea de somn poate să ducă la moarte, îl atenționează el pe Michael. Desigur, nu e cazul de față, deocamdată Luiza e într-o condiție fizică rezonabilă. De altceva mi-e teamă: să nu intre într-o stare de trezie paradoxală.

— E un termen creat de tine? se interesă Michael. Are de-a face cu somnul paradoxal?

— Da, răspunse cu mândrie nedisimulată Vladinski. Luiza, trebuie să-ți mărturisesc că ești cel mai complicat caz al meu. Și că voi scrie un studiu.

— Vă urez succes! făcu Luiza, fără ironie. Dar nu trebuie ca întreg cazul să evolueze?

— Încetați, sunteți macabri amândoi, se băgă peste ei domnul Textoris. Vroclav, nu e lipsit de profesionalism să vorbești așa cu pacientul?

— După unele teorii, care presupun exprimarea tuturor gândurilor ce apar în cursul tratamentului, nu. Dar, te rog, scuză-mă!

— Ce înseamnă trezie paradoxală? se interesă Luiza.

Vroclav lovi lingurița cu care mestecase în ceai de buza de porțelan a ceștii, o puse pe farfurioară și sorbi o înghițitură de Earl Grey fierbinte.

— E într-un fel opusul somnului paradoxal, începu el. Michael, după cum ți-am explicat, dacă îți aduci aminte, în somnul paradoxal individul, atunci când e treaz, se comportă ca și cum ar dormi. Nu se mai poate trezi. Este luat în posesie de eul său nocturn. Trezia paradoxală înseamnă, simetric, că individul nu mai poate dormi. Se comportă în somn ca și cum ar fi treaz. Eul său diurn este atotstăpânitor și atotprezent.

— Opriți-vă, ca să înțeleg, îl întrerupse Luiza. Asta înseamnă că aş putea visa fiind trează? Că aş putea intra în vise cu luciditatea mea normală, din timpul zilei?

— Hm, da, cred că s-ar putea formula și așa, medită Vladinski.

— Și de ce se întâmplă asta? interveni la rândul său Michael Textoris. De ce pacientul nu mai poate dormi?

— Fiindcă s-a clivat de eul său nocturn. După cum ți-am mai povestit, teoria mea este că individul e capabil să viseze fiindcă, în somn, se încheagă o altă personalitate. Desigur, nu are nici pe departe consistența și autonomia celei de zi, cea care îi dă identitatea, dar, oricât de spectrală și de fragmentară ar fi, doar ea permite coagularea viselor. Fără ea, visele ar fi

depersonalizate, neumane, ca și cum nu le-ar visa un om, ci o piatră. Dacă funcția cerebrală care permite viața acestui eu nocturn este afectată, atunci visele se dezagregă, mai exact nu se mai pot forma, iar individul nu mai doarme. În fine, trupul său poate intra în letargie sau în paralizie, dar mintea lui nu mai adoarme. Eul diurn nu mai poate fi stins, rămâne singur și lucid în camera întunecată a creierului său doritor să ațipească. Cred că funcția eului nocturn este și aceea de a-l inhiba pe cel diurn, de a-l obliga să cedeze locul. Desigur, în mod nesistematic și nu pentru mult timp. În situația contrară, se autonomizează și nu mai vrea să-și cedeze la rândul său locul.

— Asta s-a întâmplat în cazul meu cu Adela? Întrebă Luiza. Am greșit când am încurajat viața unui dublu de vis, cum îi spune Fulviu?

— Întocmai.

— Și asta mi-ai făcut prin ședința de șocuri electrice? Ați omorât-o pe Adela?

— Nu știu dacă am ucis-o. Mai degrabă am clivat-o sau, ca să înțelegi, am rupt-o de tine.

— Poate e același lucru, sugerează Michael.

— Nu e același lucru, respinse Vroclav ideea. De altfel, Luiza, s-ar putea să am ceva interesant să-ți povestesc. Azi-noapte, venind cu trenul, la vagonul de dormit, am avut un vis...

— O, nu! se amestecă Michael Textoris, Vroclav, nu începe și tu. Nu intra și tu în jocul ăsta.

— Michael, replică rece Vladinski, ai chiulit la cursul de psihiatrie și nu ai nici o aplecare în domeniu. Ceea ce acuzi tu se cheamă contratransfer, adică reacția psihiatrului la boala pacientului, și acesta poate fi la fel de important ca transferul.

— O fi. Dar eu nu particip la aberația asta.

Arătându-și dezacordul prin mișcări energice, domnul Textoris adună ceștile de ceai de pe masă, le duse în bucătărie, închise ușa în urma sa și, după zgomotele de vase trântite care se auzeau, începu să gătească masa de prânz.

— Sunt numai urechi! anunță Luiza, care nu îl pierduse pe doctor din priviri.

— Ții cumva un jurnal? Un jurnal de vise și de însemnări intime, intitulat „Mireasă cu lună“?

— De unde știți? roși Luiza. Mi-ați cotrobăit prin cameră? Vi l-a dat tatăl meu?

— Nu, deși – și vorbesc cu maximă responsabilitate și seriozitate – ar fi bine să mi-l dai să-l citesc. Fii liniștită, profesia îmi cere maximă discreție. Tu alegi.

— Dar atunci cum ați aflat de el?

— De la Adela.

Luiza sări de pe scaun.

— Nu știu cum se întâmplă, mărturisi Vladinski, dar am visat-o azi-noapte. Multă vreme nu am crezut că e posibil să visezi împreună cu cineva același vis, cum susține prietenul tău Fulviu, dar voi doi m-ați făcut să-mi schimb părerea.

— Dar eu nu visam, nu aveam cum să ne întâlnim în vis, azi-noapte nu am dormit deloc... și nici în nopțile trecute.

— Da, asta mă îngrijorează cel mai puternic, că ți-am visat dublul de vis fără ca tu să dormi.

— Și cum ați întâlnit-o pe Adela?

— A fost un vis ciudat. A fost atât de viu, încât am avut impresia că e mai degrabă o halucinație cu ochii deschiși. Am visat că mă aflu la clinică, în cabinetul de gardă, știți încăperea aceea micuță, ca de hotel, doar cu un pat, un dulap și masă?

— Da, se hlizi Luiza. Cea în care l-ați atras pe Anir, făcându-l să creadă că sunteți homosexual.

Vladinski rămase cu vorbele suspendate în gât. O privi lung pe Luiza, apoi izbucni în râs:

— Întotdeauna m-ai uimit prin naturalețea cu care îmi povestești visele ca pe niște întâmplări reale. La scena aceasta a făcut aluzie și Fulviu. Bănuiesc că apare în jurnalul vostru „Mireasă cu lună“.

— Nu se numește așa. I-am dat mai demult titlul acesta, în joacă, dar nu mi-a plăcut, e prea metaforic.

— Dar știi că și imaginile cenzurate au un înțeles simbolic.

— Nu văd ce simbolism ascuns e de descifrat în căsătoria mea ratată. Așadar, ce ați visat?

— Adormisem cu jurnalul tău deschis pe piept. Sau îl pusesem pe noptieră? Nu-mi aduc aminte. Când deodată s-a deschis o trapă în podea și prin ea a intrat Adela.

— Va fi fost chiar trapa din parchetul salonului nostru... Și Adela cum era?

— Pierdută, dezorientată. Părea că visează fără să se poată trezi, fără să știe unde se află.

— Dar unde e acum, pe unde bântuie?

— Nu știu, într-o lume paralelă, a viselor impersonale sau a întâmplărilor și a amintirilor pe care tu le-ai uitat. Asta numesc clivaj: o prăpastie căscată între tine și dublul tău de vis. Adela rătăcește singură într-o lume de unde nu te mai poate contacta.

— Nu ați încercat s-o opriți, s-o aduceți înapoi?

— Nu știam cum...

— Și ea nu v-a cerut s-o ajutați?

— Sunt convins că dorea să fie ajutată și că avea nevoie de ajutor. Dar nu-și dădea seama ce i se întâmplă, ce ar trebui să ceară. În schimb mi-a sugerat să-ți citesc jurnalul de vise. Poate în el se găsesc niște informații...

— Dar dacă nu voia ajutor, atunci de ce venise la dumneavoastră?

— Mă confunda cu ofițerul stării civile. Voia să officiez căsătoria ei cu Anir. Sau să i-o desfac, nu am înțeles prea bine, și am impresia că nici ea nu mai știa cine e Anir. Oricum, eu am mimat ceremonialul, în timp ce ea vorbea cu altcineva, aflat în camera de dedesubt, de unde urcase. Apoi lucrurile s-au învălmășit, de jos au dat buzna niște indivizi care spuneau că sunt colegii ei, mie mi s-au părut a fi infirmieri, și au luat-o cu ei.

— Omul din camera de dedesubt cu care vorbea Adela era bunica ei, decretă Luiza, fără să clipească.

— De unde știi?

— Știu pur și simplu.

Vladinski se lăsă deconcertat pe spatele scaunului.

— Mă faci să mă simt întotdeauna ca un imbecil. Voiam să-ți vorbesc de transfer și de intuițiile inconștiente pe care

analistul le are asupra pacientului. Precum și de contratransferul pe care analistul îl exercită asupra pacientului. Iar tu joci pe degete conceptele mele de psihanaliză. Atunci când nu le arunci în aer...

— Nu asta era intenția mea.

— În ce privește căsătoria Adelei, știi, am discutat cu Fulviu, care mi-a povestit ce a făcut cu acest Margus, dublul lui de vis.

— Nu îmi vorbești de Fulviu acum, nu sunt pregătită. Trebuie să mă descurc singură, fără el.

— Dar ce s-a întâmplat între voi? Te-a traumatizat atât de tare faptul că ai făcut dragoste? Nu înțeleg ce te-a șocat, chiar dacă a fost prima oară.

— Faptul că am făcut dragoste în vis! spuse Luiza, ca și cum atunci ar fi avut și ea revelația a ceea ce spunea. Adică, mai exact, în somn paradoxal, cum îl numiți dumneavoastră. Oare asta înseamnă că am pierdut, sau am păstrat, o „virginitate paradoxală“?

Vladinski nu știe ce să comenteze.

— Dar să trecem, continuă Luiza. Și, mai departe, ce se va întâmpla cu Adela?

— Bănuiesc că va merge pe drumul ei până la capăt, că va străbate mai departe lumea aceea paralelă, până când va găsi – sau nu va găsi – ceea ce caută.

— Și cu mine?

— Asta nu știu, dădu Vladinski din umeri.

— Mă așteaptă schizofrenia, ca pe mama?

— Nu, răspunse gânditor medicul. În cazul tău nu e schizofrenie. E altceva.

După discuția cu doctorul, Luiza fu cuprinsă de un început de panică. Luciditatea de până atunci nu o ajuta. Deși ar fi trebuit să-i spulbere temerile, sau cel puțin să-i insufle acea conștiință invulnerabilă și calmă pe care o ai în lumina solară, nu făcea, dimpotrivă, decât să pună în evidență unicitatea cazului ei, singurătatea ei, în fond. Urca sau aluneca într-un turn translucid de trezie unde nu o urma nimeni. Toți cei pe care

îi întâlnea pe drum o însoțeau o vreme, stăteau cu ea, dar apoi o părăseau fără voia lor, rămâneau în urmă, doborâți de somn. Doar ea mergea înainte, fără să se oprească, într-o călătorie inexorabilă. Acum avea impresia că înțelege disparea lui Isus, care le ceruse ucenicilor, în ultima noapte, „Vegheați cu mine!“. Nimeni nu mai veghea cu ea, înainta spre o țintă neștiută, lăsând în urmă, pe drum, trupurile adormite ale tuturor celor care nu mai erau în stare să continue *questa*.

Își petrecu întreaga după-amiază învelită într-o anxietate nostalgică. Dar când se lăsă înserarea, lichidul catifelat al melancoliei fu tulburat de vârtejurile unei panici biologice. Dacă nu va mai reuși să adoarmă niciodată? Dacă trupul și mintea ei vor plesni ca un bec supraîncărcat cu o tensiune prea mare? În loc să o tempereze, luciditatea nu făcea decât să-i amplifice angoasa. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat într-o sală de bal dintr-un castel medieval părăsit, rămasă goală după plecarea ultimilor invitați, cu ecouri de voci pe cale de a se stinge, cu pași ce se pierd înăbușiți, cu scrâșnete de lacăte la porți pe cale de fi încuiate, cu hămăituri îndepărtate de câini, cu păsări de noapte trecând ca nori de săbii negre peste fața cenușie a lunii.

„Trebuie să dorm, fie ce-o fi!“, decise Luiza. Deși îi era la fel de puțin somn ca în nopțile trecute, se așeză în pat și stinse veioza, hotărâtă să stea nemișcată oricât va fi nevoie. Lăsase draperiile deschise, astfel încât lumina lunii pătrundea în cameră, albind o parte din podea și zidul opus ferestrei, cu dulapul de haine și un colț al oglinzii. Zborul frânt al liliecilor de pe cerul nopții trasa linii imprevizibile de umbră pe harta covorului. Când umbrele înaripate se reflectau în oglindă, aruncau dăre de fum și spre patul Luizei. Fata le privi vreme îndelungată, încercând să se relaxeze. Dar în timp ce trupul i se scufunda într-o moleșeală plăcută, mintea îi rămânea la fel de limpede, de parcă ea însăși ar fi fost oglinda în care se reflectau întâmplările nopții.

La un moment dat, văzduhul fu traversat de o pasăre neagră, ca o săgeată lentă, al cărei zbor desena o linie continuă

de umbră, precum jetul avioanelor cu reacție. Luiza avu câteva clipe impresia că reflexia zborului în oglindă lăsase o dâră de cenușă pe podea și o linie de cretă neagră pe zid. Traectoria ei dreaptă, hipnotică era complet diferită de zigzagurile liliecilor.

„Ce-a fost asta? O rândunică noaptea?“, se întrebă Luiza, cu senzația că un vâl i-ar fi trecut peste ochi, peste starea de suflet. Își dădu seama că pierduse noțiunea timpului. Ascultă o vreme în întuneric, încercând să surprindă bătăile orologiului din sufragerie sau ale vreunui ceas din alt apartament. Lucrurile păreau însă suspendate într-o liniște magică, de parcă săgeata rândunicii trasase ultima linie a timpului, dincolo de care nu mai era decât eternitatea unei secunde ucise și prinse în insectar.

„Nu e momentul să fantalez, cu atât mai puțin să mă las pradă neliniștii“, decise fata. „Mai bine mă spăl.“ Se ridică din pat, puse ca de obicei tălpile pe podeaua rece, lăsându-se impregnată de sentimentul de realitate organică pe care i-l dădea contactul cu suprafața lucioasă, încălță apoi papucii de casă și porni fluturându-și cămașa de noapte spre baie, cu gândul resemnat că făcuse tot ce se putea ca să adoarmă și că, din moment ce oricum era trează, spălatul cu apă nu va face decât să-i limpezească luciditatea. Mai nutrea și speranța că, în drum spre toaletă, va arunca o privire spre orologiul din sufragerie, dar prefera să nu se gândească deschis la asta, deoarece gândul îi provoca o vinovăție ciudată, ca și cum și-ar fi propus să deschidă un dulap sau o debara interzisă.

Pe drum nu se întâmplă însă nimic, deoarece pendula se oprișe, brațul ei atârna nemișcat între cele două greutatea căzute, iar acele încetaseră să ticăie și să se rotească pe cadran. Nici la baie nu curgea apa, robinetele se învârtiră amândouă în gol, fără să aducă nimic, probabil se lucra în oraș la conducte sau, cine știe, surâse pentru sine Luiza ca de o glumă poznașă, poate că planul de asanare al lui Anir Margus dădea în sfârșit roade, chiar dacă nu în universul din vis, ci în lumea reală. Zâmbind în sine, se întoarse în camera sa, închise ușa și se îndreptă înapoi spre pat.

Și atunci o văzu. Plapuma și perna stăteau înfoiate, ca și cum în așternut s-ar fi aflat cineva. Se apropie până când, în adâncitura pernei, descoperi culcat capul unei fete. Era fată pentru că avea părul negru și lung răsfirat pe pânda albă. Era întoarsă cu spatele și nu îi vedea decât o ureche sidefie, pe care lumina lunii o decupa ca pe o piesă de porțelan, și un umăr acoperit de o cămașă de noapte cu aplicații de macrame. „Asta e cămașa mea, cum de mi-a luat cămașa?!“, îi trecu Luizei prin cap un gând disparat și absurd, la fel ca observația imediat următoare: „Dar e chiar cămașa de pe mine!“.

Într-o fracțiune de secundă, îi fulgerară prin minte scene din romane cu fantome și filme de groază, în care eroul sau eroina își găsește dublul dormind în locul său în pat. Dublul se întoarce încet, eroina descoperă că are ochii deschiși, că o privește foarte lucid, că un zâmbet sardonice sau crud i se întinde pe față, că scoate un hohot macabru de râs sau un țipăt brusc și strident, că mișcă din mână și aduce în lumină un cuțit, că o înjunghie sau că o prinde de braț într-o strânsură de mort viu, de schelet ieșit din mormânt și reîncarnat, cu resturi de piele vânăată.

„Destul!“, își spuse Luiza cu un efort de voință, alungând panica aceea care o paralizase. Puse o mână pe umărul celei adormite și o întoarse spre ea. Corpul nu opuse rezistență, moale, iar pe pernă se dezveli chipul unei fete cu nas ascuțit, cu ochi exoftalmici, cu tâmplele anormal de alungite și strânse în jurul frunții. Cea care dormea în pat era evident ea însăși, Luiza nu avea nevoie să se uite într-o oglindă ca să se recunoască în fata adormită.

„Și acum ce mă fac?“, se întrebă ea perplexă. „Se vede că în sfârșit am adormit, totuși? Ce ironie! Când mă credeam mai trează! Să încerc să o trezesc? Să mă trezesc? Se spune că nu e bine să-i sperii pe somnambuli, pot face un șoc, mai bine îi lași să doarmă până la capăt.“

Așa că Luiza decise să nu se trezească pe sine însăși. Aranjă o șuviță de păr a fetei adormite, cu un gest în care o anumită cruzime era reprimată de o doză contrară de tandrețe, apoi îi

acoperi cu plapuma pieptul dezvelit. Înainte de a se retrage, îi veni ideea să verifice dacă doarme într-adevăr: ridică o pleoapă a fetei, nu fără teama că va dezveli un ochi lucid și va declanșa un râs sarcastic. Ochiul era însă dat peste cap, Luiza nu reuși să vadă pupila, ci doar globul alb al celei adormite.

Încercând, dar nu foarte convinsă, să nu facă zgomot, Luiza deschise dulapul de haine – din fericire, balamalele fuseseră unse de curând de tatăl ei, fiindcă de obicei scârțâiau îngrozitor, pe când acum alunecau elastic – și culese dintre mormanele de rochii un halat gros de casă. Se înfășură în el, strângând cordonul, și se așează în fotoliul din colțul opus patului, cu picioarele strânse sub ea ca să nu-i fie frig. În partea cealaltă a încăperii, în patul ei, fata adormită nu se mai zărea, pierdută în așternuturi.

Liniștea se reînstăpâni în camera Luizei, în apartamentul familiei Textoris, peste orașul adormit. Singură ca un veghetor în noapte, fata se străduia să rămână nemișcată, pentru a nu se trezi pe ea însăși, tocmai acum când, iată, reușise în sfârșit să adoarmă. Luna își reîncepuse mișcarea pe cer, iar umbrele proiectate de ea pe covor își reluaseră dansul de grup, ca pe un ecran de păpuși chinezești. Pe nesimțite, o dungă de lumină miji în spatele acoperișurilor, desenă conturul antenelor și al hornurilor, scoțându-le din întuneric ca dintr-o călimară de cerneală violetă și groasă. Apoi globul soarelui se smulse alunecos din uleiul gelatinos al orizontului și lumina zorilor dădu năvală treptat în camera Luizei.

Nu după mult timp, domnul Textoris deschise ușa camerei, cu grijă să nu facă zgomot. Se duse spre patul Luizei, trase plapuma la o parte, dar, negăsind pe nimeni, se întoarse și dădu cu ochii de fată, cuibărită în fotoliu, îmbrăcată într-un halat de noapte.

— Speram că ai adormit în sfârșit, oftă dezolat Michael. Iarăși nu ai avut somn?

— Ba da. Am visat că am dormit, spuse Luiza veselă, pe un ton aproape triumfător.

Tatăl ei o privi neîncrezător, neștiind cum să-i înțeleagă spusele.

— Cum adică ai visat că ai dormit? Ai dormit sau ai visat? Dacă visezi, înseamnă că dormi. Stai puțin, nu cumva a reîncept trăsnaia cu dublul de vis? Ai visat-o pe Adela?

— Nu, făcu sibilinic Luiza. M-am văzut pur și simplu dormind, cred că am avut una din acele experiențe în care omul se vede pe sine în timp ce doarme, ceea ce înseamnă că am dormit.

— Și atunci de ce ești în fotoliu? se miră Michael, ruinând cu întrebarea sa prostească, fără să-și dea seama, întreaga deducție făcută de fiica sa.

Luiza își pierdu încrederea în sine și optimismul. Mai mult decât faptul că trăise încă o noapte de insomnie, o neliniște, ideea că ar fi început să aibă halucinații. Pe de altă parte, se simțea destul de odihnită, nu atât mental, cât trupește. Indiferent ce văzuse, halucinase sau visase, corpul îi era în bună regulă, chiar plin de energie.

Din teama de a nu-și provoca din nou halucinații, noaptea următoare Luiza nu își mai impuse să adoarmă forțat. Rămase în pat să citească *Maestrul și Margareta*, spunându-și că, dacă era să o viziteze Moș Ene, acesta va veni oricum, îi va lua pe furiș cartea din mână și îi va pune nisip pe pleoape. Așa că citi cu deliciu și cu nesaț despre poznele diavolilor prin Moscova. După vreo două ore însă, când Varionuha transformat în vampir îl invită pe directorul financiar Rimski în biroul său din Teatrul de Varietăți, târziu după încheierea spectacolului de magie neagră condus de Woland, iar Hella apără în fereastră și își întinse mâna verde prin aerisitor pentru a trage zăvorul, Luiza începu să clipească des și să arunce ochede tot mai neliniștite spre propria fereastră.

„Gata cu fanteziile!“ se smulse ea din fascinația cărții. „Am și așa destule probleme psihice.“

Aruncă volumul pe noptieră și se duse la baie, să își șteargă cu apă rece fantasmеle de pe ochi. La chiuvetă din nou nu curgea apa. Robinetul de apă rece scoase un fel de horcăit, în timp ce robinetul de apă caldă era mort. Blestemându-i în

gând pe muncitorii de noapte, Luiza o luă spre bucătărie, cu speranța că va găsi în cămară o sticlă plină, să bea un pahar cu apă. În holul de la intrare se opri însă și aruncă în trecere o privire spre orologiul din sufragerie. Și iată, la fel ca în noaptea dinainte, pendula stătea nemișcată și acele încremeniseră pe cadran. „Cum adică?“, se scutură fata, fiindcă își amintea limpede că tatăl ei învărtise cheia care ridica greutatea în după-amiaza de ieri, iar o încărcătură ținea pendula în funcțiune cel puțin două-trei zile. Se apropie de ceas și privi prin geamul de sticlă cele două greutatea din cilindri de metal. Nu erau căzute, înțepeniseră în aer, ceea ce nu explica nicicum de ce pendula încetase să bată.

„Și dacă se repetă întâmplarea de ieri?“, o fulgeră un gând. Uită de bucătărie și de paharul cu apă și dădu fuga înapoi în camera ei. Lampa de veghe rămăsese aprinsă și lumina colțul camerei în care se afla patul. În chenarul tras de abajur între covor și perete, așternuturile se vedeau umflate, dar nu păreau să ascundă nici un trup adormit. Ușurată, Luiza își descălță papucii de casă și intră în cearșafurile calde încă.

Nu reușea să se hotărască dacă să reia cititul sau să stingă veioza, când se văzu pe sine însăși, ghemuită în fotoliul de vizavi, îmbrăcată în halatul din molton cenușiu. Părea că doarme. Lumina lampei nu răzbătea până acolo, capul celei adormite se afla în dreptunghiul de umbră pe care abajurul îl proiecta circular în încăpere. De sub halat ieșea doar, stingher, un picior alb, cu gleznă delicată și degete lungi, albăstrii, scăldate în lumina marmorată.

Spre deosebire de noaptea trecută, de data aceasta Luiza se sperie. După cum îi atrăsese tatăl ei atenția, acesta nu semăna cu nici unul din visele ei de altădată, atât de concrete încât îi păreau reale. În vise nu făcea schimb de locuri cu realitatea. Și oricât se ciupea, nici ea nu se trezea și nici fata adormită din fotoliu nu dispărea. Se uită o vreme la ea însăși, mai neliniștită decât dacă ar fi văzut-o pe însăși Hella intrând pe fereastră, până nu mai rezistă tensiunii și ieși fugind din cameră.

„Tată! Tată!“, dădu ea buzna în dormitorul familiei Textoris.
„Vino să-mi spui dacă și asta e halucinație.“

Domnul Textoris se trezi confuz și avu nevoie de câteva minute până să înțeleagă ce vrea fata. Mai mult ca să o liniștească, se lăsă tras de ea afară din dormitor. Ținându-l de mâneca pijamalei, gâfâind și învârtindu-se în jurul lui, Luiza îl duse în camera ei. Deschise larg ușa și îl împinse cu forța înăuntru, cu fața spre fotoliu, exclamând din urmă-i:

— Iată!

— Ce?! Unde?

— Eu. În fotoliu.

Imediat, cuprinsă de o bănuială, Luiza țâșni la rândul ei pe lângă Michael Textoris în cameră, ca să verifice dacă ea se mai afla înăuntru. Dar fotoliul era gol. În el se afla într-adevăr halatul de casă din molton cenușiu, aruncat neglijent, dar nimeni altcineva. Luiza se întoarse în toate direcțiile, scrutând circular cotloanele încăperii, inclusiv tavanul, se repezi la pat și aruncă în lături plapuma, dar nu descoperi pe nimeni. Reveni în fugă la fotoliu, pipăi agitată halatul, își vârî mâna în interiorul lui ca într-un cuib și se întoarse spre tatăl ei:

— Poftim! Încă mai este cald. A fost aici adineori.

Michael Textoris se uită și el împrejur prin cameră, scotoci puțin după ușa și după sobă, deschise chiar o ușă a șifonierului, apoi veni să pipăie halatul pe care fata i-l oferea ca pe un trofeu. Nu păru însă că ar fi simțit restul de căldură al unui trup. Luiza își pierdu brusc siguranța de sine.

— Nu?! Nu a fost aici? Crezi că am delirat?

Domnul Textoris nu răspunse nimic, dădu doar să o strângă pe Luiza la piept. Fata nu se lăsă însă consolată, se băgă îmbufnată în pat, se înfodol cu plapuma, stinse veioza, lăsându-l pe tatăl ei în întuneric, se întoarse cu spatele spre cameră, își afundă capul în pernă și aruncă doar un:

— Noapte bună! Îmi pare rău! Mergi și te culcă.

A șasea noapte, lucrurile luară o întorsătură nouă. Pe măsură ce se apropia seara, Luiza devenise tot mai îngrijorată, fiindcă nu știa nici ce avea să se întâmple, nici cum să reacționeze.

Așa cum îi spusese și tatăl ei, auzise de cazuri în care oameni adormiți se vedeau pe ei înșiși zăcând în pat. Chiar dacă până atunci nu trăise niciodată o asemenea experiență, aventurile nocturne o obișnuiseră cu ideea unui dublu de vis. Numai că acum dublul său nu era Adela, ci ea însăși. Iar ceea ce o neliniștea cel mai tare era că nu știa care e ea cea adevărată, cea care vede sau cea care este văzută.

Hotărî că nu voia să repete asemenea stări, ce îi dădeau un fel de rău de mare. Așa că seara își propuse să rămână liniștită în pat, eventual să citească, dar să nu facă nici un gest brusc, mai ales să nu se scoale din pat, să nu umble prin casă, să nu facă nimic care ar fi putut da naștere dedublării. Citi îndelung din *Maestrul și Margareta*, se hlizi la farsele pe care diavolii le făceau moscoviților, se simți ca o prințesă întunecată alături de Margareta la balul nopții de sabat. Doar când Ivan, închis la ospiciu, auzi ușa de la balconul comun deschizându-se și văzu apărând silueta din raze de lună a maestrului, Luiza simți un fior în firele de păr de pe ceafă și privi oarecum neîncrezătoare spre propria fereastră. Din fericire, nici pe ochiul de geam lăsat neacoperit, nici din faldurile draperiei nu se întrupă vreun vizitator nedorit.

În schimb, când se răsuci înapoi în pat, așezându-se mai bine în așternuturi, se descoperi pe sine însăși, dormind cu capul pe colțul pernei și cu fața la perete. Aproape că se atingeau, dacă ridica puțin cotul sau dacă întindea un picior, ar fi lovit-o pe cea de alături. Nu îi vedea decât părul, urechea dreaptă și semiprofilul, cu tăietura cârnă a nasului și tâmplesle tăiate parcă de niște lame de cuțit. Însă de astă dată cea adormită nu avea aceeași cămașă ca Luiza, era îmbrăcată cu un furou verde, cu breteluțe galbene, care îi cobora mult pe pieptul aproape plat.

Cu un salt ca din arc, Luiza se smulse din locul ei și se ghemui la capătul celălalt al patului, lipită de căpătâiul de fier forjat *art nouveau*, cu genunchii la gură. Mișcarea de valuri a saltelei o legănă și pe a doua Luiza, făcând-o să geamă agitat și să se întoarcă pe spate, cu capul pe pernă, luând exact

poziția în care Luiza stătuse cu o clipă înainte. Cartea rămăsese și ea pe pernă, între capul fetei și marginea patului, unde o lăsase atunci când se descoperise alături.

Ce să facă? Să încerce să se strige pe sine, să se scuture de umeri până se trezește, ca să-și ceară socoteală? Însă ideea de a se atinge pe sine însăși îi provoca repulsie, de parcă ar fi trebuit să pună mâna pe o broască. Dacă descoperirea că e rece ca un cadavru? Ori că are pielea cu solzi, ca o sirenă? Sau să îl cheme iarăși pe Michael Textoris, chiar dacă noaptea trecută nu reușise să se surprindă pe sine însăși? Și ce se va face dacă, în vreme ce ea bătea drumul spre dormitorul părinților, cea adormită va dispărea din nou, făcând-o de rușine în fața tatălui?

În vreme ce Luiza stătea cu genunchii la piept și cu degetul mare de la mâna dreaptă în gură, paralizată de nehotărâre, cealaltă Luiza se agita, ca și cum corpul ar fi reflectat îndoilele din mintea ei. Avea ochii închiși, dar globii oculari i se mișcau tumultuos pe sub pleoape, bombându-le succesiv în sus și în jos, în stânga și în dreapta. La un moment dat, agitația fetei de pe pernă, alcătuită până atunci doar din mișcări dezordonate prin somn, se adună într-un gest coerent și unic. Luiza adormită se ridică în capul oaselor, ieși din așternuturi și coborî din pat, încălță chiar papucii de casă și, cu ochii închiși, dar recunoscând instinctiv locurile, străbătu camera, deschise ușa și porni prin sufragerie spre dormitorul părinților. Din celălalt capăt al patului, cel de lângă soba de teracotă, Luiza se privea îngrozită pe sine însăși mergând prin casă.

— Ce-i asta? mormăi Michael Textoris, întrerupându-și sfârșitul în timp ce fata îl scutura de umăr. Tot nu ai somn?

Morocănos, cu ochii lipiți de secreții, bărbatul își șterse barba de o dâră de salivă, își trase cămașa de noapte de care se agățase Luiza înapoi peste umărul dezgolit, își scoase picioarele din pat și se ridică în șezut. Se frecă la ochi și abia atunci, privindu-și mai atent fiica, văzu că aceasta are ochii închiși.

— Ha! Iarăși ai o criză de somnambulism? exclamă el, neștiind dacă să se bucure sau nu, dacă somnambulismul putea

fi înțeleasă ca o formă de somn sau măcar ca un semn al revenirii la somnul normal.

— Dar nu dorm, spuse împleticit Luiza. Numai că nu mă pot trezi. Tată, ajută-mă! Iarăși m-am văzut pe mine însămi. Sunt dincolo, în camera mea.

— Haide, stai cuminte, totul e bine, încercă să o liniștească domnul Textoris, trăgând-o pe fată la piept.

— Nu, acum e altceva, vino cu mine, altfel nu mă mai întorc în camera aceea.

Mai mult ca să îi facă fetei pe plac decât pentru a-i verifica spusele, bărbatul se ridică greoi din pat și traversează dormitorul, scărpinându-se prin pijama la subsuoara stângă. Luiza îl urmă îndeaproape, dar la câțiva pași în urmă, ca și cum ar fi vrut să se ascundă în spatele silutei lui masive. Michael trecu prin sufragerie și intră în camera Luizei. Becul veiozei și razele lunii din fereastră luminau încăperea încrucișat, în două culori, roșiatică și argintie. Nici în patul desfăcut, cu plapuma aruncată într-o parte, nici în fotoliu, nici la birou, nici în alt cotlon nu era nimeni.

— Vezi, ai avut din nou o halucinație, ceea ce nici nu mă miră, la atâtea nopți nedormite, spuse împăciuitor domnul Textoris, întorcându-se spre sufragerie. A, și te-ai trezit!

Rezemată de spătarul unuia din scaunele de la masa de oaspeți, Luiza îl privea într-adevăr cu ochii deschiși și cu o expresie de mirare pe chip.

— Ți-am spus că nu am adormit nici o clipă, bolborosi ea. Deși am un fel de sincopă. Niște goluri de conștiință, după care mă pomenesc în altă parte.

— Cazi în somn și nu mai știi ce ai făcut? Nu ai amintiri despre ce s-a întâmplat în intervalul de timp?

— Nu cad în somn și nu e nici un interval. Pur și simplu mă pomenesc în altă parte, în aceeași clipă.

— Nu-mi place ce se întâmplă. Cred că a venit timpul să îl chemăm din nou pe Vroclav, până lucrurile nu devin prea grave, trase Michael Textoris concluzia.

A doua zi era însă duminică, iar doctorul Vladinski nu se afla nici la clinică și nici în oraș, fiind dus, după cum preciză infirmiera de serviciu, la pescuit pe un râu de munte.

— Și eu ce fac? Cum rezist încă o noapte? se lamentă Luiza.

— Vrei să nu mă culc nici eu, să stau cu tine? se oferi domnul Textoris.

— Aș fi bucuroasă dacă nu te-ai culca, dacă ai sta treaz să mă auzi în caz că te chem.

— Atunci voi rămâne să citesc în sufragerie, îi promise domnul Textoris.

Luiza ajunsese să nu mai trăiască decât așteptând nopțile, cu un amestec de curiozitate și de teamă. Zilele treceau șterse, fără întâmplări, iar când venea seara, din ele nu mai rămânea nimic, nici o amintire, nici un eveniment memorabil. E adevărat că Luiza nici nu ieșea din casă, stătea doar pe balcon, citind într-un fotoliu pliant, sau pe fereastră, privind distrată lumea care trecea pe stradă și copiii care se jucau prin șanțurile proaspăt săpate ale unor conduite în lucru. Nici nu mai avea energia din primele zile; deși nu se simțea obosită, trupul îi căpătase un fel de lentoare sau de slăbiciune care o împiedica să-și dea drumul în explozii de mișcare.

Seara, așa cum promisesese, domnul Textoris își pregăti un ibric mare de sticlă plin cu ceai și se așeză tacticos pe un fotoliu în sufragerie, cu un teanc mare de reviste și o carte cu copertă cartonată alături. Își aduse o pătură să-și învelească picioarele dacă i s-ar fi făcut frig. Aprinse de probă lampa cu picior de lângă fotoliu, dar, cum lumina ei era prea anemică, decise să recurgă la candelabrul mare. Nici acesta nu îi conveni însă, deoarece lumina prea puternic sufrageria, așa încât deșurubă câteva din becurile dintre țințurii de cristal, până obținu iluminarea potrivită.

Luiza îl urmări pregătindu-și veghea, stătu o vreme cu el răsfoind o revistă de modă, apoi, când pendula bătu ora unsprezece, îl sărută pe obraz și se retrase în camera ei. Era derutată, nu mai știa ce ar trebui să facă. Noaptea precedentă încercase să evite mișcările bruște, plecările din cameră care

să-i inducă viziunea celeilalte Luize, dar efortul se dovedise inutil. Se vede că fantasma apărea când avea ea chef, și nu provocată de vreun gest al fetei. Se așeză la birou, să arunce o ultimă privire peste jurnalul ei de vise, pe care scria, tăiat cu câteva linii orizontale, „Mireasă cu lună” și pe care îl pregătise pentru întâlnirea cu Vladinski de a doua zi. Nici nu se miră când, după o vreme, sculându-se din scaun și pregătindu-se să intre în pat, între așternuturi se descoperi pe sine însăși, culcată pe burtă, cu fața întoarsă către perete.

Nu mai intră în panică, precum în nopțile trecute. Știa că tatăl ei se afla alături și de data aceasta ar fi voit să facă un experiment, să-l oblige și pe el să o vadă pe fata din pat. Cu multă grijă să nu facă gălăgie și fără a-și lua ochii de la cealaltă Luiza, se îndreptă spre ușă. Își spuse că, dacă reușea să nu o scape din priviri și să-l cheme pe tatăl ei, fie va avea prilejul să constate cum Luiza dispare – ceea ce ar fi dovedit că nu era decât o halucinație –, fie o va pune față în față cu Michael Textoris.

Deschise ușa și păși în sufragerie, fără a slăbi patul din ochi. Îi făcu un semn cu mâna tatălui ei și, cu colțul ochiului, imprecis, îl întrezări ridicându-se din fotoliu și venind lângă ea. Tot fără să-i vorbească, îi arătă patul și se dădu la o parte din ușă, ca să-i facă loc să intre în cameră. Tatăl ei se opri în prag, scrută încăperea și rămase privind fix făptura culcată în pat.

— O vezi? șopti Luiza.

— Da! E leită ție. Ești de fapt chiar tu.

— Chiar o vezi?! izbucni fata, tot în șoaptă, întorcându-se spre el.

— Desigur, ce ți se pare anormal? întrebă acesta, cu un calm care o descumpăni.

— Deci suntem două?

Luizei nu-i venea să creadă că tatăl ei era împăcat cu situația. Dar o bănuială monstruoasă i se strecură în suflet când domnul Textoris se întoarse spre ea și o privi cu o expresie indescifrabilă. În ochi îi juca o sclipire poznașă, ca și cum

cristalele în mișcare ale candelabrului ar fi aruncat în ei fulgurații luminoase. Acesta era tatăl ei? Abia mișcând buzele, de parcă ar fi fost ventriloc, bărbatul o întrebă:

— De ce te miri? Nu ai dorit să o văd și eu?

— Du-te atunci să o privești mai bine! izbucni Luiza, rupându-se din amorțeala pe care i-o provoca apropierea de tatăl ei.

Domnul Textoris dădu curs dorinței fetei, păși în cameră și se îndreptă spre pat, în timp ce Luiza se trase înapoi în sufragerie, spre masa de oaspeți. Sleită de energie, se așeză pe un scaun și apropie de ea ibricul de sticlă și o ceașcă de porțelan goală, chiar cea din care băuse tatăl ei. Măinile îi tremurau însă și își dădu seama că nu ar fi reușit să toarne ceai fără să-l verse, așa că renunță.

De pe scaun, nu-l mai vedea pe Michael Textoris și nici patul unde se afla cealaltă Luiza. Prin ușa întredeschisă de la camera ei se zăreau doar soba de la piciorul patului și o parte din dulapul de haine. Dinăuntru nu se auzea nimic, dar nici ea nu simțea îndemnul să verifice ce se întâmplă acolo. Rămase câteva momente așezată pe scaun și privind în gol. Apoi ochii i se refocalizară pe lucrurile din sufragerie și căzură pe orologiul de perete. Acesta arăta unsprezece și un sfert.

„Ce ciudat, aveam impresia că e trecut de mult de miezul nopții“, își spuse Luiza. Apoi își aduse aminte că nu auzise cele douăsprezece bătăi prelungi ce ar fi marcat ora. „Să se fi defectat din nou? Sau nu cumva...“

Și o bănuială o înțepă în coșul pieptului. De fiecare dată când se văzuse dormind, descoperise că ceva nu era în regulă cu pendula. Oare se oprea timpul în loc? Privi cu atenție geamul orologiului, dar cele două greutateți erau ridicate și brațul de metal, cu un disc de cupru la capăt, oscila dintr-o parte într-alta, scoțând un ticăit monoton. Chiar sub ochii ei, acul minutar sări cu o gradație, în timp ce secundarul își parcurgea repezător drumul pe cadran. „Să fi repornit când am intrat eu aici?“, îi veni un gând neașteptat, care nu era rezultatul unei deliberări sau deducții, ci o idee zglobie, răsarită din neant.

— Tată, vino înapoi! strigă ea reținut, mai mult în șoaptă. Las-o în plata domnului și vino să vedem ce e de făcut.

Dinspre camera ei nu răzbi nici un zgomot, dar din partea opusă se auzi un fojgăit, ca și cum cineva ar fi aruncat deo-partă niște rufe sau cearșafuri. Luiza se întoarce și descoperi că ușa spre dormitorul părinților ei era și ea deschisă. În întuneric desluși o agitație, ca și cum cineva ieșea din așternuturi, încălța cu mișcări bruște niște papuci de casă și se târâia spre sufragerie. În canatul ușii apărură Michael Textoris, cu părul vâlvoi și o figură speriată, de om trezit din somn.

— Iartă-mă! Își ceru el scuze, cred că am ațipit.

— Tu cine ești?

Întrebarea îl opri din mișcare, ca un pumn în piept. Își scutură ultimele pânze de somnolență de pe ochi și o țintui pătrunzător pe Luiza.

— Nu mă recunoști? Ești trează? Ai cumva o criză de somnambulism?

Luiza privi spre el, apoi înapoi spre camera ei.

— Ai avut din nou o viziune? Întrebă Michael Textoris, urmărindu-i privirea.

Cu un salt, Luiza se ridică din scaun și năvăli spre camera ei. Din ușă cercetă încăperea, dar, așa cum o prevenise o intuiție fulgurantă, înăuntru nu se afla nimeni, nici tatăl ei, nici fata din pat. Se rezemă de tocul ușii, răsuflând dezamăgită sau ușurată, nu știa nici ea cum.

— Acum aveam în sfârșit dovada că nu halucinez. Dar poate că e mai bine așa...

Michael Textoris veni la ea, dar, văzând că era încordată ca un arc, nu o cuprinse în brațe, ci doar o prinse ușurel de cot și o conduse înapoi spre scaunul de la masă. O așeză, apoi trase un scaun și pentru el, față în față cu ea.

— Ce vrei să spui? A apărut din nou?

— Da. Și acum ai văzut-o și tu.

— Îmi pare rău, știu că am promis să veghez în sufragerie, dar la un moment dat mi s-a făcut somn și m-am dus să ațipesc puțin în pat. Dar am lăsat ușa dormitorului deschisă, ca să te

aud dacă ai nevoie de mine. Însă nu am apucat să văd nimic. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, renunță Luiza să-i povestească tatălui său cele petrecute. Oricum nu m-ai crede. Înseamnă că a fost tot o viziune a mea.

— Șapte nopți fără somn?! se revoltă doctorul Vladinski a doua zi dimineată, când ajunsese în sfârșit la apartamentul prietenului său Michael Textoris. Asta nu e bine. De ce nu m-ai prevenit?

— Ai fost plecat din oraș, strecură Michael.

— Dar nu vorbesc de ziua de ieri. Mai devreme.

— Eu nu am vrut lucrul ăsta, interveni Luiza. Nu eram, nu sunt deloc obosită. Și nu vreau să-mi mai faceți terapie.

— Asta nu o decizi dumneata, domnișoară, i-o retează Vladinski fără drept de apel. Astăzi mergem la clinică și vei dormi într-un salon, sub supraveghere, dacă e nevoie. Vei primi și niște pastile.

De voie, de nevoie, Luiza împachetă câteva lucruri într-o geantă de umăr, un halat, pijamaua, papucii de casă, un prosop și ustensilele de toaletă, precum și romanul lui Mihail Bulgakov. Michael și Vroclav nu se grăbeau, tăifăsuiau la o cafea pe balcon, așa că Luiza trase cât putu de timp. La prânz, tatăl ei comandă prin telefon două pizza mari în cutii de carton, așa că mâncară toți trei pe terasă triumphiuri pe care turnau dăre de sos de roșii.

După-amiază însă Vladinski decise că trebuie să plece, așa că o luă pe jos, pe lângă parc, până la clinică. Luiza primi un salon mic, doar cu un pat și o noptieră de fier, o masă, două scaune, o chiuvetă cu oglindă, cu pereții vopsiți în ulei verde. Deasupra ușii era montat un aparat electronic, decolorat, dacă nu chiar ruginit, dar Luiza nu își dădu seama dacă era un dispozitiv împotriva incendiilor, o alarmă de mișcare sau o cameră de filmat cu circuit închis.

Până la apus, Luiza își petrecu vremea pe o verandă la etaj, izolată de restul saloanelor, privind parcul din spatele clinicii. Pe aleile tufoase, cu plante crescute în dezordine, se plimbau

alți pacienți, în halate sau doar în pijama, dar nici unul nu dădea semne că ar fi nebun, așa cum văzuse Luiza în filmele cu ospicii. Probabil cazurile grave nu se aflau aici, își spuse ea, sau poate că nebunii furioși nu apăreau într-adevăr decât în filme. Chiar sub ea, un bătrânel stătea de o bună bucată de timp lângă un rondou de flori, aplecat asupra unor mușcate colorate, cercetând fascinat culorile petalelor. Mai încolo, o femeie și un copil îmbrăcați de oraș, șezând pe o bancă, povesteau cu un bărbat cu barbă îmbrăcat în pijama. Două femei în cămăși de noapte semănând cu șorțuri de țară discutau plimbându-se pe o alee. Și mai încolo, în spatele unui tufiș uriaș, o infirmieră masivă în alb dădea în leagăn o fetiță îmbrăcată cu o pijama cu buline galbene. Luiza o vedea doar când apărea, cu spatele, spre infirmieră, apoi elanul pe care i-l imprima aceasta o plonja în spatele exploziei de verdeată. Soarele se strecura printre crengile și frunzele lunguiete ale tufișurilor, mângâind cu degete de căldură pale veranda și obrajii Luizei. Râsetul fetei se auzea clinchetind prin vata moale a apusului.

După lăsarea întunericului, singură în salonul ei, Luiza citi cum maestrul, salvat de iubita lui vrăjitoare, fu adus în fața diavolului. Din când în când lăsa cartea în poală și privea împrejur în încăpere. Nu știa la ce să se aștepte, poate halucinațiile nu aveau loc decât în casa ei, iar aici schimbarea drastică a decorului le împiedica să apară. Oricum, nu își luase cele trei tablete, două albe, rugoase, una mică, albastră, pe care infirmiera i le adusese într-un vas mic de sticlă, ca o ceașcă de rachiu japonez. Le aruncase pe fundul genții sale de umăr și băuse puțin din paharul de apă de alături.

La ora zece, lumina se stinse automat și în locul ei se aprinse un bec verde, de veghe, discret. Lângă el, deasupra ușii, clipea ochiul chior al aparatului de detectat mișcarea. Luiza se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar da jos din pat, să meargă la toaletă spre exemplu, oare dispozitivul ar începe să bâzâie, ar da alarma sau ar rămâne mort? „Poate că aici nu mă pot dedubla“, își spuse ea, simțind că pierduse șirul minutilor,

poate chiar al orelor. Chiar atunci ușa salonului se deschise ușurel, fără zgomot. „Te pomenești că e ultima vizită pe care maestrul și iubita lui i-o fac lui Ivan la clinica lui Stravinski, înainte să plece cu demonii pe lumea cealaltă“, se gândi Luiza, având încă în minte ultima scenă citită din romanul lui Bulgakov.

În ușă nu apărură însă nici un personaj de roman, ci Regine Textoris.

— Mamă! se miră fata.

— Șșșșt! spuse femeia, cu un deget la buze, închizând cu grijă ușa în urma ei.

Deși apăruse în plin miez de noapte, Regine nu avea nimic înspăimântător. Își pierduse rigiditatea mișcărilor de acasă și ochii ei prinseseră viață. Atât cât o întrezărea în lumina încrucișată a becului verde de veghe și cele câteva fire de lună ce se strecurau printre storuri, Luiza văzu că mama ei era îmbrăcată cu o rochie simplă, albă, cu fir de borangic, și o pălărie cu voaleta ridicată. Se apropie de pat și se așeză la picioarele fetei.

— Cum ai intrat? susură Luiza. Nu te-a oprit portarul?

Regine zâmbi complice și vântură ușor mâna dreaptă.

— Mă recunoști acum? Știi că sunt Luiza?

Regine aprobă dând din cap și zâmbind în continuare.

— Sunt bucuroasă că ești mai bine. Mă speriasem că nu vei mai vorbi niciodată cu noi. Acum nici nu se vede că ai fi bolnavă. Dar de ce ai venit?

— Au rămas lucruri nespuse din cealaltă noapte, mărturisi Regine. Îți sunt datorare cu niște răspunsuri.

— Despre nașterea mea?

— Și asta. Voiam însă să îți spun că nu te-am urât, așa cum m-ai acuzat. Nu te-am urât niciodată. Dar mi-era teamă de tine.

— De mine! De un copil, de un bebeluș?

— Nu am fost niciodată sigură dacă ești tu.

— Cine să fiu? Fratele meu avortat? Copilul lui Gregor?

— Aveai ochii aceia bulbucăți, parcă erai un crab. Și pielea vineție. Arătai ca un mort întors la viață. Un pui de focă venit din adâncul oceanului...

— Mamă! Cum poți vorbi așa?!

— Iartă-mă. Nu vreau să te rănesc. Încerc doar să te fac să înțelegi de ce nu te-am putut privi niciodată ca pe un copil obișnuit.

— Și ai încărcat asupra mea toată vinovăția și remușcărilor tale. Dar de ce? Multe femei avortează, se întâmplă, nu e nimeni de vină. Sau nu de făt e vorba?

Regine o privi pe Luiza cu un aer de sfinx.

— E vorba de Gregor? Ce i-ai făcut?

— Nu i-am mai putut face nimic.

— Și atunci de ce a fugit la mănăstire? De ce a părăsit lumea?

— Dar nu părăsit deloc lumea. A plecat după exorcism.

— Asta e o noutate. Deci te-a părăsit. Știa că ești însărcinată? A fugit?

— Se poate spune și așa.

— Și te-ai căsătorit cu tata ca să te răzbuni? Iar pe mine m-ai conceput ca să...

— O, nu, zâmbi impenetrabil Regine, mângâindu-i fetei o suviță de păr de pe frunte. Tu ai venit singură, din propria ta voință. Când a murit bunicul tău. Ai zâmbetul lui Joseph.

— Ți-e teamă de bunicul?

— Nu. Lui îi era teamă de mine.

— Dar atunci de cine ți-e teamă?

— De Emma.

— De bunica?! O femeie atât de caldă, de puternică, de bună. Cum se poate? Eu o iubesc.

— Da, și eu. Dar nu mă va ierta.

— Pentru ce să te ierte? Și cum să te ierte? E moartă acum. Din cauza asta ești bolnavă? Nu ai suportat durerea morții ei? Ea s-a dus acum, las-o! Mă ai pe mine, eu sunt fiica ta, copilul tău, nu mai ai nevoie de Gregor, de bunicul, de bunica, eu sunt aici, poți să te faci bine.

Ochii Reginei luminau în întuneric. Cu același zâmbet nedefinit, nu zise nimic, puse doar tandru degetul arătător pe buzele Luizei, care nu mai vorbea în șoaptă, ridicase glasul și

putea fi auzită din saloanele alăturate. În același timp, se ridică ușor de pe pat, pregătindu-se să plece.

— Cum te pot ajuta? insistă Luiza, încercând să o rețină.

— Nu poți.

— Vrei să-i cer bunicii Emma să te ierte? Nu îmi va refuza nimic.

Regine își aranjă fără un foșnet rochia albă, aruncă un ultim zâmbet Luizei, își lăasă voaleta transparentă de la pălărie pe ochi și ieși pe ușă. Luiza auzi pocnetul discret al clanței închizându-se și rămase tulburată în pat, privind în gol. Încerca să-și liniștească emoția care îi aprinsese firele de păr ca niște artificii de clorofilă și să-și facă ordine în gânduri. Regine nu îi vorbise niciodată atât de deschis, cele câteva fraze schimbate o apropiaseră mai mult ca oricând de mama ei. Dar modificarea de atitudine venise prea brusc, ceva nu era în regulă. Poate fiindcă Regine era totuși bolnavă. Sau era altceva?

Luiza fu scurtcircuitată de o bănuială cu gust de oțel, iradiind din stomac până în cerul gurii: sau cea care o vizitase nu fusese mama ei, ci imaginea acesteia? Era posibil ca Regine să-i fi apărut, la fel ca Michael noaptea trecută, doar sub formă de halucinație? Oare atunci când nu se dedubla ea însăși, Luiza începea să întâlnească dublii celor din jur?

Gândul acesta spulberă fragila fericire pe care i-o provocaseră spusele lui Regine. Sub suprafața bucuriei calme pe care i-o trezise afecțiunea mamei sale, mai caldă ca niciodată, se căsca râpa unei îndoieli în stare să surpe zgârie-nori și coline înșorite. Ar fi vrut să rămână mai departe întinsă și să savureze ceea ce aflase în sfârșit de la Regine, dar însăși ideea de a sta nemișcată, gata să fie înghițită de anxietatea tălăzuitoare, o făcu să sară în picioare, să se miște pentru a lăsa în urmă valul insuportabil.

Cel mai util lucru pe care îl putea face era să fugă după Regine Textoris și să verifice dacă fusese ea în carne și oase. Nu își mai schimbă cămașa de noapte, fiindcă nu se gândea să plece departe, dar în locul șlapilor de casă încălță pantofii

de sport cu care venise la clinică și pe care îi depozitase într-o pungă în geanta de umăr. Coridorul de la etajul său era gol și luminile erau stinse, cu excepția geamului de la gura de incendiu. Înlocuiseră sticla pe care Luiza o spărsese data trecută și becul roșu din interior făcea din nou să strălucească literele cuvântului „hidrant“.

Luiza nu luă ascensorul, pentru a nu provoca zgomote care să atragă atenția paznicului sau a infirmierelor de noapte, și coborî cele două etaje pe scările de ciment. La parter, scrută holul de la intrare. În cabina portarului se zărea o siluetă șezând, aplecată în față, cu capul pe masă. Era cu siguranță paznicul de serviciu și, chiar dacă ațipise, își spuse Luiza, nu va putea ieși fără să-l trezească. Se gândi o clipă să-l abordeze și să-l întrebe dacă mama ei nu trecuse pe acolo, dar își dădu seama că, indiferent de răspuns, portarul nu avea să o mai lase să plece pe urmă.

Așa încât hotărî să caute altă ieșire, eventual să sară gardul din spatele clinicii. Vizavi de intrarea principală, holul central dădea, prin două scări laterale în formă de aripi de fluture, spre grădina interioară. Luiza ieși tiptil din clădire și porni pe aleea cu bănci și tufișuri pe care o contemplase de la fereastră în după-amiaza aceea. Merse câteva zeci de metri călcând pietrișul ce scrâșnea ușor, până în punctul unde aleea se încrucișa cu alta, perpendiculară, mai îngustă, din pământ bătătorit, ce o lua în stânga și în dreapta printre sălcii pletoase și tufișuri unduind în briza nopții.

Un scârțâit monoton îi atrase atenția. Venea din dreapta, dinspre balansoarul unde văzuse o infirmieră dând în leagăn o fetiță. Infirmiera nu mai era acolo, dar fata era așezată pe scaunul suspendat de lanțuri și se legăna ușor în față și în spate. Luiza dădu să se ascundă, dar fata o văzuse deja. Avea vreo zece sau unsprezece ani, era îmbrăcată într-o cămașă lungă de noapte și avea picioarele goale. Părul negru îi fâlfâia în șuvițe cleioase pe umeri. Foarte palidă, cu un chip supt și tăios, cu urechi clăpăuge, fata o privi cu ochi de insomniac.

— Ssst, făcu Luiza, ducând degetul la buze, deși fata nici nu se speriasse de apariția ei, nici nu dădea semne că ar vrea să cheme pe cineva. Ce faci aici, nu ai somn?

— Nimeni nu stă treaz cu mine, m-au lăsat singură, șopti fata dezvăluind parcă un secret trist.

— Știu cum e, o consolă Luiza, oprindu-se lângă leagăn.

— Și ce faci noaptea?

— Iată, după cum vezi, mă plimb, ca tine.

— O, dar eu nu am voie să ies din curte, sunt prea mică, mă pot rătăci.

— Asta așa e, confirmă Luiza, cu jumătate de gură.

— Și tu te poți rătăci, o preveni fata. Dincolo de curtea noastră, orașul e mare. Vrei să fugi, nu-i așa?

— Nu tocmai. O caut pe mama.

— Mama mea nu mai trăiește, șopti fata. A ta, da? A mea mi-a spus însă că nu trebuie să merg după ea, nu am voie să o caut, fiindcă dacă ies din grădina asta, nu voi mai ști să mă întorc. Tu te vei mai putea întoarce?

— Cred că da, murmură Luiza. Oricum, nu merg decât până acasă, în cel mai rău caz rămân acolo.

— La revedere atunci, susură fetița ținându-o cu pupilele sale mărite de insomnie.

Luiza îi prinse capul în mâini, îi aranjă câteva șuvițe de păr ce fluturau în dezordine și o privi în ochi. Da, era nebună, îi era limpede acest lucru. În ciuda conversației pline de sens, pupilele fetei sticleau peste un hău de catifea neagră. Luiza o sărută pe frunte și o strânse la piept, cu o tandrețe pe care nu și-o putea explica. „Oare așa mă văd și ceilalți pe mine?“, se căină pe sine, simțind în fetiță un fel de soră mai mică. Îi mai trecu prin minte că probabil așa arăta în acel moment Adela, dublul ei de vis, rătăcită în lumea de satin a somnului paradoxal.

Angoasa făcuse acum loc unui vortex de melancolie ce stătea să o absoarbă, așa că Luiza se smulse de lângă leagănul fetiței și o tăie direct printre două sălcii plângătoare spre fundul grădinii. Necosite, ierburile și buruienile erau mai mari decât

se așteptase, îi ajungeau până la brâu și îi împiedicau mersul, umplând-o de scaieti și de semințe. Avea noroc că se încălțase cu pantofii de sport, altfel s-ar fi înțepat și tăiat în ghimpi.

Ajunse în sfârșit la gardul din plăci paralele de beton, stivuite câte patru una peste alta. Din fericire, la câțiva metri în dreapta, două plăci lipseau, cea de deasupra căzuse sau fusese dată la o parte, iar următoarea era ruptă la mijloc și se desfăcea în două, lăsând un loc de trecere. Luiza se cățăra prin deschizătură și sări în partea cealaltă, afară din curtea clinicii.

Din câte își amintea, aici se afla strandul orașului. Nu venise să se scalde decât de vreo câteva ori și ultima dată fusese în urmă cu câțiva ani buni. Încă nu era vară, așa încât, după toate probabilitățile, stabilimentul nici nu era deschis. Luiza își mai amintea că una din laturile complexului se învecina cu gara, mai exact cu depoul și liniile moarte. De aici, își făcuse ea calculul, avea să iasă pe o stradă paralelă cu cea a parcului, ce ducea, dintr-un alt unghi, spre locuința alor săi.

Spre deosebire de parcul clinicii, înțesat de plante sălbatice ca spinarea unui arici de cârpe, terenul din incinta strandului era viran. Pământul era chel, acoperit de praf, moloz și resturi de ciment printre care se ițeau gheare de plante. Nimerise în spatele unor clădiri joase, probabil depozitele pentru restaurantul și barul din față, sau dușuri și cabine de schimb. Locul mirosea urât și era plin de excremente și hârtii.

Pășind cu grijă, Luiza apucă pe un culoar printre pereții a două coșmelii cu geamlăcurile laterale sparte și ieși pe platforma principală a strandului, unde ar fi trebuit să se afle discoteca și ringul de dans, precum și terasa restaurantului și a barului. Spre mirarea ei, totul era în ruină. La început își spuse că probabil locul rămăsese neîngrijit pe timpul iernii, dar în curând își dădu seama că, pe lângă dezordinea și murdăria scaunelor și panourilor, clădirile însele erau în paragină. Tavanul de deasupra ringului de dans era găurit, pe alocuri căzuseră din el plăci masive de tablă și doar grinzile din șine de fier rămăseseră întregi. Globul mare rotitor cu mii de fațete de cristal, care distribuia în raze de laser lumina reflectoarelor

din serile de dans, se prăbușise în mijlocul ringului, precum un ou cosmic crăpat din care ieșise aburul pustiei. Scaunele cu picior din fața barului erau decapitate de șezătoarele lor rotunde și arătau doar câte un ciot de fier cu șanțuri ruginite de înșurubare. Tejghelele erau crăpate și sparte, zidul uneia era doborât pe jumătate. Pereții ringului și barului, găuriți și scrijeliti, erau pictați cu graffiti colorate sau în alb-negru, înfățișând figurine caraghioase sau anunțând: *Moartea e aici! Afară cu trădătorii! Vă iubim! Hotel Babilon*. Ciudat era că unele inscripții erau scrise cu litere grecești.

Pășind printre cioburi, așchii și bucăți de mortar, Luiza traversă ringul de dans, spre partea din față a ștrandului, unde se afla bazinul. Aici, priveliștea era și mai dezolantă. Platforma mare de ciment pe care se afla bazinul nu era atât de copleșită de resturi, dar patru ghivece sau butoaie de ceramică, în care creșteau palmieri uriași, erau prăbușite la pământ, răsturnate de furtuni sau de vagabonzi. Cei patru palmieri zăceau întinși ca niște cadavre, unul frânt în două peste o bară de fier, altul căzut cu capul în jos spre fundul bazinului, ceilalți doi lungiți pe ciment cu rădăcinile țâșnind irizate din bolurile de pământ și cu crengile sfărtecate.

Și bazinul arăta deprimant. Pereții lui, acoperiți cu faianță albastră palidă, ce dădeau apei culoarea de topaz, erau murdari, înnegriți de funingine și praf, cu plăci întregi de faianță prăbușite, dezvelind pete roșiatice de cărămidă asemeni unor răni. Bazinul avea o formă curbată, de ovoid, și adâncimea lui creștea progresiv, de la cea pentru copii la cea pentru înotători. În partea cea mai adâncă se formase o baltă de apă de ploaie, plină de mătasea-broaștei, mucuri de țigări, hârtii și sticle de plastic plutind.

Coborând scările ce duceau jos de pe platformă, spre ieșire, Luiza putu vedea, prin niște ferestruici laterale tăiate direct în beton, culoarele subterane de întreținere ce înconjurau pe dedesubt bazinul. Într-o vreme, aici dormiseră vagabonzi, pe jos se vedeau saltele desfundate și păături jengoase, resturi de mâncare și bucăți de scaune și de mese. Într-un colț, trei

telefoane vechi, din plastic gri, cu firele smulse, arătau straniu, încopind secretariatul-fantomă de la ministerul ruinei.

„Ce se va fi întâmplat cu ștrandul?“, se întrebă Luiza. „Au dat faliment? S-a stricat clima și nu mai vine lumea la scăldat? Nu mai e apă destulă? Numai dacă, ha, ha, îndiguirile și asanările lui Margus din vis nu au ajuns și în orașul real!“

„Bun“, își reluă fata șirul gândurilor. „Dacă îmi amintesc bine, latura aceasta a ștrandului se învecinează cu depoul gării. Sar gardul, traversez șinele, ies în stație și de acolo mă îndrept spre casă.“

Lucrurile nu s-au desfășurat însă la fel de ușor pe cât prevedea planul. După ce găsi o gaură mare în gardul din plasă de sârmă al ștrandului și ieși în depou, Luiza se pomeni la capătul unor linii cu opritori masive, din tampoane de locomotivă, încastrate în pedestale de beton. Nu arătau ca niște linii moarte, pe care ruginesc garnituri abandonate de tren, ci linii active, unde se formau trenurile noi. Peroanele de asfalt ajungeau până aproape de gard și erau destul de curate.

Luiza simți că ceva se schimbase față de curtea clinicii și de ștrand, gara înota într-o atmosferă magică. Deși aflate departe de clădirea stației, peroanele erau totuși luminate firav, cu lămpădare ascunse în tavanul copertinelor de tablă de deasupra, aruncând luminițe strălucitoare și misterioase. Întreg spațiul părea iluminat de un foc de artificii imobilizat pe cer, înghețat în flashul unui fotograf. Luizei îi reveniră amintirile numeroaselor călătorii cu trenul pe care le făcuse când era copilă. Își aducea aminte de o noapte când ajunseseră târziu în oraș, trenul oprise pufăind, lăsându-i să coboare, iar ei nu o luaseră prin sala principală a gării, ci porniseră pe linii înapoi, pe o scurtătură către casă. Privite din spate, liniile de tren sclipeau cu o mulțime de semafoare roșii, albastre, verzi, galbene, care se încrucișau pe bolta înstelată, ca o cupolă de circ. În nări îi reveniră până și mirosul de fum cald al locomotivei și aroma de petrol cu care erau stropite traversele de lemn ale șinelor. Unde fusese închisă amintirea aceea magică din copilărie, în ce închisoare a lucrurilor ce nu vor reveni niciodată, în ce diaporamă a veșniciei moarte? De ce nu rămăsese fetiță?

Călcând stâlcit printre pietrele colțuroase, pătate de ulei, dintre șine, Luiza traversă prima linie și urcă pe dalele peronului. La vreo douăzeci de metri în față văzu o femeie așteptând lângă o valiză un tren ce urma să se formeze aici. Pe măsură ce se apropia de ea, simți o senzație tot mai puternică de déjà-vu, ca și cum niște scene din altă viață sau ale altcuiva îi invadaseră sufletul. Femeia, stând în dreptul unui stâlp de susținere a plafonului, pe care atârna un felinar ce îi lumina vârful capului și umerii, dar îi ascundea trăsăturile feței, era mică de statură. Purta ochelari, părul castaniu i se oprea pe umeri, era îmbrăcată cu un taior de călătorie. Nu se miră când o văzu pe Luiza, dimpotrivă, o interpelă ca și cum s-ar fi cunoscut de mult și își dăduseră întâlnire aici:

— Ai ajuns și tu? Nu ți-a întârziat trenul? Haide, du-te și recuperează-ți bagajul și întoarce-te să ne urcăm în trenul nostru. Mai avem un sfert de oră.

„Ori ea mă confundă, ori eu sunt nebună“, își spuse Luiza. „Probabil amândouă.“

— Bine, bine, murmură ea, ca să scape de necunoscută și să plece mai departe.

Și brusc o lovi valul unei alte realități, pătrunzând-o prin toți porii. „Dar o cunosc pe femeia aceasta“, îi trecu prin minte. „Suntem colege și mergem la un colocviu în alt oraș. Trebuie să schimbăm trenul. Bagajul meu e la depozit, trebuie să îl ridic și să mă întorc aici.“ Din ce lume paralelă o invadea această scenă? Parcă ar fi privit o imagine mișcată, cu contururi multiple. Dacă ar fi făcut mișcărilor corecte, ar fi putut să se suprapună cu decorul deplasat, să cadă peste lumea acestei necunoscute, să se trezească în ea. Dar ar fi rămas ea însăși? O dată cu peisajul gării o invadea o masă de trăiri și gânduri ce păreau să-i disloce propria personalitate, făcând-o să se regăsească în altcineva, în personajul cu care vorbea această femeie.

— De ce ai amorțit așa? Întrebă femeia cu o voce seacă, flegmatică. Dormi în picioare? Du-te să-ți aduci bagajul.

Posedată și fascinată de flashurile acestei alte vieți, pe care nu își dorea de altfel să o asume, Luiza plecă spre gară, în

căutarea ipoteticului geamantan. Traversă prin pietriș încă două linii moarte, dar clădirea gării, conturându-se uriașă și întunecată pe cerul nopții, era încă departe. Următoarele linii nu mai erau închise la capete, pe ele trenurile circulau în ambele direcții, luând parte la traficul stației. Când dădu să treacă tot la picior peste una din ele, Luiza fu aruncată înapoi de șuierul și duduital unui tren care apăruse monstruos din spate. Înălțate pe taluz, locomotiva și vagoanele care vuiră pe lângă ea arătau neobișnuit de înalte, de parcă Luiza redevenise o fetiță de o jumătate de metru. Nicicând nu ar fi reușit să ajungă până la treptele acelor vagoane de uriași.

„Trebuie să găsesc un pasaj subteran“, își spuse ea, liniștindu-și bățile speriate ale inimii.

Scrută în lung, în direcția gării, peronul pe care se retrăsese, dar nu zări nici un pasaj și nici scări care să ducă în jos. După ce parcurse o oarecare distanță, timp în care câteva trenuri trecură pe lângă ea scârțâind din rărunchi, descoperi ceea ce părea să fie un ascensor pentru invalizi. Nu era modern, din sticlă, precum în gările noi, ci foarte îngust, cu un turn circular, potrivit cu zona aceea virană a gării unde nu veneau călători, ci doar îngrijitori și mecanici. Poate asta și era, un ascensor nu pentru oameni, ci pentru instrumente și mașini de întreținere.

Liftul nu avea o cabină închisă, ci un coș circular din plasă de sârmă. Ajunsă jos, Luiza descoperi că subterana era un labirint. Tunelurile de comunicare porneau în toate direcțiile, ca într-o stație de metrou aflată la un nod de trafic. Semănau cu culoarele de întreținere ale bazinului părăsit de înot. Pereții de beton brut păreau frecați cu cenușă, înghițind lumina de la becurile de control prinse în cuști de sârmă din loc în loc pe perete. Solul nu era plin de resturi, precum cel din strandul în paragină, era doar prăfos, cu movile bătătorite de ciment și pete de umezeală.

„Iarăși subterane!“, se plânse Luiza, pornind în lungul tunelului care țintea spre clădirea gării. Parcurse câteva zeci de metri, intersectând în unghi drept alte două galerii laterale,

dar nu părea să-i dea de capăt. Merse o vreme, tot căutând niște scări sau un ascensor care să o scoată la suprafață. „Am trecut de mult de gară“, calculă ea, îngrijorată nu de faptul că nu avea să-și mai recupereze bagajul și avea să piardă trenul de care îi vorbise femeia cu ochelari (amintirea acesteia se ștergea rapid, o dată cu depărtarea de universul magic al luminițelor și semafoarelor dintre peronuri), ci de imposibilitatea de a ieși din capcana acelei gări și de a se întoarce acasă. Pulberea de praf sau mucegai ce stăruia în aer ca sporii de polen și de ciuperci, sau de alge, o irita pe trahee și îi lăsa un gust leșios în gură.

„Numai în vis am senzația aceasta că nu mai ies la capăt, că labirintul se încurcă în fața mea, că drumul se lungește pe măsură ce merg. Dar acesta nu e vis“, își spuse fata, pipăind cu palma pereții reci ai coridorului. „În orice caz, eu sunt trează. Să fie asta trezia paradoxală de care vorbea Vladinski? La urma urmelor, ce naiba e aceea trezie paradoxală?“

Mai străbătu o bună bucată de drum, până pierdu simțul distanțelor și al timpului. Coridorul subteran continua la nesfârșit, intersectându-se din când în când cu alte holuri paralele și dând spre săli păărăginite, magazine și depozite neterminate. „M-am pierdut“, admise Luiza într-un sfârșit. „Ce bine ar fi fost să visez! Atunci aș fi putut ieși simplu de-aici, sculându-mă din somn. Dar cu blestemata de trezie vladinskiană sunt blocată în lumea asta, condamnată să tot rătăcesc. Așa trebuie că voi fi rătăcit și în ziua aceea când, spun ai mei, am mers cu troleibuzul până la capătul orașului. Dar de călătoria aceea nu îmi aduc aminte, pe când acum sunt conștientă de locurile unde mă aflu. Oare“, o fulgeră un gând neliniștitor, „oare asta nu se întâmplă fiindcă acum nu mă aflu în mintea dinafară a Luizei sănătoase, care nu știe ce i se întâmplă, ci în mintea dinăuntru a nebunei care se rătăcise pe drum? De aceea nu regăsesc calea, fiindcă sunt în plină criză? Dar atunci cum de pot să-mi dau seama de starea mea?“

În timp ce ea își punea aceste întrebări, coridorul porni să urce pe un plan înclinat, până ieși din adâncurile pământului

la nivelul unui demisol. Becurile de siguranță încastrate în colivii de sârmă fură înlocuite de luminoare ce aduceau lumină de afară. Prin ele pătrundeau razele piezișe ale soarelui, ceea ce o nedumeri pe fată, fiindcă nu își închipuise că noaptea se terminase deja. Sălile pustii și magazinele de pe margini fură și ele înlocuite de încăperi îngrijite, cu uși curate și moderne. Unele păreau să dea spre hale de lucru, altele spre birouri. În primele dintre ele Luiza nu cutează să intre, preferă să se zgâiască prin ferestruica de sticlă mată și să asculte zgomotele și vocile ce se auzeau dinăuntru. Din spațele unei uși se auzea clămpănitul unei mașini de scris.

Timorată, deoarece realizase că e îmbrăcată doar în cămașa de noapte și în pantofi de sport, Luiza parcurse o bună bucată din coridor, trecând pe lângă vreo zece sau cincisprezece uși, înainte să se hotărăască să deschidă vreuna. Evită birourile pentru că, în spațiul mic, nu ar fi avut cum să nu atragă atenția secretarelor și se hotărî în sfârșit pentru o ușă ce dădea spre o hală subterană, cu mulți oameni, printre care spera să treacă neobservată. Ușa se deschise într-adevăr deasupra unei săli încăpătoare, în care erau înșiruite mașini de cusut și femei care lucrau la ele. Lumina mult mai puternică dinăuntru, de neon, o orbi pe Luiza, care rămase paralizată în ușă, asemeni unui spectru ieșit în plină stradă. O femeie bine făcută, între două vârste, cu un halat verzui, își opri mașina de cusut de la un comutator electric, lăsă materialul pe care îl lucra pe o masă capitonată, își scoase ochelarii de apropiere și veni spre Luiza.

— Fata mea, ce e cu tine, de unde ai apărut? întrebă ea pe un ton îngrijorat.

— Cred că m-am rătăcit, spuse Luiza roșind. Căutam o ieșire.

— Pe culoarul acela nu sunt ieșiri, fiecare hală și birou are propria scară către suprafață.

— Ah, înțeleg. Vă pot ruga să mă ajutați să ies?

— Cum să nu!? Uite, îmbracă pardesiul acesta, altfel se vor uita toți la tine. Dar tot nu mi-ai spus de unde vii așa, în cămașă de noapte.

— De la o clinică, murmură Luiza cu jumătate de gură, rușinată, strângând pe ea gabardina din pânză impermeabilă ușoară, de culoarea untului, pe care femeia i-o aruncase pe umeri.

Cusătoreasa o conduse, ținând-o de spate și ferind-o de privirile prea curioase ale celorlalte muncitoare de la mașinile din jur, spre peretele opus al halei, unde se aflau ușa unui ascensor și o scară de metal în formă de melc.

— Să te duc la cineva din conducere? o consultă femeia.

— Nu, nu, doar afară, vă rog. Și aș vrea să urcăm pe scări, nu în lift.

— Oare să chemăm o mașină de poliție? întrebă femeia, urmând-o pe Luiza pe treptele înguste, rotitoare, ca spirala unui melc marin. Nu, mai bine îi sunăm pe părinții tăi. Ce număr de telefon ai?

— Nu pe ei. Tata s-ar speria prea tare. Am mai plecat o dată așa...

După trei spirale, ieșiră în holul luminat viu de soarele de afară printr-un perete întreg de geamuri. Se aflau într-o clădire ce putea să fie o fabrică. De o parte și de alta, holul continua având pe zidul opus ferestrelor ușile unui șir de birouri, iar chiar în capăt – ușa rotitoare ce dădea în stradă. Luiza ieși în sfârșit la aer, după atâtea ore de rătăcire în atmosfera închisă și mucegăită a subteranelor. Înfipt masiv în mijlocul tăriei cerului, plutind ca un leviatan de foc în oceanul de azur, soarele o lovi drept în creștet, făcând-o să se clatine.

— Dar când s-a făcut deja amiază? se miră Luiza, protestând împotriva timpului care îi scăpase de sub control.

— E ora trei după-masă, o informă croitoreasa. Dar încă nu m-am lămurit ce facem cu tine. De unde spuneai că vii, o clinică, un spital? Oare care e cel mai apropiat?

Luiza traversă șoseaua din fața fabricii de textile și se pomeni pe marginea unui deal ce domina, în valea din fața lui, clădirile albe ale orașului. Coasta dealului de sub ea avea o pantă abruptă, din pământ roșiatic, al cărui praf sclipea însângerat în bătaia ușor piezișă a soarelui, după care urma

o vale tivită cu zigzaguri de plante verzi, cărnoase. Privindu-le mai atent, Luiza avu surpriza să vadă că erau cactuși uriași, cum nu mai văzuse decât în insulele Mediteranei. Acopereau coasta dealului ca un covor persan luxos, gros și țepos, cu brațe ca niște indicatoare organice, carnivore, încrucișându-se în aer și arătând în toate direcțiile.

— Nu am văzut niciodată pădurea asta de cactuși. În ce parte a orașului suntem? De fapt, ce oraș e acesta?

Cu cât privea mai îndelung peisajul, cu atât Luiza își dădea seama că nu recunoaște locurile. La început își propusese să identifice clinica doctorului Vladinski și să i-o arate femeii binevoitoare, pentru a nu trebui să pronunțe cuvântul rușinos „psihiatrie“. Dar orașul de la poalele ei nu semăna deloc cu ceea ce știa, nu vedea nici catedrala centrală, nici celelalte biserici, nici străzile importante, cu atât mai puțin parcul, ștrandul, clinica sau strada alor săi. Chiar și casele aveau o arhitectură diferită: în locul clădirilor masive, închise, cenușii, specifice fostului imperiu, avea în față locuințe albe, văruițe, cu acoperișuri plate, etalându-se pe povârniș la soare ca o colonie de ciuperci într-o poiană. Semăna cu un oraș de pe o insulă grecească. Nu s-ar fi mirat dacă, în partea opusă a șoselei, al cărei orizont era însă acoperit de clădirea fabricii de confecții, la poalele celuilalt versant al colinei pe care se aflau, ar fi descoperit apa de topaz a Mediteranei, scăldând o plajă de nisip alb sau un golf dantelat de stânci.

— Ce se întâmplă? se miră Luiza. Ce amintiri sunt astea? Prin ochii cui privesc orașul acesta? Cum am ajuns aici?

În mod neașteptat însă, confuzia în care se afla nu îi trezea spaimă, ci un fel de euforie melancolică, de parcă nu ar fi fost vorba de ea, aici și acum, ci de un prieten vechi, dintr-o fotografie îngălbenită de vreme.

— Nu recunoști locurile? o chestionă îngrijorată femeia. Din ce clinică spui că vii?

— Clinica de psihiatrie, dădu drumul Luiza, convinsă că, în noul oraș, aceasta nici nu exista, așadar nici fuga ei, nici înfățișarea de nebună evadată nu puteau să o compromită.

— Clinica doctorului Vladinski? Cea din parc, din spatele strandului? reacționează imediat croitoreasa, spre surprinderea fetei.

— O cunoașteți?

— Desigur. Iată-o acolo, după coroanele copacilor din parc, dincolo de bucata aceea de lac, i se văd etajul al doilea și acoperișul. O vezi?

Femeia arăta cu mâna întinsă spre un cartier, dar era chiar în direcția soarelui și Luiza nu reuși să privească în barajul de lumină topită.

— E bine așa, totul s-a lămurit. Deși nu înțeleg cum ai bătut atâta drum de acolo până aici... Ai plecat de multă vreme?

Croitoreasa opri din mers un taxi care trecea pe șosea, o urcă pe Luiza pe un scaun din spate, se aplecă pe fereastră spre șofer, îi spuse adresa clinicii de psihiatrie, îi dădu câteva bancnote împăturite și îi mai șopti ceva nedeslușit la ureche.

— Între timp, voi suna la clinică, să vă aștepte, îi mai spuse Luizei prin fereastră. Și nu fi rușinată, am stat și eu la doctorul Vladinski acum câțiva ani, totul va fi bine.

Când taxiul opri în fața clinicii, pe treptele de la intrare îi așteptau Vroclav, Michael, pe care medicul se vede că îl anunțase să vină imediat ce primise telefonul de la buna samari-teancă, și cei doi brancardieri.

— Ne-ai speriat peste măsură! spuse domnul Textoris luând-o în brațe direct din ușa taxiului. De ce ai plecat, unde ai fost?

— Am vrut să vin acasă.

— Ți s-a făcut urât în spital?

— Nu, voiam să vorbesc cu mama. Spune-mi, mama a fost acasă noaptea asta?

— Din câte știu, da.

— De ce întrebi? se interesează Vladinski, în timp ce întreg grupul intra în clinică și se îndrepta spre ascensor.

Cu un gest discret al mâinii, îi îndepărtase pe brancardierii care se oferiseră să o poarte pe fată.

— Pentru că azi-noapte a venit la mine și am stat de vorbă.

Medicul ridică din sprâncene și, din fața ascensorului, se întoarce către cabina portarului.

— Cine a fost de serviciu azi-noapte?

— Eu, răspunse un bărbat cu haină vișinie, de vreo șazeci de ani, cu părul alb, rar, dat în spate peste chelie și cu ochelari cu multe dioptrii.

— A intrat cineva azi-noapte în clinică? Vreo femeie din oraș? Sau ai văzut-o ieșind pe domnișoara aceasta?

— Nu, răspunse răgușit portarul, privind când la Vladinski, când la Luiza.

— Eu am ieșit prin fundul curții, mărturisi fata, pentru a-l dezvinovăți pe portar.

— În ce privește fugitul din clinică, mai vedem noi, mormăi vag amenințător medicul.

— E ciudat ce mă întrebi, interveni Michael Textoris, care nu fusese atent la discuția cu portarul. Asta ar explica de ce am găsit azi-dimineață, pe un scaun din sufragerie, rochia albă și pălăria cu voaletă a Reginei. Dar nu am auzit nimic, nu-mi vine să cred că a ieșit din casă, mai ales în starea în care se află...

Grupul ajunsese la etaj, în cabinetul doctorului. Vladinski se așeză la biroul lui, Michael Textoris o depuse pe Luiza într-un fotoliu și el luă loc în fotoliul simetric, iar cei doi brancardieri părăsiră încăperea la un semn al directorului. Vladinski deschise o cutie de lemn frumos sculptată și scoase o havană groasă, cu burta învelită într-o etichetă maronie, ca un șorț. Pescui dintr-un sertar o foarfecă mică, cu brațe rotunjite, și tăie tacticos vârful trabucului, depunând mucul cu fire de tutun curgând din el într-o scrumieră. Puse havana în gură și începu să o molfăie ușor, dar nu dădu nici un semn că ar căuta vreo brichetă.

— Nu avem voie să fumăm în clinică, îi explică el Luizei, care îi urmărea mișcările. Așadar, domnișoară, spui că ai plecat să o urmărești pe mama ta?

— Da, spuse Luiza, neștiind dacă să se simtă vinovată pentru că plecase fără voie sau revoltată că e tratată ca o școlăriță.

— Și cum de nu ai ajuns acasă? Nu voiai să stai de vorbă cu ea?

— Ba da, însă am rătăcit drumul, am coborât în pasajul gării și nu am mai știut să ies din subteran.

— Ai rătăcit mult? Câtă vreme?

Luiza plecă ochii.

— Nu știu exact. Am plecat azi-noapte.

— Ai pierdut simțul timpului?

— Adevărul e, da, că nu îmi dau seama unde am petrecut noaptea, am tot mers prin blestematul acela de subsol, nu știam că avem galeriile astea sub oraș, sunt ca o plasă de păianjen, duc peste tot, nu știu nici unde am ieșit la suprafață.

— Ai pierdut simțul orientării?

Luiza voi să-i spună că nu doar că nu se mai putuse orienta în oraș, dar nici măcar nu mai recunoscuse orașul. Totuși se abținu, speriată de ceea ce ar fi crezut doctorul.

— Dar acum știi unde te afli?

— Da, da, am revenit la clinică, sunt trează, nu vedeți?

— Ce mână am ridicat? Întrebă Vladinski rapid.

— Dreapta, răspunse Luiza mecanic.

— Și tatăl tău în ce parte e așezat?

— În stânga, răspunse Luiza, privind spre Michael. Ce e, nu credeți că sunt lucidă?

Doctorul Vladinski o privi o vreme, morfolind între buze trabucul mort și bătând rar cu degetele pe sticla ce îi acoperea biroul, apoi se întoarse spre domnul Textoris.

— Michael, nu știu ce să cred despre episodul acesta psihotic. În mod normal, aș spune că a avut din nou o criză de delirium tremens, în care a pierdut simțul timpului și al locului unde se află, dar mă încurcă starea ei de luciditate. După cum îți spuneam, nu mai putem merge pe diagnosticul de somn paradoxal, iar pentru ceea ce are ea nu am antecedente.

— Domnilor, interveni Luiza, sunt și eu de față, nu mă vedeți? Cum vorbiți așa despre mine, la persoana a treia, ca și cum aș fi un obiect?

— Dimpotrivă, se întoarse Vladinski spre ea, nu te desconsiderăm, încerc doar să te fac să asști și tu la propriul tău diagnostic.

— Halal diagnostic, mormăi ca pentru sine Michael Textoris, dar tăcu mâlc sub privirea reprobatoare a prietenului său.

— Ei bine, își făcu Luiza curaj, atunci vreau să vă mărturisesc și eu ceva. De câteva nopți mă văd pe mine însămi. Mă scol din pat, mă duc la baie, mă așez la birou și brusc mă descopăr pe mine unde eram înainte. Ca un fel de bilocație, parcă așa i se spune...

— Tu știai? se întoarse Vladinski muștrător spre Textoris, care aprobă vinovat din cap, plecând ochii.

— Mai ciudat e faptul că mi s-a părut că-i văd așa și pe tata și pe mama...

— Nu sunt cumva vise, nu sunt dublii de vis, cum le spuneți tu și Fulviu?

— Nu, nu e vorba de Adela, nu pe ea am văzut-o, ci pe mine însămi, leită mie. Și nu în vis, ci chiar în locul, în camera unde mă aflu. În plus, sunt trează, nu am mai dormit de câteva nopți bune.

— Acum e vreunul aici, cu noi, în încăpere?

— Domnule doctor, nu vă bateți joc de mine. Nu aud voci, nu văd fantome care să mă bântuie, nu trăiesc într-un film de groază. Puteți să-mi spuneți dumneavoastră despre ce e vorba?

Vladinski scoase havana din gură și o strivi minuțios în scrumieră, ca și cum ar fi terminat de fumat.

— Ca să fiu sincer, nu. Am putea invoca o percepție extrasenzorială, o autoproiecție, fenomene autoscopice, o imagine idealizată sau reziduală de sine, dar nu știu în ce diagnostic să o încadrăm. Ar trebui să monitorizăm mai departe simptomele, e un caz promițător, dar nu știu care va fi prețul. Ce s-ar întâmpla cu tine, vreau să spun, ce dereglări și deteriorări ireversibile ți s-ar produce în creier din cauza lipsei de somn. De aceea te voi supune la o cură de somn forțat. Aseară ai luat pastilele?

— Da, minți Luiza.

— Nu-mi ascunde adevărul! Oricum, vom schimba medicația, îți dau ceva mai puternic.

— Ca să devin o legumă! se revoltă fata. Nu vreau așa ceva, nici în ruptul capului!

— Nu dumneata decizi, domnișoară! o apostrofă Vladinski, apăsând butonul soneriei care îi convoca pe infirmieri.

— Cum nu decid eu?! Este viața mea! sări Luiza în picioare, dar nu apucă să fugă niciunde, fiindcă cei doi brancardieri intraseră pe ușă și cel mai vârstnic o și prinsese în brațe, de la spate.

Fata începu să se zbată, vociferând, până când al doilea brancardier îi apucă picioarele.

— Duceți-o în salonul ei și încuiați-o, le indică Vladinski. Știu că nu e plăcut, se întoarce el apoi spre Michael Textoris, care își plecase capul pe genunchi și își ascunsese fața în mâini. Dar somnul o va ajuta.

În seara aceea, spre deosebire de cele dinainte, Luiza știa exact ceea ce dorea să facă. Nu avea în minte o teorie sau vreun plan, ci niște gesturi precise, despre care nu avea habar încotro vor duce, dar care i se impuneau instinctiv. Deși se rătăcise, călătoria din noaptea și dimineța precedente se pare că o învățase ceva în mod instinctiv, ceva de neexprimat în cuvinte sau gânduri, pe care trebuia să-l descopere ea însăși, prin fapte. Simțea, în mod obscur, că însuși drumul, pașii unul după altul, îi trasaseră în creier o serie de mișcări simple, o direcție de acțiune.

Așteptă cu nerăbdare ca, după ultima vizită prin saloane, sora-șefă să o închidă în rezervă. Nu se miră când auzi zgomotul cheilor în broască, doctorul Vladinski o prevenise că o va încuia în cameră pentru a evita alte episoade nocturne. Mai stătu câteva minute, până când, cu un pocnet discret, luminile se stinseră și în locul lor se aprinse becul verde de veghe de deasupra ușii.

Atunci sări din pat și se duse la chiuveță. Înălțându-se pe vârful picioarelor, slăbi de pe cui șnurul care ținea oglinda mică de baie și o dădu cu grijă jos de pe perete. Era o oglindă obișnuită, fără rame, doar cu două găuri prin care trecea sfoara de susținere, cu marginile pe alocuri dezlipite, lăsând să se întindă spre interiorul lucios pete maronii fragmentate. Dar defectele nu aveau importanță – era o oglindă numai bună

pentru ceea ce urma să facă. O așeză la căpătâiul patului, sprijinită de pernă, iar ea se instalează la celălalt capăt al patului, față în față cu oglinda. Reglă puțin poziția pernei, până când oglinda căpătă unghiul potrivit pentru a se vedea în ea.

În încăperea era întuneric, totuși lumina de la lampa de veghe bătea pieziș asupra Luizei, iar din direcția opusă, trecând prin fereastra fără draperii, razele lunii cădeau asupra oglinzii. Luiza se vedea pe sine însăși, tivită cu un contur verzui, reflectată pe suprafața lăptoasă. Își reluă vechiul ei exercițiu, pe care îl făcea acasă, în oglinda de la baie sau în vitrina din sufragerie, de a se privi nemișcată ochi în ochi, până când totul împrejur, atât mobilele, cât și fața și părul, se topeau într-o pastă nediferențiată.

Acum, pironită în propria privire ca două tuburi pornind din pupilele ei până în oglindă și înapoi, se jucă cu viziunea periferică, încercând să izoleze aura verzuie ce îi contura capul. Se străduia să nu o privească direct, ci doar lateral, dar cât mai clar cu putință. Efortul cel mai mare era de a menține nemișcate pupilele și de a muta atenția din vârful lor de bisturiu, cu care decupa de obicei realitatea din jur, la marginea lor, în zona de luminozitate pufoasă în care era învăluit tot ceea ce nu focaliza direct. Fără să capete un contur mai bine desenat, aura deveni în schimb mai clară, cu pigmenți verzi distincți, reflecții de fiecare celulă a oglinzii.

De la o vreme, simți că obosește și că puterea de concentrare îi scade. „Haide, Luiza, dacă nu acum, atunci când îți vor folosi toate prostiile pe care le-ai experimentat degeaba de când te știi?“, se apostrofă singură. Iar apoi, convinsă că nu se va întâmpla nimic, se lăsă cu un oftat pe spate, sprijinindu-se de tăblia de la picioarele patului. Fata din oglindă basculă și ea pe spate și ieși din raza ei vizuală. Dar, ciudat, aureola de lumină verzuie rămăsese în același loc pe suprafața lucioasă. Luiza tresări, șocată. Adevărul era că își dorise să se întâmple ceva neobișnuit, dar nu știa ce anume, nici cum să procedeze, nici la ce să se aștepte mai departe. Inima începu să-i bată cu putere.

Se ridică din nou în șezut și imaginea îi reveni în oglindă până se încastră înapoi în conturul verzui. Luiza se privi intens, ca și cum ar fi dorit să se fixeze ferm în luciul de argint, apoi începu să se aplece lent în partea stângă.

Da! Imaginea ei rămânea pe loc, deși ea se trăgea deoparte, tot mai mult, până ieși de tot din raza oglinzii. O emoție dementă, ca un gheizer de bule acidulate, unele roșii de bucurie, altele livide de spaimă, altele mirifice, violete, de basm din copilărie, îi țâșni în piept. Iată, se întâmplă! Avea aceeași senzație de dor și angoasă ca în visele de mai demult, când credea că își poate continua zborul din somn în lumea reală. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi început să leviteze printre colegii ei de școală? Ce ar fi spus tatăl ei văzând-o plutind prin salon? Dar întotdeauna o strângere de inimă o anunța că, dincolo de euforia împlinirii dorinței, mocnea o amenințare fără nume: aceea că suprafața realității s-ar fi spart ca un geam transparent, eliberând obiectele într-o mișcare haotică.

Cu un efort de voință, Luiza își spuse că nu are timp de amintiri proustiene sau de meditații metafizice și blocă havuzul de anxietate feerică la nivelul pieptului, ca să-și păstreze mintea limpede. Având grijă să nu mai pătrundă în pătratul reflectorizant, își privi o clipă imaginea nemișcată, cu o anume tandrețe, ca și cum ar fi dorit să-i aranjeze părul și cămașa de noapte înainte de a se despărți de ea. Palidă, cu pielea albă în zonele luminate de lună și verzui-întunecată în cele umbroase, Luiza din oglindă se uita fix înainte cu ochii ei bulbucați, de parcă ar fi privit în gol, sau în ea însăși.

Luiza potrivea oglinda cât mai bine pe pernă, ca să nu cadă. „Nu, ăsta nu e un semn că înnebunesc, dimpotrivă!“, își spuse aruncând o ultimă ocheadă imaginii sale oglinzite, blocată ca într-un tablou, apoi coborî din pat, își culese pantofii de sport de sub scaun și halatul de pe cuier și se îndreptă spre ușă. „Dar e încuiată“, își spuse cu o tresărire de scepticism, dar apoi sentimentul acela, blocat în plexul solar, că pielea fină a realității fusese spartă și totul e posibil, o împinse înainte.

Într-adevăr, ușa era deschisă, nu avu nici o problemă să iasă pe coridor și să coboare scările celor două etaje ale clinicii.

În holul de la intrare decise rapid să nu o mai ia prin curtea din spate, pe unde se rătăcise noaptea trecută, ci să iasă pe ușa principală. În ghereta portarului se întrezărea o siluetă întunecată căzută pe spătarul scaunului, mai mult ca sigur omul dormea. Trecând pe lângă el, Luiza aruncă o privire ceasului de perete rotund de deasupra gheretei. „Da, desigur, e logic“, își spuse ea observând, fără prea mare surpriză, că toate trei arătătoarele, inclusiv cel zglobiu și suplu al secundarului, stăteau pe loc, de parcă ar fi fost înecate în rășină transparentă.

Drumul până acasă nu îi puse nici un fel de probleme, de data aceasta nu mai pierdu firul Ariadnei. Ieși din clinică, trecu pe lângă parc, ascultând în întunericul de dincolo de razele de lună zgomotul frunzișului bătut de vânt și plescăitul unei bărci, sau al unor găște, pe lac, ajunse acasă și intră în apartamentul alor săi ușor, fiindcă tatăl ei, ca în fiecare noapte de altfel, din neglijență, lăsase ușa descuiată.

Își lăsa pantofii de sport în hol și pătrunse în sufragerie. Luminile erau toate stinse, dar razele lunii puneau suprafețe albe pe toate mobilele, pe pereți și pe podeaua camerei. Aici o aștepta o surpriză: la masă ședea mama ei, întoarsă spre ea, îmbrăcată în rochia albă cu dantele din noaptea trecută. Luiza scoase un fel de horcăit.

— În sfârșit, ai ajuns! o întâmpină Regine Textoris.

— Nu știam că mă aștepți, murmură Luiza înaintând în vârful picioarelor, înconjurând prudent masa din salon și luând loc în partea opusă, față în față cu mama ei. Am venit imediat ce s-a dat stingerea, se scuză ea.

— Te aștept de ieri-noapte, preciză Regine.

— Ah, deci nu mi s-a părut, chiar voiai să vin după tine.

— Credeam că ai înțeles asta.

— Am pornit încoace, dar m-am rătăcit. Am pierdut simțul locurilor, am ajuns în altă parte a orașului – de fapt habar n-am unde am ajuns, poate în alt oraș.

Brusc, dându-și seama în ce direcție o luase discuția lor, Luiza se scutură înciudată.

— Dar bine, mamă, iarăși ai început să mă cerți ca atunci când eram copil?! Nu mai suport lucrul ăsta. Credeam că ieri am avut în sfârșit un alt fel de dialog...

— Da, am avut, făcu Regine, iar expresia de pe chipul ei își pierdu severitatea, redevenind caldă, deschisă și inteligentă, ca în noaptea trecută. Dar cum ai plecat de la clinică, nu te-au pus sub supraveghere, nu ți-e teamă că-ți vor observa lipsa?

— Ba chiar au încuiat ușa de la salonul meu! Dar nu vor vedea nimic, continuă Luiza ridicând un deget cu tâlc, ștren-gărește, le-am lăsat imaginea mea.

În loc să rămână perplexă sau să se mire, mama ei înțelese imediat situația.

— Aha, ai descoperit posibilitățile oglinzii.

Fu rândul Luizei să se mire:

— Adică dumneata știi despre ce vorbesc? Poți să folosești oglinda cum am făcut eu?

Regine izbucni în râs:

— Desigur! Nici nu e un secret așa de mare. Oricine poate, trebuie doar să aibă deschidere de spirit și răbdare.

— Și atunci de ce nu o face nimeni? Dintre toți cei pe care îi cunosc, eu sunt singura care se holbează ore întregi în oglindă. Pe deasupra, ceilalți mai și râd de mine.

— Fiindcă nu pun bine problema, încep să explice Regine. Toți își imaginează că, dacă e să se întâmple ceva, aceasta se va datora oglinzii. Văd în ea un fel de fereastră spre o altă lume și așteaptă ca oglinda să facă totul, să aducă fantasticul în lumea noastră. Dar oglinda nu face nimic, e vorba doar de lenea și neștiința lor. În ei înșiși trebuie să se schimbe luciul reflectării, să se deschidă poarta, sticla nu e decât canatul ușii prin care se vine și se iese.

— Parcă ești o profesoară.

— Nu mă crezi?! Ia să vedem ce știi tu să faci, i-o tăie Regine cu o nuanță amenințătoare în glas, ca atunci când, în clasele primare, îi verifica temele pentru școală.

— Să fac ce anume?

— Să utilizezi oglinda. În afară de a te dedubla, știi să călătorești cu ea?

— N-n-nu, silabisi Luiza, neînțelegând despre ce vorbește mama sa.

— Vino cu mine, spuse aceasta, împingând scaunul în spate și ridicându-se în picioare.

Luiza i se alătură și Regine o conduse în fața oglinzii venețiene mari, vizavi de fereastră. Cum se apropiau, amândouă îmbrăcate în alb, mama în costumul de mireasă desuetă, fiica în cămașa de spital, cu luna bătându-le din spate prin macrameul perdelei, semănau cu două spectre materializându-se din adâncul negru al argintului.

— Suntem două fantome, pufni Luiza, cu poftă de râs.

— Lasă prostiile, a trecut vremea când îți citeam povești de groază, o apostrofă Regine. Pune-te față în față cu tine și concentrează-te.

Luiza se apropie de suprafața de sticlă, la câteva palme depărtare, și își pironi ochii în pupilele reflexiei sale, regăsind rapid vechea obișnuință hipnotică a zgâitului în oglindă. Cu un cap mai înaltă decât ea, Regine, aflată în spate, o prinse ușurel de cotul mâinii stângi, ca pentru a nu o lăsa să se dezechilibreze sau pentru a crea un contact direct între ele.

— Ce vezi?

— Pe mine.

— Bine. Ține privirea nemișcată direct în ochii tăi din oglindă. Pe mine mă vezi?

— Neclar. Ca o fant..., începu Luiza, dar se întrerupse imediat, ca mama ei să nu o acuze de neseriozitate.

— Dar restul camerei? Ce vezi din ea?

— Fereastră, cu draperia și perdeaua, partea de sus a mesei și spătarele scaunelor, o jumătate din dulap.

— Nu le privi direct, ci doar cât vezi cu coada ochilor.

— Da, se tolesc unele în altele.

— Bine, spuse Regine. Îți aduci aminte cum arată salonul tău de spital?

— De parcă ar fi zeci de lucruri în el! Desigur, acolo e patul meu, chiuveta pe perete, ușa cu becul verde de veghe, un cuier, un dulap de fier, un scaun, fereastra, și iarăși patul meu.

— Încearcă să ți le imaginezi. Pune-le în oglindă în spatele tău.

— Cum?! Nu înțeleg..., se neliniști Luiza, gata să se întoarcă spre mama sa.

— Nu te mișca! o preveni tăios aceasta. Nu înțelegi, dar știi foarte bine cum. Nu te mai gândi, fă-o!

Cu un oftat tăcut, Luiza își relua concentrarea, fiind convinsă cumva că Regine avea dreptate, chiar dacă nu știa ce trebuie să facă. Renunță să-și pună întrebări și își propuse să îndeplinească ce i se cere. Își fixă hipnotic pupilele din oglindă până când fața i se transformă într-o pastă informă, apoi începu să privească în interior, cu ochii amintirii, reconstituind decorul sărăcăcios al camerei sale de la spital. Cel mai rapid îi reveni în memorie becul verde al lămpii de veghe, cu irizația lui fosforescentă.

— Îl vezi? Îl vezi? îi dădu ghes Regine, strângând-o de cot. Acolo, în spate, între galerie și dulap. Nu mișca ochii!

Spre mirarea ei, deși fără să fie neapărat surprinsă, ca și cum cunoștea toate lucrurile acestea, Luiza desluși în oglindă, cu o privire nefocalizată, periferică, cum în spatele capului ei, de sub un colț al draperiei, iese în față, ca o lumină urcând noaptea din adâncul mării, bulbul verzui al lămpii de veghe.

— Așa. Acum fixează-l! Fixează întreaga încăpere.

Concentrându-se într-un mod special, fiindcă nu era o simplă ascuțire a atenției, ci o intensificare a unei stări interioare, Luiza descoperi cu un fel de neîncredere și de euforie totodată că în oglindă, în spatele ei, se întrupează interiorul sărăcăcios al camerei de spital. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, își refocaliză privirea pe propria față, ca pe un punct de control, pe pleoapele exoftalmice, nasul cârn, tâmpilele prelungi, bărbia fină și ascuțită, părul negru înconjurând urechile delicate de elf. Iar când privi iarăși decorul din oglindă, în jur i se închegă camera din clinică, normală, blazată, ca și cum s-ar fi aflat dintotdeauna acolo.

Luiza se afla în patul ei de spital, șezând cu picioarele încrucișate sub ea, rezemată de tăblia de fier, având în față oglinda mizerabilă pe care o luase de deasupra chiuvetei, sprijinită de perna de la celălalt capăt. Inima începu să-i bată puternic și, înăbușindu-și un strigăt, își smulse ochii din oglindă și privi împrejur. Da, era în salonul clinicii, așa cum îl lăsase în urmă cu o oră sau două, când plecase acasă. Sau nu plecase? Totul fusese o halucinație, își făcuse o autohipnoză privindu-se în oglindă? Începea din nou să delireze? Paralizată de spaimă, nici nu încercă să se dea jos din pat, doar scânci plângător: „Mamă!“.

În panica ei, nu găsi altceva mai bun de făcut decât să se întoarcă spre oglindă și să se privească din nou, ochi în ochi, pupilă în pupilă, aruncând un praf de umbră și neclaritate tot mai gros pe decorul ce se oglindea în spatele siluetei sale.

— Nu te speria! Concentrează-te! auzi o voce în stânga ei, venind parcă prin pereți suprapuși de vată și puf, luptând să răzbească în auzul ei clar.

Apoi simți o strângere puternică, aproape o pișcătură, în brațul ei stâng.

— Au! strigă Luiza, când durerea deveni mușcătoare.

— Gata? Te-ai întors, ești aici? o întreba Regine Textoris, scuturând-o de braț și întorcând-o cu fața spre ea.

Luiza o privi tulbure o vreme, fără să înțeleagă ce s-a întâmplat, ca atunci când amețea de anemie, apoi gândurile i se limpeziră treptat, dezvăluindu-i progresiv ce se petrecuse în fapt.

— Am avut o criză? Un leșin?

— Nici vorbă. Ai călătorit prin oglindă.

— Asta a fost o călătorie? M-am întors cu adevărat la clinică? Nu a fost o halucinație?

— Nu, așa se călătorește. Intri în oglindă, de fapt în tine, ca și cum ai adormi o secundă, iar în secunda următoare te trezești în altă parte, acolo unde ți-ai imaginat sau acolo unde ți-ai dorit să fii. Cu condiția să ai și acolo o oglindă la îndemână.

— Deci mă pot trezi unde vreau? Unde visez că mă duc? Dar eu nu dorm.

— Întocmai. Dacă ai dormi, ai călători în vis în locul unde vrei, pe când așa, călătorești în trezie.

— De aceea vorbea doctorul Vladinski de trezie paradoxală?

— Vladinski! pufni disprețuitor Regine. Fiindcă veni vorba, cum ai reușit să nu adormi? Ți-a dat o doză de elefant. Ai aruncat din nou tabletele?

— Nu, le-am înghițit, râse Luiza. Dar nu au nici un efect, sunt mai trează ca niciodată.

— Bine, decise Regine. Și acum spune-mi, în cuvintele tale, de ce ai venit aici?

— Pentru că tu o știi deja, nu-i așa? Doar mă așteptai...

Luiza ar fi vrut să-i spună că dorise pur și simplu să prelungească starea aceea extraordinară de comunicare și înțelegere ce se ținuse între ele noaptea trecută, când mama ei o vizitase la clinică. Că își dorise dintotdeauna o asemenea comuniune, pe care răceala Reginei, iar apoi schizofrenia ei, nu o lăsaseră să se înfiripeze între ele. Speranța aceasta disperată, cu aromă de imposibilitate, ca o seară veselă de sărbătoare în familie la care nu vei mai ajunge niciodată fiindcă părinții au murit și casa a fost vândută, trezi în Luiza un fior de anxietate.

— Mamă, dar tu cum de nu ești în pat? Nu ești bolnavă? De ce ești îmbrăcată de oraș?

— Fiindcă poate va trebui să facem un drum în oraș.

— Ce drum?! Nu asta te-am întrebat, reluă Luiza, cu o suspiciune crescând în ea ca o explozie solară.

— Acceptă lucrurile așa cum vin. Nu te opune, o sfătui Regine.

— Spune-mi, noi suntem treze acum? Eu sunt eu sau sunt reflexia mea din oglindă? Iar tu cine ești? Ești aici, cu mine, sau dincolo, în pat?

Luiza se rupse din fața mamei sale și a oglinzii venețiene și se îndreptă spre dormitorul părinților săi, pentru a-și verifica bănuiala.

— Ai să-l trezești pe Michael, comentă rece Regine.

— Ei și? exclamă sarcastic Luiza. Parcă nu are oricum somnul făcut praf, cu două demente în casă.

Apoi un alt gând își croi imediat drum în mintea ei.

— Dar dacă îl trezesc, e posibil ca toate astea să dispară? Să ne trezim și noi?

— Parcă spuneai că nu dormi.

— Adică, să ni se spulbere imaginile și să ne pomenim fiecare în patul ei?

— Nu sunt imagini. Ascultă, Luiza, nu te pierde în lucruri fără importanță. Ai venit aici cu un scop, nu? Tu îl știi, îl mai ții minte? De ce îl pierzi din vedere?

— Da, mamă, ai dreptate, recunosc Luiza răsuflând adânc. Am venit să-ți pun niște întrebări încă fără răspuns.

Regine și Luiza traseră două scaune, lângă masă, și se așezară față în față.

— Vorbește-mi despre păpușa voodoo, aruncă abrupt fata.

— A, momâia...

— Când ai făcut-o? Ce s-a întâmplat? A făcut bunicul un exorcism?

— Eu nu am făcut nimic. A apărut pur și simplu.

Luiza nu înțelegea.

— Nu am confecționat nimic, îi explică Regine. Am găsit o momâie în pernă. Nu mă crezi? Vino să-ți arăt!

Se ridică de pe scaun, o luă pe fată de mână și o duse înapoi în fața oglinzii venețiene.

— Ce vrei să faci?

— Concentrează-te asupra ochilor. Acum voi fi și eu alături de tine, eu voi recrea decorul.

— Călătorim? Unde?

— Înapoi la ziua când am găsit momâia.

— Nu știam că oglinda poate face atâtea lucruri. Tu când ai ajuns să înveți toate astea?

— Sunt la pat de câțiva ani buni, ai uitat?! Doar nu îți imaginezi că stau să mă plictisesc, fără să fac nimic! Hai acum, adună-te!

Luiza își îndreptă spatele și își fixă imaginea din oglindă. Din spate, prin fereastră, luna arunca aceeași văpaie rece, albind fețele mobilelor din încăperei. În stânga, Regine stătea și ea nemișcată, cu figura impasibilă.

— Parcă am fi niște vrăjitoare! Nu ne luăm zborul? pufni fata.

— Luiza! o certă scurt Regine. Nu te juca acum, nu se știe unde ai putea să ajungi dacă nu ești sobră.

Luiza deveni serioasă și plonjă în fascinația hipnotică pe care i-o provoca privirea imobilă a propriilor ochi. Corpul, gâtul, părul, fruntea, nasul se topiră ca o formă de lut înmuiată de apă. Decorul din spate al sufrageriei se dizolvă într-o pastă albă și doar în stânga ei o linie verticală vapoasă îi amintea prezența mamei. Pierdu simțul timpului.

— Privește încet camera, îi șopti o voce în urechea stângă.

Fără să schimbe direcția privirii, Luiza își concentrează prudent atenția pe imaginile laterale. Pătratul luminat al ferestrei din spate își recăpătă conturul, ba chiar începu să se micșoreze, devenind mult mai mic decât fereastra cu ușă spre balcon a apartamentului familiei Textoris. Pereții din dreapta și din stânga ferestrei păreau să fie goi, fără mobile sau tablouri. Mai aproape, între ea și fereastră, atârna o mogâldeață întunecată. Crezu câteva clipe că era candelabrul cu turțuri de cristal, dar apoi văzu că era mult mai mic și avea formă conică.

— Uită-te la rama oglinzii, o sfătui în ureche Regine.

Luiza își lărgi câmpul vizual și fu cât pe ce să țipe de surpriză. Oglinda în care se privea nu era încastrată în suportul cu model venețian de acasă. Era prinsă într-un cadru de lemn grosolan, vopsit în verde, era mult mai mică și atârna de o sfoară, sprijinită în unghi pe o policioară prinsă în perete.

Luiza se răsuci fulgerător, în timp ce un suflu înghețat acrișor îi urca incontrollabil pe esofag. Se afla în camera de zi a bunicilor ei din partea mamei. În copilărie, petrecuse multe vacanțe acolo, înainte ca Emma să fi vândut casa și să se mute cu Michael și cu Regine. Nu îi venea să-și creadă ochilor. Toate erau la locul lor, așa cum le știa, conul din mijlocul încăperii era apărătoarea de tablă a becului, atârând de un fir lung

din tavan, soba cu plită de fier se lăfăia în colțul ei, mașina de cusut Singer aștepta cabrată și zveltă lângă ușă, cele două canapele, cu un raft de cărți la capătăi, dormitau leneșe. Toate aveau o claritate de cristal. Luiza făcu câțiva pași în stânga și în dreapta, pipăind cu tălpile cergile de lână împletită, decolorate și roase, care țineau loc de covoare, pentru a se convinge că nu are o halucinație. Puse mâinile pe fața de masă, din fire groase de în țesute des, ba chiar o ridică, pentru a verifica dacă, la încrucișarea celor două laturi transversale care uneau oblic picioarele mesei, se afla și acum mica sculptură decorativă, în formă de sticlă, cu care se jucase de atâtea ori în copilărie.

— Ăsta nu e un vis, nu, nu! murmură Luiza, șocată de limpezimea cu care percepea lucrurile din jur. Oare chiar sunt în casa bunicilor? Dar a fost dărmată... Pot ieși și în curte?

Se apropie de ușă cu glasvand, pentru a verifica dacă aceasta dă spre curtea pietruită, acoperită cu o boltă de viță-de-vie, a bunicilor. Aruncându-și ochii afară, un al doilea fior de spaimă înghețată îi urcă pe esofag, dar de data aceasta dintr-o cauză opusă. Prima oară fusese șocată de familiaritatea camerei, de precizia cu care reproducea casa familiei Knall; acum, însă, se cutremură descoperind afară un peisaj necunoscut. Casa sau camera părea să se afle pe o colină mică, dominând o vale ce se desfășura circular până în depărtare. Bătând din partea opusă a cerului, luna nu lumina decât suprafețele pe care Luiza le vedea pieziș; cele dinspre ea în schimb erau topite în pete lungi de umbră, de parcă luna ar fi aruncat asupra lor raze negre.

Peisajul părea nu de pe altă planetă, dar de pe un alt continent, fiindcă avea o vegetație exotică: pământul era ars de prea mult soare, scaieți și tufișuri uscate se iveau dintre garduri din pietre culese de pe teren și strânse la un loc, ce tăiau linii peste dealuri. Din loc în loc se vedeau mici oaze de verdeață, tufișuri de doi-trei metri cu frunze crescând în zigzag pe crengi, copaci (palmieri, ananași?) cu coroana desfăcută în evantai și câțiva stâlpi de telegraf negri, din lemn vopsit cu smoală, uniți

de o linie ireal de subțire de cablu electric. Iar în depărtare, între două coaste de deal, Luiza crezu că recunoaște, da, da, un golf și o plajă de nisip, iar apoi apa mării. Suprafața marină se întindea amenințătoare, ca o masă de mercur fără fund, doar la mal mici sclipiri întâmplătoare sugerau niște valuri spărgându-se de țărm.

Peisajul necunoscut de afară îi trezea Luizei o spaimă mult mai mare decât casa bunicilor. Avea impresia că, dacă ar deschide ușa și ar ieși, ar fi fost înghițită de o altă lume, fără putință de întoarcere.

— Nu, asta nu e visul meu, asta nu e trezia mea, nu știu a cui e, murmură Luiza trăgându-se din ușă spre mijlocul camerei.

Apoi o fulgeră un alt gând:

— Mamă, unde ești?! strigă în surdină, fiindcă se așteptase ca de data aceasta Regine să o însoțească în călătoria cu ajutorul oglinzii, cu atât mai mult cu cât, din ceea ce spusese mama ei, reieșea că ea fusese cea care vizualizase casa bunicilor.

Nu apucă să cerceteze mai mult încăperea, fiindcă pe ușa din partea opusă, ce dădea spre dormitorul lui Joseph și Emma Knall, își făcu apariția o fată. Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte lungă, albă, și avea părul ciufulit de somn. Luiza o recunoscuse imediat pe Regine – arăta la fel ca într-o fotografie din albumul familiei, luată pe când avea vreo nouăsprezece ani. Da, fata care intră în cameră era mama ei, era la fel de înaltă, dar slabă ca o adolescentă și cu trăsăturile tăioase ale chipului de acum îndulcite de tinerețe. Luiza, care iubea mult fotografia aceasta, fără să știe de ce, înțelese brusc: era din perioada fericită a mamei sale, de dinainte de povestea cu Gregor, sau în orice caz de dinainte de exorcism, de avort și de moartea bunicului Knall.

Fata închise ușurel ușa în urma ei și se întoarse spre centrul încăperii. Luiza descoperi că purta în brațe, cu grijă, o pernă albă de dormit. O așază precaut pe masă, pe o foaie deschisă de ziar. Nu păru surprinsă de prezența Luizei, îi făcu doar un semn complice cu degetul la buze și o invită să asiste

la ceea ce făcea. Arăta de altfel foarte agitată, chiar speriată. Purtase perna fără să o atingă direct, ci doar prin pulpana ridicată pe mâini a cămășii de noapte.

— Pipăie, se întoarse ea spre Luiza, arătându-i perna.

Vorbise ciudat: Luiza îi văzuse gura deschizându-se, dând drumul cuvântului, îi văzuse și expresia feței modificându-se, dar nu îi auzise vocea, de parcă ar fi fost într-un film mut. Cuvântul „pipăie“ îi sunase ca o șoaptă în urechea stângă, acolo unde se afla Regine, mama ei, în locuința Textoris.

Luiza dădu urmare îndemnului și puse mâna pe fața pernei. La început nu înțelese ce i se arăta, până când fata nu îi făcu un semn sugestiv să apese puternic, să pipăie interiorul pernei. Începu să strângă masa albă frământând-o între degete până când, prin corpul de puf și pene, simți o formă vânoasă, ca o rădăcină de plantă.

Regine cea tânără îi făcu semn să se oprească și începu să taie cu o forfecuță cusăturile de la unul din capetele pernei. Când făcu o deschizătură de o palmă, dinăuntru răbufniră câțiva fulgi albi de găscă. Pipăind, strângând și împingând prin suprafața de pânză, Regine trase încet până la margine, înotând prin masa de puf, forma pe care o simțise Luiza înăuntru. Apoi aduse vătraiul de prins tăciuni de la soba de tuci și apucă un capăt al momăii, trăgând-o afară din pernă.

Luiza fu surprinsă. Nu era o păpușă, fie chiar și primitivă, din câteva cârpe sau sârme îmbrăcate cu haine miniaturale, cum se așteptase, ci o mogâldeată făcută exclusiv din fulgi și pene cenușii. Cotoarele penelor păreau să se fi lipit singure unele de altele, dând naștere unei forme învelite în puf. Nici nu imita simbolic ceva uman, semăna mai degrabă cu o rădăcină de mandragoră.

— Tu ai modelat-o? întrebă Luiza în șoaptă.

— Nici vorbă, tocmai am găsit-o, îi răspunse Regine-fata, cu vocea înfundată a Reginei-mama vorbindu-i direct în urechea stângă.

— Dar povestea nu era că tu ai făcut o păpușă voodoo, ca să-l vrăjești pe Gregor?

— Nu pe Gregor, răspunse sibilinic fata. Dar eu nu am făcut nimic. Tu ce crezi, a pus-o cineva în pernă?

— Mie mi se pare mai degrabă un accident, îşi dădu cu părerea Luiza. S-a format întâmplător, nu are nici o semnificaţie...

— Poate nu a pus-o nimeni, dar nu s-a format la întâmplare. A luat forma gândurilor cuiva. A creat-o cineva, poate fără să ştie.

Regine-adolescenta apucase momâia de pene cu cleştele de cărbuni şi o ţinea în aer. Îi făcu semn Luizei să ia perna de pe masă şi aşeză mogâldeţa în locul acesteia pe foaia de ziar. Având grijă să nu o atingă cu mâinile, împachetă ziarul şi prinse şomoioagul din nou cu cleştele.

— Să-l arunc la gunoi, sau în râu, sau să-i dau foc, ce ar fi mai bine? se consultă Regine cu Luiza. Mi-e teamă ca acela cu care e în legătură să nu păţească ceva. Am auzit o poveste cu o păpuşă de vrajă aruncată în râu, după care posesoarea ei s-a sinucis sărind într-o fântână.

— Dar cine crezi că a făcut-o?

— Nu ştiu. Poate chiar eu... Poate diavolul...

— Înţeleg, murmură Luiza pentru sine. De asta a făcut bunicul exorcismul, ca să te elibereze de obsesie.

— Da. Şi din cauza asta va muri! se întoarse Regine spre Luiza, cu cleştele şi ziarul în mâna dreaptă, cu părul vâlvoi şi cu o lucire dementă în ochi.

— Nu lăsa şopârla să intre în casă! continuă ameninţător Regine, arătându-i cu mâna stângă, cea liberă, fereastra camerei. Dacă se amestecă lumile, suntem pierdute.

Deşi o văzuse pe tânără vorbind, deschizând gura şi articulând cuvintele, Luiza auzi din nou, distinct, spusele ei în urechea stângă. Se întoarse spre fereastră şi văzu, lipită pe sticlă, burta solzoasă a unei şopârle verzi. În general, nu îi era frică de insecte şi animale, ar fi privit cu simpatie şi curiozitate reptila, dar mai ştia că în curtea şi în grădina bunicilor, şi niciunde în zona unde trăia ea, nu creşteau asemenea şopârle mari, cu burta alb-roză şi solzi sclipind în mii de ape pe margini. Era o vieţuitoare dintr-o altă climă, din peisajul străin ce se întindea afară.

Revederea acestuia, dincolo de conturul șopârlei, pulsând în lumina neagră a lunii de afară, îi readuse fiorul de spaimă în suflet.

— Nu te panica, este momentul să pleci acum, îi spuse tânăra Regine.

Venise lângă Luiza, o apucă delicat de cotul mâinii stângi și o împinse către oglinda cu ramă verde ce atârna în unghi pe perete. Luiza se lăsă condusă până acolo, își aruncă ochii asupra imaginii și simți că intră mecanic în starea de fascinație a propriei priviri. Obiectele și decorul se tulburară împrejur, doar pe braț continua să perceapă strângerea Reginei.

— Au! făcu atunci când apăsarea se transformă într-o pișcătură.

Se întoarse și dădu peste mama ei, Regine, în rochia de macrame alb, în picioare lângă ea, în fața oglinzii venețiene. Se aflau în apartamentul Textoris. Luiza rămase încă o vreme pe loc, privind alternativ camera și imaginea ei din oglindă. Apoi o urmă pe mama ei la masă, pentru a comenta cele văzute.

— Așadar bunicul a crezut că e ceva necurat la mijloc și a exorcizat momâia?

— Nu credea nimic. A făcut-o ca să mă pedepsească.

— Atunci i-a cerut lui Gregor să plece?

Regine o privi mirată.

— Ce legătură are Gregor? El a plecat mai târziu, nesilit de nimeni.

— Credeam că..., murmură Luiza contrariată. Și până la urmă cum ați distrus-o?

— Momâia? Tata a dus-o la biserică, i-a citit din Biblie, a stropit-o cu agheazmă, a exorcizat-o, iar la sfârșit a aruncat-o în sobă. Eu nu am văzut-o arzând, dar mi-a povestit Gregor.

— Și tu ai crezut că blestemul ei a căzut asupra bunicului, încât a făcut atac de inimă? Chiar dacă tu ai făcut-o ca să-l reții pe Gregor?

Regine o scrută lung pe fiica ei.

— Nu știu ce povești ți-au ajuns la urechi, dar ai văzut că nu eu am confecționat-o, nu eu am vrut ca ea să apară, ci altcineva. Și nu era pentru Gregor.

— Dar pentru cine? Bunica așa spunea...

— Atunci trebuie să vorbești cu Emma. Nu mai doresc să continuăm discuția asta.

— Nu ne putem opri acum, eu nu am înțeles încă nimic.

— Ei bine, cum ți-am spus, nu ai decât să stai de vorbă cu bunica ta.

— Mă poți duce la ea? Chiar dacă e moartă? Eu nu am reușit să o chem.

— Este posibil, dar va fi mai greu. Ești sigură că vrei asta?

— Da. Cum o facem, tot cu oglinda venețiană?

— Nu, luăm oglinda de la baie cu noi. Mergem la cimitir. Luiza se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Așa vrei să mergi, în cămașă de noapte? Du-te și îmbracă-te în haine de zi. Între timp eu pun oglinda într-o plasă.

— Și tata?

— Îl lăsăm să doarmă. Ai grijă să nu faci zgomot.

Când ieșiră din bloc, afară dădeau zorii, trimițând pe cer tentacule plate de lumină, în evantai, pornind dintr-un punct ascuns după orizont. Aerul era plăcut, chiar călduț, de vară, iar strada era goală. Luiza își pusese o rochie de culoarea untului, cu modele colorate albastre foarte discrete, aproape transparente, cu două jupoane suprapuse, cel de dedesubt, de un corai pal, ivindu-se printre faldurile celui crem de deasupra. Regine rămăsese în rochia albă cu modele grele de dantelă și își luase pălăria cu voaletă, pe care Luiza o purta și ea din când în când pe furiș. Pusese oglinda din baie într-o plasă din plastic țesută, cu mânere tari.

Nu după mult timp ajunseră la cimitirul orașului. Regine se opri în fața porții de lemn, încastrată într-un zid înalt de cărămidă.

— Nu se închide peste noapte? Crezi că e deschis la ora asta? Întrebă Luiza.

— Pentru noi, da.

Regine împinse ușa mică de lemn, decupată în suprafața mare a porții, și trecu aplecându-se dincolo. Luiza o urmă, având grijă să nu lovească oglinda. Era un cimitir vechi și mic,

care fusese izolat cu un zid orb pe măsură ce orașul crescuse împrejur. Nu se mai făceau înmormântări noi, erau primiți doar cei care aveau deja teren sau capelă. Când era fetiță, Luiza se jucase adeseori printre dalele și crucile de ciment, dar în ultimii ani nu mai călcase pe aici.

În dimineața aceea, când soarele ieșise de după orizont cotropind cu lumină orașul, cimitirul avea un aer proaspăt și vesel, semăna cu un cartier în miniatură. Mergând pe alei, în urma mamei sale, Luiza își arunca privirile spre fotografiile și inscripțiile de pe cruci.

— Ia te uită, se opri ea în fața unui mic obelisc alb, mat, nu știam că familia Friator are și ea mormântul în oraș. Am crezut întotdeauna că Fulviu a venit de altundeva.

Pe coloană se înșiruiau șapte nume, de sus în jos, începând cu Frederic și încheind cu Dorli Friator (căsătorită Ostra). Datele din vârf mergeau înapoi în secolul al XIX-lea, iar în jos, sub ultimul nume, pe care Luiza îl privi fără să facă nici un comentariu, mai era loc pentru inscripționarea câtorva persoane.

— Băiatul a fost într-adevăr plecat, a făcut liceul și facultatea în alt oraș, dar familia Friator e aici de multă vreme. Vino, Luiza!

Trecură pe lângă stela familiei Textoris, dar nu se opriră deoarece, deși își schimbase numele de familie după cel al ginerelei său, Emma fusese totuși îngropată în cripta familiei Knall. Ajunseră în sfârșit în fața micului mausoleu familial, cu ușă grea din fier forjat și geamuri din sticlă groasă, zgrunțuroasă, opacă, în ape verzi. Regine ridică siguranța simplă de metal și deschise ușa. Dinăuntru veni un aer rece și uscat.

— Chiar trebuie să facem treaba asta în cimitir? Nu e macabru? întrebă Luiza într-o doară.

— Nu e nimic macabru. Folosim intrările cele mai directe.

— Care comunică direct cu lumea morților?

— Nu, cu ultimele tale amintiri despre Emma și Joseph.

— Pe bunicul nu l-am cunoscut.

— Întocmai. Pe Emma o puteam întâlni și în casa noastră, dar pe Joseph nu-l știi decât din cimitir.

— Nu știu ce să spun, mi s-a făcut frică. Nu putem amâna?

— Dacă dorești... Putem aștepta până la amiază.

— Cât va fi ora?

— Pentru noi sau pentru ei?

— Care ei? tresări Luiza. Pentru ceilalți, pentru tata.

— Opt dimineața.

— Mă întreb, oare la clinică au descoperit absența mea? Dar tata, va fi văzut că ai plecat de acasă?

— Depinde. Dar ce e cu tine?

Luiza începuse să tresalte, ca și cum ar fi fost cuprinsă de sughiț sau ar fi fost trasă într-o parte și-n cealaltă de niște mâini invizibile. Zguduiturile nu erau dureroase, mai degrabă îi trezeau pofta de răs, ca un dispozitiv de emoții dintr-un parc de distracții.

— A început când m-am gândit la clinică, observă Luiza. Cred că se petrece ceva acolo.

— Vrei să vezi?

— Se poate?

— Desigur. Știi deja cum.

Regine Textoris scoase oglinda din plasa de plastic țesut și o dezveli din prosopul de in în care o înfășurase. O așeză pe un capăt al unei bănci de piatră, sprijinită de unul din brațe, iar pe Luiza o îndemnă să se așeze la celălalt capăt, față în față cu dreptunghiul lucios. Fata nu se lăsă prea mult invitată, își încrucișă picioarele și se poziționează în așa fel încât să încapă în oglindă.

Nici nu apucă bine să-și ținuiască propriii ochi reflectați, că tremurul corpului reîncepu. Venea de undeva din partea dreaptă, intra în brațul și umărul ei drept și de aici i se răs-pândeă în tot trupul. Luiza își propuse să-l localizeze, așa că închise ochii și se concentrează asupra mișcării.

Situația îi aducea aminte de operația de apendicită, când se trezise treptat din anestezie simțind o durere neclară în partea dreaptă a abdomenului. Suferința venea din spatele

unui orizont îndepărtat, al unui zid de umbră, nu era a ei, călătorea până la ea ca o pasăre migratoare ce îi aduce un mesaj alcătuit nu din cuvinte, ci dintr-o înțepătură cu fierul înroșit. Faptul că nu putea controla arsura o speriasse, fiindcă o făcea să se întrebe cine era ea, de unde începe și unde se termină corpul ei. Făcuse un efort de recuperare de sine, semănând cu ieșirea dintr-o groapă adâncă de nămol. Urcase printre pereții umezi și negri ai acesteia, lăsând în urmă un ocean de clisă, până când, într-un târziu interminabil, se apropiе de margini și scoase mâinile, apoi capul, gâtul, pieptul, din hăul depărtării. În același timp, luă treptat cunoștință de sine, ceața amorfă a propriei identități începu să cristalizeze, încât se întrebă mirată: „Eu sunt aceasta? Chiar eu? Mie mi se întâmplă acestea?“. Iar arsura purtată de aripile uriașei păsări prin cer ateriza pe pântecul ei, se făcea una cu carnea și nervii ei, era ea.

Traversând rapid oceane de depărtări, înghițind pământul precum un erou de basm călare pe murgul său înaripat, Luiza trecu prin pânzele suprapuse ale propriilor ochi, tot mai aproape de lumea de afară. Într-un târziu, ajunse la ultima perdea, la membranele cristaline ale pupilelor, și poposi lipită de ele, privind realitatea în care debarcase. În ochi i se aprinse o lumină, ca și cum stăpânii ajunși acasă noaptea ar fi aprins luminile în camerele casei scufundate până atunci în întuneric, iar trăsăturile chipului ei, rigide, depersonalizate, se închegară la un loc într-o expresie.

— În sfârșit! auzi lângă ea vocea doctorului Vladinski.

— Vroclav, nu crezi că i-ai dat o doză prea mare? Uite ce i se întâmplă!

— Ar fi bine să fie de la somnifere, și nu o nouă criză de decompensare.

Legănată de vorbele acestea, Luiza își veni treptat în fire, de parcă ar fi ieșit dintr-un leșin. Când era fetiță și începuse să crească, avusese adeseori asemenea pierderi de cunoștință: atunci când se ridica prea brusc inima, sângele, creierul nu făceau față lipsei de oxigen și anemiei. Se afla în patul de

spital. Stătea cu picioarele încrucișate, șezând, cu spatele rezemat de pernă. Oglinda pe care o lăsase în pat în fața ei dispăruse. Doctorul Vladinski se afla în dreapta, ținând-o de umăr cu o mână și de bărbie cu cealaltă. Tremurăturile pe care le simțise se dovedeau a fi zguduiturile pe care i le aplica medicul.

— Cum? De ce?! Îngăimă cu greu Luiza, de parcă ar fi avut gelatină în gură.

— Te-ai trezit? Întrebă Michael Textoris, răsărind în fața patului ei cu gura deschisă într-un zâmbet larg.

— Dar nu dormeam, de ce mă maltratați?! se dezmetici Luiza, cu o expresie amestecată de dezorientare și revoltă.

— Bine măcar că a dormit, comentă Michael Textoris către Vladinski, fără să o ia în seamă.

— Nu știu, nu știu, murmură acesta concentrat. Așa, domnișoară. Acum e mult mai bine. Vii de departe?

— Nu, de fapt chiar de aproape. Din cimitir.

Michael și Vroclav se privă lung.

— Ascultă, Luiza, se întoarse domnul Textoris spre fată, am venit să te întreb ceva important. Regine a fost cumva azi-noapte la tine? A venit aici?

— Nu, am fost eu la ea.

Michael și Vroclav își încrucișară din nou privirile.

— Ei, da, știu că niște încuiări ca voi pricep mai greu lucrurile. Pun rămașag că nu ați folosit niciodată oglinda decât ca să vă bărbieriți, nu-i așa? Dar de ce mă întrebi de mama?

— Fiindcă nu e acasă, spuse simplu Michael, cu o expresie de o naivitate comică. A dispărut, a plecat. Nu știi unde ar putea fi?

— Ba da, v-am spus doar, e cu mine în cimitir, la capela familiei Knall.

Domnul Textoris ridică o privire întrebătoare spre Vladinski:

— Să încercăm?

— Bine, încuviință Vroclav, nu avem ce pierde. Dacă nu o găsim, anunțăm poliția.

Se ridică de lângă Luiza și se îndreptă spre ușă, unde unul dintre infirmieri, cel tânăr, mătăhălos și mofluz, aștepta ordine.

Îi dădu instrucțiuni să ia salvarea, împreună cu șoferul și cu celălalt infirmier, și să o caute pe Regine Textoris în cimitir, în sectorul estic.

Între timp, Michael Textoris se așeză lângă Luiza și îi mângâie dragăstos și trist obrazul. Fetei îi păru rău pentru suferința lui:

— Tată, te rog, nu te îngrijora. Mi se întâmplă niște lucruri minunate. Acum nu am timp, dar îți promit că odată îți voi povesti tot.

Doctorul Vladinski îi întrerupse, adresându-se cu precădere domnului Textoris:

— Michael, știi că lucrurile nu pot să meargă la nesfârșit așa. Dacă acum începe să aibă și Luiza crize, nu le vei putea supraveghea pe amândouă. Gândește-te la sfatul meu de a le interna împreună la Herina. Sanatoriul e frumos și pacienții sunt ținuți permanent sub observație.

— Dar Luiza nu a plecat niciunde, protestă blajin Michael Textoris.

— Nu, eu stau aici, sunt cuminte, puteți chiar să încuiați ușa, interveni Luiza, rușinată oarecum de ipocrizia ultimelor sale cuvinte, dar speriată de perspectiva de a fi internată într-un sanatoriu.

— Bine, să vedem cum îți merge mai departe. Mă întorc la prânz să stăm de vorbă despre cum ai dormit azi-noapte, acum plec cu tatăl tău să încercăm să o găsim pe mama ta, o anunță Vladinski.

— Nu e nevoie să-mi vorbești ca unui copil, făcu Luiza.

Michael o sărută pe frunte și se îndreptă cu medicul spre ușă. După ce ieșiră, Luiza auzi cheia învârtindu-se de două ori în broască. Sări repede din pat, fugi la ușă și trase cu urechea până când pașii celor doi dispărură de pe hol, apoi se întoarse la chiuveță, la oglinda care fusese adusă înapoi la locul ei. Îi desprinse șnurul din cuiul de pe perete și transportă grăbită suprafața lucioasă în pat, o sprijini de pernă și se așeză în fața ei.

— Nu te neliști, mamă, vin acum! șușoti cu voce scăzută, în timp ce decorul camerei și trăsăturile feței din oglindă se înmuiau și se topeau unele într-altele în jurul pupilelor sale.

În timpul acesta, Regine Textoris era în cimitir și o urmărea pe Luiza. Fata se ridicase de câteva minute de pe banca de piatră, cu o expresie albă pe chip, și începuse să cerceteze crucile și stelele de marmură, fără să o bage în seamă pe mama ei. Studiase pe dinafară cripta familiei Knall, insistând mai cu seamă asupra celor două felinare grațioase, de fier forjat, care atârnavă de o parte și de alta a ușii, apoi o luase pe alee, se oprise în fața obeliscului familiei Textoris, citind și silabisind numele înșirate de sus în jos, continuase rătăcind printre fotografiile îngălbenite de pe alte cruci, iar acum stătea în fața dalei de marmură a lui Frederic Friator.

Regine o urmă, cercetând-o prudent, dar nu încercă să o oprească. Doar când Luiza, cu aceeași expresie absentă pe figură, dădu să plece mai departe, o prinse de braț și o întoarse cu fața către ea.

— Cine ești? întrebă Regine, scrutând încordată ochii fetei, care treceau peste ea parcă fără să o vadă. Oricine ai fi, pleacă!

Și făcu din mână un gest scurt, dar atât de violent, atât de tranșant, încât Luiza tresări electrocutată. Inteligența îi reveni în ochi și chipul i se recompuse. Fata o privi mirată pe mama ei, apoi locul din cimitir unde se afla.

— Unde sunt? Cum am ajuns aici?

— Profitori! Paraziți! bombănea furioasă Regine Textoris, trăgând-o pe Luiza de braț înapoi spre capelă.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Unii sunt niște lipitori, continua mânioasă Regine, nu s-ar da în lături să-i agreseze chiar și pe bolnavi. Profită de cea mai scurtă absență.

— A venit cineva cât timp am lipsit?

— A venit un Țăla, a început să privească prin ochii tăi, asta s-a întâmplat! N-are decât să vină el însuși aici, să privească orice dorește, să-și facă singur treaba, nu profitând de fete nevinovate.

— Cine era?

— Habar n-am. Asta ai putea să știi tu mai bine, să afli de ce te-a ales pe tine, ce legătură e între voi.

— Mamă, îmi sună a povești de prost gust cu poltergeist...

— Mă rog, se potoli Regine. Spune-mi, unde ai fost, înapoi la clinică?

— Da, se animă Luiza. Ei erau, tata și doctorul Vladinski, cei care scuturau de mine ca să mă trezească, de aceea începusem să am spasme. Ciudat, nu?! Așadar pot fi în mai multe locuri în același timp? Și să simt ce mi se întâmplă în ambele locuri? Sau pot doar trece alternativ dintr-un loc într-altul? Ah, dar să nu uit, mamă, le-am spus că suntem în cimitir, cred că au trimis niște infirmieri cu o salvare să te caute. Spuneau că ai dispărut de acasă, tata era îngrijorat, îmi pare rău, nu am vrut să te trădez, dar mi s-a făcut milă de el.

— Înseamnă că nu avem prea mult timp. Vino, o vom chema pe Emma.

Luiza luă cu grijă oglinda în brațe, ținând-o de margini cu prosopul de in, și o urmă pe mama ei, care se îndreptă spre capela familiei Knall. Deschise ușa fără efort, aceasta alunecă ușor în balamale, fără un scrâșnet, în ciuda fierului forjat și a geamului masiv din care era confecționată. Înainte de a intra, Regine se întoarse din prag spre Luiza și o întrebă:

— Așadar, vrei să o facem? Nu-ți mai este frică?

— Nu, spuse Luiza. Fiindcă nu e chiar adevărat ce ni se întâmplă, nu-i așa? Eu de fapt mă aflu în patul de la clinică, iar toate acestea sunt un fel de vis sau halucinație, nu?

— Ți se par a fi o halucinație?!

— Mă rog, toate au claritatea vederii de zi, dar bănuiesc că astea sunt efectele treziei paradoxale de care vorbește doctorul, văd visele ca și cum aş percepe realitatea. Iar dacă mi se întâmplă ceva rău, mă pot trezi în spital.

— Și eu? întrebă Regine, cu un surâs misterios.

Luiza dădu să-i răspundă, mecanic, că și ea ar fi putut să se trezească, dacă ar fi vrut, în patul de acasă, dar apoi își aduse aminte că Michael Textoris tocmai de asta se plângea, că Regine plecase din apartament. Nu apucă să-și clarifice gândul, fiindcă între timp mama ei dispăruse în capelă, așa încât o urmă grăbită, cu oglinda sub braț.

Înăuntru era un aer uscat și stătut. Lumina se strecura cu greu prin vitraliile de sticlă mată, rugoasă, ce mărgineau baza acoperișului, încât încăperea dormita în semiîntuneric. De o parte și de alta se aflau câte patru cripte, opt în total, ca niște paturi suprapuse de armată. Criptele erau închise cu capace lungi de marmură, întărite cu colțare de oțel, ce izolau ermetic sicriile dinăuntru. Pe fiecare placă scria câte un nume și anii de viață, doar cea din stânga jos lipsea, dezvelind o nișă ce își aștepta locatarul. Pe peretele din fața intrării, pe o stelă de marmură, erau reluate cele șapte nume, unul sub altul.

— Sper că nu va trebui să deschidem vreun sicriu! șopti Luiza oripilată.

Regine o privi amuzată, în timp ce îi luă oglinda din mâini și o sprijini de peretele cu stela. Lăsă ștergarul pe rama ei, ca să o protejeze de contactul direct cu pardoseala, dar o ridică în picioare pe muchia îngustă. Cum oglinda avea aproape un metru înălțime, le ajungea până la brâu. Regine îi potrivi unghiul în așa fel încât, dacă stăteau în picioare în fața ei, să își vadă busturile și capetele.

— Ar fi trebuit să fie la înălțimea noastră, dar merge și așa, comentă doamna Textoris.

— Și acum ce facem, ne concentrăm asupra ochilor, ca în oglinda de acasă? Cine călătorește, tu sau eu?

— Nu călătorește nimeni. Ei nu sunt vii, așa că este periculos să mergem noi la ei. Trebuie chemați aici.

— Și atunci ce să vizualizez în oglindă? Să mă gândesc la camera bunicii?

— Nici o cameră, gândește-te doar la Emma.

— Asta nu e greu, se bucură Luiza, o visez des pe bunica de când a murit.

În acel moment, afară se auzi apropiindu-se sirena unei mașini de salvare. Zgomotul se opri la o distanță nu foarte mare, probabil la poarta cimitirului, care scârțâi din balamale. Pe aleea centrală, călcând pe pietriș, începură să se apropie mai multe perechi de pași.

— Sunt infirmierii, anunță Luiza privind-o pe mama ei cu o privire spășită. Să ne grăbim, să plecăm prin oglindă înainte să ajungă aici.

— Nu plecăm niciunde, ai uitat? În orice caz, eu nu plec. Voi ieși afară, în fața capelei, ca să mă găsească acolo și să nu înceapă să caute înăuntru.

— Mă lași singură?!

— Te vei descurca. Eu oricum nu voiam să mă întâlnesc cu Emma, și cu atât mai puțin cu Joseph. E întâlnirea ta.

Regine o privi serios în față, apoi adăugă:

— Luiza, ai promis că vei face ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Că vei vorbi cu Emma despre mine. Că îi vei cere să mă ierte.

— Fii sigură de asta. Bunica nu îmi refuză nimic.

— Bine, eu plec acum.

Regine își coborî voaleta pălăriei, se întoarse, deschise ușa și părăsi capela. Luiza o văzu, în rochia ei albă, destrămându-se parcă în atomii de lumină tare, de var, de afară. Auzi pașii infirmierilor care se apropiau, le desluși vocile, fără să distingă însă ce spuneau, cu excepția unui „Doamnă Textoris“ politicos, dar ferm. Imediat apoi tropotul de pași se depărtă, poarta cimitirului scrâșni din nou, trei portiere ale salvării se trântiră pe rând. Motorul porni tușind și în cele urmă mașina se depărtă.

Pe aleile cimitirului se lăsă liniștea. Luiza rămăsese singură în micul mausoleu familial, cu oglinda sprijinită de perete în fața ei. Fără să mai aștepte nimic, se apropie de ea și își pironi privirile în ochii reflexiei sale. În viziunea neclară și lăptoasă care se încheie în spatele capului și corpului ei, razele de lumină ce treceau prin vitralii hașurau fundalul în dungi difuze, albe și cenușii.

— Și acum? se întrebă Luiza după un timp, văzând că nu se întâmplă nimic. Să mă gândesc la altă încăpere în spatele meu? Dar atunci aş călători acolo, în camera mea, sau la spital. Ah, mamă, de ce ai plecat, nu mi-ai spus totul...

Neștiind ce să facă, își întoarse atenția, tot nefocalizat, doar ca o viziune periferică a ochilor, spre interiorul criptei ce se reflecta în spatele ei în oglindă. Trecu în revistă jocul de dungi luminate și întunecate, fără să poată și fără să încerce să determine numărul de ochiuri de sticlă de la baza tavanului, care filtrau șuvoaiele de lumină. Când panoramă a doua oară încăperea, în sens invers, privirea îi alunecă, fără să vrea, în jos, pe unul din mănunchiurile de raze, în spatele ei în stânga. Părea mai consistent, cu forme mai proeminente decât celelalte, dar, privit nefocalizat, nu era clar ce e. Luiza își modifică ușor concentrarea ochilor, pentru a limpezi puțin decorul, și văzu cum, în câteva secunde, jetul de raze se încheagă într-un contur precis. Cu un clipit din pleoape, făcu o ultimă ajustare a perspectivei și, când deschise din nou ochii, descoperi busul și capul Emmei Textoris în oglindă în spatele ei.

Luiza sări într-o parte, violent, lovindu-se de perete, aproape să spargă oglinda cu piciorul. Se lipi cu spatele de unul din zidurile cu cripte și se întoarse spre interiorul micii capele. Bunica ei era într-adevăr acolo, în picioare, dreaptă, cu lumina unuia dintre vitralii căzându-i pe cap, pe pălărie, de sus în jos, închizând-o într-un fel de coloană albă ce îi ascundea chipul. Totuși Luiza îi desluși zâmbetul binecunoscut, cald și puternic în același timp.

— Bunică Emma, tu ești? întrebă fata în șoaptă.

Umbra albă ridică brațele în lateral, făcu doi pași înainte și se aplecă ușor în față, astfel încât ieși din jocul derutant de lumini și întuneric. Își pierdu imediat aerul spectral și căpătă normalitatea unei ființe obișnuite. Luiza își aminti imediat de o întoarcere a ei din vacanță, când, în pragul ușii de acasă, Emma Textoris o primise cu brațele deschise și un zâmbet larg, într-o atitudine identică celei de acum.

— Ești chiar dumneata, sau am o halucinație în camera de la clinică?

— Ssst, făcu Emma cu degetul la buze, iradiind acea liniște care întotdeauna o calmase pe Luiza, chiar trezită din cele mai terifiante coșmaruri.

Iar Luiza, la fel ca altă dată în trecut, i se aruncă în brațe, căutând în mod paradoxal protecție la sânul ei împotriva chiar a spaimei pe care bătrâna însăși i-o trezea. Își spusese parcă „Fie ce-o fi!“, alegând să se încreadă mai degrabă în iubirea caldă a bunicii decât în certitudinea rece că aceasta era moartă.

— Fetița mea! spuse blând Emma, cu o voce pe care Luiza nu o auzi în urechi, ci direct în piept. Ce curajoasă ești!

Dacă aceste cuvinte i-ar fi fost spuse de părinții ei, sau de oricine altcineva, Luiza i-ar fi repezit cu o ironie acidă, dar venind de la bunica ei, în situația aceasta supranaturală, o făceau neajutorată și fericită, ca un copil la pieptul mamei.

— Bunico, ce trebuie să fac, cum să mă port? Nu am vorbit niciodată cu, heee..., cu oameni ca dumneata, nici nu știam dacă lumea morților există. E adevărat? Îmi poți povesti, îmi poți arăta, mă poți duce acolo?

Dacă până atunci Luiza plănuiise întâlnirea cu bunica sa pentru a o întreba câteva lucruri precise, pentru a o mai avea o dată în față și a primi toată încrederea în sine pe care Emma Textoris știa să i-o insufle, acum, când lucrul acesta se întâmpla cu adevărat, era atât de potopită de emoție, de invadată de noutate, de revelație, încât toate, boala ei, căutarea ei, i se păreau lipsite de importanță. Femeia o ținea de umeri și o privea cu o expresie radiantă.

— Întreabă-mă ce vrei să afli de la mine, susură Emma cu aceeași voce interioară catifelată.

— Da, da, se reculese în cele din urmă Luiza. Să vorbim, repede, până nu ne întrerup oamenii, sau până nu mă trezesc cei de la clinică.

— Dar unde suntem? reluă Emma, aruncând o privire împrejur. Oh, în criptă... De ce ai venit aici?

— Mama spunea că e cel mai bun loc ca să te invocăm...

— Regine, da, aceeași imaginație morbidă. Să plecăm în altă parte.

— Mergem în lumea ta?

— Nu, nu ești pregătită și nu ai înțelege. Ne ducem unde dorești tu.

— În camera mea, de acasă? strecură Luiza.

— Bine, întoarce-te spre oglindă.

Ținând-o îmbrățișată pe Emma, fata se întoarce din lateral, trăgând-o pe bunică după ea. Se grăbi să-și ațintească privirile asupra propriilor ochi exoftalmici, imaginându-și că vede în oglindă, în spatele ei, camera de zi a locuinței Textoris. Din cauza emoției amestecate pe care i-o provoca atingerea femeii, sau poate a mișcării bruște pe care o făcuse, urcă în ea senzația obișnuită de leșin datorat anemiei. Vederea i se întunecă și se pomeni izolată într-un spațiu mental străin, fără dimensiuni, fără identitate. Ca de obicei, porni să înoate înapoi spre sine prin straturile tot mai familiare, tot mai apropiate de locul de unde pornise. Valuri de realitate i se luară succesiv de pe creier, dezvelind dedesubt imaginea oglinzii pe care o avea în față. Când își reveni complet, Luiza descoperi, fără prea mare surpriză, că se află în fața toaletei din camera ei de acasă. Se privea în suprafața de argint, îmbrăcată în cămașa de noapte, ținută în brațe și legănată, ca în copilărie, de bunica ei Emma.

— Ai văzut negru?! o întrebă Emma, cu o tonalitate atât de cunoscută a glasului, întrebare pe care Luiza o auzise de atâtea ori în trecut, încât, nedezmățită încă total din amețeala suboxigenării creierului, avu impresia covârșitoare că e din nou copilă, că tocmai s-a trezit, că bunica o strânge la piept și o liniștește ca în toate dățile când se trezea speriată din vreun coșmar sau cădea cu creierul întunecat de anemie. Coșmarul era acum toată povestea cu boala ei, cu clinica, cu oglinzile hipnotizante și călătoriile ei fantastice. Visase cu anticipație câțiva ani buni de viață, o perioadă întreagă în care soarta ei o luase razna, se lăsase stăpânită de vise până ajunsese să înnebunească, da, acum știa că tentațiile somnului pot fi malefice, acum vedea spre ce o va duce patima ei nestăvilită pentru reverie și fantasme, bunica o liniștea de spaima pe care i-o aruncaseră în suflet aceste flashuri în propriul viitor, nimic nu se întâmplase, nimic nu era definitiv, toate erau încă posibile, nici Emma nu murise, nici Regine nu căzuse în schizofrenie, nici ea nu se rătăcise în labirinturile somnului, avea

să înceapă viața altcumva, avea să renunțe la experiențele onirice de zbor și la dublii de vis, are să fie bine..., îi șoptea Emma Textoris legănând-o la piept.

Din salonul de alături izbucni un zgomot de glasuri și tropote de pași. Dezmeticită, Luiza se ridică din brațele bunicii și porni spre ușa camerei, să vadă ce se întâmplă.

— O aduc pe Regine, comentă complice Emma, rămânând așezată în taburet, cu mâinile în poală.

— De unde o aduc? se întoarce Luiza spre ea.

— Din cimitir. Au găsit-o infirmierii trimiși de tatăl tău și de Vladinski.

De alături se auzea acum vocea lui Michael Textoris, care deschidea ușile și dădea instrucțiuni cum să fie dus cineva în dormitorul familiei. Luiza o privi panicată pe bunica ei:

— Deci e adevărat? Nu am visat toate astea? Nu delirez acum?

— Călătorești prin vise ca în stare de veghe, așadar ești trează, și totul e adevărat, spuse Emma cu un zâmbet ce se voia liniștitor, dar care mai mult o înspăimântă pe Luiza.

— Dar dacă ar deschide ușa și ar intra aici, ce s-ar întâmpla? Ne vor vedea pe amândouă?

— N-o vor deschide. Ei cred că tu ești la clinică.

Luiza se îndepărtă mergând cu spatele până ajunse la dulap și se sprijini de ușa lui, lipindu-se cu palmele de lemnul lustruit, încercând parcă să se convingă că atingerea era reală.

— Uite cum facem, își făcu ea curaj. Indiferent ce se întâmplă, eu voiam să-ți pun mai multe întrebări, să aflu niște lucruri. Eu te întreb, tu vrei să-mi răspunzi?

— Desigur, confirmă zâmbind Emma.

— Întâi de toate, vreau să îți cer să te împaci cu mama mea. Să o ierți.

— Pentru ce să o iert?

— Nu ea a făcut păpușa aceea voodoo. Am văzut chiar eu, era o momâie de pene, a apărut singură, nu a fost confecționată de nimeni. Așadar mama nu a făcut vrăji nimănui, nici lui Gregor, nici bunicului.

— Bineînțeles că Regine nu a confecționat nici o păpușă.

Luiza rămase cu restul vorbelor în aer, amuțită.

— Dar... atunci... exorcismul?

— Bunicul tău nu credea în vrăji. A făcut ritualul de exorcizare doar ca să o liniștească. Regine, da, credea în puterea malefică a păpușii, era obsedată de ea, și Joseph și-a imaginat că așa poate s-o elibereze.

— Dar de unde i-a venit mamei obsesia?

— A auzit sau a citit undeva povestea unui unchi care avea o ibovnică și o vizita noapte de noapte, până când soția lui i-a găsit o păpușă de vrajă sub pat. A aruncat-o într-un râu, iar a doua zi ibovnica s-a sinucis sărind într-o fântână.

— Într-adevăr, mama mi-a pomenit povestea. Dar ea pe cine proiecta în momâie? Pe Gregor, pe care voia să-l împiedice să plece? Pe bunicul, fiindcă voia să-i despartă?

— Poate copilul, sugeră discret Emma.

Luiza primi informația, dar în prima clipă nu reuși să o priceapă. Continuă să vorbească în direcția pe care începuse, în timp ce mintea ei asimila sugestia bunicii.

— Dar ea se simte vinovată de moartea bunicului, crede că a murit din cauza momâii. Sau nu de asta te roagă să o ierți?

— Nu din cauza acelei păpuși a făcut Joseph atac de inimă, spuse Emma sec.

— Stai să înțeleg – spuneai că momâia reprezenta pentru mama fătul? Fratele meu mai mare?

— Doar a avortat, nu?

— Nu pricep totuși de ce nu a păstrat sarcina. Chiar dacă bunicul l-a alungat pe Gregor din oraș, putea să crească singură copilul. Nu cred că erați o familie atât de bigotă încât să o condamnați pentru asta – lumea a evoluat, nu mai suntem într-o societate în care să te arate toți cu degetul.

Pe nepregătite, în Luiza se înfiripă o bănuială fără nici un suport:

— Copilul era cu adevărat al lui Gregor?

Emma privi ținută înainte și spuse cu o voce neutră, rece:

— Da, era al lui Gregor.

— Îmi ascunzi ceva? Ce nu era în regulă cu sarcina? continuă Luiza cu vocea pe jumătate gătuită.

— Ar trebui să-i întrebi pe ei, pe Gregor și pe Joseph.

— Fătul eram eu? aruncă Luiza, făcând o conexiune bizară, dar copleșitoare. Am murit de fapt atunci, și toată viața mea nu e decât visul embrionului avortat?

— Nu, fetița mea, vino aici! o trase Emma Textoris pe Luiza la pieptul ei liniștitor, ca atunci când era mică, trezită dintr-un coșmar. Cum poți scorni așa ceva?! Tu ești aici, nu ești el!

— L-ai văzut când l-au scos, nu-i așa? Mama spune că erai acolo. Cum era, normal, întreg? Era om?

Emma o strânse și mai tare la piept și începu să o legene ușor, șoptindu-i în ureche:

— Nu-ți fie teamă, nu ești visul lui, nu trăiești viața lui.

— De asta se poartă mama urât cu mine, de asta m-a respins tot timpul?! Fiindcă ea, ea crede că sunt el?

— Poftim, Regine, uite ce ai făcut! o auzi pe Emma spunând răspicat, cu voce tare, schimbând tonul cu care o legănase la piept până atunci. Iată ce confuzie ai semănat în sufletul fetei!

Luiza se ridică din brațele Emmei, șocată. Mama ei stătea în ușă, în cămașa de noapte, și le privea pe amândouă cu o figură amorțită, oarbă. Luiza avu impresia de nestăvilit că re trăiește o scenă din trecut, că timpul s-a scurs înapoi, pe vremea când trăia încă Emma Textoris și o lua dimineața în brațe, consolând-o după o noapte agitată, iar Regine apărea în ușă cerându-i să nu o mai cocoloșească atâta pe fată. Da, ultimii ani nu avuseseră niciodată loc, nici nebunia mamei, nici coșmarul ei continuu, totul fusese fantezia ei de o clipă stând la pieptul buniciei, trăind în ultimii aburi încă neîmprăștiati ai somnului.

Regine însă nu spunea nimic, nu o certa pe Emma, nu o zorea pe Luiza la școală, se încastrase în cadrul ușii ca în rama unui tablou și avea pe chip expresia albă a schizofreniei.

— Regine, du-te în camera ta, o sperii pe fată, spuse ferm Emma.

Dând ascultare în mod mecanic ordinului, doamna Textoris se întoarce și părăsi camera, închizând ușa.

— De ce este iarăși așa? De-abia ce am vorbit cu ea, era perfect normală.

— Probabil i-e frică de mine, comentă Emma. Nu vrea să dăm ochii.

— Și de ce e iarăși îmbrăcată în cămașa de noapte? Cu mine era îmbrăcată în rochia albă de dantelă.

— Au dezbrăcat-o de hainele de oraș după ce infirmierii au adus-o din cimitir. Luiza, nu mai putem sta aici, pentru moment tatăl tău a ieșit cu Vladinski, dar, dacă se întoarce, Regine ne-ar trăda.

— Dar mai aveam întrebări...

— Ar trebui să vorbești și cu Joseph.

— Cu bunicul?! sări Luiza. Dar nu l-am cunoscut, l-am văzut doar în fotografii...

— Da, va fi mai greu să vă întâlniți. În orice caz, nu aici, Joseph nu a cunoscut locuința aceasta. Îți amintești fosta noastră casă, de dinainte de a o vinde Michael?

— Desigur, încuviință Luiza. Am călătorit acolo prin oglindă, de curând, când era mama tânără.

— Asta nu e bine.

— Ce anume?

— Să încurci timpurile. În cazul acesta, renunțăm la casa mea. Deși îmi displace, va trebui să ne întoarcem la capelă, e singurul loc potrivit de întâlnire.

Emma se ridică de pe taburet și o depuse pe Luiza în fața toaletei de cameră. Îi făcu un gest sugestiv, arătând cu degetul spre oglindă, și așteptă ca nepoata să se concentreze.

— Călătorim amândouă? Trebuie să fac ceva anume pentru tine?

Emma îi sugerează să nu se mai agite, ci să se autohipnotizeze. Camera din oglindă deveni rapid mată, măturată de un nor cenușiu, care, după ce se învolbură prin aer ștergând contururile mobilelor, se liniști și începu să se destrame treptat, decupat în hașuri albicioase și întunecate de către spoturile

de raze ce intrau prin vitraliile mate de la baza acoperișului. Luiza simți în față și în nări atmosfera uscată, căldura seacă din capela familiei Knall. Se afla în picioare, în fața oglinzii rezemate de placa cu numele celor îngropați în cripte.

Revenise în micul mausoleu. O clipă, îi fu teamă că totul fusese o uriașă halucinație și că o pierduse pe Emma Textoris undeva pe parcurs, dar bunica ei era acolo, energică, gata să pornească o nouă experiență. Bătrâna luă oglinda de lângă perete, îi înlătură ștergarul care îi protejase marginile și o cercetă cu atenție, mai ales în locurile unde argintul se dezlipise de sticlă și lăsa să se întindă, spre interior, pete de igrasie verde fără strălucire.

— Să sperăm că va rezista, comentă bătrâna.

Cu multă grijă, așează oglinda pe spate, cu fața în sus, direct pe ciment, în mijlocul capelei.

— Vino în fața mea, o chemă pe Luiza, îndemnând-o să se plaseze de cealaltă parte a oglinzii. Apleacă-te și fixează-o cu mâinile pe sol. Nu apăsă prea tare, să nu se spargă, dar fii fermă, să nu o lași să se miște, să fugă într-o parte sau să se ridice.

— Dar ce se va întâmpla? întrebă fata nedumerită și puțin înspăimântată.

— Acum gândește-te la bunicul tău, continuă bătrâna fără a o lua în seamă.

— Cum să mă gândesc la el? Nu l-am văzut niciodată, nu l-am prins în viață.

Emma Textoris oftă ușor, se ridică și o trase pe nepoata ei până în fața criptei lui Joseph. Pe capacul de marmură care închidea sicriul în criptă, sub numele celui îngropat era și o ramă de porțelan cu o fotografie a acestuia, topită în lacul pietrificat. Deși timpul o îngălbenise, fotografia îl înfățișa pe Joseph Knall în puterea vârstei: avea o față uscată și aproape ascuțită, tăioasă, ochi strălucitori și severi, o barbă deasă dar tăiată scurt, nas acvilin, gura strânsă cu buze subțiri și urechi ascuțite, de elf, ca ale Luizei.

— Întipărește-ți-o în minte, îi recomandă Emma. Și dacă o uiți, poți să arunci câte o privire spre ea, ca să-ți reîmprospătezi imaginea.

Apoi o conduse pe Luiza înapoi lângă oglindă. Se așezară de o parte și de alta a acesteia, privind din lateral cripta lui Joseph, încât fata putea să tragă cu coada ochiului spre fotografia mortuară. Se aplecară pe vine și puseră amândouă mâinile pe marginea dezvelită a sticlei. Luiza înțelese că trebuie să se concentreze ca atunci când călătorea, așa că își plonjă privirile în propriile pupile reflectate și lăsă restul imaginii să se încețoșeze.

Se vedea vag pe ea însăși, dar se gândea la bunicul ei, la fotografia de pe mormânt, pe care de altfel o știa de acasă, după originalul păstrat în albumul de amintiri al familiei. Din trăsături nu își dădea seama dacă Joseph Knall fusese un om sever, dur ca tăiat în piatră, sau blând, poate chiar slab. Sau amândouă în același timp. Fusese intransigent cu Regine, voise să o pedepsească, sau dorise să o ajute, chiar împotriva ei, știind că era bolnavă? Dacă reușea să-l întâlnească, trebuia să-l întrebe toate acestea, simțea că în mod obscur destinul ei e legat de trecutul familiei.

Oglinda avu o tresărire, ca și cum ar fi fost așezată pe apă și sub ea s-ar fi spart o bulă de aer urcând din adânc. Cu un scrâșnet de sticlă ce zgârie cimentul, se deplasă câțiva centimetri într-o parte. Luiza privi nedumerită spre bunica ei, crezând că aceasta se mișcase și, fără să vrea, mutase oglinda o dată cu ea.

— Să nu-i dai drumul, șușoti Emma. Concentrează-te mai departe.

Luiza începu să respire agitat, înțelegând că mișcarea venise din altă parte. Nu își luă ochii din oglindă, de parcă aceasta devenise colacul ei de salvare, cotlonul ei de refugiu din fața fricii. Privirea își pierduse însă fixitatea, ieșise din punctul ei de agățare, care erau pupilele reflectate, și se întinsese difuz pe întreaga suprafață reflectorizantă. Tavanul capelei, cu șirul lui de vitralii mate ce franjurau lumina, cele două cripte superioare, în stânga și în dreapta, un colț de sus al ușii, toate se închideau deasupra fetei, precum capacul unei cutii de pantofi în care s-ar fi ascuns dacă ar fi fost un prichindel de o palmă.

În fața lor se decupau capetele ei și al bunicii sale, încordate, roșii din cauza poziției grele în care stăteau.

Dar nu erau singure! În spatele lor, la jumătatea distanței față de tavan, Luiza desluși o a treia figură, aplecată între ele. Își schimbă focalizarea ochilor, pentru a limpezi imaginea, și chipul căpătă claritate. Era Joseph Knall, cu figura lui din fotografie, severă, barbă neagră și deasă înconjurând de aproape gura, sprâncene stufoase și ochi pătrunzători, care treceau printre cele două femei și se scufundau în ei înșiși.

Luiza își înăbuși un țipăt și ridică fulgerător capul înspre tavan, spre locul unde ar fi trebuit să se afle bunicul ei. Dar în capelă, în afara lor, nu mai era nimeni.

— Nu e acolo, e în oglindă, spuse în șoaptă Emma.

Luiza își coborî din nou privirile și trăi brusc o senzație de cădere și vertij. Oglinda încetase să fie o suprafață plată reflectorizantă – căpătase adâncime, era ca un puț tăiat dreptunghiular în pardoseală spre un hău din pământ. Capul, pieptul bunicului, trunchiul lui, privite de sus, urcau spre cele două femei din acest tub vertical.

— Ține-te de margini, nu te lăsa să cazi, strigă ferm Emma, ridicând scurt una din mâini, cât să o pună pe un umăr al Luizei și să o împingă pe fată de deasupra oglinzii.

Cu răsuflarea tăiată, Luiza își propti palma stângă pe una din laturile scurte ale oglinzii, în timp ce palma dreaptă îi rămăsese sprijinită pe lungime. Cu brațele astfel desfăcute în unghi, căpătă stabilitate, de parcă ar fi stat aplecată deasupra unei guri de canalizare. Joseph Knall privea mai departe de jos în sus, printre ele, fără obiect, dar cu privirea vie, sclipitoare, pe care o avea și în fotografie. Părea că se apropiase, urcând din adânc, dimensiunile capului său deveniseră aproape cât cele ale bunicii și nepoatei.

Un nou zvâcnet mută oglinda cu câțiva centimetri mai încolo pe ciment. Luiza, care nu cuteza să se uite direct la bunic și își concentrase atenția pe mâinile ei de pe marginea de sticlă, simți un nou fior de spaimă. I se păru că lângă mâna ei dreaptă, pe lungimea oglinzii, se conturase o altă mână.

Timp de o secundă, crezu că e reflexia propriei palme, dar imediat descoperi că mâna avea degete osoase, lungi, cu păr și unghii mari. Era o mână de bărbat, mâna lui Joseph Knall.

Era ca și cum, urcând pe o scară de pe fundul unei guri de canalizare, bunicul ieșea la suprafață prinzându-se cu mâinile de marginile gropii. Într-adevăr, Luiza văzu rapid că de partea cealaltă a oglinzii, lângă palma Emmei, apăruse a doua mână a bunicului. Se prinsese așadar de laturi și urma să se tragă în sus, prin forța brațelor. În volbura de emoții care se iscase în ea, Luiza se întrebă dacă bunicul le vedea pe ele, dacă știa că ele îl așteaptă sus, la ieșire. Și, dacă da, cum oare le vedea? Ca atunci când, fiind scufundat sub apă, te ridici la suprafață spre figurile mișcătoare de pe malul bazinului, deformate de pielița translucidă a apei ce separă adâncul de lumea de afară?

Cu o curiozitate perversă, intensificată de panică, Luiza privi spre bunic și înțelese că acesta nu vedea nimic în afară – pentru el pojghița oglinzii era opacă, nu știa că cele două femei îl așteaptă dincolo. Pielea oglinzii nu era doar opacă, ci și rezistentă, ca o membrană elastică, dar incasabilă. Urcând din adânc, bunicul veni în contact cu suprafața, se lovi de ea dar nu o străpunse, doar o împinse în sus. În același timp, oglinda avu o tresărire sub mâinile celor două femei. Luiza înțelese că loviturile era încercările lui Joseph de a ieși.

— Nu poate ajunge, comentă Emma în șoaptă. Asta nu e bine.

— Ce va face atunci? întrebă Luiza cu un sentiment de ușurare, în care teama fu înlocuită de o curiozitate iresponsabilă.

— Ar trebui să-i dăm drumul să plece. Nu-l mai privi, întoarce-te spre tine însăși.

Cu o ușoară dezamăgire, Luiza mai învălui o dată cu privirea chipul bunicului, apoi poposi asupra propriei sale fețe. Dar pe când detaliile dimprejur începeau să se scufunde în indistinct, avu o viziune fulgurantă. Nasul acvilin din oglindă i se ascuți și mai tare, sprâncenele i se îndesiră, iar obrații i se înnegriți cu o barbă tăiată scurt. Era ca și cum ar fi adus

pe retină chipul bunicului și l-ar fi suprapus fără să vrea peste propria ei față. Spunându-și în trecere că își provocase o iluzie optică interesantă, ca o reminiscență pe fundul de ochi al unui flash de neon, Luiza se concentrează asupra propriilor pupile.

Atunci se întâmplă ceva neașteptat. În pupilele reflectate sclipi o strălucire care nu era a ei. Nu reușise niciodată să-și surprindă în oglindă licărul propriei sale vieți – acesta era inclus în chiar privirea care se cerceta pe sine și nu putea fi ținut din afară, ca într-o fotografie. Dar de data aceasta în ochi i se aprinsese lumina unei alte inteligențe. În același timp, Luiza tresări de la o izbitură resimțită direct în piept, ca și cum de astă dată bulele de gaz ce urcau din adânc nu mai loviseră oglinda, mutând-o din loc în ciuda mâinilor ce o apăsau pe ciment, ci chiar pe față.

— Dă drumul oglinzii! răcni Emma Textoris, sărind în sus.

Mâinile Luizei erau însă încheștate de suprafața de sticlă și Emma nu găsi altă modalitate mai rapidă de a o desprinde de ea decât să o împingă brutal în spate. Fata căzu în șezut, sprijinindu-se cu spatele de unul dintre pereții cu cripte. Emma veni lângă ea și îi strânse capul la piept, pentru a o liniști. Apoi îi prinse fața în palme, o întoarse spre sine și o privi în ochi cald și scrutător, ca un oculist care îi examina fundul de ochi.

— Ce-a fost asta? întrebă Luiza, revenindu-și din șoc.

Emma Textoris păru mulțumită de controlul pe care i-l făcuse fetei. Apăsă din nou capul Luizei pe sânul său, legănând-o ușor. În același timp, murmură pentru sine cu un ton îngrijorat:

— Acum înțeleg.

Luiza își reveni repede în fire și se desprinse din brațele bunicii.

— Asta chiar a fost ciudat. Bunico, ce s-a întâmplat? A încercat bunicul să mă ia în posesie? E posibil așa ceva? Nu sunt doar povești din filme de groază?

— Mi-e teamă că nu te pot ajuta să te întâlnești cu Joseph. Și cred că ai un lucru important de aflat de la el, pe care numai el ți-l poate spune.

— Vorbești de copilul mamei, de fratele meu avortat? Nu te îngrijora, mai am pe cineva pe care să-l întreb adevărul.

Emma Textoris o privi scrutător:

— Vrei să-l cauți pe Gregor?

— Nu ți se poate ascunde nimic. Bănuiesc că voi, umbrele, știți totul.

— O, nu chiar. Învățăm și noi. Avem surprize.

— Ai aflat ceva ce nu știai despre mine? Nu-mi spui și mie?

— Vezi ce îți va spune Gregor. Eu nu pot.

— Dacă ești atât de discretă, dă-mi măcar un sfat: cum să-l contactez pe Gregor? El nu e nici mort, și nici nu îl cunosc.

— Încearcă în vis.

— Dar eu nu dorm, sunt încontinuu trează.

— Nu în visul tău, într-al lui. Iar acum a sosit momentul să plec. Vino să punem oglinda înapoi în picioare.

Luiza o ajută pe bunica ei să ridice oglinda de pe pardoseala micii capele și să o sprijine, în unghi aproape drept, de peretele opus ușii, sub placa de marmură pe care erau gravate numele celor îngropați în cripte.

— Să ne luăm rămas-bun. Nu încerca să întâlnești prea mulți morți, nici măcar pe mine, rămâi cu cei vii. Și încă ceva: dacă o vezi pe Regine, spune-i că eu nu pot să o iert.

— De ce? Dar cine poate?

— Tu poți! afirmă Emma fără drept de replică, închizând discuția.

Luiza o strânse puternic în brațe, lăsă capul pe pieptul ei și închise ochii. Ar fi rămas așa la nesfârșit, dacă bătrâna nu ar fi sărutat-o pe frunte și nu s-ar fi desprins delicat din îmbrățișare. Fără să mai spună un cuvânt, o întoarse pe fată cu fața spre oglindă și se dădu câțiva pași înapoi. Luiza îi văzu imaginea reflectată îndepărtându-se, făcându-se mai mică, de parcă cripta familiei devenise un culoar foarte lung, întinzându-se în spatele ei precum tuburile unui telescop uriaș. Mirată de fenomen, se întoarse rapid, dar capela era aceeași dintotdeauna, închisă de tavan ca o cutie de pantofi.

Atunci Luiza se reîntoarse spre oglindă, văzând în ultima clipă cum silueta Emmei Textoris dispărea undeva mult în spatele corpului ei, la capătul unui culoar îndepărtat. Și cu cât încerca să-și concentreze mai mult privirea pentru a desluși amănuntele tunelului oglinzit, cu atât acesta deveni mai neclar, își pierdu detaliile și sfârși prin a se transforma într-o halucinație optică, într-unul din jeturile de lumină decupate și filtrate de vitraliile translucide de la baza tavanului.

— Adio, bunică! șopti Luiza, cu un sentiment de pierdere. Acum știu că nu ești moartă, dar ne vom revedea cândva?

Privi în jur, pentru a se orienta asupra a ceea ce are de făcut în continuare. Primul ei impuls fu să împacheteze oglinda în ștergar și să o pună în plasă, pentru a o duce înapoi acasă. Dar când deschise ușa capelei, văzu că afară se făcuse noapte. Stelele pâlpâiau pe cer, unele se aprindeau din întuneric, altele se stingeau măturate de vâlul vreunui nor invizibil, doar luna domnea suverană, poleind aleile și dalele de piatră ale mormintelor. Razele ei erau cele care, pătrunzând prin dreptunghiurile vitraliilor, desenau în capelă clapele alb-negre ale unui pian de aer.

Gândul de a se întoarce noaptea, pe jos, acasă îi trezi un fior de neplăcere, așa că Luiza își aduse aminte cum o trimisese mama ei înapoi la clinica doctorului Vladinski și hotărî că procedul era mult mai rapid decât o plimbare. Se așeză în fața oglinzii, dar, înainte de a începe să se concentreze, se întrebă ce se va întâmpla cu oglinda însăși, pe care evident nu o putea lua cu ea. „Nu-i nimic, rămâne aici, de-abia voi avea posibilitatea să mă întorc și altă dată, dacă va fi nevoie“, hotărî ea.

Călătoria se desfășură ușor, abia apucă să-și contemple ochii că vârtejul pupilelor o absorbi din ea însăși și o purtă până la clinică. Îi trebui un mic interval de timp pentru a se acomoda cu locul unde aterizase, pentru a face ordine în ceea ce începea să vadă și să audă împrejur. Limpezindu-se ca ieșind din ceață, îi văzu în jurul ei, în salonul de la clinică, pe Vroclav Vladinski, care îi dicta ceva surorii-șefe, o listă de

medicamente, după cum înțelese imediat, și pe Michael Textoris, care îi privea pe cei doi. Ea însăși se afla în pat, șezând cu spatele rezemat de pernă.

— Uite cum apăreți și voi, ca limacșii care ies dintre frunze după ploaie! făcu Luiza cu o expresie de surpriză prefăcută, glumeață.

— În sfârșit, era și cazul! comentă Vladinski.

— Luiza! izbucni bucuros Michael Textoris, venind spre ea să o îmbrățișeze. Mi-era teamă că nu te vei mai trezi. Că ai plecat departe de noi.

— Ei, călătoresc și eu, nu-i mare lucru, tuși fata, ușor incomodată de revărsarea de afecțiune a tatălui ei. De ce, am lipsit așa de mult?

— De trei zile nu ți-ai mai revenit în simțire. Vroclav, te-am avertizat că a fost o doză prea mare.

— Trei zile? cugetă pentru sine Luiza. Nici vorbă, am fost plecată doar o zi – astăzi. Sau ieri?

Privind în jur, observă că erau în plină zi, pe fereastra camerei năvălea soarele dogoritor al amiezii. Descoperirea o făcu să tresară, deoarece în momentul când plecase din capelă era în miez de noapte. Când se făcuse dimineață? „Nu e bine, am pierdut numărătoarea zilelor“, își spuse. „Trebuie să rămân lucidă, ca să nu mă rătăcesc. Dar oare nu sunt în stare de trezie continuă?!“

— Voi schimba nu cantitatea, ci tipul de medicament, îi explică Vladinski tatălui ei. E bine că am făcut-o să doarmă, chiar forțat, totuși nu vrem să devină catatonică.

— Nu e catatonică, vezi bine că umblă noaptea, chiar dacă e vorba de crize de somnambulism.

— M-ai văzut tu umblând? întrebă Luiza, imaginându-și amuzată cât de speriat ar fi fost tatăl ei dacă ar fi întâlnit-o într-adevăr în timpul uneia dintre călătorii, spre exemplu când o aduseseră pe Regine acasă, iar ea se afla cu Emma în camera ei.

— Nu, dar constat că ai avut timp să îmbraci haine de zi.

Luiza trase cu ochiul spre sine și descoperi că purta nu cămașa de noapte de la clinică, ci tricoul, blugii și pantofii sport pe care îi luase când plecase cu Regine la cimitir. Sau cu care fusese adusă aici, la clinică, atunci când o internaseră? Nu își mai aducea minte.

Brusc, își dădu seama că oglinda cu ajutorul căreia plecase din salon nu se mai găsea în fața ei, de cealaltă parte a patului. O căută rapid din priviri, dar nu o mai văzu nici deasupra chiuvetei – pe suprafața de zid dintre cuiul ieșind stingher în afară și stativul pentru obiecte de toaletă se zărea doar un dreptunghi de tencuială mai puțin decolorat de soare. În absența oglinzii, tot peretele părea orb.

— De ce mi-ați luat oglinda? Unde ați dus-o? se revoltă Luiza.

— Ne era frică să nu o spargi, să nu te tai, se scuza Michael Textoris.

— Unii pacienți au tendințe sinucigașe, comentă impersonal Vladinski.

— Nu e cazul tău, desigur, se grăbi să o liniștească Michael.

— Voi doi parcă ați fi Pat și Patașon, îi tachină sarcastic Luiza.

— Îmi pare bine că ți-a revenit umorul, aruncă spre ea Vladinski. Dar, Michael, chiar dacă îi schimbăm medicația, nu am deloc certitudinea că vom scăpa de probleme. Și nu știi nici cât timp va rămâne conștientă.

— Aveți dreptate, spuse cu voce scăzută Luiza. Tocmai de aceea trebuie să mă grăbesc să fac o călătorie importantă, nu am timp de pălăvrăgeala voastră.

— Ar trebui să-i facem analize mai complicate, dar eu nu dispun aici de aparatura necesară, continua doctorul să-i explice prietenului său. Am un coleg la un institut de investigare a somnului din Anglia, aș putea să vă trimit cu o recomandare acolo – au tot ce le trebuie, am auzit că au adus și un tomograf de mare rezoluție.

— Vorbești de Institutul de explorare a somnului, „The House of Sleep“, al lui Coe? Am citit și eu un studiu despre

cercetările de acolo. Dar parcă fostul director, Dudden sau cum îl chema, a murit într-un accident sau experiment.

— A, asta a fost acum mai bine de zece ani. Dar între timp s-au dezvoltat, lucrările lor au fost traduse în mai multe limbi.

— Știu și eu?! făcu Michael cu neîncredere.

— Eu știu! interveni Luiza. Nu mergem nicăieri. Am multe lucruri importante de făcut aici.

— Apropo, Luiza, venisem să-ți spun că ieri am dus-o pe Regine la sanatoriul de la Herina. Am internat-o acolo.

— Ieri nu ai putut să o duci pe mama niciunde, era cu mine.

— Vorbești de fuga ei la cimitir? Asta s-a întâmplat acum trei zile. Tocmai din cauza unor asemenea episoade am hotărât să o duc într-un loc unde să fie supravegheată în permanență. Eu nu pot sta toată vremea acasă și e periculos să plecați singure în oraș.

— Ceea ce vrea să spună tatăl tău, interveni Vladinski, e că, dacă și tu vei mai avea crize deambulatorii, va fi nevoie să te interneze și pe tine.

— Dar deocamdată e aici, sub supravegherea ta, nu, Vroclav? Nu-i dai drumul până nu se face bine, nu-i așa?

„Vreți să mă trimiteți la Herina?“, se întrebă Luiza simțind un licăr de panică. „Nu atâta vreme cât am și eu un cuvânt de spus.“

— Dacă e o amenințare, continuă ea cu voce tare, privind-i suspicios pe cei doi, să știți că nu mă veți împiedica să duc la bun sfârșit ceea ce am de făcut.

— Nu e o amenințare, ar fi un eșec, oftă Vladinski.

— Dar ce te frământă? Ce anume ai de făcut, Luiza?

— Ceea ce tu nu ai putut face, tată! Ordine în familia asta!

După plecarea lui Michael Textoris și a lui Vladinski, rămasă singură în salon, Luiza începu să încropească planuri cum ar putea să-l găsească pe Gregor, primul iubit al mamei sale. Nu îl întâlnise niciodată, îl văzuse doar în câteva poze din albumul de familie, așadar nu avea locuri sau amintiri comune cu el, cum nu avusese nici cu bunicul Joseph. Știa doar că Gregor

era călugăr într-o mănăstire basilitană de lângă Roma. Poate ar fi putut încerca să-l viziteze prin oglindă, dar Vladinski îi confiscase oglinda din salon, iar ușa era încuiată, nu avea unde să găsească alta.

Emma Textoris îi dăduse alt sfat, acela de a-l căuta în vis – mai exact, în visele lui. Numai că nu știa cum să facă asta, cu ce să înceapă. În cele din urmă, hotărî că cel mai bine era să aștepte venirea serii, căderea nopții, mersul oamenilor la culcare, astfel încât, chiar dacă ea nu reușea să adoarmă, măcar Gregor să se scufunde în somn, poate chiar să viseze. Și apoi va vedea ce poate face.

Așteptând să treacă vremea, încuiată în salon, se așeză în pat să încheie romanul *Maestrul și Margareta*. Soarta maestrului fusese hotărâtă, cei patru cavaleri ai apocalipsei îi duseră pe îndrăgostiți în locul de odihnă veșnică, Pilat din Pont fusese și el eliberat din purgatoriul remușcărilor, doar Moscova rămânea să-și panseze rănile, iar Ivan, da, Ivan, să retrăiască an de an, pe timpul lunii pline de primăvară, întâmplările care îl puseseră față în față cu moartea și cu nemurirea. În fiecare seară, sub revărsarea de poleială argintie, Ivan rătăcea pe străzi cu un zâmbet pierdut, străbătând din nou locurile pe unde îl purtaseră demonii și cele pe unde trecuse Margareta în zbor în noaptea de sabat, auzind cu urechile minții promisiunea nebună a lui Yeshua: „Nemurirea, a venit nemurirea!“, pe care ucenicul părăsit, rămas abandonat în lumea aceasta, singur până la sfârșitul lumii, o auzea sub forma „Am pierdut nemurirea“.

Luiza începu să plângă în hohote. Iar când Ivan, nemaisuportând șuvoiul de lavă al lunii, se întorcea în sfârșit acasă, bolborosind cuvinte fără șir, cu mințile pierdute, iar soția lui îl privea cu dragoste îndurerată, îl culca în pat și îi făcea injecția care să-i aducă în sfârșit liniștea până la următoarea lună plină, până la următoarea criză de fericire selenară disperată, atunci intra și infirmiera de noapte în salonul Luizei, o privea surprinsă cum plânge și încerca neîndemânatic să o îmbuneze, iar apoi îi făcea injecția cu lichid gălbui, care avea

să liniștească, pentru un timp, melancolia și panica fără motiv stârnite în sufletul fetei. Iar Luiza se calma treptat, simțind uleiul galben picurându-i prin membre, se lăsa tot mai greu în pat, devenind în același timp tot mai ușoară, era cotropită de oboseală fără să-i fie deloc somn, pătrundea în lumea viselor altora, ea rămânând trează precum un diamant.

Și, purtată de o intenție având precizia milimetrică a unui ac de busolă marină, călătorea departe, în împrejurimile Romei, plutea peste pini uriași cu coroane aureolate de albul nopții, zbura de-a lungul unei șosele cu sens unic ce se termina într-o câmpie cu pomi, la poarta unei mănăstiri basilitane, trecea prin ușa grea de lemn, închisă, în curtea cu un careu de verdeață și smochini în mijloc, cobora pe o latură a clădirii, la palierul etajului întâi, se oprea în fața ușii unei chilii de călugăr și intra fantomatic în mintea și în visele călugărului.

Părintele Grigore, pe numele său de mirean Gregor, dormea pe un pat de fier cu saltea, într-o latură a încăperii. Deasupra patului, pe o scândură lungă geluită fixată în perete, se înșiruiau mai multe cărți de mărimi și culori diferite. În partea opusă, lângă un dulap de haine, se afla un birou, cu un manuscris vechi deschis la mijloc și vrafuri de cărți și hârtii dintre care răsărea gâtul curios și zvelt al unei veioze. În chilie se mai afla o chiuvetă cu câteva obiecte de toaletă și un scaun lipit de perete, pe al cărui spătar era așezată rasa neagră a celui care dormea.

— Cine e? murmură surd Gregor, în timp ce globii oculari începură să i se zbată sub pleoapele închise.

Luiza încetă să inspecteze încăperea și se întoarse spre el. Bărbatul avea în jur de cincizeci de ani, desigur vârsta mamei ei, Regine. Părul lung, lipit de cap, strâns într-o coadă la spate, era striat de fire albe și cenușii, la fel ca barba bogată, de lungime potrivită, care îi înconjura gura și se revărsa pe fața de pătură. În contrast cu aspectul ferm, puternic al bărbii, ochii, în primul rând linia frântă a sprâncenelor, chiar și nasul și urechile fine, păreau blânde, fragile, vulnerabile.

„Deci tu ești Gregor“, gândi Luiza, fără să-și permită să aibă vreo reacție, de respingere sau de atracție, față de primul logodnic al mamei sale.

— Cine ești? Arată-te! veni spre ea gândul din vis al călugărului.

— Poate că nu vreau. Sunt invizibilă, se jucă Luiza.

— Înseamnă că ești demonul viselor! afirmă hotărât Gregor tot în somn.

„Demonul viselor! Ce ciudat sună!“, își spuse Luiza.

— De unde știi că sunt un diavol și nu un vis pur și simplu?

— Pentru că ești mai puternic decât visul, ești din afara visului.

— Bună observație, comentă Luiza. Înseamnă că ai multă experiență cu visele. Dar, dacă sunt diavol, de ce stai de vorbă cu mine? Nu ar trebui să arunci în mine cu vreo călimară de cerneală, să mă dai afară din chilie?

— Mi-ai adus un mesaj? îngână Gregor.

„Cei care dorm sunt mai lenți în reacții“, își spuse Luiza. „Va trebui să mă adaptez visului lui.“

— Gregor, mă voi arăta, mă vei vedea acum.

Fata se învârti ușor, o dată, în jurul ei înseși, în mijlocul chiliei. În bătaia lunii ce vibra prin fereastră, cămașa ei de noapte, lungă, vapoasă, se înfiripă din atomii de aer. Nasul cârn și ascuțit, tâmplele ei prelungi și urechile de elf ieșiră din invizibilitate, conturate de părul negru, lung, lucios. Ridicat în șezut și sprijinit de pernă, Gregor exclamă paralizat:

— Ești îngerul pedepsei.

— Bine, bine, mormăi Luiza, ai o imaginație limitată, de călugăr. Uite Gregor, am venit să te cunosc, să aflu cine ești.

— Îmi vei pune întrebarea?

Bărbatul respira gâfâit, pradă unei emoții gătuite.

„Desigur“, medită Luiza, „în somn ceilalți nu sunt treji ca mine, au comportamentul obsesiv al visului. Bunica, da, era coerentă, dar ea e moartă. Dar mama? Fiindcă e nebună? Nebunii sunt mai raționali în vise? Oricum, va trebui să mă adaptez eu la visul lui Gregor. Măcar am avantajele visului“.

Fără nici un efort, Luiza se ridică de pe podea și începu să se rotească în aer, asemeni unui vârtej de fantomă. Înțelesese instantaneu că tot ceea ce învățase în visele ei nenumărate, zborul, spre exemplu, nu erau lecții pierdute sau inutile, iar acum putea să le pună în practică. Îl luă pe Gregor de mână și, învârtindu-l în jurul lui însuși, îl ridică din așternut. Bărbatul simți că, prin atingere cu apariția albă, devine ușor și părăsește patul, trece prin tavan, iese din chilie, apoi din clădire, și începe să zboare deasupra livezii de smochini din spatele mănăstirii.

— Unde mă duci? o întrebă pe făptura cu păr negru răsărită din adâncul viselor sale.

— La judecată, veni răspunsul, înfigându-i-se ca un ac înroșit prin cap în întreg trupul.

— În ceruri?

— Nu, în trecut.

— A venit așadar momentul..., gâfâi Gregor.

Și se pomeni în urmă cu vreo douăzeci de ani, în fața spitalului municipal. O luă la fugă pe scări în sus, avea de urcat trei etaje și nu putea aștepta până se elibera liftul greoi, cu grilaj de fier, în care erau cărați pacienții pe paturi cu roțile, urcă sărind tot din trei în trei trepte, ajutându-se cu mâna dreaptă de balustrada de marmură, făcându-i pe bolnavii în halate să se tragă precauți din calea lui. În sfârșit, ajunse la etajul al treilea, cel de obstetrică-ginecologie, dădu în lături batantele ușii dintre casa scărilor și saloane, fu gata să răstoarne masa mobilă cu sticlute și medicamente purtată de o soră, trecu fără să se oprească pe lângă ghișeul cu rafturi din spatele căruia o altă soră dădu să-l întrebe pe cine caută, fugi pe coridor până în dreptul sălii de nașteri și se ciocni de Emma Knall, care ieșea îmbrăcată într-un halat alb.

— Trăiește? întrebă el gâfâind, fără suflu, sprijinindu-se de mama Reginei.

Emma dădu negativ din cap și îl împinse pe Gregor spre un scaun dintr-o zonă mai largă a holului, amenajată ca sală de așteptare.

— Nu am putut împiedica avortul, fătul era mort, spuse Emma așezându-se pe un scaun alături de el.

— Pot să-l văd? Îngăimă Gregor.

Din nou Emma îi făcu din cap semn că nu, cu buzele strânse și ochii plecați.

— Dar era normal?

— De ce întrebi?

De astă dată, Emma ridică niște ochi de foc, sfredelitori, care îi ascundeau trăsăturile feței, transformând-o într-o apariție infernală. Gregor înțelese că vechea scenă pe care o re trăiește acum este un coșmar provocat de demonul viselor.

Ușile sălii de nașteri se deschiseră brutal și un grup de medici și surori țâșniră afară, făcând loc unei femei tinere îmbrăcate în cămașă de noapte albă, care ieșea purtând în brațe, ridicat sus și în față ca un trofeu, trupul unui făt proaspăt născut, năclăit de sânge și lichid vâcos. Paralizat pe scaun, Gregor crezu la început că femeia era Regine, cu copilul lor mort, dar privindu-i fața, ca prin ceață, văzu că, deși semăna cu logodnica sa, femeia era altcineva, era îngerul înghețat al judecății care îl vizitase în chilie.

— Gregor, nu leșina, trebuie să răspunzi la ce ești întrebat, spunea Emma Knall strângându-l dureros de braț, în timp ce el simțea că se scufundă și se topește în scaun.

Medicii și surorile se lipiseră de pereți, de parcă ar fi fost împinși în lături și ținuiți acolo de o forță irezistibilă, în timp ce tânăra față răsărise deasupra lui Gregor, cu copilul mort în brațele întinse, punându-i-l în față.

— E al tău? veni o întrebare imperioasă.

— Da, murmură Gregor.

— Atunci de ce are barbă? Privește-l!

Deși evitase cât putuse de mult să privească fătul mort, Gregor trebui să dea curs ordinului. Cu o oroare ca un gheizer în formă de lamă țâșnind din stomac, văzu că embrionul avea fața în miniatură a unui om adult, cu sprâncene dese și negre, cu priviri tăioase, dar cu lumina stinsă acum, cu o barbă

îndesată conturându-i strâns gura. Cu inima bubuind în piept, Gregor izbucni disperat:

— Întrebați-o pe Regine!

Ca și cum strigătul lui ar fi măturat fața lumii, atmosfera se schimbă, tensiunea se destinse. Copilul coborî pe pământ și căpătă dimensiunile unui adult, iar medicii, surorile, Emma Knall și tânăra femeie care îl adusese dispărură, Gregor se pomeni șezând, pe același scaun, dar la o masă, față în față cu copilul devenit Joseph Knall. Cu o expresie ambiguă, între fermitate și disperare, Joseph îl privea pătrunzător și imperativ pe tânăr.

— De ce spune Regine așa ceva?

— Nu știu, izbucni Gregor în plâns, cred că e nebună, părinte, nu puteți să o luați în serios, nu puneți la inimă așa ceva, ah, îmi pare atât de rău că v-am spus, ar fi trebuit să tac, e dementă, vă rog, nu muriți, părinte, nu mă lăsați cu povara morții voastre.

Din pragul ușii, Luiza și Emma urmăreau scena dintre Joseph și Gregor.

— Atunci a făcut bunicul atac de inimă? întrebă Luiza.

Emma dădu afirmativ din cap.

— Dar dumneata știai dinainte, de când i-ai cerut să plece de acasă, nu? Cum ai aflat?

— Am auzit-o pe Regine vorbind în somn.

— Bine, părințele, asta e tot, spuse Luiza îndreptându-se în zbor spre Gregor. Ia-ți adio de la oameni.

— Părinte Joseph, dă-mi iertarea ta. Nu pot duce vinovăția asta, își frângea Gregor mâinile în fața preotului Knall, care privea în jos.

— Haide, te-a iertat! afirmă Luiza învârtindu-se în jurul lui Gregor și atrăgându-l cu ea în zbor, înapoi spre îndepărtata mănăstire basilitană din împrejurimile Romei, unde începuse coșmarul călugărului.

— Ce fericit sunt! Sunteți așa de buni cu mine, murmura acesta, lăsându-se purtat prin văzduh ca un balon îndelung reținut la sol de un arc congestionat ce în sfârșit se rupsesese.

— Credeam că la mănăstire practicați mai temeinic taina spovedaniei, bombănea Luiza. De mult trebuia să fi mărturisit toate astea la confesiune, nu să aștepti să te vizitez eu în vise.

După ce ieși din coșmarul călugărului Grigore, Luiza se întrebă încotro să se îndrepte. Ceea ce mai avea de făcut pentru a ajunge la capătul întrebărilor era să-i facă o nouă vizită mamei sale, de la care, își dădea acum seama, nu aflase totul. La clinica lui Vladinski nu avea pentru ce să se întoarcă. Tatăl ei îi spusese că o internase pe Regine la sanatoriul de la Herina, dar, pentru a fi sigură de asta și fiindcă oricum nu știa cum să ajungă la sanatoriu, hotărî să se ducă întâi acasă.

Se concentrează asupra imaginii camerei sale, își imaginează toaleta cu taburetul pe care Emma Textoris șezuse cu ea în brațe în călătoria precedentă, capul patului ei din fier forjat în stil art nouveau, fereastra cu perdele largi de macrame, biroul și fotoliul cu spătar înalt, strânse apăsător ochii până văzu steluțe ca niște amibe, iar când îi deschise, pe măsură ce vederea i se acomoda și i se clarifica, descoperi treptat că se află în fața oglinzii din camera ei. Căpătase o anumită dexteritate a acestor călătorii prin oglindă – iată, acum nici nu mai avea nevoie de o oglindă în punctul de plecare, era suficient să definească locul unde voia să ajungă.

Se ridică de pe taburet și merse la fereastră, dădu draperiile la o parte și deschise larg geamurile. Afară era acum dimineață, se anunța o zi toridă de vară, cu nori de scamă plutind grațios pe țaria turcoaz. Ieși prudentă din cameră în sufragerie, dar tatăl ei, așa cum bănuise, nu se afla în casă, cu siguranță era la slujbă, la spital, de unde lipsise prea mult în ultima vreme. Se duse până la dormitorul părinților și verifică dacă și acesta era într-adevăr gol – patul mamei era făcut și strâns. Se întoarse la baie să se spele (îi dis plăcea mirosul dulceag de clor care se lipise de ea la clinică), aruncă într-un cui cămeșoiul de noapte și făcu un duș revigorant.

Își alese apoi din dulap niște haine ușoare de vară, un tricou și niște blugi prespălați, și se pregăti de plecare. Trecând pentru ultima oară prin salon, se opri în fața ceasornicului de

perete și îl cercetă, pentru verificare. Pendula se mișca ticăind dintr-o parte în alta, iar secundarul sărea voios, ca o fetiță care joacă șotron, de la o gradație la alta.

O dată ajunsă în stradă, Luiza porni în direcția autogării, unde spera să găsească un autobuz către Herina. Ar fi putut încerca, desigur, să călătorească prin oglindă, dar ar fi trebuit să cunoască puțin locurile unde voia să ajungă, să fi identificat deja o oglindă de sosire, în salonul mamei sale sau la vreo toaletă. Or, deși trecuse de mai multe ori cu mașina pe șosea pe lângă sanatoriu, nu îl văzuse decât de la distanță, nu intrase niciodată în el. În plus, coșmarul lui Gregor din noaptea aceea îi încărcase sufletul precum o mare putridă de petrol, și spera ca soarele și aerul cald să-i spele puțin gândurile.

Drumul trecea pe lângă liceul ei. Câteva clipe, Luiza avu o strângere de inimă, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să-l ocolească, pentru a nu se întâlni cu colegi de-ai ei sau cu profesori. Dar când se apropie de clădire, încă de la distanță, observă că porțile și ușile erau închise, curtea și sălile de clasă erau moarte, fără oameni. Nu se auzeau nici țipetele elevilor în pauză, nici bubuiturile mingii de baschet în sala de sport, nici scrâșnetul strident al soneriei.

„Desigur, e vacanță!“, înțelese Luiza, cu un oftat de ușurare. Privi soarele de caniculă din înalt și se întrebă ce lună era: sfârșit de iulie, august? Apoi o ajunse din urmă o maree de vinovăție și remușcare: de când nu mai fusese la școală? Ce se întâmplase acolo? Cu siguranță, fusese lăsată corigentă sau repetentă. Repetentă? În clasa a douăsprezecea? Însemna că pierduse examenul de bacalaureat, toți colegii ei terminaseră liceul, doar ea rămăsese suspendată în vacanța aceasta ciudată.

Într-adevăr, pe platforma scărilor de la intrarea în liceu, de-a stânga și de-a dreapta celor două uși încuiate cu un lacăt petrecut peste un drug lung de fier, se aflau panourile cu listele rezultatelor de la bacalaureat. Se pare că erau expuse de mai multă vreme, fiindcă vântul dezlipise colțurile mai multor pagini și le făcea să fluture neglijent. Luiza se apropie de hârtiile îngălbenite și scorojite de soare și căută pe liste,

aranjate în ordine alfabetică, litera T. Între numele înșirate nu figura nici o Textoris Luiza, ca și cum nici nu ar fi existat vreodată. „Dar am existat vreodată?“, se întrebă cu un sentiment de gol iremediabil. „Sau a fost doar un vis?“

Cât de îndepărtată, aproape de neatins, i se părea viața ei de elevă, închisă în diaporama trecutului, și cât de vii erau întâmplările din vis sau din trezia paradoxală prin care trecuse în ultima vreme. Avea sentimentul fiului de împărat care, după ce a străbătut ținuturile mirifice ale celeilalte lumi, vede într-o oglindă magică locurile unde a copilărit. Iată, se întorsese pentru o clipă în viața ei de dinainte și descoperea că lumea se schimbase, mersese mai departe fără ea. Nu avea voie să coboare de pe bidiviul înaripat, i-ar fi fost fatal să atingă pământul sau obiectele existenței sale anterioare, fusese expulzată sau fugise de bună voie din universul familiar, iar acum era o străină pierdută și demotivată.

Cu un efort de voință, Luiza se rupse din vraja paralizantă a amintirilor de la școală și își reluă drumul spre autogară. Se simțea ușoară, fără legături cu pământul, ca în dimineața însorită când se întorsese de la cheful de absolvire a clasei a opta. Fusese ultima lor întâlnire, din toamna următoare fiecare dintre colegii ei urma să plece la un alt liceu, lucrurile se încheiaseră și nu știa ce o așteaptă. Iar acum, oricât grăbea pașii, Luiza nu reușea să scape de valul acesta de nostalgie care venea tălăzuind în urma ei și arunca din când în când asupra-i câte o pală de amintiri. Ajunse să fugă, până când, în sfârșit, dând un colț, ieși în curtea autogării.

Primul autobuz care trecea prin Herina pleca peste zece minute, așa că Luiza își cumpără un bilet dus și se așează pe un scaun la fereastră. Tot timpul drumului, rememorează un vis în care dublul ei, Adela, călătorise și ea la Herina, încât peste peisajul pe care îl vedea prin geamul cenușiu se așterneau imaginile locurilor străbătute în vis. Adela voiajase într-un mod ciudat, întâi cu un tren, într-un vagon ca un salon empire, apoi în basculanta unui camion uriaș dintr-un șir lung de mașini. Dormise chiar o noapte la o femeie care îi dăduse să

mănânce prune cu viermi și o pusese în pat alături de fiica ei. Așa încât, atunci când autobuzul o lăsă pe șosea la capătul drumului de țară ce ducea spre sanatoriu, Luiza se întrebă, mai mult în glumă, unde debarcase – la Herina reală sau la Herina din visul Adelei?

Sanatoriul era așezat pe vârful plat al unei coline. De la șosea până acolo mai erau de parcurs câteva sute de metri cu piciorul, pe un drum prăfos și alb de țară. Drumul trecea printre două șiruri de movile dispuse ordonat și simetric, unite prin șanțuri uscate și nu foarte adânci, acoperite cu câte o dală de ciment. Aici fusese amenajat înainte de al Doilea Război Mondial un depozit de muniții al armatei, dezafectat acum, construit la rândul lui pe ruinele și șanțurile unor fortificații medievale.

Luiza străbătu drumul privind mușuroaiele de cârțițe umane din dreapta și din stânga și întrebându-se dacă nu le mai văzuse cândva, poate în visul Adelei. La poarta sanatoriului, un paznic mic de statură, rotofei, cu mustață scurtă, o întreabă dacă venise să le viziteze pe „țicnite“. Luiza deduse că era un localnic, evident fără nici o pregătire medicală, angajat pe un post administrativ. Făcând o figură disprețuitoare, intră fără să spună nimic, iar paznicul îi dădu drumul fără să-i ceară vreo legitimație sau dovada unei programări. Fiind atât de izolat, cu siguranță sanatoriul nu avea parte de prea mulți vizitatori care să-i deranjeze pe pacienți.

Înainte de a intra în clădirea sanatoriului, amenajată într-un vechi conac boieresc de la sfârșitul secolului al XIX-lea, Luiza o ocoli pentru a arunca o privire asupra părții din spate a proprietății. Era curioasă dacă va recunoaște într-adevăr ceea ce văzuse în visele cu Adela, și anume școala coșmarească unde dublul ei dăduse lecții de înot unor elevi-brotaci. Rândurile de movile – foste depozite îngropate care nu comunicau cu suprafața decât prin câte un chepeng circular și un horn de ventilație – continuau și în spatele clădirii cam vreo sută de metri, apoi spinarea plată a colinei se încheia brusc într-o ravină. Probabil acolo spațiul subteran se surpase pe toată

lungimea moșiei, sau își făcuse cale un pârau deturnat de la albia lui mai veche.

În orice caz, de pe buza râpei, Luiza putu contempla în jos, printre tufe înalte și foșnitoare de stuf, mai multe săli pe jumătate îngropate, cu tavanele și zidurile parțial prăbușite, în care băltea apa de ploaie, sau un pârau ascuns, formând mici mlaștini. Într-o parte, Luiza găsi niște trepte de beton, aproape acoperite de țărână, ce duceau către spațiul scufundat. Ținându-se de ciaturile de fier ruginit ale unei foste balustrade, coborî prudentă vreo doi metri, până ajunsese în fața unei săli ce se prelungea în fața ei sub pământ. Scara ajungea probabil până la nivelul pardoselii, dar aceasta era acoperită de o pânză de apă neagră, plină de mătasea-broaștei și alte plante acvatice, mirosind putred. Din ea ieșeau, precum spinările unor hipopotami, tăbliile unor mese așezate în linie și spătarele unor scaune simple. Pe un perete rămas în picioare se înșiruiu câteva corpuri de dulap suspendate.

„Așadar acesta e coșmarul Adelei“, își spuse Luiza. În sălile acestea fusese profesoară dublul ei de vis, aici îi învățase să înoate pe elevii de liceu militar, transformați în mormoloci de broască de către ochelarii somnului. Aici o ținuse captivă personajul acela hilar și lugubru, președinte al consiliului local și patron al școlii, Holom. Ce figură stranie! În visele cui apărase – ale ei sau ale lui Fulviu?

Pentru a spulbera vraja morbidă pe care i-o trezea sala inundată, Luiza aruncă în mijlocul băltoacei un bulgăre de pământ cules de pe partea îngropată a scării. Proiectilul căzu în masa de mătasea-broaștei, care îl înghiți fără să arunce un strop de apă, cu un gâlgâit uleios. În schimb, din părul verde-închis al plantelor, zguduit, se ridică un nor de țânțari bâzâind furioși. Luiza o luă la fugă înapoi pe scară, ieși la suprafață, își scutură părul și pantofii și se întoarse la intrarea din față a conacului în care fusese amenajat sanatoriul.

În corpul principal al clădirii, la ghișeu de lângă ușă, o întrebă pe sora de serviciu în ce salon e internată Regine Textoris. Femeia îi indică un număr de la etajul al doilea,

ultimul salon de la capătul unui coridor. Mama Luizei se afla într-o cameră cu trei paturi, dar era singură înăuntru, probabil celelalte două paciente fuseseră scoase la plimbare. Nu stătea în pat, care era strâns, cu cearșafurile frumos întinse, ci ședea liniștită, într-o poziție dreaptă, incomodă, pe un scaun așezat la capul patului, în partea simetric opusă noptierei de metal.

— Bună dimineața, mamă! spuse Luiza.

Regine nu o auzi și nu-i răspunse, rămase în aceeași poziție cu o expresie albă pe chip. Luiza, care se obișnuise cu starea de prostrație a mamei sale din ultimii ani petrecuți în dormitorul familiei, nu se miră. Se așează alături de ea, pe pat, și continuă:

— Hai, mamă, suntem numai noi două în salon, nu sunt de față nici alte nebune, nici surori, mie poți să-mi vorbești.

Luiza se lăsă pe spate, obosită după mersul cu autobuzul, puse mâinile sub cap și privi șipcile în zigzag de pe tavan.

— Nu vrei să știi ce am făcut de când ne-am despărțit? Cu cine m-am întâlnit? Până una-alta, îți mulțumesc pentru învățăturile pe care mi le-ai dat despre oglindă, au fost foarte eficiente.

Luiza ridică puțin capul și trase cu coada ochiului spre mama ei, al cărei chip rămăsese la fel de imobil, parcă ar fi fost de ghips.

— Nu vrei să afli ce am vorbit cu bunica Emma? Nici ce mi-a răspuns la cererea ta?

Întinsă din nou pe spate, Luiza dădea leneș din picioare, pe lângă pat, atingând și probabil murdărind de praf cearșaful ce îmbrăca salteaua.

— Formele astea în zigzag ale tavanului mă fac să amețesc. Oare cei care au construit clădirea nu s-au gândit la efectele lor asupra bolnavilor? Sau vor să inducă un fel de hipnoză, de vise controlate? Să știi că, în vis, l-am vizitat și pe Gregor. Am aflat niște lucruri interesante despre copilul vostru avortat. Nu vrei să vorbim despre asta?

Luiza se ridică în capul oaselor și sări jos din pat. Se proțăpi în fața Reginei Textoris și își trecu mâinile prin fața ochilor ei goi, apoi o ciupi de obraji fără sânge.

— Mamă, nu te poți preface față de mine. Trebuie să vorbim, nu știu cât timp mai am până voi claca, cel puțin așa spune doctorul Vladinski, deși eu mă simt în continuare foarte trează. În orice caz, dacă dau greș, tata spune că mă va aduce și pe mine tot aici, așa încât grăbește-te, vorbește cu mine până când nu vom fi amândouă niște legume.

În acel moment, Luiza avu o intuiție:

— Asta să fie? De asta nu-mi vorbești, fiindcă acum nu suntem două nebune? Nu suntem la fel? Cum să intrăm pe aceeași lungime de undă?

Luiza cercetă camera, căutând o chiuvetă deasupra căreia să se afle o oglindă. Dar în salon nu se afla nici un colț sanitar și nici vreo altă suprafață reflectorizantă.

— Mergem la baie! hotărî Luiza, apucând-o energic pe mama ei de braț și obligând-o să se ridice de pe scaun.

Regine nu se opuse și o urmă mecanic. Pe hol, se izbiră nas în nas cu o soră grasă, rumenă în obraji, cu boneta așezată strâmb.

— Unde sunt toaletele? întrebă Luiza autoritar.

— Vai de mine, vi s-a făcut cumva rău, doamnă Textoris?

— Nici vorbă. Vrea să se privească în oglindă, să se facă frumoasă.

— Ușa a doua pe dreapta, indică sora chicotind.

Toaleta era împărțită în trei: în mijloc era o sală cu chiuvete și oglinzi, în stânga – o sală de dușuri, în dreapta – o alta cu cabine de toaletă. Luiza închise ușa în urma lor, verifică rapid ca în cele două săli laterale să nu se afle nimeni și o așeză pe mama ei în fața uneia dintre oglinzile mari ce acopereau pereții deasupra chiuvetelor. Cum peretele opus era placat și el cu oglinzi, trupurile celor două femei se vedeau multiplicat în adâncime, într-un șir de siluete tot mai depărtate. Luiza dădu să-i spună ceva adresându-se direct mamei sale, apoi luă seama și i se adresă uitându-se la imaginea ei reflectată în oglindă.

— Acum mă recunoști? Ai de gând să-mi vorbești?

O luminiță se aprinse în ochii Reginei Textoris și fața femeii deveni expresivă.

— Bineînțeles că te recunosc. Dar cum voiai să-ți vorbesc? Ai uitat că sunt nebună?

— Să sărim peste partea asta, nu e frumos ca oamenii să-și plângă de milă.

— Ah, asta fiindcă tu te consideri sănătoasă?

— Să nu ne certăm, bine? Tocmai fiindcă nu știu dacă și cât timp mai sunt sănătoasă.

— Așadar, i-ai întâlnit pe Emma și Joseph?

— Doar pe bunica. Când l-am invocat pe bunicul, s-a întâmplat ceva ciudat. Emma spune că a încercat să mă ia în posesie. Regine Textoris izbucni în râs.

— Ce e de râs? Pe mine m-a speriat..., se îmbufnă Luiza.

În acel moment, ușa dinspre hol se deschise și în cadrul ei se instalează sora medicală rumenă în obraji.

— Doamnă Textoris, dumneavoastră ați râs? Sunteți bine? Vorbiți singură? Unde e fiica dumneavoastră?

Luiza tresări ca și cum ar fi fost surprinsă în timpul unei spargerii de bancă. Trase cu ochiul spre mama ei, îngrijorată că aceasta nu va apuca să-și recompună expresia de schizofrenie înainte ca sora să o dea de gol, dar Regine privea în vid, fără să i se miște nici un mușchi de pe față.

— Suntem în regulă! interveni Luiza. Încercam doar să o fac pe mama să râdă – râsul masează inima. Și oricum e bine să ne comportăm cu pacienții ca și cum ar fi normali, nu? Dar deocamdată aș vrea să ne lăsați singure. O voi conduce eu înapoi în salon pe mama.

Sora nu dădu importanță spuselor fetei, dar sfârși prin a părăsi sala de toaletă. Luiza se întoarse spre reflexia mamei sale din oglindă:

— Să vorbim în șoaptă, nu vrem să alertăm tot sanatoriul, nu?

— Ce ai povestit cu Emma?

— Ei bine, mi-a spus că nimeni, nici ea, nici bunicul, doar tu ai crezut în maleficiul păpușii voodoo. Bunicul a făcut exorcismul doar ca să te liniștească pe tine.

Regine nu scoase o vorbă, dar o privi atât de dezaprobat, încât Luiza se grăbi să reia:

— Da, da, știu, mi-ai arătat chiar tu că nu era un artefact voodoo, momâia nu a fost făcută de nimeni, a apărut singură din puful și penele pernei.

— Am spus că nu a fost făcută de nimeni cu mâinile, preciză Regine.

— Desigur, era un fel de materializare a unui gând, a unei dorințe. De asta a făcut bunicul Joseph exorcismul, ca să te elibereze de fantasmă. E la fel ca și chibritul stins în paharul de apă împotriva deochiului, adăugă Luiza de la sine.

— Dacă spui tu, comentă Regine rece. Deci Emma m-a iertat?

Luiza plecă ochii, stânjenită.

— A spus că nu te poate ierta. De fapt, nu am înțeles dacă a sugerat că nu vrea sau că nu poate să te ierte. A mai spus că eu sunt cea care ar trebui...

— Dar mi-am răscumpărat greșeala! o întrerupse violent Regine.

Luiza simți că gândurile i se amestecă și că din nou nu mai înțelege tot ceea ce i se părușe limpezit în urma întâlnirilor cu bunicii și cu Gregor.

— Care greșeală? tatonă ea pe nisipuri mișcătoare ce începeau să-i provoace amețală și greață. Mamă, al cui era copilul?

— De ce mă întrebi asta? continuă Regine posomorâtă. Al lui Gregor. Ai spus că l-ai vizitat și pe Gregor. Ți-a confirmat asta, nu?

— Da, mi-a confirmat. Dar eu nu întreb al cui copil biologic era, ci al cui copil îți imaginași tu că este.

— Taci! L-am conceput cu Gregor, poate chiar când am făcut-o prima oară.

— Dar în fanteziile tale?

— Nu ai dreptul să-mi vorbești așa!

— Am toate drepturile! Mamă, pe cine încarna momâia din pernă? Fătul? Exorcizarea ei a provocat avortul tău?

— Acum înțelegi că Joseph nu a făcut doar un gest altruist, nu, he, he, de cură mentală, ca să mă elibereze pe mine de o obsesie. Se elibera pe el, ha, ha. Dar ceea ce nu știa era că se eliberează pe el de el însuși...

— Nu prea înțeleg, murmură Luiza. Din coșmarul lui Gregor am aflat că bunicul a făcut infarct când a aflat că ai avortat.

— Gregor a rămas tot un laș. Nu numai că a fugit ca un iepure, dar nici acum nu spune adevărul.

— Stai puțin, avu Luiza o revelație. Desigur, bunicul știa de avort. Ceea ce i-a spus Gregor, încât i-a provocat atacul, a fost...

— Ha, ha, ha, ha, izbucni dement în râs Regine.

— ...al cui îți imagineai tu că este copilul.

— Ha, ha, răcnea mai departe Regine. Iar momâia din pernă pe cine crezi că încarna?

— Mamă, ești un monstru! se trase Luiza oripilată înapoi. Bineînțeles că era momâia ta, îți materializa gândurile tale blestemate – nu mă mir că bunicul a făcut infarct!

— Așa, așa, nu te mira, tu ar trebui să-l înțelegi cel mai bine.

— Ce vrei să spui? sări la rândul ei Luiza, simțind că fuseseră înfășurate amândouă de un ciclon de insanitate isterică.

— Bietul de el, nu a suportat, nu, a preferat să moară... Ce simplu pentru el... Dar nu a scăpat, nu l-am lăsat să fugă...

— Ești o psihopată, nu mă mir că te-a blestemat Emma. Te-ai bucurat de fapt că a murit, te-ai eliberat, nu? Nu mai putea nimeni să te acuze...

— Ha, ha, ha, râsul Reginei deveni sardonice. Chiar nu vrei să înțelegi ce-ți spun.

— Sau nu! intuit mai departe Luiza, de parcă ar fi descâlcit tot mai adânc un ghem ce avea în mijloc o gaură neagră iradiantă. Nu din rușine și vinovăție față de el te-ai comportat așa, nu fiindcă scăpai de un acuzator și de un judecător, ci din răzbunare. Te-ai simțit răzbunată fiindcă nu-ți împărtășea gândul, fiindcă se speria și refuza să-ți accepte fantasma!

— O, nu eu l-am făcut să moară. A făcut-o el însuși – când a distrus momâia, s-a ucis pe sine.

— Ești un monstru! bolborosi Luiza cu ochii holbați. Înțeleg: nu îți imagineai că fătul e copilul lui, ci că este el însuși!

— Da, da, dar m-am răscumpărat acum, hohotea sughițând Regine. Emma poate să mă ierte.

Dacă până atunci Luiza simțise oroare și o greață acidă tot mai puternică, până la vomă, de astă dată o boare de frig îi îngheță spatele, ca și cum, în mijlocul verii, ferestrele băii ar fi fost trântite de perete de un crivăț venit de pe lună, înghețând instantaneu, transformând în sfincși de sloi tot ce întâlnea în cale.

— De ce trebuie Emma să te ierte? Cum poți fi iertată de moartea bunicului?

— Pentru că nu l-am lăsat să moară. Pentru că l-am readus din nou la viață!

— Dar eu, eu de ce spunea Emma că ar trebui să o iert? gândea rapid Luiza, cu voce tare, necutezând decât să dea înconjur întrebării.

— O știi și tu, nu te mai prefac! Ha, ha. Bine ai venit înapoi, Joseph!

„Dementă. Dementă blestemată!“, își spunea Luiza, simțind că un leșin clorotic o învăluie și o paralizează din afară spre interior.

— Și ce spuneai? Că Joseph a încercat să te ia în posesie? Ha, ha!

„Sunt pierdută“, înțelese Luiza, sprijinindu-se de o chiuvetă ca să nu se prăbușească pe dalele de gresie din baie.

— Soră, ajutor! strigă ea cu voce stinsă.

— Cine vrei să te audă? Medicii? Vladinski al tău? O, nu, acum stai cu mine, aici. Nu ți-a convenit când eram mută, ai ținut cu tot dinadinsul să mă faci să vorbesc. Nu ți-a plăcut când eram nebună, acum fii și tu!

— Da, îți meritai nebunia, bolborosi Luiza, arăta exact ceea ce ești.

— Nu îmi face morală! Crezi că poți să mă târăști iar la spovedanie? Micuțule Joseph, nu mai ești preot, ești fiica mea, acum vei face ce îți poruncesc eu ca părinte. La naiba cu biserica ta! Te-am curățat, te-am absolvit, te-am eliberat de ea. Te-am renăscut, ticălosule!

— Nu ai renăscut pe nimeni, schizofrenico!

— O, nu, Joseph e acolo, doar că se ascunde, i-e teamă de mine. Dar tot va sparge oglinda și va ieși prin tine – atunci nu-l vei putea opri, și nici Emma nu va fi cu tine să te ajute.

— Te ucid! izbucni Luiza, dar cu un impuls de revoltă doar mentală, fiindcă trupul nu o asculta, îi rămânea inert.

— Da, da, așa spuneam și eu, am înfipt zeci de ace în momâie, am tăiat-o cu toporul, dar noi suntem, nu-i așa?, femei, suntem condamnate să renaștem tot ce omorâm!

— Tu ești cea blestemată, tu însăși ai creat blestemul. Nu ai decât să-l porți. Este obsesia ta, eu nu sunt obligată să-ți preiau proiecția, eu nu sunt și nu voi fi niciodată Joseph!

— Te crezi sănătoasă? Te consideri normală, Luiza?!

— Prin comparație cu tine, da!

— Și îți închipui că îți vei relua pur și simplu viața ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum nu ai nici un preț de plătit?

— Cum adică? Nu datorez nimic! Iar boala mea depinde de mine – când voi dori, îi voi pune capăt, voi ieși din ea.

— Așadar, te vei vindeca singură de narcolepsie?

— Stai puțin, tresări alertată Luiza. De unde ai auzit acest diagnostic? Doctorul Vladinski nu a spus niciodată că aș fi narcoleptică, vorbea doar de somn paradoxal. Dar oricum tu ai înnebunit înainte ca eu să încep să am probleme. De ce te interesau bolile somnului?

— Când individul doarme, personalitățile adormite ies mai ușor la suprafață...

Luiza rămase fără aer, cu gura căscată, făcând rapid conexiunile a ceea ce spusese mama sa. Apoi, înțelegând, izbucni ca un gheizer:

— Tu, așadar tu ești cea care mă încuraja să dorm, cea care m-a aruncat în brațele somnului prelungit! M-ai împins pe căile visului ca să scapi de mine, ca să mă alungi de acasă. Mi-ai făcut cumva și mie vreo păpușă voodoo? Mi-ai dat valeriană?

— Doar când erai mică.

Pentru prima oară de când se știa, Luiza simți nevoia să o lovească pe mama sa. Deși Regine era mai înaltă cu un cap decât ea, furia îi era atât de mare încât sări să o plesnească peste față. Dar, ciudat, nu reuși să se miște. Slăbiciunea pe care o resimțise tot timpul cât vorbiseră i se întinsese în întreg trupul; membrele îi erau inerte, nu reacționau la comenziile ei.

— Ce mi-ai făcut? gemu Luiza. M-ai vrăjit în vreun fel, m-ai sedat?

— Depinde unde ți-e corpul, răspunse Regine rece, ușor enigmatic.

— Ce vrei să spui?

— Întreb unde ți-e corpul: în patul de la clinica lui Vladinski? Acasă la noi? Sau în capela familiei Knall?

— Trupul mi-e cu mine, cred, aprecie Luiza, care nu-și pusese niciodată cu adevărat problema ce se întâmpla cu ea când călătorea prin oglindă.

— Chiar așa? făcu Regine, îndemnând-o să privească în oglinzile puse față în față din sala de baie.

Luiza privi în oglindă, dar nu înțelese la început ce dorește mama sa. În șirul de imagini reflectate, ce se multiplicau la infinit tot mai mici, se vedea pe sine, în tricou și blugi, și pe Regine, în halatul de sanatoriu pus peste cămașa de noapte. Apoi sesiză o incongruență: figura din oglindă a mamei sale era vie, plină de expresie, vorbea și reacționa la cuvinte, în timp ce figura mamei fizice, în carne și oase, aflată lângă ea în baie, era goală de intenție, imobilă, cerată. Din momentul în care mama sa începuse să vorbească, își dădu seama Luiza, nu interacționase cu ea decât în oglindă, nu în mod direct.

Iar observația aceasta îi trezi o bănuială neliniștitoare: oare ea însăși se afla într-adevăr acolo, în fața mamei sale? În oglinzile paralele, da, amândouă stăteau una lângă alta și vorbeau, dar în spațiul dintre oglinzi Regine arăta altfel decât în reflexie, ceea ce însemna că și ea, Luiza, putea arăta într-un

fel în oglindire și altfel în realitate. Sau putea să nu arate nimic. E adevărat, pentru ea însăși nu era invizibilă, își vedea spre exemplu mâinile și picioarele când pleca ochii spre ele, dar între timp învățase prea multe despre oglinzi ca să nu știe că, chiar dacă s-ar fi pus în fața suprafețelor strălucitoare și ar fi făcut mișcări de verificare, care să-i arate în oglindă gestul făcut de ea, aceasta nu era o garanție că trupul ei de carne efectua și el gestul. În definitiv, Regine era și ea dinamică doar în oglindă, fiind imobilă în lumea fizică.

— Și ce-i cu asta? făcu Luiza, încercând să-și minimalizeze neliniștea. Nu înseamnă nimic. Nu sunt într-un simplu vis, nu halucinez și nu delirez, deoarece sunt perfect trează, sunt lucidă.

— Poate că tu ai făcut să-ți dispară corpul. Poate ți-e teamă ca în oglindă să vezi că nu ești tu, ci Joseph.

— Asta nu înseamnă, continuă Luiza neluând-o în seamă, decât că sunt mai liberă, că pot călători unde vreau.

— Da, poți călători. Dar te mai poți întoarce?

— Desigur, chiar tu m-ai învățat o parte din lucrurile astea. E suficient să mă uit într-o oglindă, în propriii mei ochi, să-mi imaginez în spate salonul de la clinică sau camera mea de acasă și să călătoresc acolo. O voi face cât de curând.

— Ai învățat asta de la o nebună, hm? Iar tu te consideri normală?

Luiza nu avu replică.

— Haide să vedem cum dorești tu să te vindeci. Nu doar să te întorci pur și simplu la clinică sau acasă, ci să ieși din episodul acesta psihotic, să te însănătoșești de tot.

— În primul rând, medită Luiza, trebuie să ies din starea de trezie paradoxală. Doctorul Vladinski este de părere că am căzut în ea după șocurile electrice prin care m-a trezit din delirul oniric continuu. Șocurile au clivat-o de mine pe Adela, dublul meu de vis, și în absența ei nu mai pot dormi, nici visa. Doctorul m-a prevenit de altfel că o privare îndelungată de somn poate duce până la moarte. Așadar, trebuie să mă

grăbesc. Oricum, am aflat tot ce voiam să știu despre mine, despre noi și familia noastră, așa că nimic nu mă mai reține.

— Și de ce ai vrut să afli toate astea?

— Fiindcă..., începu Luiza târăganat, explorând ea însăși întrebarea. Nu știu prea bine, dar a trebuit să o fac. Știi cum se spune, nu mai poți să dormi până nu rezolvi o problemă; poate de asta am intrat în trezia perpetuă.

— Pe cine minți, Luiza?

Fata își privi mama lung.

— Ce vrei de fapt să insinuezi? Că trebuia să trec prin toate acestea ca să iasă în sfârșit la suprafață adevărata mea față? Chiar ești atât de crudă în obsesia ta?

— Mai vedem noi. Și cum vei începe să dormi din nou?

— Trebuie să o caut pe Adela! Să o aduc înapoi, pricepu Luiza pe loc, fără să se mire prea mult că i se revelase acest gând.

— Crezi că e ușor de făcut asta? Unde să o cauți?

— Mă gândesc că ar trebui să plec de la un loc cunoscut. Uite, spre exemplu, chiar aici în spatele sanatoriului am găsit școala unde Adela a fost repartizată ca profesoară. Pot coborî acolo și porni pe urmele ei. Mie mi-au plăcut întotdeauna călătoriile inițiatice, în mituri sau în romane. Iar la jocurile pe computer sunt expertă, acum un an am jucat la școală, într-un laborator – fiindcă voi nu mi-ați luat niciodată un computer –, un joc numit *Alice*. Personajul lui Carroll a înnebunit în urma unui incendiu...

— Ah, ai fi în stare să dai foc casei ca să scapi de mine?

— ...în care i-au murit părinții, ea e închisă într-un ospiciu – așa, ca tine...

— Și ca tine, hohoti Regine.

— ...iar Wonderland s-a transformat într-o țară monstruoasă. Alisa trebuie să parcurgă toate labirinturile și să înfrângă toate primejdiile, inclusiv să o omoare pe Regina de Cupă, dacă vrea să se vindece.

— Eu sunt Regina de Cupă? Și tu te crezi Alisa? Ce-i asta, sindromul Alisa?

— Doar există și sindromul Peter Pan, nu?

— Dar dacă Adela nu mai vrea sau nu mai poate să se întoarcă? reluă Regine serioasă, cu o lucire ambiguă și neli-nișitoare în ochi, între sarcasm și demență.

— De ce spui asta? sări Luiza bănuitoare. Știi mai multe decât mine? Știi cumva unde e Adela?

Regine Textoris izbucni din nou în râsul ei inuman, care nu trăda nici bucurie, nici satisfacție, nici ranchiună, nu exprima decât un gol fără față, de parcă însuși vidul cosmic râdea prin ea.

Înainte ca Luiza să reacționeze, ușa sălii de baie se deschise și în prag își făcu din nou apariția infirmiera cu obraji rumeni.

— Doamnă Textoris, sunteți bine? Sunt bucuroasă că vă distrați, râsul face bine la inimă și la suflet.

Luiza avu prilejul să verifice faptul că, pentru ceilalți, ea devenise invizibilă. Sora trecu pe lângă ea și o prinse pe Regine de mijloc, să o conducă înapoi în salon, dar nu dădu semne că ar fi băgat-o în seamă pe fată. În oglindă, Luiza văzu toate cele trei persoane din încăpere, ea, infirmiera și mama ei, care, în trecere, făcu o grimasă de parcă ar fi vrut să-i facă cu ochiul, dar mușchii obrazului i-ar fi fost parțial paralizați; în spațiul dintre oglinzi, în schimb, sora se comporta de parcă se afla acolo doar ea cu Regine, al cărei obraz era într-adevăr imobil, de ghips lucios.

Infirmiera o conduse prevenitor pe Regine Textoris înapoi în salon, fără să-i arunce nici o privire Luizei. Fata nu încercă să-i atragă atenția, ci le urmă agitată și așteptă ca sora să o așeze pe mama ei în pat și să părăsească încăperea. După ce ușa se închise și rămaseră doar ele două, se întoarse spre bolnavă, nerăbdătoare, dar constată că Regine își reluasese figura impenetrabilă de sfinx. Stătea întinsă pe spate, cu ochii fixați pe liniile tavanului.

— La naiba, iarăși începe, se enervă Luiza.

Scrută încă o dată camera în căutarea unei oglinzi, deși știa deja că nu va găsi așa ceva, apoi își aduse aminte că în trusa

de călătorie mama ei avea întotdeauna o oglinjoară de mână. Cu siguranță o adusese și la sanatoriu. Îi căută poșeta, o găsi într-unul din sertarele noptierei și scoase într-adevăr dinăuntru o oglindă cât palma, dreptunghiulară, fără ramă. Dar nu era sigură ce trebuie să facă cu ea. I-o puse mamei sale în fața ochilor. În primul moment nu se întâmplă nimic, dar când Luiza întoarse oglinda în așa fel încât să vadă în ea ochii mamei sale, aceasta izbucni:

— Ești debilă!? Ce vrei? Să călătoresc eu prin oglindă? Ia-o tu și uită-te prin ea la mine.

Luiza se grăbi să facă ceea ce i se ceruse. Privită prin oglinjoară, Regine își recăpătă vivacitatea.

— Acum înțeleg cum o vedea Albă ca Zăpada pe mama ei în oglindă, își spuse Luiza pentru sine. Sau era invers?

— Și acum ce mai vrei? o apostrofă mama sa.

— Să-mi spui unde e Adela. Ai văzut unde a ajuns? Ai dus-o undeva? O ții tu captivă?

Regine se lăsă pe spate și ochii ei se fixară din nou pe zigzagul șipcilor de lemn geluit din plafon. Luiza fu convinsă că mama ei a reintrat în muțenie și se lăsă pe spatele scaunului oftând excedată.

— Nu mai pufăi ca un mistreț, uită-te la ce îți arăt!

Luiza se reculese și privi și ea în direcția pe care i-o indica Regine. La început nu desluși altceva decât liniile imbricate ale tavanului, apoi, după un clipit, pe suprafața de lemn se desenă o linie subțire, neagră, închizând un dreptunghi.

— E o trapă, desigur! Așa cum am descoperit una și în parchetul din salon, acasă. Pe care mi-ai interzis să o deschid!

— Duc în același loc, preciză Regine.

— Unde? În pod? Ce e în podul acestui sanatoriu? Acolo ai închis-o pe Adela? Ca în conacele marilor familii de altădată, care își țineau mătușa sau fiica nebună încuiată în pod? *La folle du logis?*

— Încetează cu bazaconiile.

— Dar unde dă? Nu cumva în salonul nostru de acasă?! E chiar trapa descoperită de mine?

— Vei vedea.

— Bun. Și cum urc acolo?

Luiza inspectă din nou salonul și, în spatele ușii, pe restul de perete rămas gol, observă o instalație împotriva incendiilor. În mijloc se afla un geam mare pe care scria „Hidrant“, în spatele căruia se zărea un furtun de apă înfășurat pe o roată de metal. În stânga geamului, prins de perete, atârna un extingtor roșu cu pâlnie, iar în dreapta, un topor cu coada vopsită tot în roșu. Iar sub toate trei, paralel cu podeaua și la o palmă deasupra ei, era agățată în cuie o scară de aluminiu cu două elemente culisante.

Fără să mai aștepte vreun îndemn, Luiza desprinsese scara, care cântărea foarte puțin și era ușor manevrabilă, o lungi până atinse înălțimea tavanului și o fixă cu cele două cârlige laterale ce împiedicau elementii să culiseze între ei. O aduse până în dreptul patului Reginei și, opintindu-se ușor, o înălță în aer până atinse cu capătul ei pătratul din tavan. Capacul cedă de la prima apăsare, eliberând o pufnitură de praf. La a doua încercare, Luiza reuși să-l împingă până căzu pe spate bufnind și să potrivească scara în chepeng.

— Bine, să vedem cum arată podul cu nebune al familiei, comentă Luiza, fixând scara și începând să urce.

Când scoase capul prin trapă, descoperi un pod spațios, triumfiular, înalt de cel puțin trei metri, pe măsura fostului conac boieresc în care fusese amenajat sanatoriul. Era plin de pânze de păianjen și de praf, semn că nu se umbla des pe acolo, dar aerul era uscat și fire de praf jucau în raze răzlețe de soare ce treceau vesel prin luminatoarele de sticlă plasate ici și colo. După ce urcă înăuntru, Luiza începu să exploreze obiectele depozitate claie peste grămadă: paturi de fier ruginit, saltele stivuite, pături roase și găurite, perne îngălbenite, suporturi de flacoane de sânge, dulapuri de tablă și noptiere sco-rojite, globuri albe, ciobite, de bec, tăvi de mâncare, teancuri de dosare și fișe medicale.

— Și acum, ce ar trebui să caut? strigă Luiza către mama ei. Vreo ușă ascunsă, de la o cameră secretă, vreun dulap în care o țineți închisă pe Adela? Sau să răsfoiesc registrele astea să văd dacă nu a fost și Adela internată aici?

Mai mult în joacă, șterse de praf coperta de carton a registrului aflat în vârful unui teanc vertical de dosare. Un păianjen fugi repede din cotor, așa că Luiza îl aruncă speriată din mână. Apoi atenția îi fu atrasă de un obiect așezat în latura cea mai îndepărtată a podului, pe care cădea pieziș o rază de soare. Era o cutie de carton cu margini înalte, mare, din care răsăreau capetele unor lucruri colorate în verde, roșu, albastru. Înainte să-și dea seama despre ce este vorba, Luiza simți un fior neașteptat de emoție și nostalgie. Se îndreptă cu pași grăbiți în direcția cutiei, ieșind din zona de depozitare a accesoriilor sanatoriului și intrând într-un spațiu gol, cu tavanul coborând până la un metru înălțime, zugrăvit proaspăt, cu bălți uscate de var și pete de ciment pe jos.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Luiza se apropie, aplecându-se ca să nu se lovească de plafon, de lada de carton. Era lada în care bunica ei Emma îi strânsese jucăriile pe care le avea în casa bunicilor, după ce crescuse și încetase să se mai joace cu ele. Erau acolo o casă de păpuși, din tablă, cu acoperiș rabatabil, descoperind o cameră de zi; caroseria colorată, cu geamuri, uși, chiar și șofer, a unei mașinuțe căreia îi lipsea șasiul negru cu motorăș cu arc și roți; o păpușă blondă, cu părul prins în coadă de cal, foarte subțire și înaltă, cu un ochi întors pe dos și fără un picior; o altă mașinuță, foarte îngrijit și amănunțit lucrată, reproducând un model de automobil de la începutul secolului XX; ba chiar și un set de forme din plastic, în culori vii, cu ajutorul cărora făcea cuburi și cilindri de nisip în movila din curtea bunicilor. În perioada cât locuise singură acolo, înainte de a vinde casa și a se muta cu Michael și Regine, Emma adunase la un loc jucăriile Luizei și, nelăsând-o inima să le arunce, le depozitase în podul casei din spate, proaspăt renovată.

Însemna că se afla în podul casei bunicilor! Luiza lăasă să-i cadă din mână păpușa blondă și iscodi împrejur. Casa mică din spate, o anexă a gospodăriei familiei Knall, era lipită de casa principală, cu ieșire la stradă. Podurile celor două case comunicau între ele printr-un chepeng vertical așezat pe zidul despărțitor, la mai bine de un metru deasupra solului podului mic, dar la nivelul podului mare. Iar chepengul era și el acolo, pe unul dintre pereții laterali!

Cu inima bătând puternic, de incredulitate, emoție și nostalgie neprecizată, Luiza merse până în dreptul lui și, ca în alte dăți când explorase fascinată podurile bunicilor, puse brațele și pieptul pe marginea deschizăturii și își săltă piciorul drept, apoi cel stâng și întreg corpul în podul casei mari. Acesta era mult mai înalt și umbros, aici muncitorii nu ajunseseră cu renovarea. Din loc în loc se înălțau stâlpi de lemn negru ce susțineau traversele acoperișului și rândurile de țigle. După câțiva pași, Luiza descoperi trapa de deasupra curții acoperite ce dădea spre stradă. De sus se vedeau pietrele rotunde, ca niște spinări de broaște-țestoase, ce pietruiau curtea, precum și șanțul prin care se scurgea apa de ploaie în canalul colector din fața casei. În spațiul de sub poartă era aproape întuneric, doar suprafețele pietrelor reflectau întâmplător o lucire mată, ca și cum ar fi fost atinse lateral de razele lunii. Cu mirare, Luiza își dădu seama că, față de sanatoriul de unde plecase, casa bunicilor se afla într-un alt timp, unde era noapte.

Cu un sentiment de curiozitate și așteptare tot mai anxioasă, Luiza continuă drumul în direcția care ducea deasupra camerelor de locuit ale bunicilor. După câțiva metri descoperi că podeaua se termina brusc, podul se deschidea direct către încăperea de dedesubt, spre dormitor. Ceva mai încolo, acoperișul se termina și el la fel de abrupt, cu traverse rupte și țigle atârând precar, ca și cum colțul casei ar fi fost retezat de un ferăstrău vertical uriaș, de un fel de cometă căzută razant din cer.

Luiza se apropie prudentă, fără să facă zgomot, de marginea podelei, până cuprinse cu privirea dormitorul de dedesubt. La început, din cauza penumbrei, nu desluși prea bine ce se afla înăuntru. În colțul opus, acolo unde zidul lipsea retezat, pe marginea patului familial, scurtat și el în capătul îndepărtat de lama care secționase casa, între plăpumi și cearșafuri albăstirii în bătaia lunii se ghicea o mișcare. Luiza își ascuți privirea și tresări de bucurie.

Pe marginea patului, în cămașă de fetiță, cu o păpușă în mână, ședea Adela. O recunoscui imediat, chiar dacă întine-rise – nu mai era tânăra adolescentă pe care o crease ca dublul ei de vis, ci o copilă de trei sau patru ani, cu păr mieriu, galben-roșcat, încadrându-i fața. O regăsise așadar pe Adela! se entuziasmă Luiza. Își recuperase sora din somn și acum va putea în sfârșit să doarmă! Va relua legătura cu ea, lăsând-o să-i viseze visele și coșmarurile ce o vor vindeca de insomnie, de trezia aceasta fără sfârșit!

Adela se juca neîndemânatic cu păpușa. Luizei i se păru că mișcărilor ei aveau ceva anormal, schilod, dar nu își dădu seama, cel puțin la început, ce anume era forțat în ele. Parcă Adela ar fi purtat cămașa de noapte pe dos, cu fața la spate. Deși capul privea înainte, brațele erau articulate invers, spre înapoi, ca atunci când îmbraci o haină cu spatele înainte. Nici picioarele nu se legănau natural pe marginea patului – aveau o poziție stâlciță, ca și cum ar fi fost strânse sub trup, dar cu articulații îndoindu-se invers.

— Dumnezeuule, ce i-au făcut!? se cutremură Luiza. Cum au putut să o schilodească așa?

Enervată că nu reușea să prindă capul păpușii, Adela o aruncă din pat pe podea și se lăsă să cadă pe spate în așternuturi, întorcându-se pe jumătate. Luiza icni de oroare. Ceafa Adelei, în loc să fie acoperită cu păr, dezvălui un al doilea chip de om. Adela avea două fețe, de parcă s-ar fi îmbrățișat cu cineva atât de strâns încât ar fi intrat unul într-altul, fața fiecăruia ieșind în ceafa celuilalt, mâinile fiecăruia, unite,

împingând stângaci în direcția opusă, picioarele fiecăruia, suprapuse, încercând să-și impună propria direcție de articulare a încheieturilor.

Ce geamăn siamez era acesta? Ce monstru hermafrodit făcuseră din dublul ei de vis? Cu cine fusese unită sora ei de noapte încât să dea naștere acestui scarabeu cu două fețe? Atunci când, la o mișcare mai amplă, făptura își întoarse aproape complet al doilea chip, Luiza crezu că îl recunoaște, într-un fulger de scârbă, pe bunicul ei, Joseph Knall. Chipul de fetiță al Adelei era unit cu chipul unui băiat, imberb, copilăresc, dar în care Luiza intui fără greș trăsăturile de mai târziu, de om matur, ale bunicului ei preot, ochii lui intenși, cu sprâncene viguroase, încruntate, gura lui, cu buze strânse sever, înconjurată de barba deasă tăiată scurt.

— Nebuna de maică-mea și-a împlinit dorința! murmură Luiza. L-a renăscut pe bunicul prin mine...

Fata contempla acum scena paralizată de repulsie. Într-un târziu, un scrâșnet depărtat și mugitor, de tunet care bântuie la marginile orizontului de unde se apropie furtuna, îi atrase atenția. Parcă un zeu al fulgerelor ar fi rașchetat bolta cerului, ca pe tavanul de cărămizi al unei pivnițe, făcându-l să sune înfundat și strident. Hârâitul nu înceta, ci continua să se apropie, de parcă cerul ar fi fost un butoi uriaș pe care înainta un crab de var, zgâriindu-l cu cleștii săi plini de țepi. La ultima scrâșnătură, din văzduh se scurse un val de praf și tencuială. Luiza era protejată de capătul de acoperiș, auzi doar molozul țârâind pe țiglele de deasupra ei, dar Adela-Joseph se aflau sub cerul deschis, ploaia de moloz se risipi direct deasupra lor, umplând așternuturile.

— Ce blestemată de halucinație mai e și asta?! se revoltă Luiza.

Privind atent în sus, descoperi că într-adevăr cerul nu era un spațiu deschis, adânc, ci tavanul curbat al unei imense caverne, ca o pivniță medievală de cărămidă. Ceea ce i se păruse a fi luna urcând pe boltă era un crab gigantic, cu cheratina albă, de bec de neon, care zgâria cu picioarele și cleștii

lui rugoși tavanul, răzuind dâre de praf și moloz. Gemenii siamezi Adela și Joseph stăteau dedesubt ca două creaturi prizoniere ale acestui zeu-fosilă al abisurilor marine.

„Hidra!“, i se formă Luizei un gând, ca o revelație venită pe neașteptate, de niciunde. „Adela e prizoniera Hidrei!“

Când spuse a doua oară cuvântul „Hidră“, imaginea cerului începu să se transforme. Bolta pivniței ciclopice își pierdu masivitatea, deveni treptat transparentă. Fulgerele, vâlvele care mocneau la orizont se transformară într-o geană de lumină care răsare la baza unui geam. Tavanul se evaporă devenind o sticlă cât cerul, pe care scria cu litere gigantice, roșii, TNARDIH. Hidrant! citi Luiza inversând literele. Luna-crab era fața unui zeu privind prin sticlă spre creaturile sale insectiforme. Zeul era o femeie. Luna-crab era Regine Textoris privind cu ochi goi și fața imobilă, de ghips și var, spre Adela-Joseph, spre Luiza.

Luiza tresări cu un sughiț. Se scutură și își aranjă perspectiva. Imediat, dimensiunile decorului se schimbă, capul lunar al Reginei se micșoră rapid, sau Luiza crescuse până la mărimea mamei sale. Dormitorul din casa bunicilor se comprimă vertiginos, încât făptura cu două fețe din pat deveni mai mică decât o insectă, aproape invizibilă, iar toată casa bunicilor, pe care Luiza o contemplant din pod, se transformă în interiorul pătrat al nișei furtunului de incendiu din salonul Reginei Textoris. Mama ei se ridicase din pat și, cu figura ei de schizofrenă, privea cu ochi goi geamul instalației împotriva incendiilor pe care scria „Hidrant“. Luiza, care se aflate înăuntrul nișei, ca un personaj într-o casă minusculă de sticlă, în casa de jucărie depozitată în podul bunicilor, crescuse la înălțimea Reginei și o privea față în față, ochi în ochi, din geamul Hidrantului, ca și cum ar fi fost imaginea mamei sale, dar cu înfățișarea Luizei, reflectată în oglinda improvizată.

Senzația de imponderabilitate, de plutire în spațiul adimensional al unei oglinzi, se sfâșie rapid ca o pânză întinsă despicată de un bisturiu. Luiza se pomeni aruncată în salon, se

ciocni de mama ei, împingând-o într-o parte din fața instalației împotriva incendiilor.

— Cum am ieșit aici? Întrebă fata buimacă. Și tu de ce priveai ca un zombi în geamul Hidrantului?

— Nu trebuia să faci asta! șopti Regine.

Luiza o privi contrariată pe femeie, deoarece nu o văzuse mișcând buzele și schimbându-și expresia moartă a feței. Apoi înțelese ce se întâmplă – se întoarse spre geamul Hidrantului și, în geamul lui reflectorizant, o văzu într-adevăr pe Regine privind-o cu o lucire vie în ochi. Răspunse și ea imaginii din oglindă:

— Ce anume? Să văd ce i-ai făcut Adelei? În ce ai transformat-o?

— Nu. Să folosești geamul acesta drept oglindă de călătorie, preciză femeia din reflexie.

— Și de ce nu?

— Cu cât treci prin mai multe oglinzi, și cu cât oglinzile sunt mai proaste, mai nepotrivite, cu atât te vei întoarce mai greu la tine.

— Glumești, nu? Cum să mă întorc, acum, după ce Adela a devenit monstrul acela?

— Poate că Adela s-a sacrificat pentru tine...

— Nu pentru mine, pentru fantasmele tale bolnave.

— Aș vrea să înțelegi că nu am putut altfel. Am fost nevoită să o fac.

— Așa spun toți psihopații după ce ucid pe cineva. Avea dreptate bunica Emma: Eu nu te pot ierta!

— Mi l-ai luat pe Joseph, am luat-o pe Adela.

— Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Nu se știe. Ce vei face dacă te vor interna și pe tine aici?

Luiza îi aruncă mamei sale o privire încruntată, apoi plecă trântind ușa salonului. Pe hol, furia îi dispăru, făcând loc unui sentiment de dezorientare și de gol. Ce îi rămăsese de făcut acum? Își dusesese căutarea până la capăt, aflase tot ce se putea despre ea însăși și despre familia ei, știa din ce cauză înnebunise

mama ei și de ce devenise ea însăși o narcoleptică, dar la ce îi foloseau lucrurile acestea? Unde să se întoarcă? Acasă, ca să-și reia viața dinainte, să meargă din nou la școală, să învețe pentru cursuri, să își dea în sfârșit examenul de bacalaureat? Toate astea făceau parte dintr-o altă viață, dintr-o lume trecută, care nu o mai atrăgea.

Își spuse apoi că descurajarea se datora revelațiilor pe care le avusese despre sine și despre mama sa, precum și oboselii din toate zilele de nesomn, care acum o ajungea din urmă. Cel mai bine ar fi fost să revină acasă sau la clinică și să încerce să doarmă. Poate că doctorul va ști cum să-i aducă în sfârșit somnul, prin medicamente sau alt tratament, chiar dacă nu o va mai putea recupera pe Adela, dublul său de vis, luat prizonier de obsesia monstruoasă a Reginei.

Dădu să coboare pe scări, pentru a părăsi sanatoriul și a lua un autobuz înapoi în oraș, dar simți că nu mai avea răbdare să facă în felul acesta tot drumul înapoi. Ușa de la sala de baie era deschisă, așa că intră înăuntru și se așeză deasupra unei chiuvete, în fața unei oglinzi mari cât peretele. Își privi ochii, folosind tehnica autohipnozei devenită aproape rutină, și lăsă decorul lavoarului din spate să se deformeze și să se topească într-o ceață indistinctă. În locul lui, se concentra asupra camerei sale din locuința Textoris.

După câteva momente, se pomeni într-adevăr acasă. Era așezată pe taburet, în fața oglinzii de toaletă. Mai multe sticlețe de parfum și creme se înșiruiau la baza ei, dublate din spate de suprafața reflectorizantă. „Acasă!“, oftă Luiza cu un simțământ nu de eliberare ori de misiune îndeplinită, ci de inutilitate. Descoperirile despre ea și mama sa îi înghețaseră sufletul, nu mai voia să se gândească la ele, dorea doar să doarmă. Deschise o sticlută cu parfumul ei preferat, un Givenchy, pentru a-și oferi un mic cadou de plăcere a simțurilor, dar nu simți nici un miros, de parcă lichidul s-ar fi evaporat de mult sau ea ar fi devenit insensibilă, celulele olfactive i-ar fi murit toate.

Fără să se mai dezbrace, se întinse în pat, cu mâinile la ceafă, dorindu-și să poată adormi. Rămase așa, într-o stare de vid de gânduri, o vreme neprecizată. Se dezmetici când, prin pereți, auzi cheia răsucindu-se în ușa de la intrare a apartamentului. După pași, deduse că tatăl ei se întorcea acasă. O apucă brusc dorul de el și, deși știa că nu putea să-i povestească nimic din tot ce i se întâmplase, fiindcă nu o va crede, își dori doar să se simtă strânsă la piept.

— Tată! strigă, ieșind în ușa camerei.

Michael Textoris era cu spatele la ea, își așeza haina ușoară de vară pe un umerăș în dulapul de haine.

— Luiza! gemu el, iar fata avu o secundă impresia că domnul Textoris îi răspunsese.

Dar bărbatul se comporta ca și cum nu ar fi auzit-o și ar fi oftat doar la un gând interior. Se întoarse spre salon și privirile îi trecură prin Luiza ca printr-o ceață invizibilă. Fata se trase derutată într-o parte când tatăl ei, tot fără să o vadă, veni până în ușa camerei, scrută lung interiorul, apoi închise ușa și se duse lipăind în papucii de casă la bucătărie.

— Nu mă vede, la fel ca infirmiera de la sanatoriu, constată Luiza. Sunt invizibilă.

O bănuială o făcu să-și arunce rapid ochii spre orologiu, pentru a verifica dacă merge sau stă. Pendula se balansa regulat dintr-o parte în alta, iar acele se apropiiau de cifra cinci, ora obișnuită când tatăl ei se întorcea de la slujbă. De fapt, Luiza își dădu seama că nu știe cum să interpreteze comportamentul ceasului. În primele nopți, când se dedublase și umblase prin casă, orologiul se oprise. Dar acum era sau nu era dedublă, se mișca sau nu într-un alt timp?

Se retrase în camera ei ca să-și facă ordine în gânduri. Mama ei spusese că prea multe călătorii prin oglindă te îndeapătează de tine. Evident, își lăsase trupul în urmă, îl pierduse undeva pe parcurs. Numai dacă nu era cumva adevărată cea-laltă aluzie a Reginei, că își extirpase cumva corpul, se smulsesese din el, de teamă ca în oglindă acesta să nu reflecteze

trăsături de-ale bunicului Joseph. Gândul acesta îi trezi un asemenea fior de scârbă, încât îl abandonă cât putu de repede.

Dacă refăcea traseul călătoriilor sale, acesta pornea de la clinica lui Vladinski, de unde venise aici, în apartamentul familiei Textoris, și de unde mama ei o dusesese în capela familiei Knall. Abia de acolo lucrurile se complicasera, călătorise înapoi la clinică, apoi din nou acasă, ba chiar în visele lui Gregor în mănăstirea basilitană, iar apoi la Herina. Deduse că punctul crucial era cimitirul și că acolo trebuia să se întoarcă dacă dorea să-și recapete corporalitatea.

Din fericire, oglinda din baie rămăsese în criptă. Luiza se reazează în fața toaletei și se concentrează, defocalizându-și privirea, asupra interiorului capelei. În curând se trezi în spațiul închis, luminat de razele piezișe ale după-amiezii târzii prin luminatoarele de sticlă mată. Se afla față în față cu oglinda, rezemată vertical de perete, în care își luase rămas-bun de la Emma. Prosopul căzut într-o latură îi readuse aminte de încercarea înspăimântătoare de a-l chema pe Joseph Knall. Luiza se cutremură din nou, dar nu cedă panicii, știa că nu trebuie să ignore nimic dacă voia să-și recupereze trupul.

„Și dacă a căzut prin puțul oglinzii? Sau dacă l-a tras bunicul cu el?”

Făcând un efort de curaj, Luiza luă oglindă de la perete și o așează orizontal pe solul de ciment, în poziția în care o pusese Emma când făcuseră invocația. Fără să o atingă, se aplecă asupra ei, ca și cum ar fi privit într-o gură de canal ce ducea adânc în jos. Totuși, oglinda nu reflecta decât chipul ei și tavanul capelei, cu luminatoarele sale. Poate că doar Emma putea să-l cheme pe Joseph, ea însă nu, fiindcă, după cum spusese bunica, nu îl întâlnise niciodată, nu avea nici o amintire comună cu el.

După ce privi o vreme inutil sticla, dar și fără a îndrăzni să mai încerce ceva, să se concentreze în alt fel, Luiza abandonă oglinda și se ridică în picioare. Care era cripta lui Joseph? Inscriptiile o indicau pe cea de-a treia din dreapta, numărând

de jos în sus. Luiza se apropie de placa dreptunghiulară de marmură ce închidea nișa sicriului și încercă să-și imagineze cadavrul de dincolo. Probabil nu era acum decât un schelet, fusese îngropat de aproape douăzeci de ani. Dar fata îi cunoștea trăsăturile, din fotografiile de familie, ba chiar putea să-și înprospăteze amintirile apelând la poza lăcuită, în chenar de marmură, aflată la capătul criptei, lângă nume.

Apropiindu-se de micul portret, îngălbenit de timp sau de procedeul de fixare în piatră, Luiza avu o scurtă iluzie optică. În bătaia piezișă a luminii, lacul de deasupra fotografiei devenise opac și, în loc ca prin el să se întrevadă figura bărboasă a bunicului, în luciul de la suprafață își văzu reflectat propriul chip. Ochii ei exoftalmici înlocuiră ochii aprigi ai lui Knall, nasul ei cârn se suprainprimă peste cel acvilin, obraji și bărbia ei albe, palide, făcură să dispară barba deasă a bunicului.

În loc să se sperie, Luiza trăi un gust de amărăciune. „Iată, m-am îmbibat de imaginația morbidă a maică-mii!“ Știa foarte bine că Joseph nu fusese renăscut prin ea, asta era obsesia Reginei, o obsesie, ce-i drept, destul de puternică încât să-i provoace și ei fobii. Dar acum se simțea prea obosită ca să se lupte, nu voia decât să se întoarcă, să doarmă, să uite. Nu crezuse vreodată că elementul în care se scăldase ca un delfin, visul, avea să-i devină inaccesibil. „Plătesc acum abuzurile de somn. Am dormit cât pentru o viață și nu mai am nevoie de somn.“

Decise să se întoarcă la clinică mergând normal, pe jos, pentru a nu folosi din nou oglinzile. Voia de altfel să verifice dacă era în continuare invizibilă, iar afară se auzeau oameni pășind pe aleile de pietriș. „Numai să nu mă confunde cu vreun spectru sau apariție și să nu se sperie“, își spuse ea, fără să se amuze însă la gândul unei asemenea situații, care altădată ar fi îndemnat-o la pozne. Deschise ușa capelei și ieși în lumina după-amiezii ce se apropia de apus. Într-adevăr, o femeie cu doi copii, două fete, și un buchet de flori în mână

se apropiau de cavou. Trecură însă mai departe, fără să dea semne că ar fi văzut-o pe fata fără umbră.

Luiza ieși din cimitir și străbătu fără grabă drumul până la clinică. Era încă zi de lucru, porțile erau deschise, portarul nu era în ghereta lui, așa încât nu o opri nimeni să pătrundă în clădire. Înainte de a ajunge la etajul al doilea, unde se afla salonul său, se întrebă ce va face dacă ușa era închisă cu cheia. Ușa era însă dată de perete, iar dinăuntru se auzeau vocile lui Vladinski și Michael Textoris. Însemna că, în timp ce ea plecase la cimitir, tatăl ei venise la clinică să o viziteze.

— Nu știi ce mai putem face, se auzea vocea doctorului. Nu răspunde la nici un stimul. Măine vor fi patruzeci de zile de când e în starea asta.

— Vroclav, nu renunța încă. Mai ține-o internată un timp.

— Doar până mâine, Michael. Iar pe urmă îți voi recomanda să nu o ții nici tu acasă, să o duci și pe ea la Herina.

Auzind schimbul acesta de cuvinte, cât timp se apropiase tiptil pe hol și se oprise după ușă, Luiza se întrebă de ce cei doi bărbați vorbeau așa despre ea și nu se îngrijorau de faptul că ea dispăruse, iar ei ar fi trebuit să o caute.

— Sunt aici! sări ea în cadrul ușii, cu vechiul imbold de a provoca surprize jucăușe oamenilor.

Nu se întâmplă nimic, cei doi nu reacționară în nici un fel, de parcă nu ar fi auzit-o. Michael se întoarse, ce-i drept, căutând parcă ceva sau atins de o adiere de aer, dar ochii îi trecură peste fată fără să se oprească asupra ei. Luiza își aduse fulgerător aminte că avusese aceeași senzație într-una din primele seri când începuse experiențele de dedublare și încercase să îl ia drept martor pe tatăl ei, iar Michael privise prin ea, stând de vorbă cu cealaltă ea. Continuând mișcarea de întoarcere, domnul Textoris se dădu într-o parte și dezvălui patul din salon, ascuns până atunci de trupul lui. Tot ca în primele nopți, Luiza avu un șoc, descoperind că ea însăși era culcată în pat. Dormea sau avea fața nemișcată, părea să nu îi audă pe cei din încăpere, să nu reacționeze la prezența lor.

— Iată așadar unde eram, murmură ea pentru sine. Din cauza aceasta nu îmi vedeam corpul... Din cauza asta sunt invizibilă... Și acum ce fac? Cum intru înapoi în mine?

Își aducea aminte că, în primele experiențe de dedublare, prezența unui martor era suficientă ca să întrerupă vraja și ea să se trezească în ea însăși. Începu să se învârtă în jurul tatălui ei și al doctorului, făcându-le semne, agitându-se, nu atât pentru a-i obliga pe ei s-o vadă, cât pentru a provoca senzația aceea de vârtej care să o aspire din nou în trupul adormit. Din nefericire, nu se întâmplă nimic, Michael Textoris își cuprinsese fața în palme, poate că lăcrima, în timp ce Vroclav Vladinski își aprinsese pipa și îl privea compătimitor, fără să spună un cuvânt.

— La mine în salon nu se fumează! pufni Luiza. Ce ironie! Cât îmi doream la început să am un martor când mă dedublez, fără să mă trezesc, iar acum sunt aici și nu mă vede nimeni.

Se îndreptă spre pat, să se privească adormită. Descoperi însă că nu dormea, stătea culcată pe spate cu ochii deschiși, fără să vadă sau să audă nimic.

— Dumnezeuule, ce mi-ați făcut? De ce sunt așa palidă? De ce sunt o legumă? Ce nenorocite de medicamente mi-ați dat? Sper că nu mi-ați făcut iarăși șocuri electrice!

— Din păcate, la șocuri nu mai reacționează, comentă Vladinski scoțând un norișor de fum, iar cu medicamentele nu aș continua – am atins plafonul de toleranță și nu știu ce efecte ar avea mai departe.

— Oglinda! avu Luiza o străfulgerare. Unde e oglinda? Caraghioșilor, ați luat-o din cameră până la urmă? Vă era teamă să nu mă rănesc?

Îi venise ideea că modalitatea cea mai simplă de a reintra în sine însăși era să-și pună o oglindă în față și să se privească ochi în ochi. Dar doctorul ceruse ca oglinda de toaletă să fie înlăturată din salon și nu vedea împrejur nici o altă suprafață lucioasă. Ba nu! Prin ușa deschisă, pe hol, se întrezărea geamul instalației pentru stingerea incendiilor, pe care infirmierii

îl spărseseră când o purtaseră cu patul mobil, dar care fusese între timp înlocuit. Pe suprafața cenușie, mată, scria cu litere roșii „Hidrant“. Luiza își reprimă împunsătura de oroare provocată de amintirea scenei cu mama sa de la Herina și se îndreptă spre pătratul de sticlă.

Geamul nu era, evident, o oglindă, totuși, datorită faptului că era proaspăt vopsit pe dos, avea ușoare calități reflectorizante. Constată că, dacă se privea în el dintr-un anumit unghi, își putea vedea conturul feței. Mai mult, dacă se așeza într-un unghi bun, putea să prindă în reflexia difuză și umbroasă o parte din salonul din spate, cu patul cu cearșafuri albe și fata culcată în el. Dar Luiza din pat era prea departe și oricum nu stătea cu fața către ușă, încât Luiza din fața Hidrantului să o poată privi direct în oglinda improvizată.

— Cum să fac? se lamentă fata, cuprinsă de panică. Tată, doctore, stați, nu plecați, nu renunțați încă! Eu sunt aici, trebuie să mă ajutați cumva, doi medici se presupune că știu să găsească o soluție!

Vladinski îl luase pe Textoris de umeri și îl împinsese afară din salon, iar acum închidea ușa cu cheia în urma lor. Luiza începu să salte împrejurul lor pe hol, să încerce să-i atingă, să-i împingă, dar parcă se aflau în planuri diferite ale lumii, gesturile lor nu se întâlneau, corpurile lor nu se suprapuneau. Nu era ca și cum mâinile Luizei ar fi trecut prin trupurile lor, ci ca și cum Luiza ar fi încercat să atingă pe cineva folosind nu brațele ei fizice, ci brațele ei reflectate într-o oglindă.

Cei doi bărbați, cu fata învârtindu-se în jurul lor, intrară în cabinetul lui Vladinski. Michael Textoris se îndreptă spre o chiuvetă și se spală pe față și pe ochi cu apă rece. Apoi se șterse cu un prosop și se privi în oglindă.

— Da, uită-te, stai acolo! strigă Luiza și începu să sară în spatele lui, ca să-i apară în imagine, iar apoi se băgă între tatăl ei și oglindă, mișcând din cap și din mâini.

— Ce e? întrebă Vladinski.

— Nimic, oftă Textoris, sunt obosit, mă dor ochii.

— Tată, te rog, nu te îndepărta, privește-mă! Nu mă vezi, iată, sunt aici!? Aici! Tată, nu mă lăsa singură!

— Crezi că e ceva ereditar, Vroclav?

— Schizofrenia, ce-i drept, se poate moșteni, comentă psihiatrul. Dar în cazul Luizei nu e pur și simplu o decompensare, un episod psihotic. I s-a dereglat ceva grav în structura personalității, dar nu pe baze genetice, moștenite, ci prin procese dinamice, de dezechilibru al somnului, apoi al treziei.

— Așadar crezi că nu e ireversibil? Că-și va putea reveni?

— Habar n-am. Ar putea rămâne definitiv în starea de catatonie, sau ar putea să se trezească mâine de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu mai vorbești despre mine la persoana a treia! vociferă Luiza. Bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic, că nu sunt schizofrenă, că mă pot trezi oricând. Dar nu știu cum.

— Cum adică să se trezească? Nu e trează? se interesă abătut Michael.

— Da, e un fel de a vorbi. Fiziologic, e trează, tocmai asta e problema, că nu poate adormi, nu poate intra în somnul REM. E trează, dar nu e aici.

— Ba da, sunt aici. Aici, cu voi.

— Pe unde rătăcești, fata mea? nu își putu reprima Michael un suspin, ceea ce îi aduse o privire compătimitoare și dezaprobatoare din partea lui Vladinski.

— Aș spune că jocurile cu dublii de vis i-au fost fatale. De obicei astfel de halucinații onirice pot provoca deliruri religioase. Experiențe mistice. Revelația altor lumi. Călătorii fantastice. Da, Luiza călătorește departe.

— Stați puțin, se concentrează Luiza. Dublul meu de vis, Adela, a fost într-adevăr înghițit de nebunia mamei mele. Dar mai este cineva cu care am călătorit în vis.

— Ai devenit și tu sentimental, Vroclav? De ce nu mai vorbești în termeni profesionali?

— Încerc doar să te consolez.

— Da, Fulviu m-ar putea ajuta. Chiar dacă nu mă vede, lui îi pot apărea în vis. Îi voi cere să-mi aducă o oglindă. Tată, doctore, nu e nimic pierdut! Așteptați-mă, îl voi chema pe Fulviu.

Luiza se precipită pe scări afară din clinică. Fulviu locuia în alt cartier al orașului dar, consecventă, hotărî să străbata distanța pe jos. Nu era locuința lui, tânărul stătea în gazdă, casa familiei Friator fusese vândută cu mulți ani în urmă, după moartea părinților. Atunci Dorli, verișoara lui Fulviu, se căsătorise și se mutase într-un apartament de la periferie, iar Fulviu însuși fusese trimis la un internat de băieți, în altă localitate. Acum, devenit student, revenise în oraș și luase o cameră cu chirie.

Luiza ajunsese la el pe înserat, când noaptea își întindea brațele de întuneric pe întreg cerul. Aruncă o pietricică în fereastra lui de la etajul întâi, dar Fulviu nu răspunse. Urcă cele trei rânduri de trepte, dispuse în pătrat, până la primul etaj al blocului și se opri în fața ușii. Nu știa dacă gazda lui Fulviu e acasă, nu ar fi vrut să sune, pentru a nu o trezi. Apoi își aduse aminte că oricum nu era văzută de ceilalți.

În timp ce stătea în fața ușii, avu intuiția că Fulviu se află de partea cealaltă, în holul apartamentului. Îi simțea prezența iradiind prin lemn, ca și cum din trupul lui ieșea un fascicul de raze ce desenau pe ușă conturul unei siluete. Nu era însă un contur de lumină, de raze laser, ci unul de rumeguș fosforescent, ca și cum prezența strălucitoare ar fi provocat putrefacția rapidă a placajului. Fata atinse lemnul pe suprafața mucețită și degetele îi pătrunseră ușor în fibrele transformate în spori.

— Luiza, ești tu? auzi prin ușă vocea gătuită a lui Fulviu.

— Da, deschide!

Ușa se întredeschise și Fulviu îi făcu loc să intre în casă. Avea o figură de somnambul și ochi ciudați: pleoapele erau închise, totuși pupilele păreau să privească prin ele.

— Tu ai făcut asta? întrebă Fulviu în șoaptă, arătând suprafața putrezită a ușii.

— Nu, credeam că tu. Fulviu, mă vezi?

— Da, spuse tânărul. Să mergem în camera mea.

Luiza îl urmă, aruncând în trecere câte o privire în bucătărie, apoi în salon, ale căror uși erau date de-o parte. Ca întotdeauna, camera lui Fulviu era mică și aproape nemobilată. Pe un perete se afla un birou, de fapt o masă rabatabilă servind drept birou, cu un vraf de hârtii și cărți pe ea, și un dulap de haine butucănos, pe care trona o valiză, iar în colțul celor doi pereți opuși se afla o saltea, pusă direct pe parchet, având alături un alt teanc de cărți și o veioză. Din tavan atârna un fir electric izolat la capăt, mort.

— Așadar mă vezi? se întoarse Luiza bucuroasă spre Fulviu, luându-i fața în palme. Sunt salvată, tu vei putea să mă ajuți. Fulviu, mâine trebuie să vii la clinică și să-i ceri lui Vladinski, să-l oblige dacă e nevoie, să-mi aducă o oglindă în salon. Să-mi pui oglinda în pat, în fața mea. Ai înțeles?

— Să vedem dacă voi putea. Dacă voi ține minte, spuse Fulviu șoptit.

— De ce? se neliniști Luiza.

— Fiindcă acum visez.

Luiza se trase un pas înapoi. Îi privi ochii, care erau într-adevăr închiși, deși tânărul părea să o privească prin pleoape. Aruncă o otheadă și spre saltea, întrebându-se dacă trupul lui Fulviu nu dormea culcat, în timp ce ea vorbea cu imaginea lui, dar așternuturile erau goale.

— Asta era, înțelese Luiza. Am intrat în visul tău, așa cum l-am vizitat și pe Gregor.

— Șșșșt, făcu Fulviu, cu un ton speriat. Iarăși se schimbă!

— Ce se schimbă?

Înțelese însă imediat la ce se referea prietenul ei. Camera începuse să se întindă, pereții, podeaua și tavanul alunecau parcă pe niște șine cu role. Peretele cu fereastra se îndepărtă rapid, transformând cămăruța într-un vagon lung. Apoi podeaua începu să coboare, lăsându-i pe cei doi pe o platformă cu balustradă deasupra sălii mari ce se deschidea sub ei. Când

procesul încetă, Luiza văzu că se aflau pe un balcon îngust, ce înconjura pe dinăuntru un salon uriaș, cu pereții acoperiți cu rafturi de bibliotecă până sus. Salteaua lui Fulviu crescuse și ea, acoperind mijlocul salonului.

— Tu ai făcut asta? Experimentezi modelarea spațiului? întrebă Luiza.

— Nu, nu, gâfâi Fulviu cu o figură descumpănită, el o face, schimbă mereu realitatea din jurul meu, ca să nu mă pot orienta.

— Ai un coșmar.

— Trebuie să-l împiedicăm. Trebuie să măturăm mormanele de scame, se hrănește cu ele, locuiește în ele.

Fulviu se avântă pe culoarul balconului până la o scară de lemn ce ducea la nivelul salonului. În drum culese de pe un raft o perie mare cu mâner și un fâraș. Ajuns jos, se opinti și întoarse un colț mare al saltelei. Aceasta era așezată direct pe mocheta, iar sub ea se strânseseră gogoloaie uriașe de scame și fire de păr. Fulviu începu să le perie, aproape să le răzuiască, ghemotoc după ghemotoc, culegându-le cu peria și fârașul și aruncându-le afară pe fereastra deschisă. În locurile curățate, mocheta rămânea ca o pată moartă, cheală.

— De ce faci asta? îl întrebă Luiza, venind lângă el și obligându-l să se oprească o clipă.

— Trebuie să-l ținem sub control. Altfel schimbă din nou realitatea împrejurul nostru și vom uita cine suntem. Ah, e prea târziu!

Încăperea începu din nou să se transforme. Prinse iarăși să se întindă, își pierdu tavanul, pereții laterali deveniră ziduri de curți și de case, iar salonul luă înfățișarea unei străzi. Fulviu privea acum pietrificat ceva aflat la câțiva zeci de metri depărtare, între umbra unui felinar stins de stradă și colțul unei case. Luiza privi și ea într-acolo și avu o tresărire. Ceea ce vedeau era o siluetă de mucegai fosforescent, desenată chiar în tencuiala clădirii din spate, cu ochi ce priveau direct spre ei. Luiza avu certitudinea, fără nici o umbră de îndoială, că ceea ce privea Fulviu era diavolul!

— El e! bolborosi Fulviu, paralizat de apariție. Nu credeam că mi se va arăta vreodată. Vom înnebuni.

— Fulviu, se întoarse Luiza spre el, e terifiant, într-adevăr, însă e doar un coșmar.

— Și dacă trece zidurile visului? întrebă Fulviu răvășit, fără să o privească, gata să o ia la fugă. Nu ne vom mai recunoaște.

— Atunci unul dintre noi trebuie să fie treaz, să spulbere confuzia, să nu-l lase pe celălalt să se scufunde.

— Vine încoace! țipă Fulviu.

Figura ieșise din colțul de umbră și se apropia, nu pășind și nici zburând, ci apărând brusc în locuri tot mai apropiate de pe stradă. Luiza împărtăși o parte din teroarea prietenului ei. Măgăoaia avea ochi de țap roșii ca magma, care trimiteau împunsături de spaimă direct în sufletele lor. Sub apăsarea prezenței lui, Luiza avu impresia că zidurile caselor, strada însăși devine transparentă și lasă să se întrevadă camera goală a lui Fulviu, dulapul și masa plină de hârtii. Apoi, la o nouă apropiere, la un nou salt al arătării, iluminarea spațiului se schimbă din nou și Luiza recunoscă împrejur mobilele din camera ei de acasă, patul art nouveau, oglinda, dulapul, biroul.

— Ah, e puternic, recunosc eu.

Fulviu era copleșit, se pierduse cu totul, abia o recunoscă pe Luiza când aceasta îl scutură și îl întoarse cu fața către ea.

— Strânge-mă în brațe, îi ceru fata. Puternic! Nu te mai gândi la el, uită-te la mine.

Fulviu își ridică ochii speriați spre ea și îngăimă:

— Adela!

— Fir-ar să fie! Fulviu, concentrează-te, las-o pe Adela unde e. Sunt eu, Luiza!

Scuturat cu putere, Fulviu își ridică din nou ochii tulburi spre ea.

— Aah! strigă el și sări câțiva pași în spate. Cine ești? De unde ai apărut?

— Cum cine sunt? se enervă Luiza.

Se orientă împrejur, văzu că se aflau din nou pe strada din coșmar. Pe una din laturi se afla un magazin de modă, cu

costume expuse în vitrină. În dreptul Luizei se afla un manechin îmbrăcat într-o rochie albă, bogată, cu jupon alb sub falduri duble de dantelă, cu voaleta coborâtă de pe borul pălăriei. „Nu, asta e o imagine din alt vis, nu mă ajută“, își spuse Luiza. „Vreau alt decor!“ De sub imaginea translucidă a străzii ieși din nou la suprafață propria ei cameră din locuința Textoris. Oglinda toaletei era chiar în dreptul ei, așa că se cercetă rapid. Din suprafața argintie, vrâstată pe margini cu incrustații venețiene, o privea Joseph Knall. Luiza nu se pierdu însă cu firea.

— Fulviu, ăsta nu e coșmarul tău. Dar nu ne putem lăsa copleșiți. Uite, dacă ți-e mai ușor, atunci privește-mă ca pe Adela.

Cu ochii împăienjeniți, Fulviu văzu fetița care venea spre el și o prinse în brațe. Simți o uriașă căldură în piept, care îl ajuta să lupte împotriva marelui țăp de umbră. Acesta acopere între timp jumătate de stradă și stătea să cadă asupra lor ca un liliac gigantic cu aripi gelatinoase.

— Te voi apăra, îi spuse el fetei, printre dinți, strângând-o la piept aproape să o sufoc.

— Știi ce ai de făcut, îi șopti Luiza direct în ureche. Du-te în altă parte. Schimbă atmosfera mentală.

Scoțând un oftat, iluminăția străzii și fața clădirilor se modifică, de parcă ar fi trecut pe deasupra lor un val de apă sau o cortină de uitare. Se pomeniră cu câțiva zeci de metri mai încolo, la distanță față de demon, sau poate acesta fusese aruncat înapoi, în locul unde apăruse la început. Uriașa apă-sare care îi strivise încetă și Fulviu simți că e în stare să respire din nou normal.

— Cine a fost? îl întrebă fetița în ureche.

Fulviu privi lung spre capătul străzii unde se afla arătarea și răspunsul păru să îi vină dictat din altă parte:

— Behemoth. De la Soare-Răsare.

— Behemoth, motanul din Bulgakov? E un diavol simpatic, comentă suflându-i cald pe gât fetița.

— Nu, e Behemoth, demonul metamorfozelor și al distrugerii. Fratele lui Moloh.

— Aha, acum știi, e diavolul viselor! Cel puțin așa îi spunea un călugăr.

— Da, schimbă lucrurile între ele, până nu mai poți deosebi între realitate și vis. Te ia pe nepregătite, nici nu știi când te pomenești altundeva, altcândva, când devii altcineva. Până înnebunești.

— Bietul de tine. Așa sunt toate nopțile tale? Ai rămas să te lupți tu cu el?

— Da, dar să nu-ți fie teamă, suntem împreună, te voi apăra.

— Așa să faci. Deși eu nu am nevoie. Sunt trează. Nu uita însă ce te-am rugat, adu-mi mâine o oglindă la clinica lui Vladinski.

A doua zi, la prima oră, Fulviu se afla în fața clinicii de psihiatrie, așteptând sosirea directorului, doctorul Vroclav Vladinski. Medicul coborî din automobil pufăind pipa de dimineață, stinsă de altfel, fiindcă nu o aprindea niciodată când conducea. Ajuns pe scări, se opri în fața ultimului membru al familiei Friator, privindu-l gânditor, cu pipa în mână.

— Ce s-a întâmplat, tinere? sparse el tăcerea într-un sfârșit, invitându-l pe Fulviu să-l însoțească în birou.

— Am avut un vis.

— Din nou o întâmplare extraordinară?

— Luiza este încă internată aici, la dumneavoastră, nu? Mi-a cerut să-i aduc o oglindă.

— O oglindă? Da, am scos-o pe a ei din salon, ne-a fost teamă să nu se rănească. Dar pentru ce îi trebuie?

— Nu mi-a spus.

— Și cum ți-a comunicat treaba asta?

— Mi-a apărut într-un coșmar.

— Mi se pare incredibil cât de natural acceptați voi faptul că lucrurile din vis ar fi reale... Dar parcă te întâlneai în vise cu Adela, dublul oniric, și nu cu oamenii înșiși.

— Da, e prima oară când se întâmplă. Vreau să spun, prima oară când comunic în mod real – cred – cu ea, și nu când visez pur și simplu pe cineva.

— Și tu, care mai e starea ta? pufăi Vladinski, aprinzându-și de data aceasta pipa și lăsându-se pe spatele fotoliului de la birou.

— Am coșmaruri complicate, în care nu pot distinge realitatea de vis. Cred că am preluat în somnul meu boala Luizei.

— Durează mult coșmarurile?

— Depinde. Atunci când el are controlul, sunt lungi, nu îmi dă drumul ușor.

— El? Dublul tău?

— Nu, nu Anir. Altcineva, o prezență înfricoșătoare, Luiza îi spune demonul viselor.

— Un demon? Vrea să te sperie? Îți cere diferite lucruri? Te împinge să faci diverse fapte?

— Nu e ceea ce gândiți dumneavoastră... inconștientul refulat... umbra mea personificată...

— De ce spui asta?

— Fiindcă demonul nu are de-a face cu mine. Nu exprimă gânduri de-ale mele.

— Gândurile umbrei nu sunt ale tale. Cu cât e mai clivată, cu atât îți e mai străină...

— De ajuns, nu am venit acum pentru mine, ci ca s-o ajutăm pe Luiza.

— De acord. Mai spune-mi doar un lucru: Ce se întâmplă cu Margus? Îl mai vezi? Îl mai trimiți în călătorii în vise?

— Da, e acolo, dar nu-l las să călătorească. L-am închis la Herina.

— Oh, la sanatoriu? Asta e chiar o premieră: să-ți internezi visul la un ospiciu!

— Nu la ospiciu. Știți că sanatoriul a fost construit pe un fost teren de depozite subterane ale armatei. Sunt o mulțime de buncăre și tuneluri abandonate acolo. Când eram mic și mergeam la bunici, pe vremea când sanatoriul era în construcție,

m-am jucat mult prin cazematele acelea. O dată m-am și pierdut în ele, m-au găsit abia seara. În sfârșit, am multe amintiri de acolo. Așa că l-am închis pe Anir în subteranele părăsite.

— Ultima dată când ne-am văzut erai furios, voiai să-l omori, să-l linșezi, mă rog, un întreg roman legat de orașul vostru din vise.

— Da, l-am lăsat să fie executat, dar în ultima clipă, înainte să moară înecat, l-am recuperat cu o plasă din canal și l-am dus la Herina.

— Așa deci. Eul nocturn prizonier! Și cât crezi că vei putea ține situația sub control?

— Cât este nevoie. Până voi simți nevoia unei schimbări. Doctore, mergem la Luiza?

— Îndată. Spui că ai nevoie de o oglindă? Haide să încercăm, nu văd ce rău s-ar mai putea face.

Vladinski ceru prin telefon să i se aducă o oglindă în camera Luizei Textoris, așa încât, atunci când ei doi ajunseră în fața salonului, din ascensor ieșiră și cei doi infirmieri, cel mic și vorbăreț deschizând drumul, cel mătăhălos și tăcut purtând în brațe o oglindă rotundă, cu rame din lemn aurit, aparținând unui set de mobilă stil. Pe Vroclav îl pufni râsul:

— Am cerut o oglindă simplă, normală, oameni buni! Pe asta unde ați pescuit-o?

— Era în pod, își frecă șmecher mâinile infirmierul dolofan, ca și cum, în ciuda protestelor doctorului, era convins că îi făcuse un serviciu plăcut. Nici nu știți câtă mobilă veche, de la fostul proprietar, e depozitată în pod.

— E bună și ea, decretă medicul, deschizând ușa salonului.

Luiza stătea în pat, imobilă, cu spatele sprijinit de pernă, cu ochii deschiși și goi. Fulviu îl îndrumă pe infirmierul mohorât să așeze oglinda în pat, la picioarele fetei, iar el o potrivi cu ajutorul păturii până găsi unghiul potrivit ca Luiza să se privească față în față.

— Și acum? întrebă Vladinski, făcându-le semn infirmierilor să plece.

— Așteptăm. Știu că Luizei îi plăcea să se privească în oglindă ca să-și provoace un fel de autohipnoză. Bănuiesc că mi-a cerut oglinda ca să încerce să-și revină în fire cu ajutorul ei.

— Asta dacă visul tău a fost real...

— A fost, nățăfleților! spuse Luiza, dar nu cea așezată în pat, ci cea dedublată.

După ce ieșise din coșmarul lui Fulviu, se întorsese la clinică și intrase fără probleme în camera ei. Se așezase la picioarele patului, față în față cu ea însăși, și așteptase liniștită să vină dimineața. Și iată, Fulviu își adusese aminte de promisiunea din vis, venise la Vladinski și îl convinsese să-i aducă oglinda aceea, frumoasă, ce-i drept, dar nepotrivită și caraghioasă în salonul de spital.

Când Fulviu potrivea oglinda, Luiza trase aer în piept și își făcu rapid o cruce. Nu știa ce ar trebui să facă, spera că lucrurile se vor desfășura oarecum de la sine. Întâi Luiza fantomă îi tot dădu târcoale Luizei din pat, îndemnând-o să se privească în reflexie, să-și fixeze ochii în pupilele din imagine. Dar fata culcată rămânea inertă, ochii ei erau geamurile unor încăperi goale, pe unde nu trecea nimeni, unde nu locuia nimeni.

Atunci Luiza se băgă între corpul ei din pat și oglindă, așezându-se în așa fel încât fața ei să se interpună cu precizie între capul fetei culcate și cel din sticlă. Reuși să o acopere pe Luiza din pat, ochii ei vii și mișcători se substituiau ochilor morți ai trupului catatonie. Dar chipul din oglindă nu căpăta dinamismul ei, ci păstră imobilitatea de ghips a fetei din spate. Pentru a face potrivirea cât mai perfectă, Luiza își propuse să se liniștească, să imite fixitatea figurii din oglindă.

Și pe măsură ce făcea acest lucru, simți cum o invadează o panică fără sfârșit. Ceea ce vedea în oglindă era chipul ei de moartă. Parcă murise de câțva timp și trupul ei din pat era de fapt trupul ei pe un catafalc, cu ochii deschiși. La fel ca alți morți pe care îi privise fascinată, ca bunica ei Emma în primul rând, și ea părea că fusese învăluită într-un strat transparent de lac. Chipul ei era acoperit de pojghița de gheață a nemișcării,

pe care ar fi trebuit să o poată sparge, dar care era dură ca diamantul. Îi venea să-și lovească cu degetele chipul nemișcat, așa cum încercase să pipăie obrazul Emmei, dar în același timp avea intuiția că nimeni din afară nu ar fi capabil să sfărâme sau măcar să zgârie pielița de oă invizibilă, că doar cel dinăuntru ar fi putut topi crusta.

Privind chipul din oglindă, Luiza avu senzația că în ea se înfiripă insidios moartea. Că nemișcarea figurii catatonice îi injectează serul paraliziei în mușchi, că mâinile, pieptul, iar apoi obrații, buzele, fața întreagă încep să înghețe într-o rășină cu miros de formol. „Rigor mortis“, îi trecu prin cap, ca un clinchet de alarmă disperată, de sirenă ce anunță căderea bombei cu neutroni peste oraș. În loc să insufle ea viață în corpul inert din pat, Luiza se molipsea de imobilitatea de statuie a acestuia, ca Albă ca Zăpada adormind în sicriul de cleștar.

„Haaa!“, se smulse Luiza cu un zvâcnit disperat din îmbrățișarea de moarte a oglinzii. Sări jos din pat și, fără să vrea, din avânt, lovi cu picioarele obiectul malefic. Sticla plesni, creând în mijloc o roză cu petale geometrice. Fulviu și Vladinski săriră speriați în spate, evitând explozia, deși nici o așchie de sticlă nu căzu din cadru.

— Ce-a fost asta? făcu medicul, a cărui pipă își revărsa tutunul aprins pe pardoseală.

Fulviu își reveni rapid și cercetă oglinda, observând că centrul caleidoscopic al loviturii care o spărsese corespundea exact punctului unde se reflecta capul Luizei.

— Nu poate să revină în sine, deduse el consternat.

— Nu, așa ceva nu, cum să reintru în mine, în nici un caz! țipa isteric Luiza cea invizibilă și inaudibilă. Să devin cadavrul acesta? Să mă transform în omul de gheață? Carapacea de tinichea?

— Nu va mai găsi drumul înapoi, e condamnată, continuă Fulviu cu ochii măriți, nevoind să creadă nici el ceea ce spunea.

— Cum? se potoli Luiza ca prin farmec, izbucnirea de isterie resorbindu-se înapoi în ea precum ciuperca unei explozii filmate și derulate invers.

Vladinski se apropiase de Luiza din pat și îi făcea un consult rapid. Îi trecu mâna prin fața ochilor, apoi îi cercetă pupilele cu o lanternă mică în formă de stilou, pe care o scosese din buzunarul de la piept, îi atinse obrajii, lovind-o ușor cu degetele sub pomeți, îi pipăi ganglionii de sub maxilar, îi plimbă capul în dreapta și în stânga, ținând mâna pe articulația cefei. Fata nu avea însă nici o reacție, așa că o culcă la loc pe pernă.

— Mi-e teamă că știința mea se sfârșește aici, șopti el.

— De când e așa? întrebă încet Fulviu.

— De mult prea mult, dacă sperî cumva că mai are timp să-și revină. Mă mir că a rezistat și atât. Nimeni nu supraviețuiește atâta vreme fără somn, leziunile cerebrale devin ireversibile, mai devreme sau mai târziu colapsează.

— Ce se va întâmpla cu ea?

— O voi externa, îl chem pe Michael să o ia acasă. Și îi recomand să o trimită și pe ea la Herina.

— Nu se poate să se încheie așa, șopti gătuît Fulviu.

— Adio, mică Ofelia, spuse Vladinski. Te-ai scufundat prea adânc.

— Nu vă luați adio de la mine! Nu mă părăsiți aici! strigă Luiza.

Se îndreptă spre Fulviu, care se dusesese la fereastră și se uita spre stradă, ca să nu i se vadă lacrimile ce-i împăienjeniseră ochii. Se învârti în jurul lui, încercând să-l tragă sau să-l împingă, dar avea din nou senzația frustrantă că vrea să atingă un lucru din realitate folosind reflexia mâinilor ei într-o oglindă. Apoi, văzând că geamul ferestrei, nefiind bătut direct de soare, avea o ușoară opacitate reflectorizantă, făcu încercarea de a i se arăta lui Fulviu oglindindu-se în el. Într-adevăr, alături de conturul fumuriu al tânărului, în sticlă începu să fâlfâie figura evanescentă a Luizei.

— Ce e? întrebă Vladinski când Fulviu se trase câțiva pași înapoi.

— Nimic. Am halucinații. O văd pe Luiza pretutindeni.

— Nu sunt halucinații! Sunt chiar eu! Trebuie doar să crezi asta. Să-ți schimbi modul de a privi, strigă Luiza, mișcându-se pe suprafața sticlei ca într-un televizor ce transmitea un program invizibil pentru ceilalți.

Mișcărilor ei pe geam dădeau naștere unor umbre fluturătoare pe pardoseala salonului, ca și cum de afară s-ar fi reflectat imprecis unduirile unor crengi de copac mișcate de vânt. Salonul însuși semăna cu un acvariu, în care Luiza ar fi privit printr-un perete lateral, făcând semne peștilor dinăuntru, care însă nu o vedeau. Sau poate că lucrurile stăteau invers – ea se afla într-un acvariu, lipită de un zid de sticlă, străduindu-se să atragă atenția oamenilor ce treceau nepăsători prin fața ei. Sugrumată de apă, vocea ei nu răzbătea în afară, condamnând-o la singurătate.

— Era o oglindă frumoasă, comentă cu voce scăzută Vladinski, camuflându-și și el sentimentele. Ar merita recondiționată.

Medicul luă oglinda cu ramă de pe pat, îi aruncă o ultimă privire Luizei, care rămăsese imobilă scrutând un gol fără fund, îl prinse pe Fulviu de braț și îl trase afară din salon. În timp ce el închidea ușa, Luiza se mută în sticla ferestrei de pe hol, din fața lui Fulviu, și reluă gesticulația de fantomă albă. Dar totul era inutil – cei doi trecură cu ochii peste ea fără să o bage în seamă.

Ceea ce însemna că va rămâne pentru totdeauna afară, afară din salon, afară din camera și apartamentul familiei sale, afară din oraș, afară din lume. Își aduse aminte de serile de iarnă când se plimba pe străzi, în întuneric, și vedea câte o fereastră luminată, în spatele căreia pâlpâiau tăcut artificii și luminițe de brad de Crăciun. Își imagina veselie celor dinăuntru, aflați împreună în lumină și căldură. Iar ea era condamnată de acum să privească mereu de afară ferestrele acestor camere unde nu o mai aștepta nimeni, în care nu își mai avea locul.

— Nu mă părăsiți încă! strigă fără forță după Fulviu și doctor, care dădeau colțul coridorului. Nu vreau să rămân singură!

Nu era singură. Din curtea din spatele clinicii, o fetiță în halat îi făcea semne cu mâna. Luiza își schimbă focalizarea ochilor, ieși din sticlă și se situă pe coridor, privind afară prin geam. La început crezu că fetița îi face semne cuiva aflat la altă fereastră sau la alt etaj, dar, când arătă spre sine, fetița îi confirmă că pe ea o cheamă.

Coborî grăbită scările și ieși în curte. Pe aleea străjuită de tufișuri înalte, unduitoare, ce ducea spre gardul din fundul grădinii și spre liniile de cale ferată se afla fetița cu păr negru ce se dădea în leagăn în seara când fugise prima oară din clinică. Părea mult mai vioaie. Deși rămânea la fel de serioasă, fără un surâs, chipul îi era mult mai expresiv. Luiza se așează pe vine în fața ei.

— Mă vezi? Tu mă vezi?

— Desigur, spuse fetița.

— Înseamnă că nu e totul pierdut.

— Mi-e teamă că nu te pot ajuta. Și nici tu pe mine.

— Unde e leagănul tău? Vrei să stăm amândouă pe el?

Fetița dădu afirmativ din cap și Luiza o luă de mână. Străbătură amândouă aleea până la bifurcația care, în dreapta, ducea spre leagănul încropit pe un cadru de fier, cu două scaune – două scânduri – legate cu sfoară. O așează pe fetița într-unul din ele și ea se așează pe al doilea, călare pe planșă, cu fața spre micuță. Din locul unde se aflau, clădirea clinicii nu se zărea, ascunsă de masele unduitoare de tufișuri și sălcii.

— Te-ai rătăcit și tu, până la urmă? întrebă fetița.

Luiza o privi mai atent. Avea ochi mari și bucle negre, cu rotocoale dese, în jurul feței. Îi aducea aminte de o fotografie a ei, făcută la patru ani, în penumbra dormitorului, într-o cămașă de noapte cu floricele albastre, cu o păpușă jerpelită în brațe. Fetița nu avea însă ochi bulbucăți ca ea, doar pupilele erau uriașe, dilatate ca ale unei pisici pe vreme de noapte. Probabil din cauza medicamentelor pe care i le dădeau, își spuse Luiza. O intriga și o speria însă fixitatea acelor găuri negre în

care imaginile tuturor lucrurilor, inclusiv a ei, păreau să se scufunde iremediabil, fără cale de întoarcere.

— Așa e, ai avut dreptate, m-am rătăcit în cele din urmă, răspunse Luiza.

— Și nu vine nimeni să te caute?

— Se pare că nu. Nu știe nimeni unde sunt.

— Nici ai mei nu știu unde sunt.

— Ai o familie? Ai părinți?

— Da, am doi frați și o soră. Și o mamă și un tată. Dar ne-am jucat de-a v-ați ascunselea și mama m-a ascuns atât de bine, încât nu mă mai găsește nimeni.

— Nici chiar mama ta?

— Nu, ea a murit. Tu ai mamă?

— Și mama mea a murit. Deci suntem singure.

— Te rog, nu plânge. Îți dau păpușa mea, spuse fata coborând din leagăn și culegând din iarbă o păpușă caraghioasă, cu cap, mâini și picioare făcute dintr-un material verde, umplut cu câlți sau cârpe.

Păpușa semăna izbitor cu păpușa ei, Mona, pe care o ținea în brațe în fotografia din copilărie. Și pe care o abandonase sub patul lui Fulviu.

— Nu noi, continuă fetița, ci ei, tata și frații și sora mea, sunt cei care plâng după noi. Pe noi nu ne doare nimic, nouă nu ni se poate întâmpla nimic.

— Cum așa?

— Am văzut eu. De fiecare dată când vin să mă vadă, tata și frații și sora mea sunt tot mai bătrâni, mai urâți. Eu nu.

— Dar tu câți ani ai?

— Asta nu știu. Când stai ascuns, mi-a spus mama cu multă vreme în urmă, ceilalți nu te pot găsi fiindcă pentru tine timpul stă în loc.

— Ceilalți nu te pot găsi, murmură Luiza, fiindcă ceilalți au plecat înainte și tu ai rămas în urmă. Și vom fi tot aici de acum înainte.

Ridică ochii spre cer. Pe bolta de turcoaz intens atârnau leneș nori ca vata de zahăr. Iar deasupra tuturor împărăția triumfător discul de lavă și foc, soarele atotputernic al amiezii, soarele unei amiezi eterne.

Fiction Ltd

au mai apărut:

Nora Iuga, *Săpunul lui Leopold Bloom*

Ioan Lăcustă, *Luminare*

Caius Dobrescu, *Teză de doctorat*

Gabriela Adameșteanu, *Întâlnirea* (ediția a II-a)

Ioan Groșan, *O sută de ani de zile la Porțile Orientului*

Cătălin Dorian Florescu, *Maseurul orb*

Petru Cimpoeșu, *Simion liftnicul. Roman cu îngeri și moldoveni*

Gabriel Chifu, *Relatare despre moartea mea sau Eseu despre singurătate*

Alexandru Vlad, *Curcubeul dublu*

Nichita Danilov, *Locomotiva Noimann*

Alexandru Ecovoiu, *Cei trei copii-Mozart*

Ioan Groșan, *Planeta Mediocrilor*

Petru Cimpoeșu, *Nouă proze vechi • Ficțiuni ilicite*

Gabriela Adameșteanu, *Drumul egal al fiecărei zile*

***, *Rubik* (roman colectiv)

Nicolae Breban, *Îngerul de gips*

Stelian Tănase, *Maestro*

Virgil Duda, *Ultimele iubiri*

Marin Mincu, *Intermezzo II : Graziella*

Nicolae Breban, *Orfeu în infern*

Augustin Buzura, *Raport asupra singurătății*

Nora Iuga, *Hai să furăm pepeni*

Ioan Lăcustă, *Replace all (Colcăiala)*

Varujan Vosganian, *Cartea șoaptelor*

Dora Pavel, *Pudră*

Adrian Oțoiu, *Coaja lucrurilor sau Dansând cu Jupuita*

Cătălin Dorian Florescu, *Zaira*

Dan Lungu, *Cum să uiți o femeie* (ediția a II-a)

Bogdan Suceavă, *Venea din timpul diez* (ediția a II-a)

Nichita Danilov, *Ambasadorul invizibil*
Ion Vianu, *Amor intellectualis. Romanul unei educații*
Dan Lungu, *Raiul găinilor* (ediția a III-a)
Gabriela Adameșteanu, *Provizorat*
Dan Lungu, *Sunt o babă comunistă!* (ediția a II-a)
Filip Florian, *Degete mici* (ediția a III-a)
Petru Cimpoeșu, *Firesc*
Dumitru Țepeneag, *Camionul bulgar*
Bogdan Suceavă, *Noaptea când cineva a murit pentru tine*
Caius Dobrescu, *Minoic*
Dan Lungu, *În iad toate becurile sunt arse*
Gabriela Adameșteanu, *Provizorat* (ediția a II-a)
Lucian Dan Teodorovici, *Matei Brunul*
Virgil Duda, *Un cetățean al lumii*
Radu Mareș, *Deplasarea spre roșu*
Alexandru Ecovoiu, *După Sodoma*
Filip Florian, *Zilele regelui* (ediția a II-a)
Vasile Baghiu, *Planuri de viață*
Corin Braga, *Luiza Textoris*

în pregătire:

Cătălin Dorian Florescu, *Iacob se hotărăște să iubească*

www.polirom.ro

Redactor: Ramona Lupu
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Irina Lăcătușu

Bun de tipar: iulie 2012. Apărut: 2012
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tipografia S.C. MEDIAPRINT S.R.L.
Str. București nr. 254-256, Călărași, 9100058
tel.: (0242)31.12.95, fax: (0242)31.12.95

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

